MARGARET ATWOOD

Oryx şi Crake

Traducere, note şi prefaţă
de Florin Irimia

Apocalipsa acum

Preliminarii

Nimic nu începe cu începutul şi nimic nu se termină cu sfârşitul. Totul necesită o prefaţă, un post-scriptum, o consemnare a evenimentelor simultane, spune vocea naratoarei în deschiderea *Miresei hoţomane*, probabil cel mai trepidant roman al lui Atwood. Şi atunci, dacă este să-i dăm crezare, când a început, de fapt, *Oryx şi Crake*? Margaret Atwood personal afirmă că în martie 2001, pe când se afla în Queensland, Australia, într-o scurtă vacanţă după promovarea *Asasinului orb* pe continentul populat al emisferei sudice. Scriitoarea admite că nu intenţiona să se apuce de un alt roman atât de devreme după terminarea celui de dinainte, dar simpla vedere, într-o zi, a păsării răspunzătoare pentru cognomenul lui Glenn în roman, şi anume *the red-necked crake*, i-a declanşat, într-o fracţiune de secundă, viziunea întregii intrigi a romanului la care a început să lucreze chiar din seara aceea. Ulterior, a continuat să scrie la el pe vapor, de-a lungul unei expediţii în regiunea Polului Nord (unde a avut parte de liniştea necesară scrisului, dar la fel de bine a putut să

observe că topirea gheţarilor nu este o invenţie, aşa cum pretind unii), şi tot la acest roman medita în timp ce aştepta, într-o zi de septembrie, avionul spre New York în momentul în care a fost anunţată că toate zborurile au fost anulate. Coşmarul din 11 septembrie a afectat-o îndeajuns de mult încât să se oprească din scris pentru câteva săptămâni. Aşa cum ea însăşi preciza, „este extrem de tulburător ca în timp ce scrii despre o catastrofă ficţională să se producă una reală.”

Bineînţeles, precizează scriitoarea, nimic nu-ţi apare din senin. „Scenariile de tipul *ce s-ar întâmpla dacă* m-au preocupat toată viaţa”, iar faptul de a fi trăit mereu printre oameni de ştiinţă (tatăl ei era entomolog, fratele ei, Harold, este doctor neurofiziolog, iar unul dintre fiii acestuia este fizician) a ajutat-o să fie mereu în pas cu ultimele tendinţe, descoperiri, succese dar şi excese ale ştiinţei, excese care fie deja se văd sau s-ar putea foarte curând vedea când vine vorba de ingineria genetică, nanotehnologie, cibernetică şi criogenie, toate, într-un fel sau altul, fiind utilizate în *Oryx şi Crake* în scopuri nu tocmai ortodoxe.

Punctul de plecare al romanului este tocmai unul dintre aceste scenarii virtuale, şi anume ce s-ar întâmpla dacă „am continua să mergem pe drumul pe care am pornit. Cât de alunecoasă este panta, de unde ne va veni salvarea, cine va avea voinţa să ne oprească? *Furtunile perfecte*”, continuă scriitoarea, „apar când o serie de forţe divergente ajung să se intersecteze. La fel se întâmplă şi în cazul furtunilor din istoria omenirii. Aşa cum spunea romancierul Alistair MacLeod, scriitorii scriu despre lucrurile care-i îngrijorează, şi lumea din *Oryx şi Crake* este ceea ce mă îngrijorează pe mine acum. Nu e vorba propriu-zis de lucrurile pe care le inventăm – toate invenţiile umane sunt până la urmă nişte unelte – ci de ce s-ar putea face cu aceste invenţii; pentru că indiferent cât de avansată ar fi tehnica, *Homo sapiens sapiens* rămâne la bază ceea ce a fost de-a lungul a zeci de mii de ani – vorbim de aceleaşi emoţii, de aceleaşi preocupări”, se confesează prozatoarea în *Writing Oryx and Crake* din *Writing with Intent*: *Essays*, *Reviews*, *Personal Prose 1983-2005*, Carroll and Graff, New York, 2005.

Lumile din *Oryx şi Crake*

Spre deosebire de intrigile multistratificate şi complementare din *Asasinul orb*, unde fiecare cod narativ se află permanent într-o „ierarhie fluctuantă”, pentru a-l cita pe Roland Barthes, *Oryx şi Crake* are o structură narativă relativ simplă, dată de o continuă pendulare între trecut şi prezent (nu foarte diferit de structura *Povestirii Cameristei*, cu care romanul are mai multe lucruri în comun) şi între două lumi, una pre şi alta post-apocaliptică, dar ambele la fel de înfricoşătoare, deşi fiecare în felul ei. Legătura dintre ele este dată de Snowman, alias Jimmy, aparent singurul supravieţuitor al unui cataclism planetar deocamdată învăluit în mister.

Condusă de corporaţii multinaţionale care acţionează în numele *progresului* şi al *inevitabilului*, lumea pre-apocaliptică din *Oryx şi Crake* are stigma literei D de la Decadenţă puternic impregnată pe ea. Tributară în parte lui Evgheni Zamiatin şi romanului său *Noi*, distorsionată dar în acelaşi timp deranjant de familiară când facem comparaţie cu realitatea zilelor noastre, civilizaţia din *Oryx şi Crake* este o civilizaţie a preaplinului şi mereu insuficientului, o cultură voaioristă pentru care violenţa şi pornografia (violenţa pornografică sau pornografia violentă) s-au banalizat şi singurul stimul la care mai răspunde individul e promisiunea (falsă) a tinereţii fără de bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte. În interiorul Complexelor – oraşe autonome, adevărate fortăreţe ultratehnologizate sau, dacă este să ne luăm după Sharon, mama lui Jimmy, veritabile închisori de lux, din cauza monitorizării stricte a celor ce le populează – aproape totul s-a transformat într-o iluzie. Artificialul, reproducerea, înlocuitorul s-au substituit semnificatului, făcându-l pe acesta din urmă redundant. Vorbim, cu alte cuvinte, de o lume baudrillardiană a simulacrului, un simulacru care practic a devenit lucrul în sine ca urmare a dispariţiei originalului. Şi dacă tot am amintit de dispariţie, este o lume din care viaţa s-a retras din ce în ce mai mult (lista lui Crake de animale dispărute este pe an ce trece tot mai mare), asemenea triburilor de indieni din faţa omului alb, o lume în care, aşa cum a zis cineva, nu numai Crakerii ci

absolut toţi oamenii au devenit „maşinării din carne”, pierzându-şi umanitatea şi transformându-se în nişte cyborgi.

Dacă monitorizarea atentă a individului este unul din elementele cheie pentru funcţionarea în condiţii optime a societăţii semiconcentraţionare din interiorul Complexelor, lumea post-apocaliptică din *Oryx şi Crake* este, dimpotrivă, „un vast experiment scăpat de sub control” în care *noua ordine mondială* a fost substituită de un nou dictator, haosul. În mod diferit de alte romane distopice, lumea post-apocaliptică din romanul lui Atwood nu este victima unei catastrofe ecologice, atâta vreme cât singura vizată de diabolicul proiect al lui Crake a fost rasa umană şi nu habitatul ei, care, oricum, în cea mai mare parte a fost deja distrus tocmai din cauza nesăbuinţei acesteia. Tocmai de aceea, la câteva luni de la producerea genocidului global la care Snowman a asistat neputincios (nu că atunci când încă ar mai fi putut face ceva el ar fi acţionat), lumea a început deja să-şi refacă frumuseţea pierdută printre tonele de reziduuri şi deşeuri: *La orizont*, *înspre est*, *persistă o ceaţă gri*, *luminată acum de o incandescenţă trandafirie*, *nefirească*. *Ciudat cum culoarea încă mai poate părea tandră*. *Snowman o priveşte extaziat*. *Nu există alt cuvânt care să descrie senzaţia*. Extaz. *Inima este prinsă şi dusă departe*, *ca şi cum ar fi luată în gheare de o pasăre de pradă*. *După tot ce s-a întâmplat*, *cum mai poate fi lumea atât de frumoasă*? *Pentru că într-adevăr este*.

Snowman

Din postura lui Snowman – poreclă pe care şi-a ales-o sugestiv, numele potrivindu-i-se ca o mănuşă atât în varianta prescurtată (asemenea unui om de zăpadă, Snowman este sortit să se topească în cele din urmă sub razele nimicitoare ale unui soare mult prea puternic pentru el), cât şi în varianta neprescurtată, *The Abominable Snowman* sau, altfel spus, Yeti, misteriosul Om al Zăpezilor (mai degrabă un zvon decât o realitate, existenţa lui Jimmy în lumea de coşmar a prezentului fiind la fel de neverosimilă ca cea a lui Bigfoot odinioară) – Jimmy ne va prezenta printr-un monolog interior, la persoana a

treia, retrospectiva vieţii sale scurte (personajul are în jur de treizeci şi cinci de ani în prezentul narativ) şi în cea mai mare parte nefericite, dar atât de bogată în evenimente, parte din acestea fiind responsabile şi pentru situaţia în care se găseşte în debutul romanului.

Bântuit de trecut şi forţat să asiste zilnic la un prezent care nu-l mai include, Snowman se găseşte în paradoxala postură (liminală, ar spune unii) de a fi simultan prizonierul a două lumi diametral opuse, neputându-se identifica nici cu una, nici cu cealaltă. Ostracizat în lumea de odinioară de o societate care nu mai punea preţ pe literatură şi artă (la un moment dat slujba lui Jimmy, similară cu cea a lui Offred din *Povestirea Cameristei*, este să transpună cărţi pe suport electronic, cele vechi urmând să fie distruse, iar ulterior îl vedem scriind sloganuri la diverse produse, pasiunea sa fiind cuvintele şi textele rare) şi privit acum de Crakeri drept o curiozitate a naturii, o monstruozitate bizară acoperită cu pene şi care, deşi inofensivă, trebuie privită totuşi cu circumspecţie, Snowman este (considerat de criticul italian Eleonora Rao) un exilat, un paria, un *outsider* perpetuu. El însuşi se compară cu un naufragiat pe o insulă, trimiterile la *Robinson Crusoe* apărând în mai multe situaţii şi nu întâmplător (cartea lui Defoe e de regulă considerată primul roman din literatura engleză, iar povestirea lui Snowman ar putea fi foarte bine ultima din literatura universală.) Un Moise neconvingător, un profet implauzibil, un scriitor fără de public, Jimmy este condamnat să-şi perpetueze minciunile şi mistificările şi în postura lui Snowman, cel care a inventat o întreagă mitologie numai de dragul Crakerilor, această colonie de umanoizi inocenţi, infantili, dar purtând, ironic, numele unor figuri importante ale istoriei (Abraham Lincoln, Madame Curie, Napoleon, împărăteasa Iozefina) şi care îi ascultă, ca vrăjiţi, parabolele creaţioniste în care Oryx şi Crake şi-au împărţit în mod egal rolurile şi responsabilităţile.

Crake

În adolescenţă şi tinereţe, prietenul cel mai bun al lui Jimmy

a fost Crake, alias Glenn. Ar fi rămas poate şi la maturitate şi, de ce nu, poate chiar la bătrâneţe dacă n-ar fi ales să treacă umanitatea prin chinurile virusului hemoragie creat în laborator, după care să-şi semneze el însuşi condamnarea la moarte printr-o sinucidere asistată, o farsă de genul celor prezentate pe site-ul *noptitza-buna.com*. Deşi reprezintă mai degrabă o tipologie, un stereotip, Crake, consideră Atwood, ar avea destui simpatizanţi în lumea reală. Comparat cel mai adesea cu doctorul Frankenstein din celebrul roman al lui Mary Shelley, scriitoare care, de altfel, nu mai târziu de 1826 dădea deja publicului britanic prima distopie din literatura anglo-saxonă, *The Last Man* (titlu, interesant de remarcat, sub care a şi fost tradus romanul lui Atwood în franceză), Crake întruchipează într-adevăr eroul negativ din *Oryx şi Crake*, dar asta nu înseamnă că personajul nu convinge. Faustic, demonic (asemenea doctorului Moreau din romanul lui H.G. Wells), byronian şi, dacă nu de-a dreptul psihopat, aşa cum poate au exagerat unii critici, atunci sigur afectat – reiese şi din carte – de sindromul Asperger, Crake are un hybris pe măsura năzuinţelor sale. Spre deosebire de scenariul clasic, căderea lui atrage după sine prăbuşirea întregii umanităţi, pentru că *Oryx şi Crake* e o tragedie de dimensiuni planetare în care mila şi teroarea aristotelice, în caz că totuşi le mai resimţim (spun asta atâta vreme cât societatea decadentă pre-apocaliptică este prezentată în aşa fel încât *soluţia finală* gândită de Crake vine aproape ca o consecinţă firească a direcţiei spre care se îndreptau lucrurile), le resimţim doar pentru acest Snowman, condamnat (ironic, de altfel, pentru că el e poate singurul care nu şi-o dorea) la nemurire şi la o imensă singurătate, atâta timp cât, imunizat fără ştiinţa lui în faţa virusului pandemic inventat de prietenul său cel mai bun şi diseminat, din nou, fără ştiinţa ei, chiar de către Oryx, este forţat acum să trăiască în fiecare zi coşmarul pe care odată Crake îl visa în fiecare noapte.

Oryx

Oryx rămâne un personaj echivoc până la capăt.

Ambiguitatea, misterul, lipsa de claritate o prind de minune în postura de stafie care, uneori, îl vizitează pe Snowman, sau poate că, de fapt, totul se petrece numai în imaginaţia lui delirantă. Destinul lui Oryx ne este prezentat mai degrabă sub forma unui *slide show* incomplet; nu degeaba intrarea ei în roman se produce sub forma unui stop-cadru luat de pe un site pornografic şi ulterior scos la imprimantă, pe care Snowman îl va păstra cu sfinţenie pentru toată viaţa. Obligată să se prostitueze încă din copilărie – dură şi presărată de indivizi dubioşi în situaţii dubioase – Oryx se naşte şi trăieşte până la douăzeci de ani într-o ţară asiatică pe care Jimmy, în pofida strădaniilor sale, nu reuşeşte s-o identifice, cum nu va şti niciodată nici cât anume din povestirea ei e adevăr şi cât e ficţiune. Împinsă mereu de la spate să-şi spună povestea, nu putem fi siguri că pe alocuri invenţia nu şi-a făcut loc în cadrul naraţiunii. Ceea ce ştim însă cu siguranţă este că Jimmy a iubit-o nespus şi poate singurul motiv pentru care el scrie acum, în afară de cel de a nu-şi pierde propriu-zis minţile, este s-o readucă la viaţă pe pagina scrisă, la fel cum odinioară Dante scria *Divina Comedia* pentru ca Beatrice să poată reînvia măcar pe foaia de hârtie.

Crakerii

„N-am inventat nimic din ce nu s-a inventat deja sau este pe punctul să se inventeze. Tot ce-am făcut a fost doar să extrapolez”, persistă, în modestia ei, autoarea într-un interviu cu profesorul britanic Martin Halliwell. Şi dacă într-adevăr pastila BlyssPluss ne aminteşte de *soma* lui Huxley, dacă Crake este un nou vizionar ratat à la Frankenstein iar Snowman, în postura de *last man*, îşi are propriii săi înaintaşi mai mult sau mai puţin similari – vezi personajele din *The Purple Cloud* (M.P. Shiel, 1901) *The Day of the Triffids* (John Wyndham, 1951), *I Am Legend* (Richard Matheson, 1954) – Atwood se dovedeşte absolut originală în crearea Crakerilor, un prilej numai bun pentru a-şi da frâu liber imaginaţiei dar şi umorului negru ce adesea o caracterizează, ironiei nemiloase şi satirei muşcătoare.

Concepuţi în laborator prin alterarea embrionului uman, un fel de *tuning* sau *tweaking* genetic adus lui *Homo sapiens sapiens*, Crakerii au epiderma alcătuită dintr-un „aliaj” rezistent la radiaţiile solare, astfel încât rarefierea stratului de ozon să nu-i afecteze. Deşi se prezintă în varii culori, de la albul cel mai deschis până la negrul cel mai închis, ochii Crakerilor, de un verde fosforescent absolut nepământesc, nu mai pot percepe culorile pielii. Motivul a ţinut de dorinţa lui Crake de a preîntâmpina apariţia oricăror germeni rasiali, astfel ca istoria sclaviei să nu se mai repete vreodată. Eminamente ierbivori, din aceeaşi dorinţă a lui Crake de a preveni declanşarea spiritului competiţional, a nevoii de vânătoare şi de agricultură, care au dus la dezvoltarea simţului proprietăţii şi, de aici, la războaie şi crimă, la supremaţia bărbatului în faţa femeii, Crakerii îşi consumă propriile fecale (o caracteristică pe care Jimmy o găsise profund revoltătoare, dar inspirată din digestia leporidelor şi susţinută de existenţa, în trecut, a apendicelui vermiform), iar noaptea corpurile lor degajă un miros de citrice, pentru a îndepărta ţânţarii şi alte asemenea insecte supărătoare, parcă pe zi ce trece în număr din ce în ce mai mare.

Lipsiţi de pilozitate, dar mai ales de conştiinţă de sine, umblând goi ca Adam şi Eva înainte de a gusta din Pomul cunoaşterii (în lumea pre-apocaliptică descrisă de Atwood Pomul cunoaşterii a fost el însuşi modificat genetic şi multiplicat), statura lor variază, dar toţi sunt înzestraţi cu nişte trupuri perfecte (din nou ironic, atâta vreme cât Crakerii nu au noţiunea de frumos sau atrăgător), pe care Snowman, atras în viaţa de odinioară de imperfecţiune, de cicatrice şi rană, le găseşte de-a dreptul anoste în impecabilitatea lor.

Când se lovesc sau sângerează, Crakerii încep să toarcă asemenea pisicilor (se constatase ca torsul pisicii se produce la aceeaşi frecvenţă cu ultrasunetele folosite la tratarea fracturilor şi leziunilor pielii) şi rana se vindecă aproape instantaneu.

Asemenea celorlalte mamifere din trecut, femeia (femela?) intră în călduri de două ori pe an, moment în care se împerechează cu până la patru bărbaţi odată, pe care îi alege aleatoriu, după un ritual de curtare implicând flori şi cântece. În felul acesta, a sperat Crake, nu va mai exista exploatare

sexuală, trafic de carne vie şi alte asemenea îndeletniciri. Crakerii sunt incapabili de a se îndrăgosti, sau de a simţi atracţie fizică, motivul acestei „deficienţe” provenind din dorinţa lui Crake de a elimina frustrarea, dezamăgirea şi invidia, sentimente considerate drept neproductive şi care în trecut au dus la o risipă uriaşă de energie.

Copiii cresc repede – la un an, un Craker arată ca un copil uman la patru – deoarece, a considerat Crake, fiinţa umană pierdea prea mult timp cu o copilărie de paisprezece ani. Responsabilitatea bărbaţilor este să marcheze teritoriul pe care grupul îl ocupă, urinând în cerc şi asigurând astfel protecţia perimetrului în care trăiesc. Există o serie de prădători periculoşi, ca de exemplu porcanii, porci modificaţi genetic şi scăpaţi acum de sub control, având nu numai dimensiuni superioare porcilor obişnuiţi, dar şi o inteligenţă mărită şi mai ales vicleană, atâta vreme cât au neocortex uman implantat în creier, lupicanii, produsul unui experiment genetic extrem de reuşit, care arată şi se comportă ca nişte câini obişnuiţi, aici intrând inclusiv alintăturile specifice canidelor, dar care când ajung lângă victima nebănuitoare se reped la ea cu o violenţă feroce, şi răsucii, nişte râşi mai mici care ar fi trebuit să nu fie agresivi dar sunt.

Deşi nu se îmbolnăvesc niciodată, Crakerii sunt programaţi genetic ca la vârsta de treizeci de ani să moară subit, atât pentru a se evita neplăcerile îmbătrânirii, dar şi pentru a împiedica o altă suprapopulare a Pământului cu tot ce presupune acest lucru. Nu sunt făcuţi să înţeleagă limbajul metaforic, ironic, glumele sau tot ce presupune acea pervertire a gândirii. Ceea ce spun este şi ceea ce gândesc, iar de gândit nu gândesc foarte mult.

Crakerii au fost creaţi pentru a moşteni Pământul. Ei reprezintă noul popor ales. Ales să repopuleze planeta devenită acum Noul Noul Canaan, aşa cum, după valul seismic care a măturat New Yorkul, acesta s-a numit New New York.

Concluzii

Există cel puţin două predispoziţii constante în creaţiile lui

Margaret Atwood care mă conduc spre afirmaţia că era practic imposibil pentru o scriitoare cu înclinaţiile ei să nu fi scris la un moment dat un roman ca *Oryx şi Crake*. Prima, cea confirmată chiar de către autoare, se referă la deja amintita predispoziţie imaginativă a romancierei pentru scenarii distopice, *Povestirea Cameristei*, deja invocată, fiind cel mai clar exemplu. Dar indicii ale acestei predispoziţii se pot observa începând chiar de la *Surfacing*, roman publicat în 1972, căruia i se pot adăuga *Life before Man* în 1979, dar şi o serie de povestiri din care am aminti aici doar *When It Happens* şi *Freeforall*, publicate la începutul, respectiv la jumătatea anilor 1980. A doua predispoziţie, nespecificată de scriitoare, dar care transpare de-a lungul întregii sale opere, se traduce prin neîncrederea funciară a lui Atwood în natura umană. De fapt, am putea spune că tocmai această neîncredere în natura umană este practic răspunzătoare şi pentru apariţia scenariilor distopice. Dorinţa de putere, megalomania, lăcomia, aroganţa, invidia, ipocrizia, gelozia şi trufia, toate sunt *hard-wired*, cum se spune în engleză, adică implantate genetic în ADN-ul uman de la bun început. Crake este conştient de acest lucru şi tocmai de aceea îşi doreşte să înlocuiască rasa umană cu una perfectă. Dar ceea ce nu realizează Crake este că el însuşi este imperfect, asemenea speciei din care provine şi pe care vrea s-o înlocuiască. Cu alte cuvinte, spune Atwood într-o cronică laudativă adusă uneia dintre cărţile cunoscutului (cel puţin în America) Bill McKibben, „fiinţele imperfecte nu pot lua decizii perfecte”, deci inclusiv designul lui Crake este sortit imperfecţiunii, iar de acest lucru Snowman se va convinge cel mai bine. „Omul e un pericol pentru Univers, o maimuţă răutăcioasă, ciudoasă, distructivă şi maliţioasă”, spune un personaj din *Life before Man.* În *Oryx şi Crake* „maimuţa” este şi ea pe cale de dispariţie, ameninţată să se alăture listei întregi de mamifere dispărute a cărei socoteală o ţine atât de conştiincios Crake. Însă spre deosebire de toate celelalte, maimuţa cea ciudoasă şi distructivă e singura care şi-a provocat propria dispariţie, nu înainte de a se asigura că „suratele sale” au trecut Styxul primele.

Altfel spus, răspunsul lui Atwood la *ce s-ar întâmpla dacă* este că *nimic bun*, deşi tot ea persistă în a considera că *Oryx şi Crake*, această satiră menippeică desăvârşită, cum s-au

exprimat cei mai mulţi critici, este, în fond, un roman plin de speranţă, *a hopeful book*, atâta timp cât la sfârşitul lecturii te poţi uita pe fereastră şi conchide că, cel puţin deocamdată, realitatea e alta. Dar oare pentru cât timp, se formează, ca de la sine, întrebarea următoare.

Florin Irimia

Pentru familia mea

Aş fi putut să te uluiesc cu poveşti ciudate şi greu de crezut, dar am socotit că e mai bine să spun lucrurilor pe nume în chipul şi în stilul cel mai simplu cu putinţă, căci ţelul meu a fost să te învăţ şi nu să te distrez.

Jonathan Swift, *Călătoriile lui Gulliver*

Nu exista nici o siguranţă? Nici o posibilitate să înveţi pe de rost căile vieţii? Nici o îndrumare, nici un adăpost, totul era miracol, saltul din vârful unui pisc în spaţiu?

Virginia Woolf, *Spre far*

1

Mango

Snowman se trezeşte înainte de răsărit. Stă întins,

nemişcat, ascultând valurile mareei lovindu-se de felurite obstacole, ritmic, asemenea bătăilor inimii. Ce i-ar mai plăcea să creadă că încă doarme!

La orizont, înspre est, persistă o ceaţă gri, luminată acum de o incandescenţă trandafirie, nefirească. Ciudat cum culoarea încă mai poate părea tandră. Turnurile de pe mal îşi profilează siluetele întunecate pe fundalul sângeriu, ridicându-se parcă direct din rozul şi albastrul palid al lagunei. Ţipetele păsărilor care şi-au făcut cuib acolo şi zgomotul îndepărtat al oceanului lovindu-se de falsul recif format din părţi ruginite de automobile, cărămizi şi moloz, seamănă cu sunetul produs de traficul de vacanţă.

Din obişnuinţă, Snowman se uită la ceas – carcasă din oţel inoxidabil, curea lucioasă de aluminiu – încă strălucitor, deşi de funcţionat nu mai funcţionează. Acum îl poartă pe post de talisman, singurul pe care îl are. Ceasul îi întoarce o expresie lipsită de orice semnificaţie: ora H. Un fior de groază îi trece pe şira spinării, conştientizarea acestei absenţe a timpului oficial. Nimeni, nicăieri, nu mai ştie cât e ceasul.

— Calmează-te, îşi spune el, inspirând şi expirând adânc de câteva ori.

Pe urmă îşi concentrează atenţia asupra înţepăturilor de insectă, scărpinându-se în jurul lor, ocolind zona din mijloc care-l mănâncă cel mai tare şi având grijă să nu zgârie vreo crustă, pentru că o infecţie e singurul lucru care-i lipseşte acum. Apoi se uită cu atenţie de jur împrejur, asigurându-se că de jos nu-l pândeşte nici un prădător, mamifer sau reptilă. Când s-a încredinţat că totul e în regulă, se dă jos încet din copac. După ce se scutură de crenguţe şi resturi de scoarţă, se înfăşoară cu cearşaful murdar ca într-o togă. Îşi ia şapca de baseball cu inscripţia celor de la *Red Sox* pe care, pentru orice eventualitate, o atârnase de-o creangă mai înaltă peste noapte, se uită în ea, alungă un păianjen şi o pune pe cap.

Merge câţiva metri mai la stânga şi se uşurează în tufişuri.

— Păzea, le spune el greierilor, care scot un sunet şi sar într-o parte atunci când lichidul îi loveşte.

Apoi se duce în partea cealaltă a copacului, departe de pisoarul de zi cu zi, şi scotoceşte în ascunzătoarea pe care a improvizat-o din câteva dale de beton peste care a aruncat o plasă de sârmă pentru a ţine la distanţă şoarecii şi şobolanii.

Are dosite nişte fructe de mango aici, puse într-o pungă de plastic înnodată la gât, şi o conservă de cârnaţi vegetali *Sveltana*, plus o jumătate preţioasă de sticlă de whisky – nu, mai degrabă un sfert – şi un baton energizant tras în ciocolată, acum moale şi lipicios în ambalajul său, pe care l-a şterpelit mai demult dintr-o parcare de rulote. Ar vrea să-l mănânce, dar se abţine: ar putea fi singurul pe care are să-l mai găsească vreodată. Ţine şi un desfăcător de sticle aici şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l poate explica, chiar un spărgător de gheaţă. Mai are, de asemenea, şase sticle goale de bere pe care le păstrează din raţiuni sentimentale dar şi pentru a strânge apă în ele când plouă. Plus ochelarii de soare, pe care acum şi-i pune pe nas. O lentilă a căzut, dar chiar şi aşa e mai bine decât dacă nu i-ar avea deloc.

Snowman deschide punga şi observă că i-a mai rămas numai un mango. Ciudat, ar fi putut jura că erau mai multe. Furnicile au reuşit să pătrundă înăuntru, deşi făcuse un nod cât mai strâns. Deja au început să-i urce pe mâini, atât cele negre cât şi cele galbene, mai mici dar şi mai rele. E surprinzător cât de tare pot să înţepe, în special cele galbene. Le îndepărtează cu dosul palmei.

— Respectarea strictă a rutinei zilnice este cea care asigură menţinerea unui moral bun şi a unui psihic sănătos, îşi spune el cu voce tare.

Are sentimentul că citează dintr-un manual, o directivă demodată şi greoaie, scrisă pentru coloniştii europeni care administrau diverse plantaţii. Nu-şi poate aduce aminte să fi citit vreodată aşa ceva, dar asta nu înseamnă nimic. S-au adunat prea multe spaţii goale în ciotul de creier pe care-l mai are, spaţii unde altădată existau amintiri. Plantaţii de cauciuc, plantaţii de cafea, plantaţii de iută. (Ce e aia iută?) Probabil că li se spusese să poarte pălării cu boruri largi care să-i ferească de razele soarelui, să se îmbrace civilizat pentru cină şi să se abţină să violeze localnicele. Mă rog, nu ar fi folosit ei cuvântul „a viola.” Să se abţină în a fraterniza cu populaţia femeiască. Sau poate altfel…

E convins că oricum nu s-au putut abţine. În nouă din zece cazuri sigur nu s-au abţinut.

— În vederea reducerii pedepsei, se surprinde spunând.

Gură îi rămâne deschisă în timp ce încearcă să-şi

amintească restul propoziţiei. Apoi se aşază pe pământ şi începe să mănânce fructul de mango.

Sfărâmaturi

Pe plaja albă plină de corali şi oase sfărâmate înaintează un grup de copii. Probabil că înainte de asta au înotat, pentru că sunt încă uzi şi pielea le străluceşte. Ar trebui să fie mai atenţi: cine ştie ce vietăţi sălăşluiesc în lagună. Dar lor nu le pasă, spre deosebire de Snowman, care nu şi-ar vârî nici un picior în apă, nici chiar noaptea, când soarele nu-i mai poate face rău. Rectificare: cu atât mai puţin noaptea.

Snowman îi priveşte cu invidie, sau să fie oare nostalgie? N-are cum, pentru că el n-a înotat niciodată în mare când era mic, n-a alergat niciodată dezbrăcat pe plajă. Copii cercetează terenul, se apleacă şi culeg tot felul de resturi; apoi se consultă între ei, argumentează, păstrează câte ceva, aruncă restul, iar comoara o strâng într-un sac jerpelit. Mai devreme sau mai târziu – Snowman e sigur de asta – au să înceapă să-l caute şi-l vor găsi înfăşurat în cearşaful său decrepit, cu o mână ţinându-se de fluierul piciorului şi mestecând la mangoul lui în umbra copacului care-l protejează de soarele nimicitor. Pentru aceşti copii – cu pielea groasă, făcută să reziste la ultraviolete – el e o creatură a întunericului, a amurgului. Iată-i că vin.

— Snowman, o, Snowman, îngână ei cu vocile lor melodioase.

Niciodată nu se apropie prea mult de el. O fac oare din respect, aşa cum i-ar plăcea lui să creadă, sau pentru că miroase de la o poştă?

(E conştient că duhneşte, îşi dă seama prea bine. E rânced, are gust de vânat, pute ca o morsă – uleioasă, sărată, cu iz de peşte – nu că ar fi mirosit vreodată o asemenea creatură. Dar a văzut poze.)

Deschizând sacul, copiii îngână:

— O, Snowman, oare ce-am găsit noi?

Scot obiectele pe rând, ridicându-le la nivelul ochilor, ca şi cum ar vrea să le vândă: un capac de roată, o clapă de pian, o

bucată de sticlă de plastic de un verde decolorat, şlefuită de apa oceanului. Un recipient gol de *BlyssPluss*, o căldăruşă de *Tărtăcuţe*, goală şi ea. Un mouse, sau mai bine zis ce-a mai rămas din el, cu multe fire răsfirate.

Lui Snowman îi vine să plângă. Ce poate el să le spună? Nu există modalitate de a le explica ce reprezintă sau a reprezentat odată fiecare dintre aceste obiecte stranii. Dar cu siguranţă copiii deja ştiu ce urmează să li se spună, pentru că de fiecare dată e unul şi acelaşi lucru.

— Acestea sunt obiecte de dinainte.

Îşi păstrează o voce binevoitoare dar distantă. O combinaţie între pedagog, profet şi unchi înţelegător – cam aşa ar vrea să sune vocea lui.

— Au cum să ne facă rău?

Uneori mai găsesc cutii de ulei de motor, solvenţi, sticle de plastic cu clorură de var. Capcanele trecutului. Snowman e considerat a fi un expert în identificarea potenţialelor accidente: lichide care te pot arde, vapori care îţi provoacă ameţeli, praf otrăvitor. Dureri neobişnuite.

— Astea nu, le spune el. Astea sunt inofensive. Când aud asta, copiii îşi pierd interesul, lăsând sacul să atârne. Dar de plecat nu pleacă: continuă să stea în picioare, uitându-se la el fix. Scotocirea plajei e un pretext pentru ei să-l analizeze, pentru că Snowman e atât de diferit. Din când în când îl roagă să-şi dea jos ochelarii de soare, apoi să şi-i pună la loc: vor să vadă dacă într-adevăr are doi ochi sau poate trei.

— Snowman, o, Snowman, cântă ei, mai puţin pentru el şi mai mult unul altuia.

Pentru ei, numele lui nu reprezintă decât două silabe lipsite de înţeles. Habar n-au ce-i acela un om de zăpadă[1], n-au văzut în viaţa lor zăpadă.

A fost una din deciziile lui Crake ca toate numele, toate denumirile, să aibă un corespondent fizic concret (chiar dacă împăiat sau sub formă de schelet.) Nimic de genul unicornilor, grifonilor, manticorilor sau vasiliştilor.

Dar acele reguli nu se mai aplică acum şi Snowman a simţit o plăcere amară în a adopta acest nume dubios. Abominabilul

---

[1] În engleză, *snowman* = om de zăpadă.

Om al Zăpezilor[2] – cel care există şi nu există, licărind în viscol, omul cu faţă de maimuţă sau maimuţa cu faţă de om, ascuns, iluzoriu, cunoscut doar prin intermediul zvonurilor şi al urmelor lăsate în zăpadă. Se spune că triburile din regiunile muntoase îl vânau ca să-l omoare ori de câte ori aveau ocazia. Se mai spune că atunci când prindeau unul, îl fierbeau, îl prăjeau, organizau festinuri speciale; cu atât mai incitante cu cât se apropiau mai mult de canibalism.

Pentru scopurile de faţă, şi-a scurtat numele. E doar Snowman. „Abominabil” l-a păstrat pentru sine, micul său secret.

După câteva clipe de ezitare, copiii se aşază pe vine, în semicerc, băieţi şi fete laolaltă. Doi dintre cei mai mici nu şi-au terminat încă micul dejun, sucul verde prelingându-li-se pe bărbie. E descurajant să vezi cât de neglijenţi au devenit în absenţa unei oglinzi. Cu toate acestea, sunt extrem de atrăgători aceşti copii – goi toţi, întruchiparea perfecţiunii, fiecare având culoarea pielii diferită – ciocolatie, trandafirie, de culoarea ceaiului, a untului, a frişcăi şi mierii de albine – dar toţi cu ochii verzi. Estetica lui Crake.

Se uită la Snowman, aşteptând ceva de la el. Probabil speră că le va vorbi, dar Snowman n-are chef de vorbă azi. Poate cel mult le va arăta ochelarii de soare de aproape, ceasul strălucitor şi complet defect sau şapca de baseball. Le place şapca, deşi nu înţeleg ce nevoie are el de aşa ceva – păr detaşabil care nu este totuşi păr – şi, deocamdată, n-a inventat nici o poveste pentru asta.

Un timp, nici unul nu zice nimic, ci doar se holbează la el, meditând. Apoi cel mai mare începe.

— O, Snowman, spune-ne, te rog – ce este muşchiul ce-ţi creşte pe faţă?

Ceilalţi se bagă şi ei în vorbă.

— Spune-ne, te rugăm, spune-ne!

Nimeni nu se înghionteşte, nimeni nu se hlizeşte, întrebarea e cât se poate de serioasă.

---

[2] *The Abominable Snowman* în original, termen sub care apare desemnat Yeti (Bigfoot sau Sasquatch în Statele Unite şi Canada), faimoasa creatură semănând cu o gorilă uriaşă dar cu mers şi comportament uman.

— Pene, le răspunde el.

Întrebarea asta îi este adresată cel puţin o dată pe săptămână şi de fiecare dată răspunsul lui e acelaşi. Chiar dacă a trecut atât de puţin timp – să fie două luni de atunci, sau poate trei? Nu mai ţine socoteală – au acumulat atâtea informaţii despre el, atâtea supoziţii: *Snowman a fost odată pasăre*, *dar a uitat cum să zboare şi restul de pene i-a căzut*, *încât acum îi e frig şi are nevoie de un al doilea strat de piele cu care să se înfăşoare*. *Nu*: *îi este frig pentru că mănâncă peşte şi peştii sunt reci*. *Nu*: *se înfăşoară deoarece îi lipseşte bărbăţia şi nu vrea ca noi să vedem*. *De aceea nici nu înoată*. *Snowman are riduri pentru că odată a trăit sub apă şi apa i-a încreţit pielea*. *Snowman e trist pentru că ceilalţi au plecat pe mare şi l-au lăsat singur cuc*.

— Vreau şi eu pene, spune cel mai mic.

O speranţă deşartă: nu vor mai creşte niciodată bărbi pe feţele Copiilor lui Crake. Crake însuşi găsise bărbile absolut iraţionale; de asemenea, îl enervase tot timpul corvoada bărbieritului, aşa că eliminase din start această necesitate. Bineînţeles nu şi pentru Snowman: pentru el e prea târziu.

Acum toţi vorbesc în cor.

— O, Snowman, o, Snowman, putem să avem şi noi pene, te rugăm?

— Nu, le spune el.

— Dar de ce, dar de ce? îngână cei doi mai mici.

— O secundă, să-l întreb pe Crake.

Îndreaptă ceasul spre cer, îl întoarce pe încheietură, apoi îl duce la ureche ca şi cum ar asculta ce i se spune. Ei îi urmăresc cu atenţie fiecare mişcare, fascinaţi.

— Nu, le spune el. Crake spune că nu se poate. Nici vorbă de pene pentru voi. Acum căraţi-vă!

— „Căraţi-vă?” „Căraţi-vă?”

Se uită unii la alţii, apoi la el. A făcut o greşeală, a folosit un cuvânt nou, unul imposibil de explicat. „Căraţi-vă” nu e ceva ce lor li s-ar putea părea insultător.

— Ce înseamnă „căraţi-vă”? întreabă ei.

— Plecaţi!

Fâlfâie din cearşaf înspre ei şi copiii se împrăştie, fugind către plajă. Încă nu-şi dau seama dacă să le fie frică de el, sau cât de frică. Până acum n-a făcut rău nici unui copil, dar natura

sa nu este pe deplin înţeleasă. Nu se ştie ce ar putea să facă în viitor.

Voce

— Acum sunt singur, spune el cu voce tare. Singur de tot, singur. Singur pe marea pustie[3].

Încă un fragment din albumul în flăcări care se mistuie în capul lui.

Rectificare: singur pe plajă.

Simte nevoia de a auzi o voce umană – o voce umană în adevăratul sens al cuvântului, o voce ca a lui. Uneori râde ca o hienă sau rage asemenea unui leu – ideea lui de hienă, ideea lui de leu. Când era copil, obişnuia să se uite la DVD-uri cu asemenea creaturi: emisiuni despre comportamentul animalelor prezentând actul copulaţiei, mârâielile şi măruntaiele, femelele lingându-şi puii. Oare de ce le găsise atât de reconfortante?

Sau se pomeneşte grohăind şi guiţând ca un porcan[4] ori urlând ca un lupican[5]: *Auuu! Auuu!* Uneori, în lumina asfinţitului, aleargă de-a lungul plajei, aruncând cu pietre în ocean şi strigând *Căcat*, *căcat*, *căcat*, *căcat*, *căcat*! După asta se simte mai bine.

Se ridică şi se întinde din toate încheieturile, iar cearşaful îi cade la picioare. Îşi analizează corpul cu groază: pielea murdară, plină de muşcături de insecte, smocurile de păr cenuşiu, unghiile de la picioare din ce în ce mai lungi şi mai îngălbenite. Gol puşcă, la fel ca în ziua în care s-a născut, nu că şi-ar aminti ceva despre asta. Câte evenimente cruciale nu au loc fără ca oamenii să fie conştienţi de asta, fără ca ei să se poată observa: naşterea şi moartea de exemplu. Şi uitarea trecătoare adusă de sex.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, îşi spune. Sexul e ca

---

[3] Referinţă la *Balada bătrânului marinar* de Samuel Taylor Coleridge.

[4] *Pigoon* în original, termen inventat de autoare.

[5] *Wolvog* în original, termen inventat de autoare.

băutura, nu e bine să începi să te gândeşti la asta de dimineaţă.

Odată avea grijă de corpul lui; alerga, mergea la sală. Acum îşi poate număra coastele: are senzaţia că se topeşte. Aport scăzut de proteină animală. O voce de femeie îi şopteşte mângâietor în ureche: *Ce fund apetisant*! Nu e Oryx, e o altă femeie. Oryx nu mai e aşa vorbăreaţă în ultima vreme.

— Spune ceva, orice, o imploră el. Oryx îl aude, are nevoie să creadă asta, dar nu vrea să vorbească cu el. Ce pot să fac? o întreabă. Ştii doar că eu…

O, *şi ce abdomen*! se aude din nou vocea, întrerupându-l. *Dulceaţă*, *tu întinde-te*, *că de restul mă ocup eu*. Cine să fie asta? Vreo fufă plătită. Rectificare: expertă profesionistă în ale sexului. O trapezistă cu oase de cauciuc şi paiete lipite pe piele ca solzii de peşte. Urăşte ecourile astea. Sfinţii obişnuiau să le mai audă, pustnicii demenţi şi plini de păduchi în peşterile şi deserturile lor. Curând are să vadă diavoli frumoşi cu sfârcuri roşiatice, făcându-i semn să li se alăture, în timp ce-şi vor linge buzele cu limbile lor rozalii şi unduitoare. Sirene vor răsări din apă, dincolo de ruinele turnurilor, şi-l vor ademeni cu cântecul lor minunat, iar el va înota înspre ele şi va fi devorat imediat de rechini. Creaturi cu cap şi sâni de femeie şi gheare de vultur se vor pogorî asupra lui şi el le va întâmpina cu braţele deschise şi ăsta-i va fi sfârşitul. Creieri prăjiţi.

Sau mai rău, vreo fătucă pe care a cunoscut-o vreodată va veni la el dinspre copaci, bucuroasă că îl revede, dar când se va apropia îndeajuns, Snowman va realiza că e făcută din aer. Ar fi în stare să accepte şi asta, orice, de dragul companiei.

Cu ochiul protejat de lentila ochelarilor de soare scrutează orizontul: nu se vede nimic. Oceanul e metal clocotit, cerul un albastru decolorat, cu excepţia găurii făcute în el de soare. Totul este extrem de pustiit. Apa, nisipul, cerul, copacii, fragmentele din trecut. Şi nimeni care să-l audă.

— Crake! strigă el. Căcat cu ochi ce eşti!

Apoi se opreşte şi ascultă. Transpiraţia sărată îi curge din nou pe faţă. Nu ştie când are să i se întâmple şi nici nu se poate opune. Respiraţia îi e sacadată, ca şi cum o mână uriaşă l-ar apăsa pe piept – apoi l-ar lăsa, apoi iar l-ar apăsa. Panică lipsită de sens.

— Tu ai făcut asta! urlă înspre ocean.

Nici un răspuns, ceea ce nu-i de mirare. Se aud doar valurile, lovindu-se ritmic de ţărm. Îşi trece mâna încleştată peste faţă, peste pelicula de praf şi lacrimi, muci şi zeamă de mango lipicioasă, peste perciunii crescuţi în dezordine.

— Snowman, Snowman, îşi zice. Găseşte-ţi şi tu o ocupaţie.

2

Foc de tabără

Snowman nu a fost dintotdeauna Snowman. Odată, demult, se numea Jimmy. Era băiat bun pe vremea aceea.

Prima amintire completă a lui Jimmy e un uriaş foc de tabără. Trebuie să fi avut cinci sau poate şase ani. În picioare avea o pereche de cizme de cauciuc roşii, cu câte o răţuşcă zâmbăreaţă în dreptul fiecărui deget. Îşi aminteşte perfect acest detaliu pentru că după ce s-a uitat la foc, a trebuit să-şi supună răţuştele unei băi cu dezinfectant. I se spusese că dezinfectantul e otrăvitor şi de aceea să fie atent să nu stropească în jur, iar el se temuse ca dezinfectantul să nu le intre răţuştelor în ochi şi să le orbească. I se spusese doar că răţuştele nu erau vii ci desenate şi că n-aveau cum să simtă durerea, dar el nu prea era convins.

Hai să zicem cinci ani jumate, îşi spune Snowman. Cam pe la vârsta asta.

Trebuie să fi fost octombrie, sau noiembrie; pe-atunci frunzele îşi mai schimbau culoarea şi Snowman îşi aminteşte că erau ruginii şi roşiatice. Pe jos era noroi – probabil că totul se întâmpla pe un câmp – şi burniţa. Focul de tabără era o imensă grămadă de vaci, oi şi porci. Picioarele, ţepene şi drepte, li se profilau în afară; fuseseră stropite cu benzină, iar flăcările izbucniseră, gălbui şi albicioase, roşii şi portocalii, aducând cu ele un miros de carne carbonizată care împânzise imediat

aerul. Era ca atunci când tatăl lui făcea un grătar în grădina din spatele casei, dar cu un iz mult mai puternic, în care se amestecau mirosul de benzină şi de păr ars.

Jimmy ştia cum miroase părul ars deoarece îşi tăiase odată câteva fire cu forfecuţa de manichiură şi le dăduse foc cu bricheta mamei. Părul se încreţise, încârligându-se asemenea unor viermişori negri, aşa că Jimmy îşi mai tăiase un smoc, repetând procedura. Când l-au surprins, părul din faţă era zdrenţuit tot. Când l-au certat, Jimmy le-a spus că totul fusese un experiment.

Tatăl său s-a amuzat atunci, dar nu şi mama. Cel puţin (a spus tatăl lui) Jimmy avusese prezenţa de spirit să-şi taie părul înainte de a-i da foc. În schimb, mama sa a replicat că au avut noroc că n-a dat foc la casă. Apoi părinţii s-au certat pe seama brichetei, care n-ar fi existat (considera tatăl) dacă ea n-ar fi fost fumătoare. Mama lui a ripostat spunând că toţi copiii au o fascinaţie pentru foc când sunt mici şi că dacă n-ar fi avut bricheta la îndemână, ar fi folosit chibriturile.

Odată ce izbucni scandalul, Jimmy răsuflă uşurat, deoarece acum ştia că n-avea să mai fie pedepsit. Tot ce avea de făcut era să tacă mâlc şi curând aveau să uite de la ce au început să se certe. Se simţea în acelaşi timp şi vinovat, pentru că iată ce se întâmplase din cauza lui. Ştia că totul se va termina cu o uşă trântită. Se făcu din ce în ce mai mic în scaunul lui, cuvintele şuierându-i în urechi de-o parte şi de alta, şi, în cele din urmă, se auzi şi uşa trântindu-se – mama lui de data aceasta – urmată de curentul de aer obişnuit. De fiecare dată când cineva trântea o uşă, se auzea şi acest *vâjj!* – cauzat de curentul de aer – direct în urechile lui.

— Nu-ţi face probleme, băiete, îi spuse tatăl. Aşa se aprind femeile. O să se linişească ea. Hai să mâncăm nişte îngheţată.

Zis şi făcut, au mâncat *Raspberry Ripple* în holurile pentru cereale făcute în Mexic pe care erau pictate de mână păsări albastre şi roşii, aşa încât nu le puteai pune niciodată în maşina de spălat vase. Ca să-i arate tatălui său că totul era OK, Jimmy linse castronul.

Femeile şi variaţiile lor de temperatură. De temperament. Când cald, când rece, un anotimp succedându-se celuilalt, în acea natură stranie, mirosind a mosc şi flori de tot felul – misterioasă, importantă, de necontrolat. Asta era viziunea

tatălui său. Nimic însă despre temperatura bărbaţilor, nici o menţiune legată de temperamentul lor nu fusese făcută în prezenţa lui Jimmy, decât atunci când tatăl său îi spusese să se „răcorească.” De ce nu exista vreo referinţă şi la felul în care se aprindeau bărbaţii? Lui Jimmy nu i-ar fi stricat câteva teorii şi în privinţa asta.

A doua zi tatăl său îl duse la o frizerie pe geamul căreia se afla un poster cu o fată drăguţă, cu buzele ţuguiate, purtând un tricou negru care-i lăsa un umăr dezgolit, cu ochii puternic fardaţi, aruncând o privire răutăcioasă, şi cu părul întins în sus ca nişte ţepi de arici. Înăuntru, pe podeaua cu dale de gresie, erau numai smocuri de păr, pe care, din când în când, cineva le aduna cu o mătură. Pentru început, Jimmy a fost îmbrăcat cu o pelerină neagră care semăna mai degrabă cu o baveţică, ceea ce lui Jimmy nu-i plăcu pentru că îl făcea să arate ca un bebeluş. Frizerul râse când auzi asta şi îi spuse că n-are cum să fie o baveţică pentru că nici un bebeluş nu poartă baveţică de culoare neagră, aşa că până la urmă a fost OK. Apoi îl tunse scurt, ca să nu se mai cunoască locurile unde îşi franjurase el părul – şi poate că de fapt asta era şi ceea ce-şi dorise, o tunsoare scurtă. După asta, frizerul luă ceva dintr-un borcan şi i-l aplică pe tot capul ca să-i facă părul ţepos. Mirosea a coajă de portocală. Jimmy îşi zâmbi în oglindă, după care se încruntă, împingându-şi sprâncenele în jos.

— Un tip dur, nu glumă, spuse frizerul dând din cap înspre tatăl lui Jimmy. Un adevărat tigru.

Scutură pe podea părul rămas de la Jimmy, adăugându-l celuilalt deja existent, apoi, cu o mişcare teatrală, ostentativă, îi îndepărtă pelerina neagră şi-l coborî pe băiat de pe scaun.

Uitându-se la focul de tabără, Jimmy nu-şi putea reprima îngrijorarea pentru animale, deoarece faptul că ardeau le făcea cu siguranţă să sufere. Nici vorbă, îi spuse tatăl. Animalele sunt moarte. E ca şi cum ar fi fripturi şi cârnaţi, numai că acum au încă pielea pe ele.

Şi cap, se gândi Jimmy. Fripturile n-au cap. Capetele făceau diferenţa: avea impresia că din ochii arzând ai animalelor se revărsau priviri pline de reproş, şi toate erau îndreptate asupra lui. Într-un fel sau altul, tot ce se întâmpla acum – focul de

tabără, mirosul de carne carbonizată, dar în special suferindele animale în flăcări – era din vina lui, pentru că nu făcuse nimic să le salveze, în acelaşi timp, găsea focul frumos – luminos ca un brad de Crăciun, dar un brad de Crăciun în flăcări. Spera să se producă şi o explozie, aşa cum văzuse la televizor.

Tatăl său era lângă el, ţinându-l de mână.

— Ridică-mă! îl rugă Jimmy.

Tatăl presupuse că Jimmy căuta consolare, ceea ce era adevărat, şi-l luă în braţe, strângându-l la piept. Dar în acelaşi timp, Jimmy voia să vadă mai bine.

— Uite unde se-ajunge, spuse tatăl lui Jimmy, adresându-se unui bărbat de lângă ei. Odată ce lucrurile scapă de sub control.

Vocea tatălui era nervoasă; ca şi a celuilalt bărbat atunci când îi răspunse.

— Cică a fost intenţionat totul.

— Nu m-ar mira, spuse tatăl lui Jimmy.

— Pot să iau un corn de vacă? întrebă Jimmy.

Nu pricepea de ce ar trebui ca acestea să se irosească. Ar fi vrut să ceară chiar două, dar se temea să nu exagereze.

— Nu, spuse tatăl lui Jimmy. Nu şi de data asta, amice.

Îl bătu uşor peste picior.

— Aşa-şi urcă ei preţurile, spuse celălalt bărbat. Măcelărindu-şi propriile animale.

— Da, măcel în toată regula, spuse tatăl lui Jimmy pe un ton dezgustat. Dar poate a fost doar vreun dezaxat. Vreo sectă, nu se ştie niciodată.

— Da' de ce nu? vru să ştie Jimmy.

Nimeni nu voia coarnele. De data asta, însă, tatăl său îl ignoră cu totul.

— Întrebarea e cum au reuşit să pătrundă, spuse el. Credeam că aici suntem etanşeizaţi mai ceva ca într-o cameră de presurizare.

— Şi eu credeam la fel. Am cedat destul până acum. Ce făceau cei de la pază? Doar nu-s plătiţi să doarmă.

— Poate că au fost mituiţi, spuse tatăl lui Jimmy. Acum cică verifică transferurile bancare, deşi trebuie să fii idiot să mituieşti pe cineva virându-i bani într-un cont. În orice caz, au să cadă capete.

— Are să înceapă o investigaţie la sânge şi n-aş vrea să fiu

în locul lor, spuse celălalt bărbat. Cine are acces din afară?

— Cei care se ocupă de reparaţii. Furgonetele de marfă.

— Ar trebui ca totul să fie făcut aici, fără contacte cu exteriorul.

— Am înţeles că tocmai asta vor să facă acum, spuse tatăl lui Jimmy. Virusul oricum e nou. I-am identificat deja bioamprenta.

— Întotdeauna în chestii de genul ăsta sunt două părţi implicate, spuse celălalt bărbat.

— Sau chiar mai multe, răspunse tatăl lui Jimmy.

— De ce li s-a dat foc la vaci şi oi? a întrebat Jimmy a doua zi.

Trebuie să fi fost într-o duminică, pentru că erau toţi trei la masă, luând micul dejun. Numai duminica părinţii lui luau micul dejun împreună.

Tatăl lui Jimmy era la a doua ceaşcă de cafea. În timp ce sorbea din ea, făcea nişte însemnări pe o foaie plină de numere.

— A trebuit să li se dea foc, spuse el, ca să nu se răspândească.

Nu-şi ridicase privirea din hârtie; tot butona la un calculator de buzunar în timp ce cu creionul îşi nota câte ceva.

— Ce să nu se răspândească?

— Boala.

— Ce-i aia o boală?

— O boală e ca atunci când tuşeşti, interveni mama sa.

— Dacă-am să tuşesc, o să fiu ars?

— Cel mai probabil că da, răspunse tatăl, întorcând hârtia pe partea cealaltă.

Jimmy se sperie la auzul acestor cuvinte, pentru că nu mai departe de săptămâna trecută avusese un acces de tuse. Oricând ar mai putea avea unul, deja simţea ceva gâdilându-l în gât. Se vedea cu părul arzând, nu doar câteva fire puse pe o farfurioară, ci tot capul. Nu voia să fie aruncat într-o grămadă de vaci şi oi. Începu să plângă.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? zise mama sa. E prea mic.

— Tati e un monstru din nou, spuse tatăl lui Jimmy. Era o glumă, amice. O glumă. Glumă, ca în ha, ha, ha.

— Nu înţelege felul ăsta de a glumi.

— Cum să nu-l înţeleagă? Nu-i aşa că ai înţeles, Jimmy?
— Da, zise Jimmy, printre suspine.
— Lasă-l în pace pe tati, spuse mama lui Jimmy. Tati gândeşte acum. Pentru asta îl plătesc, ca să gândească. Acum n-are timp pentru tine.
Tatăl lui Jimmy trânti creionul pe masă.
— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi s-o laşi baltă?
Mama lui Jimmy îşi stinse ţigara în ceaşca de cafea pe jumătate plină.
— Hai, Jimmy, să mergem să ne plimbăm.
Îl trase pe Jimmy de încheietura mâinii şi închise uşa cu grijă exagerată. Nici măcar nu se îmbrăcă. Ieşi în capot şi în papuci de casă. Nu tu haină, nu tu căciulă.
Cerul era cenuşiu, vântul răcoros. Mergea cu capul plecat şi părul îi flutura. Se plimbară în jurul casei, traversând peluza udă, înaintând într-un ritm rapid şi, în tot acest răstimp, ţinându-se de mână. Jimmy avea impresia că este târât de o gheară de fier printr-o apă adâncă. Se simţea zgâlţâit, ca şi cum ar fi fost un copac pe punctul de-a fi smuls din rădăcini şi aruncat cât colo. În acelaşi timp, se simţea euforic. Se uita la papucii mamei lui, deja murdari de pământ umed. Ar fi intrat în mare bucluc dacă şi-ar fi murdărit şi el papucii aşa.
Încetiniră ritmul, apoi se opriră. Mama lui îi vorbea pe tonul acela calm de profesoară bine intenţionată, sau de prezentatoare TV, ceea ce însemna că era furioasă. O boală, îi spuse ea, e invizibilă pentru că e foarte mică. Ar putea zbura prin aer sau s-ar putea ascunde în apă, sau sub unghiile murdare ale băieţeilor şi tocmai de aceea nu trebuie el să-şi vâre degetul în nas şi apoi în gură, nici să nu iasă din baie până ce nu se spală pe mâini după ce a folosit toaleta şi, sub nici o formă, să nu se şteargă…
— Ştiu asta, spuse Jimmy. Pot să intru în casă? Mi-e frig.
Mama lui părea să nu-l fi auzit.
— O boală, continuă ea pe acelaşi ton calm, poate intra în tine şi poate schimba lucrurile înăuntrul tău. Îţi rearanjează toate celulele şi asta le face să se îmbolnăvească. Şi cum tu eşti făcut numai din celule minuscule care lucrează cot la cot ca să te ţină în viaţă, înseamnă că dacă un număr îndeajuns de mare de celule se îmbolnăvesc, atunci tu…
— Aş putea să mă procopsesc cu o tuse, spuse Jimmy. Aş

putea să mă procopsesc cu o tuse chiar în acest moment!

Scoase un sunet ca şi cum ar fi tuşit.

— Hai s-o lăsăm baltă, spuse mama lui. Încercase adesea să-i explice tot felul de lucruri, dar apoi se descuraja. Aceste momente erau şi cele mai neplăcute pentru amândoi. El încerca să-i reziste, se prefăcea că nu înţelege chiar şi atunci când înţelegea; o făcea pe prostul, dar în acelaşi timp nu voia ca ea să renunţe. Voia, dimpotrivă, ca ea să fie curajoasă, să dea tot ce era mai bun din ea, să doboare zidul pe care el îl ridica mereu între ei doi, să nu se dea bătută.

— Vreau să-mi mai vorbeşti despre celulele minuscule, îi spuse el, scâncind cât să nu o supere. Chiar vreau!

— Nu azi, îi spuse ea. Hai să intrăm în casă.

Fermele OrganInc

Tatăl lui Jimmy lucra la Fermele OrganInc[6]. Era genograf, unul dintre cei mai buni în domeniu. Fusese responsabil cu trasarea hărţii proteonomului încă din studenţie şi apoi ajutase la proiectarea Şoarecelui Matusalem, ca parte a Operaţiunii Imortalitatea. După aceea, odată angajat la OrganInc, fusese unul dintre principalii arhitecţi ai proiectului Porcan, împreună cu o echipă de experţi în transplanturi şi microbiologi care se ocupau cu crearea unor gene pentru combaterea infecţiilor. *Porcan* era doar o poreclă, denumirea latinească fiind de *Sus multiorganifer*. Dar toată lumea îi spunea porcan. Uneori, Fermelor OrganInc li se mai spunea şi Fermele OrganGuiţ[7], deşi nu foarte des. În orice caz, nu era vorba de ferme, cel puţin nu ca cele din fotografii.

Scopul proiectului Porcan era producerea, într-un porc transgenetic unicat, a unui sortiment de organe cu ţesut uman – organe care s-ar fi putut transplanta ulterior fără riscul unei respingeri şi care în acelaşi timp ar fi fost în stare să reziste atacurilor diverşilor microbi şi viruşi oportunişti, ale căror

---

[6] Joc de cuvinte *organic-OrganInc*, ultimul traducându-se prin „Corporaţia Organ."

[7] *OrganOink* în original.

tulpini se multiplicau din ce în ce mai des, de la an la an. O genă cu maturare rapidă era manipulată astfel încât rinichii, ficatul şi inima porcanului să fie gata mai devreme, iar acum se încerca creşterea într-un singur porcan a cinci sau chiar şase rinichi simultan. Unui asemenea exemplar-gazdă i s-ar fi putut recolta rinichii suplimentari, iar apoi, în loc să fie omorât, ar fi putut fi ţinut pentru dezvoltarea mai multor organe, acesta comportându-se asemenea homarului căruia îi cresc cleştii la loc în momentul în care i se rup. Astfel, s-ar fi făcut şi economie, întrucât se cheltuiau foarte mulţi bani pe mâncarea şi întreţinerea unui porcan. Se făcuseră investiţii serioase în Fermele OrganInc.

Toate acestea i-au fost explicate lui Jimmy mai târziu, când era îndeajuns de matur ca să poată înţelege.

Îndeajuns de matur, se gândeşte Snowman în timp ce se scarpină în jurul, dar niciodată în centrul înţepăturilor de insectă. Ce concept stupid! Îndeajuns de matur ca să ce? Ca să bea, ca să şi-o tragă, ca să ştie ce-i bine şi ce-i rău? Ce neavenit fusese responsabil cu luarea unor asemenea decizii? De exemplu, Snowman nu este îndeajuns de matur pentru asta, asta – cum s-o numească? Pentru situaţia asta. Nu va fi niciodată îndeajuns de matur pentru ceea ce i se întâmplă acum, nici o fiinţă umană întreagă la minte n-ar putea fi…

Fiecare dintre noi trebuie să meargă pe calea ce i-a fost hărăzită, spune vocea din capul lui, vocea unui bărbat de data aceasta, în stilul unui guru şarlatan, *şi fiecare cale este unică*. *Nu natura acestui drum trebuie să-l preocupe pe călător*, *ci graţia şi dârzenia şi răbdarea cu care fiecare dintre noi urmează acest drum*, *adesea unul plin de provocări*…

— Vezi-ţi de treabă, spune Snowman.

Vreo porcărie de carte din acelea cu care poţi să te autoinstruieşti, Nirvana pentru tâmpiţi. Cu toate că are sentimentul neplăcut că el însuşi ar fi putut scrie o asemenea perlă la un moment dat.

În vremuri mai bune, fireşte. Oo, mult mai bune.

Organele de porcan puteau fi individualizate, folosindu-se celule de la donatorii în cauză, după care erau îngheţate până când cineva ar fi avut nevoie de unul din ele. Era mult mai

ieftin aşa decât să te supui unui proces de clonare pentru organe de rezervă – mai rămâneau câteva riduri de netezit pe ici pe colo, cum obişnuia să spună tatăl lui Jimmy – sau decât să ţii vreun copil-de-recoltă[8] într-o pepinieră de prunci ilegală. În broşurile şi materialele promoţionale de la OrganInc, tipărite pe hârtie velină şi formulate discret, se insista pe eficacitatea şi beneficiile pe care procedura Porcan le avea asupra sănătăţii. De asemenea, pentru a-i linişti pe cei mai scrupuloşi, se preciza acolo că nici un porcan nu sfârşea ca şuncă sau cârnaţi: nimănui nu i-ar fi convenit să mănânce un animal ale cărui celule erau, fie şi parţial, identice cu ale sale.

Cu toate acestea, pe măsură ce timpul trecea şi în straturile acvifere costale se infiltra sarea, permafrostul din regiunile nordice se topea, pădurile de tundră se îmbibau cu gaz metan, secetele din regiunile de câmpie continentală nu mai conteneau, stepele asiatice se prefăceau în deşert şi carnea devenea din ce în ce mai dificil de găsit, oamenii începură să aibă îndoieli. Chiar şi în interiorul Fermelor OrganInc, frecvenţa cu care sandvişurile cu şuncă şi jambon şi plăcintele cu carne de porc ajungeau să figureze în meniul angajaţilor era din ce în ce mai vizibilă. Oficial, restaurantul se chema Andre Bistro, dar clienţii de zi cu zi îl numeau Grohăituri. Când Jimmy mai mânca aici, fie cu tatăl său sau chiar cu mama lui, când aceasta nu se grăbea, oamenii de la mesele alăturate obişnuiau să facă tot felul de glume de prost gust.

— Iar plăcintă cu porcan! spuneau ei. Clătite cu porcan, floricele cu porcan. Hai, Jimmy, papă tot. Nu lăsa nimic în farfurie!

Aceste glume îl supărau pe Jimmy; nu înţelegea cine ar fi trebuit să mănânce ce. El personal nu ar fi vrut să mănânce porcan, deoarece i se părea că porcanii sunt nişte fiinţe foarte asemănătoare lui. Nici el şi nici porcanii nu aveau însă vreun cuvânt de spus în toată afacerea asta.

— Nu-i băga în seamă, puiule, îi spunea Ramona. Nu fac decât să te tachineze.

Ramona era unul dintre tehnicienii laboranţi ai tatălui său. Îi însoţea adesea pe Jimmy şi pe tatăl său la masă când luau prânzul. Era tânără, mai tânără decât tatăl lui Jimmy, chiar şi

---

[8] *For-harvest child* în original.

decât mama lui; arăta oarecum ca fata de pe posterul pe care Jimmy îl văzuse la frizer, aceeaşi gură cu buze groase şi ochi mari, mari şi daţi cu negru. Dar Ramona zâmbea mai tot timpul şi n-avea părul ţepos. Părul ei era moale şi închis la culoare. Părul mamei lui Jimmy era ceea ce ea numea *blond murdar*. („Nu îndeajuns de murdar[9], dacă vrei părerea mea”, spunea tatăl lui Jimmy. „Hei! Am glumit, a fost o glumă, nu sări la mine!”)

Ramona îşi comanda întotdeauna o salată.

— Ce mai face Sharon? îl întreba ea pe tatăl lui Jimmy, uitându-se la el cu ochii aceia mari şi solemni.

Sharon era mama lui Jimmy.

— Nu prea grozav, îi răspundea tatăl lui Jimmy.

— O, îmi pare rău să aud asta.

— Treaba e serioasă. Încep să-mi fac griji.

Jimmy se uita la Ramona cum mănâncă. Lua îmbucături mici şi reuşea să mestece salata fără să facă zgomot, la fel şi cu morcovii cruzi. Lui Jimmy i se părea uimitor, era ca şi cum ar fi putut lichefia şi absorbi aceste mâncăruri tari şi dure în interiorul ei, asemenea unei creaturi extraterestre, ca un ţânţar uriaş, pe care o văzuse odată pe DVD.

— Poate că, ştiu şi eu, ar trebui să meargă la un doctor. Sprâncenele Ramonei se ridicară îngrijorate. Pleoapele erau fardate cu mov, un pic prea mult, deoarece i se încreţiseră. Acum pot face minuni, au tot felul de pastile…

Ramona ar fi trebuit să fie un fel de geniu al tehnologiei, dar vorbea ca o tipă dintr-o reclamă la gel de duş. Nu era proastă, spunea tatăl lui Jimmy, ci pur şi simplu nu simţea nevoia să-şi utilizeze puterea neuronilor pentru a forma propoziţii mai lungi. Nu era singura persoană de genul ăsta la OrganInc. Erau şi mulţi bărbaţi ca ea. Şi asta pentru că tipul ăsta de oameni se pricepea mai bine la cifre decât la cuvinte, spunea tatăl lui Jimmy. Jimmy ştia deja că el însuşi nu era priceput la cifre.

— Să nu crezi că nu i-am sugerat. M-am interesat, am găsit şi un doctor, cel mai bun din branşă, i-am făcut şi programare, dar n-a vrut să se ducă, spuse tatăl lui Jimmy coborându-şi

---

[9] *Dirty blonde* în original, joc de cuvinte construit pe polisemia cuvântului *dirty*, care înseamnă „murdar” dar şi „deocheat, obscen.”

privirea. Are idei fixe.

— Ce păcat. Şi ce pierdere. Era aşa de inteligentă!

— Ah, inteligentă e în continuare, spuse tatăl lui Jimmy. Îi iese pe nas inteligenţa de multă ce are.

— Dar era atât de… ştii ce vreau să spun…

Furculiţa Ramonei îi alunecă printre degete şi cei doi se uitară lung unul la celălalt, ca şi cum ar fi vrut să găsească adjectivul perfect care să descrie felul în care era odată mama lui Jimmy. Apoi, când observară că Jimmy se uita la ei, îşi îndreptară atenţia asupra lui la fel cum îşi îndreaptă navele extraterestre undele tractoare asupra oamenilor. Cu o intensitate prea mare.

— Şi cum merge şcoala, Jimmy?

— Mănâncă tot din farfurie, şi coaja, ca să-ţi crească păr pe piept!

— Mă laşi să mă duc la porcani? îl întrebă Jimmy pe tatăl său.

Porcanii erau mult mai mari şi mai graşi decât porcii obişnuiţi, pentru ca organele suplimentare să aibă loc să se dezvolte. Erau ţinuţi în unităţi speciale, puternic securizate: răpirea unui porcan şi a materialului genetic aferent de către o corporaţie rivală ar fi fost un adevărat dezastru. Ori de câte ori Jimmy se ducea să vadă porcanii trebuia să se îmbrace cu un costum special care îi era întotdeauna prea mare, să poarte o mască şi să se spele pe mâini cu săpun dezinfectant. Îi plăceau în mod special puii de porcan, doisprezece la fiecare femelă, aliniaţi frumos şi sugând. Porcănaşii erau drăguţi, dar adulţii erau un pic înspăimântători cu râturile lor mereu umede şi ochii mici, rozalii, cu gene albe. Îşi ridicau privirile spre Jimmy ca şi cum l-ar fi văzut, ca şi cum chiar l-ar fi văzut şi şi-ar fi făcut planuri pe mai târziu în privinţa lui.

— Porcan, borcan, porcan, borcan, le cânta el ca să-i liniştească, ţinându-se cu mâinile de gratiile cuştii.

Imediat după curăţire, mirosul din cuşti era mai suportabil. Jimmy era bucuros că nu trăieşte într-o cuşcă unde ar trebui să stea înconjurat de pipi şi caca. Porcanii nu aveau toalete şi făceau pe unde apucau; asta îi provoca un vag sentiment de ruşine, deşi Jimmy nu mai făcuse în pat de multă vreme, sau cel puţin nu-şi amintea să fi făcut.

— Să nu cazi înăuntru, i-a spus tatăl său. Te-ar devora într-o clipă.

— N-au cum! spuse Jimmy.

Pentru că eu sunt prietenul lor, gândi el. Pentru că eu le cânt. Şi-ar fi dorit să aibă un băţ lung ca să-i poată împunge cu el – nu ca să-i rănească, ci doar ca să-i facă să se întoarcă înspre el. Şi-aşa îşi petreceau prea mult timp stând degeaba.

Când Jimmy era foarte mic, familia sa locuia într-o casă în stil Cape Cod, amplasată într-unul din Module – existau poze cu el, într-un landou, pe verandă, poze care fuseseră datate şi puse într-un album de către mama sa pe vremea când încă o mai interesau astfel de lucruri – dar acum locuiau într-o vilă în stil georgian cu piscină acoperită şi o mică sală de fitness. Mobilierul pe care îl aveau era numit *reproducere*. A trebuit ca Jimmy să crească pentru a înţelege acest cuvânt – adică faptul că pentru fiecare reproducere exista undeva un original. Sau existase cândva. Sau ceva de genul ăsta.

Casa, piscina, mobilierul – toate erau proprietatea Complexului OrganInc, unde locuiau angajaţii de top. Din ce în ce mai frecvent, directorii de rang mediu şi oamenii de ştiinţă tineri ajungeau să locuiască şi ei aici. Tatăl lui Jimmy era de părere că aşa era mai bine, deoarece în felul ăsta nimeni nu mai trebuia să facă naveta din Module şi înapoi. În pofida coridoarelor de transport sterilizate şi a trenurilor de mare viteză care făceau legătura, exista întotdeauna un risc, atâta timp cât treceai prin oraş.

Jimmy nu fusese niciodată în oraş. Îl văzuse doar la televizor, panouri nesfârşite cu reclame şi lumini de neon şi multe şiruri de clădiri, mari şi mici, străzi întunecate cât cuprinde şi maşini de tot felul, unele scoţând nori grei de fum pe la spate, plus mii de oameni grăbiţi, ovaţionând sau revoltându-se. Mai existau şi alte oraşe, unele mai aproape, altele mai departe, unele având cartiere mai decente decât cele din oraşul lor, aproape ca nişte Complexe, cu ziduri înalte de jur împrejurul caselor, dar acestea nu prea apăreau la televizor.

Locuitorii Complexelor nu se deplasau în oraş decât dacă era absolut necesar şi atunci mergeau tot timpul însoţiţi. Ei

numeau oraşele *tărâmul plebeilor*[10]. În pofida introducerii cardurilor de identitate cu amprentă digitală, securitatea publică în tărâmul plebeilor era deficitară: existau indivizi care ar fi putut falsifica orice şi a căror identitate era greu de stabilit, ca să nu mai vorbim de ceilalţi – drogaţii, hoţii de buzunare, sărmanii, dementţii. Aşa că era mai bine pentru toată lumea care lucra la Fermele OrganInc să locuiască în acelaşi loc, respectând aceleaşi reguli precise.

Dincolo de zidurile, porţile şi luminile de căutare ale OrganInc-ului, lucrurile erau imprevizibile. În interior, lumea era aşa cum fusese odinioară, când tatăl lui Jimmy era el însuşi copil, înainte ca lucrurile să devină serioase, sau cel puţin asta spunea el. Mama lui Jimmy considera că totul era artificial, un adevărat parc tematic, şi că nu mai era posibil ca lucrurile să revină la ce fuseseră odată, dar tatăl lui Jimmy zicea că n-ar avea nici un rost să dai cu piciorul unei astfel de lumi. Puteai să te mişti de colo-colo fără să-ţi fie frică? Puteai. Puteai să te plimbi cu bicicleta, să stai liniştit pe terasa unui restaurant sau să-ţi cumperi o îngheţată la cornet ca pe vremuri? Puteai. Şi atunci? Tatăl lui Jimmy era încredinţat că are dreptate pentru că el însuşi făcuse toate aceste lucruri la un moment dat.

Cu toate acestea, Corpurile de Securitate[11] – cei pe care tatăl lui Jimmy îi numea *oamenii noştri* – trebuiau să fie în permanentă stare de alertă. Când se aflau atâtea lucruri în joc, nu puteai niciodată să ştii la ce urma să recurgă cealaltă tabără. Cealaltă tabără sau, mai bine zis, celelalte tabere: existau întotdeauna mai multe părţi implicate. Alte companii, alte ţări, alte facţiuni, alţi intriganţi. Exista prea mult hardware la dispoziţie, spunea tatăl lui Jimmy. Prea mult hardware, prea mult software, prea multe forme de viaţă ostile, prea multe arme de toate tipurile. Şi prea multă invidie, fanatism şi rea-credinţă.

Pe vremea cavalerilor şi a balaurilor, regii şi ducii trăiau în

---

[10] *Pleeblands* în original, termen creat de autoare pornind de la *pleb*, însemnând „plebeu, om de rând”, şi *land*, „pământ, teritoriu.”

[11] *CorpSeCorps* în original, prescurtare de la *Corporate Security Corps*, dar şi joc de cuvinte (*corpsy corps*) care s-ar putea traduce prin „Gărzile Cadaverice.”

castele împrejmuite de ziduri înalte, prevăzute cu poduri mobile şi fante pe metereze, de unde puteai să arunci smoală fierbinte asupra duşmanilor, spunea tatăl lui Jimmy. La fel erau şi Complexele. Castelele erau făcute pentru ca tu şi ai tăi să trăiţi liniştiţi înăuntru, iar ceilalţi să nu poată pătrunde în ele.

— Asta înseamnă că noi suntem regii şi ducii? întreba Jimmy.

— O, absolut, fiule, spunea tatăl său, râzând. Absolut.

Masa de prânz

La un moment dat, şi mama lui Jimmy lucrase pentru Fermele OrganInc. Aşa îl cunoscuse pe tatăl lui Jimmy: amândoi lucraseră în acelaşi Complex, la acelaşi proiect. Mama lui Jimmy era microbiolog: studia proteinele bioformelor dăunătoare porcanilor şi modifica receptorii acestor proteine astfel încât să nu poată forma legături cu receptorii celulelor porcanilor, sau în caz că acest lucru nu reuşea, fabrica medicamente care să inhibe formarea acestor legături.

— E foarte simplu, îi spusese ea odată lui Jimmy, pe când se afla într-una din dispoziţiile ei comunicative. Microbii şi viruşii vor să intre pe uşa celulelor şi să devoreze porcanii pe dinăuntru. Treaba lui mami este să facă încuietori pentru aceste uşi.

Îi arătă lui Jimmy la computer câteva imagini cu celule, cu microbi, cu microbi pătrunzând în celule, infectându-le şi făcându-le să explodeze, imagini detaliate ale proteinelor, fotografii cu medicamentele pe care le testase. Imaginile arătau ca borcănaşele cu bomboane de la supermarket: un borcan de plastic transparent cu bomboane rotunde, un borcan de plastic transparent cu jeleuri, un borcan de plastic transparent cu batoane lungi de lemn-dulce. Celulele arătau ca nişte borcane de plastic transparent cu capace detaşabile.

— Şi de ce nu mai faci încuietori la uşi? o întrebase Jimmy.

— Pentru că am vrut să stau acasă cu tine, îi răspunse ea, uitându-se pe deasupra lui Jimmy şi trăgând din ţigară.

— Şi ce-o să se întâmple acum cu porcanii? o întrebă Jimmy

alarmat. Microbii au să intre în ei!

Nu voia ca prietenii lui să explodeze aşa cum văzuse că păţesc celulele infectate.

— Altcineva se ocupă acum de asta, îi spuse ea.

Nu părea să-i pese în vreun fel. Îl lăsă pe Jimmy să se joace cu pozele de pe computer şi odată ce Jimmy învăţă să deschidă programele, începu să se joace de-a războiul cu ele – celulele împotriva microbilor. Mama sa îi spuse că n-are importanţă dacă mai şterge din greşeală câte ceva de pe computerul ei, pentru că oricum informaţia stocată era deja depăşită. Asta cu toate că existau zile – şi în astfel de momente părea să fie activă şi hotărâtă, plină de planuri de viitor şi sigură pe sine – când ea însăşi voia să tasteze pe computer. Lui Jimmy îi făcea plăcere când o vedea aşa – când părea că se simte bine. Atunci era şi prietenoasă şi se comporta ca o mamă adevărată, în timp ce el se simţea ca un fiu în adevăratul înţeles al cuvântului. Dar aceste momente nu ţineau mult.

Când renunţase ea la slujba de la laborator? Când Jimmy intrase în clasa întâi la şcoala OrganInc, ceea ce nu prea avea sens, pentru că dacă ar fi vrut să stea acasă cu Jimmy, de ce să fi făcut asta tocmai când Jimmy urma să stea din ce în ce mai puţin acasă? Jimmy nu şi-a putut niciodată da seama care fuseseră adevăratele ei motive şi, când auzise pentru prima dată această explicaţie, era prea mic ca să se gândească la motive. Tot ceea ce ştiuse atunci era că Dolores, menajera din Filipine care stătea la ei, fusese concediată şi Jimmy îi dusese mult dorul. Ea îl striga Jim-Jim, zâmbea mai mereu, îi pregătea oul exact aşa cum îi plăcea lui şi-i cânta tot felul de cântece şi-l alinta. Dar Dolores trebuise să plece, deoarece acum adevărata mămică a lui Jimmy avea să stea cu el tot timpul – i se spusese asta ca şi cum i s-ar fi făcut o mare favoare – şi nimeni n-are nevoie de două mămici, nu-i aşa?

O, ba cum nu, îşi zice Snowman. Şi câtă nevoie încă!

Snowman are o imagine clară a mamei lui – a mamei lui Jimmy – stând la masa din bucătărie, încă în halat de baie, când el se întorcea de la şcoală pentru masa de prânz. De fiecare dată o găsea cu o ceaşcă de cafea în faţă, neatinsă, fumând şi uitându-se absentă pe geam. Halatul era roz, o culoare care şi-acum, dacă o vede, îi creează o stare de nelinişte. De obicei

nu-l aştepta cu masa pusă şi atunci trebuia el singur să-şi pregătească mâncarea, singurul fel în care mama sa participa fiind să-i dea indicaţii pe un ton lipsit de orice inflexiune. („Laptele e în frigider. În dreapta. În *dreapta* am spus. Nu ştii care-i dreapta?”) Vocea îi suna extrem de obosită, poate că el era cel care o obosea. Sau poate că era bolnavă.

— Eşti infectată? o întrebă el într-o zi.

— Ce vrei să spui, Jimmy?

— Ca celulele.

— Ah! Nu, nu sunt, îi răspunse ea. Apoi, după o scurtă pauză: Sau poate că sunt.

Dar când faţa lui se schimonosi, retrase afirmaţia.

Mai mult decât orice, Jimmy ar fi vrut să o facă să râdă – să o facă fericită, aşa cum şi-o amintea că fusese odată. Îi povestea tot felul de lucruri amuzante care i se întâmplaseră la şcoală, sau lucruri pe care pur şi simplu le inventa. („Carrie Johnston a făcut caca pe jos.”) Făcea tumbe prin cameră, încrucişându-şi ochii şi chiţăind ca o maimuţică, o stratagemă care funcţionase cu câteva fetiţe din clasă şi cu aproape toţi băieţii. Îşi punea unt de arahide pe nas şi apoi încerca să-l lingă cu limba. De cele mai multe ori, aceste giumbuşlucuri, în loc s-o înveselească, mai degrabă o iritau. „Nu e deloc amuzant ce faci, Jimmy, e chiar dezgustător.” Sau: „Încetează, Jimmy, mă doare capul din cauza ta.” Dar apoi se întâmpla să-i smulgă un zâmbet, sau chiar mai multe. Niciodată nu ştia ce avea să dea rezultate.

Foarte rar, când se întorcea de la ore, îl aştepta o adevărată masă de prânz, care, atunci când exista, era atât de minuţios pregătită şi extravagantă, încât pe Jimmy îl înspăimânta. Tacâmurile şi farfuriile erau aranjate după cele mai exigente reguli, nu lipseau nici şerveţelele de hârtie – hârtie *colorată*, ca la petreceri – la care se adăuga sandviciul cu unt de arahide şi jeleu, combinaţia lui preferată, dispusă sub forma unei feţe din unt de arahide cu zâmbet din jeleu. Mama lui era îmbrăcată cu grijă, zâmbetul ei rujat amintindu-i de jeleul de pe sandvici. În momente de genul ăsta era mereu numai ochi şi urechi la spusele lui Jimmy, privindu-l în faţă cu nişte ochi mai albaştri ca niciodată. Ceea ce îi evoca mama lui în astfel de situaţii era o chiuvetă de porţelan: curată, lucioasă, dură.

Jimmy ştia foarte bine că mama lui îşi dorea ca el să

aprecieze efortul pe care îl depusese la pregătirea mesei, astfel încât el însuşi trebuia să facă un efort. „Oau, felul meu preferat!” spunea el, dându-şi ochii peste cap şi masându-şi stomacul într-o caricatură exagerată a unui Jimmy mort de foame. Dar obţinea întotdeauna efectul scontat, deoarece o făcea să râdă.

Pe măsură ce creştea şi devenea din ce în ce mai abil, descoperea că, în zilele în care nu reuşea să obţină aprobarea ei, putea măcar să-i smulgă o reacţie. Orice era mai bine decât vocea aceea lipsită de inflexiuni şi ochii inexpresivi care se uitau obosiţi pe fereastră, în gol.

— Îmi iei o pisică? începea el.

— Nu, Jimmy, nu-ţi iau. Am mai discutat despre asta. Pisicile pot fi purtătoare de boli care ar fi fatale porcanilor.

— Dar ţie oricum nu-ţi pasă.

Spuse asta pe un ton şiret.

Ea oftă, eliberând un nor de fum de ţigară.

— Altora le pasă.

— Atunci un căţel?

— Nu. Nici câinii nu le fac bine. Nu ai nimic de făcut în camera ta?

— Atunci un papagal.

— Nu. Încetează.

De-acum deja nu mai era atentă.

— Atunci îmi iei nimic?

— Nu.

— Ah, bun, jubila el. Nu pot să am *nimic*. Asta înseamnă că o să-mi iei ceva! Ce-mi iei?

— Jimmy, ştii că uneori poţi fi tare nesuferit?

— Poţ să am o soră mai mică?

— Nu!

— Atunci un frăţior. Te rog!

— Nu înseamnă nu. N-ai auzit ce ţi-am spus?

— Da’ de ce nu?

Asta era întrebarea care punea capac la toate. Începea să plângă şi, sărind ca arsă din scaun, pleca aproape alergând din cameră, trântind uşa după ea, *vâjjj!* Sau izbucnea în plâns şi îl lua în braţe. Ori lua ceaşca de cafea şi o arunca cât colo ţipând: „Totul e de rahat, tot, absolut tot!” Era posibil să-l şi plesnească în astfel de momente, după care începea să plângă

şi să-l îmbrăţişeze. Oricare dintre variante era posibilă.

Sau totul se limita la plâns, cu ea punându-şi capul pe braţe. Începea să tremure, neputând să respire, sufocându-se parcă, suspinând întruna. În astfel de situaţii, Jimmy nu ştia ce să facă. O iubea atât de mult când o necăjea sau când îl necăjea ea pe el – în momente din astea nici el nu ştia cine pe cine supăra. O mângâia pe umăr, stând la o distanţă considerabilă de ea, aşa cum faci cu câinii pe care-i vezi prima oară, întinzând mâna şi spunându-i: „Îmi pare rău, îmi pare rău!” Şi chiar îi părea, dar pe lângă această părere de rău mai era şi sentimentul de jubilare, felicitându-se pentru că reuşise să creeze un asemenea efect.

Dar era şi speriat. Exista întotdeauna muchia de cuţit: nu mersese oare prea departe? Şi dacă da, ce avea să urmeze acum?

3

Orele amiezii

La amiază e cel mai rău, din cauza luminii puternice şi a umidităţii. Pe la unsprezece, Snowman se retrage în pădure, cât mai departe de ocean, deoarece razele malefice ale soarelui se refractă în apă şi, chiar dacă se protejează de soare, pielea i se înroşeşte şi-i apar băşici. Ce i-ar trebui acum ar fi un tub de loţiune pentru protecţie solară foarte puternică, dacă ar avea de unde să facă rost de aşa ceva.

În prima săptămână, când avusese mai multă energie, îşi confecţionase un adăpost, folosind crengi rupte, o rolă de bandă adezivă şi o foaie de cort din plastic pe care-o găsise în portbagajul unei maşini vandalizate. La acea vreme încă mai avea cuţitul pe care urma să-l piardă la o săptămână după, sau să fi fost două? Trebuie să ţină mai cu grijă socoteala zilelor. Cuţitul fusese unul din acele obiecte de buzunar multifuncţionale: două lame, o şurubelniţă cu vârf ascuţit, un

ferăstrău în miniatură, o pilă de unghii, un deschizător de sticle, plus o forfecuţă pe care o folosise la tăiatul unghiilor dar şi al benzii adezive. Regreta şi acum că a pierdut forfecuţa.

Primise un briceag ca acela de ziua lui, când a împlinit nouă ani. Tatăl său i-l dăduse. Tatăl său îi dădea întotdeauna tot felul de scule în încercarea de a-l face mai practic. În opinia tatălui, Jimmy nu ar fi fost în stare nici să înşurubeze un bec. *Dar cine ar vrea să facă sex într-un bec*?[12] spune vocea din capul lui Snowman, un comic de data acesta. *Mai bine în pat decât într-un bec*.

— Tacă-ţi fleanca, spune Snowman.

— I-ai dat un dolar? îl întrebase Oryx când el i-a spus despre cuţit.

— Nu. De ce?

— Trebuie să dai un bănuţ când primeşti un cuţit. Ca să nu te taie ghinionul. Nu mi-ar plăcea să te taie ghinionul, Jimmy.

— Cine ţi-a spus asta?

— Ah, cineva, spuse Oryx.

Acest *Cineva* juca tot timpul un rol important în viaţa ei.

— Cine anume?

Jimmy îl ura pe acest necunoscut, acest cineva – fără faţă, fără ochi, batjocoritor, numai mâini şi sulă, când unul, când doi, când o mulţime de oameni – dar buzele lui Oryx erau atât de aproape de urechea lui, şoptindu-i *Ah*, *cine-va*, *cine-va*, râzând în acelaşi timp, încât îi era imposibil să se concentreze asupra vechii şi idioatei lui uri.

De-a lungul scurtei perioade cât a avut parte de acel şopron improvizat, Snowman a dormit pe un pat de campanie pliant pe care-l târâse dintr-un bungalow aflat la aproape un kilometru depărtare. Era vorba de un cadru de metal cu o saltea de spumă pe pat de arcuri, în prima noapte fusese atacat de furnici şi de aceea a trebuit să „încalţe” picioarele patului cu patru cutii goale de conserve umplute cu apă. Asta puse capăt invaziei furnicilor. Dar aerul umed şi fierbinte care se forma în adăpost din cauza foii de cort era mult prea greu de suportat: noaptea, stând la nivelul solului, lipsit de orice briză de aer,

---

[12] Joc de cuvinte, *to screw* însemnând „a înşuruba” dar şi „a face sex.”

umiditatea i se părea a fi de sută la sută, iar respiraţia lui aburea plasticul.

De asemenea, raconcşii[13] erau o adevărată pacoste: se încăierau printre frunze, îi adulmecau picioarele, îl împungeau cu boturile de parcă ar fi fost deja gunoi; iar într-o dimineaţă, când se trezi, trei porcani se zgâiau la el prin plasticul foii de cort. Unul dintre ei era mascul. Snowman avu impresia că poate distinge vârful ascuţit şi strălucitor al unui colţ. Porcanii n-ar fi trebuit să aibă colţi, dar poate că acum, când se sălbăticiseră, regresau la tiparul lor ancestral, un proces ce se desfăşura cu repeziciune tocmai datorită genelor lor cu maturare rapidă. Urlase la ei şi îşi agitase mâinile, iar porcanii fugiseră, dar nu putea şti cum aveau să reacţioneze data viitoare. Ei sau lupicanii; nu va mai dura mult până ce vor realiza că nu mai are nici un pistol automat asupra lui. Snowman îl aruncase când i se terminaseră gloanţele virtuale. Ce idiot fusese că nu-i luase şi un încărcător suplimentar: o greşeală la fel de mare ca aceea de a-şi fi făcut culcuşul direct pe pământ.

Aşa că se mutase în copac, unde nu-l ajungeau nici porcanii, nici lupicanii, şi unde urcau foarte puţini raconcşi, care de regulă preferau tufişurile. Îşi construise o platformă din bucăţi de lemn şi bandă adezivă acolo unde crengile erau mai groase. Nu făcuse o treabă de mântuială: fusese întotdeauna mai priceput în a pune lucrurile cap la cap decât crezuse tatăl său. Iniţial urcase şi salteaua în copac, dar a trebuit s-o arunce în momentul în care a început să prindă mucegai şi să miroasă chinuitor a supă de roşii.

Foaia de cort care funcţionase drept acoperiş se rupsese în timpul unei furtuni neobişnuit de puternice. Cadrul de metal a rămas însă şi încă se poate folosi de el la amiază. Şi-a dat seama că dacă se întinde pe el gol, cu mâinile şi picioarele depărtate, ca un sfânt înainte de a fi ars pe rug, se simte mai bine decât dacă ar sta direct pe pământ, pentru că cel puţin aerul circulă de-a lungul întregii suprafeţe a corpului.

Din senin, un cuvânt i se formează în minte: *Mezozoic.* Îl poate vedea, îl poate auzi, dar nu-l poate atinge. Nu e în stare

---

[13] *Rakunk* în original, termen inventat de autoare, combinaţie între *raccoon*, „raton”, şi *skunk*, „sconcs.”

să-i ataşeze nici o semnificaţie. Chestia asta se întâmplă prea des în ultima vreme, această disoluţie a înţelesurilor, intrările din mult preţuita sa listă de cuvinte plutind în derivă.

— Canicula e de vină, îşi spune el. Am să mă simt mai bine când va începe să plouă.

Transpiră atât de abundent încât aproape poate să audă bobiţele de sudoare prelingându-i-se pe corp; doar că uneori bobiţele sunt insecte. Se pare că gândacii îl găsesc atrăgător. Gândacii, muştele, albinele, ca şi cum ar fi o bucată de carne lăsată în soare sau o floare din acelea urât mirositoare. Singurul lucru bun care i se întâmplă în timpul orelor de amiază este că nu i se face foame: doar gândul la mâncare îi întoarce stomacul pe dos, ca şi cum ar trebui să înghită un tort de ciocolată în timp ce se află într-o saună. Şi-ar dori să se poată răcori scoţându-şi limba afară ca un câine.

Acum soarele străluceşte la intensitate maximă; e la zenit, cum se spunea odată. Snowman zace întins pe patul de arcuri, în umbra lichefiată, abandonându-se arşiţei. *Să ne închipuim că suntem în vacanţă*! Vocea unei profesoare de data aceasta, una cu nasul pe sus, vorbind pe un ton condescendent. Doamna Stratton, Spune-mi Sally, cea cu fundul mare. *Să ne închipuim în sus*, *să ne închipuim în jos.* Îţi petreceai trei ani de şcoală învăţând cum să-ţi închipui diverse lucruri, pentru ca mai apoi să ţi se scadă nota când ajungeai să faci asta. *Să ne închipuim că sunt aici lângă tine*, *eu cu tot cu fundu' meu mare*, *pregătindu-mă să-ţi sug creierii direct prin pulă*.

I s-a mişcat cumva? Se uită în jos. Nici o activitate acolo. Sally Stratton dispare şi foarte bine face. Trebuie să-şi găsească alte modalităţi de a-şi petrece timpul. *A-şi petrece timpul*, ce idee păguboasă, ca şi cum i s-ar fi dat o cutie cu timp, numai şi numai a lui, umplută la maximum cu ore şi minute pe care să le poată cheltui1[14] după bunul plac, asemenea banilor. Problema e că această cutie e plină de găuri şi timpul se scurge pe-acolo, indiferent ce face Snowman cu el.

De exemplu, ar putea să cioplească ceva. O tablă de şah cu piese cu tot, după care să joace împotriva lui însuşi. Pe vremuri

---

[14] Joc de cuvinte, *to spend* însemnând atât „a cheltui”, cât şi „a trece, a petrece.”

obişnuia să joace şah cu Crake, dar la computer, nu împotriva unor şahişti în carne şi oase. De cele mai mult ori câştiga Crake. Trebuie să mai existe un cuţit pe undeva, dacă îşi pune în minte să găsească unul, dacă se apucă de devastat, de cotrobăit prin gunoaie, sigur îl va găsi. Acum că i-a venit gândul ăsta, se miră cum de nu i-a dat prin minte mai devreme.

Se lasă în voia gândurilor, amintindu-şi de momentele acelea de după şcoală când se întâlnea cu Crake. La început totul fusese un joc. Chiar un joc. Jucau *Extinctaton* sau unul din celelalte: *Hăcuitorul Tridimensional*, *Lovituri Barbare*, *Osama Rapidul*. Toate foloseau strategiile paralele: trebuia să vezi încotro te îndrepţi înainte de a ajunge acolo, dar totodată trebuia să realizezi unde se îndrepta oponentul. Crake se pricepea la astfel de jocuri deoarece era un maestru al saltului în laterală. Jimmy reuşea să câştige uneori la *Osama Rapidul*, dar numai atunci când Crake juca cu Păgânii.

Nici o şansă, oricum, să cioplească un astfel de joc acum. Va trebui să se limiteze la şah.

Sau ar putea ţine un jurnal unde să-şi consemneze impresiile. Trebuie să existe tone de hârtie de scris care zac pe undeva în spaţii necontaminate şi care nu au ars, unde s-ar găsi şi pixuri şi creioane; văzuse câteva de-a lungul raidurilor sale prin pubelele de gunoi, dar nu se obosise să ia vreunul. Ar putea rivaliza cu căpitanii corăbiilor din vremurile de demult – corabia se scufundă lovită de furtună, în timp ce, în cabina lui, căpitanul, condamnat dar intrepid, scrie în jurnalul de bord. Existau filme ce surprindeau astfel de momente. Sau naufragiaţi pe insule pustii consemnând zilnic, în jurnalele lor plictisitoare, listele cu provizii, observaţii despre vreme sau micile acţiuni întreprinse – cusutul unui nasture, consumarea cu lăcomie a unei moluşte.

Şi el este tot un fel de naufragiat. Ar putea începe să întocmească o listă. Asta i-ar structura într-o oarecare măsură viaţa.

Dar până şi un naufragiat îşi imaginează un cititor la un moment dat în viitor, cineva care, mai devreme sau mai târziu, îşi va face apariţia şi, găsindu-i oasele şi jurnalul, va afla despre soarta sa. Snowman, însă, nu poate să facă asemenea supoziţii: el nu va avea nici un cititor în viitor deoarece Crakerii habar n-au să citească. Oricare cititor pe care şi l-ar putea

imagina ţine de domeniul trecutului.

O omidă coboară de-a lungul unui fir de iarbă, răsucindu-se încet, asemenea unui virtuoz al frânghiei, îndreptându-se, spirală după spirală, spre pieptul său. E fascinantă, de un verde ireal, ca un jeleu, şi acoperită de perişori strălucitori. Urmărind-o, simte un inexplicabil acces de tandreţe şi bucurie. Unică, gândeşte el. Nu va mai exista niciodată o altă omidă la fel ca aceasta. Nu va mai exista o clipă similară în viitor, o conjunctură identică.

Aceste momente apar fără nici un motiv, explozii de bucurie iraţională. E vorba, probabil, de o carenţă de vitamine.

Omida se opreşte, parcă adulmecând aerul cu capul ei bont. Ochii ei imenşi şi opaci seamănă cu partea din faţă a unei căşti de protecţie. Poate că pe el îl miroase, încercând să-i identifice aura chimică.

— Nu ne aflăm aici ca să ne jucăm, să visăm, să ne lăsăm gândurile în voie, îi spune el omizii. Avem multă treabă şi o grămadă de cărat.

Acum oare din ce străfunduri neurale atrofiate ale creierului său a ieşit fraza aceasta? Ora de Abilităţi de Viaţă din şcoala generală. Profesorul era un rebut neoconservator din zilele de glorie ale faimosului balon *dot.com*[15], undeva în preistorie. Puţinul păr care îi mai rămăsese era strâns la spate într-o coadă sârmoasă. Purta mai mereu un sacou din imitaţie de piele, una din nările nasului protuberant şi poros îi era străpunsă de o rozetă de aur şi le vorbea tot timpul elevilor despre încrederea în sine, individualism şi asumarea de riscuri, dar pe un ton atât de deznădăjduit încât era evident că el însuşi nu mai credea o iotă din lucrurile pe care le spunea. Din timp în timp rostea câte o maximă antică, servită cu o ironie crispată care nu făcea nimic să micşoreze coeficientul de plictiseală din clasă. Alteori îl surprindeau spunând: „Aş fi putut fi unul din jucătorii importanţi”, după care se uita plin de înţeles

---

[15] În original *dot.com bubble*, termen ce desemnează creşterea rapidă a burselor de valori în perioada 1995-2001, în special peste Ocean, prin apariţia companiilor cu activitate exclusiv online. „Balonul” s-a spart după 2001, când multe dintre aceste companii au dat faliment.

la elevi, ca şi cum ar fi existat o semnificaţie ascunsă pe care ei ar fi trebuit s-o înţeleagă.

Contabilitate dublă pe calculator, *online banking*, cum să foloseşti corect cuptorul cu microunde, cum să completezi formulare pentru cumpărarea unei locuinţe în diverse Module, cum să faci o cercetare asupra eredităţii familiale, cum să-ţi negociezi contractele de căsătorie şi divorţ, compatibilitate genetică matrimonială, cum să foloseşti corect prezervativul pentru evitarea contaminării cu bioforme prin intermediul actului sexual, asta învăţaseră ei la Abilităţi de Viaţă. Nici unul dintre copii nu fusese prea atent la lecţii, fie pentru că deja ştiau despre ce era vorba, fie pentru că nu doreau să ştie. De aceea se comportaseră ca şi cum ar fi fost o oră de relaxare. *Nu suntem aici ca să ne jucăm*, *să visăm*, *să ne lăsăm gândurile în voie*. *Ne aflăm aici ca să exersăm Abilităţile de Viaţă*.

— Cum spui tu, zice Snowman.

Sau, în loc de şah şi jurnal, şi-ar putea concentra atenţia pe condiţiile sale de viaţă. E loc de mai bine în ceea ce priveşte acest aspect, chiar foarte mult loc. De exemplu, ar putea să-şi diversifice sursele de hrană. Oare de ce nu s-a gândit niciodată până acum la rădăcini şi fructe de pădure şi capcane pentru a prinde ceva vânat şi cum să înveţe să mănânce şerpi? Oare de ce şi-a irosit timpul?

O, *iubitule*, *nu te învinovăţi!* aude un glas de femeie şoptindu-i cu regret în ureche.

Ar fi de-ajuns să găsească o peşteră, o peşteră confortabilă, cu un tavan înalt, ventilaţie bună şi poate şi ceva apă de băut, şi s-ar simţi mai bine. Într-adevăr, există un pârâiaş cu apă proaspătă la câteva sute de metri depărtare şi care la un moment dat se transformă într-o baltă. Iniţial intenţionase să se ducă să se răcorească, dar Crakerii ar putea să fie acolo deja, bălăcindu-se sau odihnindu-se pe mal, şi copiii ar începe să-l bată la cap să intre să înoate, iar el nu vrea să fie văzut fără cearşaf, în comparaţie cu ei, e de-a dreptul bizar, faţă de ei se simte diform. De asemenea, ar putea da peste tot felul de animale acolo: lupicani, porcani, râsuci[16]. Ochiurile de apă atrag

---

[16] *Bobkittens* în original, termen inventat de autoare.

carnivorele. Care îşi aşteaptă rândul. Cărora le curg balele. Care se năpustesc dintr-o săritură asupra ta. Nu prea plăcut.

Norii se adună deasupra lui, cerul se întunecă. Nu prea poate vedea datorită copacilor, dar simte schimbarea de lumină. Alunecă într-o stare de semiveghe şi o visează pe Oryx într-o piscină, înotând pe spate într-un costum de baie care pare făcut din petale de hârtie de mătase, albă şi delicată. Ele se răsfiră în jurul corpului ei, dilatându-se şi contractându-se asemenea valvelor unei meduze. Piscina e vopsită într-un roz aprins. Ea îi zâmbeşte, mişcându-şi încet braţele pentru a se menţine la suprafaţă, dar el ştie că amândoi se află într-un mare pericol. Apoi se aude un bubuit surd, ca şi cum uşa unui cavou imens tocmai s-ar fi închis.

Potop

Se trezeşte la zgomotul tunetului şi al unei rafale de vânt: furtuna de după-amiază este deasupra lui. Se ridică destul de anevoie, luându-şi cearşaful. Aceste vijelii se pot declanşa foarte rapid şi un cadru de metal nu este cel mai potrivit loc în care să te afli pe timpul unei furtuni. Şi-a construit în pădure un fel de insulă din cauciucuri de maşină; tot ce trebuie să facă este să se ghemuiască pe ele, ca pe un strat izolator între el şi pământ, până când se termină furtuna. Uneori plouă cu gheaţă şi grindina ajunge de dimensiunea unei mingi de golf, însă bolta de frunze îi mai încetineşte căderea.

Ajunge la piramida de cauciucuri chiar în momentul când furtuna se dezlănţuie. Azi e doar ploaie, de-acum obişnuitul potop, dar impactul apei cu solul e atât de puternic, încât aerul se preface în ceaţă. Ploaia curge în şiroaie, în timp ce pe cer fulgerele trosnesc. Deasupra lui se prăbuşesc crengi din copaci şi pe pământ încep să se formeze pârâiaşe de apă. Aerul deja s-a mai răcorit şi se simte miros de pământ umed şi frunze proaspăt udate.

Când răpăiala şi-a mai pierdut din putere şi bubuitul tunetului a slăbit în intensitate, se târăşte până la ascunzătoarea lui de ciment pentru a lua sticlele goale de bere.

După asta se îndreaptă către o proeminenţă colţuroasă din beton, care odată fusese parte dintr-un pod. Sub ea se află un semn triunghiular înfăţişând un bărbat săpând. Desenul e negru pe fundal portocaliu. *Drum în lucru*, asta însemna pe vremuri. E ciudat să te gândeşti acum la munca interminabilă a muncitorilor – săpat, ciocănit, sfredelit, cioplit, cărat – zi de zi, an de an, secol după secol; şi acum nesfârşita măcinare care trebuie să aibă loc peste tot. Castele de nisip în bătaia vântului.

Torentul se scurge printr-o gaură din beton. Snowman se aşază sub ea şi, ţinându-şi gura deschisă, înghite apă plină de prundiş, crenguţe şi alte chestii la care nu vrea să se gândească – asta e apa ce şi-a croit drum prin case părăginite, beciuri îmbâcsite, şanţuri stătute şi cine mai ştie prin ce. După ce bea, începe să se spele, folosindu-şi cearşaful pe post de burete. Nu prea se curăţă în felul acesta, dar cel puţin reuşeşte să înlăture stratul superficial de murdărie şi jeg. Ar fi util să aibă un săpun acum, numai că uită tot timpul să ia unul în expediţiile lui de şterpelire.

La urmă umple şi sticlele de bere. Ar trebui să-şi procure un alt recipient, mai bun, ceva de genul unui termos sau al unei găleţi – ceva în care să poată strânge mai multă apă. În plus, sticlele sunt şi incomode: alunecă şi sunt dificil de poziţionat. Se încăpăţânează să-şi imagineze că încă mai vine iz de bere din interior, numai că, bineînţeles, e numai autosugestia. *Să ne închipuim că aceasta este bere*.

N-ar trebui să se gândească la bere. N-ar trebui să se tortureze în felul ăsta. N-ar trebui să-şi atârne tot felul de imposibilităţi în faţa ochilor, ca şi cum ar fi un cobai ţinut într-o cuşcă de laborator, condamnat să participe la tot felul de experimente, inutile şi perverse, asupra propriului său creier.

Scoate-mă de aici! se aude gândind. Dar nimeni nu-l ţine captiv, nu e prizonierul nimănui. De unde să fie scos când el e afară, în aer liber?

— N-am făcut-o înadins, spune el, cu vocea aceea de copil smiorcăit pe care şi-o ia în astfel de momente. Aşa a fost să fie, n-am avut habar de nimic, n-am avut cum să controlez lucrurile. Ce-aş fi putut să fac? Mă aude cineva? Vă rog, ascultaţi-mă!

Ce prestaţie jalnică! Nici măcar el nu e convins de această reprezentaţie. Dar acum a început să plângă din nou.

Este important, spune manualul din mintea sa, *să ignorăm sursele minore de iritaţie, să evităm nemulţumirile lipsite de sens şi să ne îndreptăm energiile mentale înspre realităţile imediate şi spre ceea ce avem de făcut în prezent*. Trebuie să fi citit asta undeva. În mod cert, mintea lui nu s-ar fi gândit la exprimări de genul *nemulţumiri lipsite de sens*, în orice caz nu fără un ajutor.

Îşi şterge lacrimile cu un colţ al cearşafului.

— Nemulţumiri lipsite de sens, repetă cu voce tare.

Ca întotdeauna, are sentimentul că cineva îl ascultă: cineva nevăzut, ascuns în spatele tufişurilor, uitându-se la el cu o mină vicleană.

4

Raconcs

Chiar îl ascultă cineva: un raconcs, un exemplar tânăr, îi poate vedea ochii strălucitori iscodindu-l din spatele unui tufiş.

— Vino aici, fetiţă, îi spune pe un ton ademenitor.

Raconcsul se retrage în tufişuri. Dacă şi-ar pune mintea, dacă într-adevăr ar vrea, probabil că ar reuşi să îmblânzească un asemenea exemplar şi atunci ar avea cu cine să vorbească. E frumos să ai pe cineva cu care să vorbeşti, obişnuia să-i spună Oryx.

— Ar trebui să încerci şi tu la un moment dat, Jimmy, îi spunea ea, sărutându-l pe ureche.

— Dar vorbesc cu tine, protesta el. Un alt sărut.

— Oare chiar vorbeşti?

Când Jimmy avea zece ani, primise în dar de la tatăl lui un raconcs pe post de animal de companie.

Cum arăta tatăl lui atunci? Jimmy nu-şi poate aduce aminte cu exactitate. Imaginea mamei lui Jimmy încă persistă ca o poză clară, în culori, încadrată de o margine albă de hârtie

asemenea unei fotografii Polaroid, însă pe tatăl lui nu şi-l aminteşte decât sub forma unor detalii: mărul lui Adam mişcându-se în sus şi-n jos când înghiţea, profilul urechilor proiectat pe fundalul ferestrei de la bucătărie, mâna stângă sprijinită de tăblia mesei din bucătărie, tăiată de manşeta cămăşii. Tatăl său e un fel de potpuriu. Poate că Jimmy n-a fost niciodată în stare să se îndepărteze de el într-o asemenea măsură încât să poată vedea toate părţile laolaltă, în acelaşi timp.

Raconcsul îi fusese dăruit probabil de ziua lui. Şi-a reprimat amintirile legate de zilele sale de naştere: mai ales după plecarea lui Dolores, filipineza care locuia cu ei, zilele de naştere n-au mai reprezentat un prilej de sărbătoare. Cât timp a stat la ei, ea nu uita niciodată când era ziua lui; făcea un tort, sau poate cumpăra unul; în orice caz, exista tot timpul acest tort, cu glazură şi lumânări, aşteptându-l pe el, nu-i aşa? Se agaţă cu disperare de realitatea acestor torturi; închide ochii, invocând imaginea lor, aşezate în şir, cu lumânările aprinse, emanând acel miros dulceag şi reconfortant de vanilie, acelaşi parfum pe care îl emana şi Dolores.

Pe de altă parte, mama sa nu părea să fie în stare să-şi aducă aminte câţi ani avea Jimmy sau când era ziua lui. Tot el trebuia să-i amintească, la micul dejun, şi-atunci ea ieşea din transă şi-i cumpăra un cadou total nepotrivit – pijamale pentru copii mici cu imprimeuri cu canguri sau ursuleţi, un disc cu muzică pentru persoane trecute de patruzeci de ani, chiloţi cu balene pe ei – pe care îl ambala în grabă şi i-l dădea la masă, crispându-şi faţa în acel zâmbet tot mai bizar cu timpul, ca şi cum cineva ar fi ţipat la ea: *Zâmbeşte!* şi ar fi înţepat-o cu o furculiţă.

Apoi tatăl său invoca un motiv absolut abracadabrant pentru care această zi foarte, foarte importantă şi specială din viaţa lui Jimmy se evaporase din mintea lui. Pe urmă îl întreba dacă totul este OK şi-i trimitea o felicitare electronică – cu emblema standard a OrganInc-ului, cinci porcani înaripaţi dansând conga şi un text cu *La Mulţi Ani*, *Jimmy*, *Fie ca toate visele tale să devină realitate!* – iar a doua zi apărea cu un cadou, care nu era tocmai un cadou ci vreun instrument, o unealtă, un joc de îmbunătăţire a inteligenţei sau o altă aşteptare mascată de-a lui la nivelul căreia Jimmy trebuia să se

ridice. Dar care era de fapt acest nivel? Niciodată nu existase un standard; sau dacă existase, era atât de nebulos şi nemărginit, încât nimeni nu-l putea vedea, cu atât mai puţin Jimmy. Nimic din ceea ce putea el face nu avea să fie vreodată cum trebuie sau îndeajuns de bun. După standardele de matematică, chimie şi biologie aplicată de la OrganInc, Jimmy era probabil de o normalitate anostă: poate tocmai de aceea tatăl său încetase să-i mai spună cât de mult ar putea progresa numai dacă şi-ar da mai mult silinţa, şi începuse să-l laude pentru te miri ce, ca şi cum Jimmy ar fi fost înapoiat mintal.

Aşa că Snowman a uitat cam totul despre cea de-a zecea aniversare a lui Jimmy, cu excepţia raconcsului pe care tatăl său i l-a adus acasă într-una din acele cuşti speciale de transportat. Era mititel, cel mai mic dintre fraţii lui, născut din a doua generaţie de raconcşi, urmaşul primei perechi care fusese modificată. Restul puilor fuseseră imediat omorâţi. Tatăl lui Jimmy subliniase că a trebuit să facă uz de poziţia sa şi să tragă nişte sfori, nu puţine, pentru a face rost de acest exemplar, dar că tot efortul meritase astfel încât în această zi foarte specială, care de fapt fusese cu o zi înainte, Jimmy să se poată bucura de cadou.

Creşterea raconcşilor începuse ca un hobby de după program al geniilor biolaboratorului de la OrganInc. Oamenilor le plăcea să se prostească în perioada aia, crearea unui soi nou de animal e un lucru aşa de distractiv, spuneau cei implicaţi; te făcea să te simţi ca un mic Dumnezeu. Câteva dintre experimente fuseseră abandonate deoarece ar fi fost prea periculos ca animalele create să rămână în viaţă – cine ar fi avut nevoie de o broască uriaşă, otrăvitoare, cu coada prehensilă asemenea unui cameleon şi care ar fi putut urca până la fereastra de la baie pentru ca mai apoi să te orbească în timp ce te speli pe dinţi? Apoi mai fusese şarolanul[17], o combinaţie nefericită dintre şarpe şi şobolan. Renunţaseră şi la el. Însă raconcsul prinsese printre angajaţii OrganInc-ului ca animal de companie. Nu fuseseră aduşi din afară – din afara Complexului – aşa încât nu erau purtători de microbi străini care să le dăuneze porcanilor. Şi în afară de asta, erau foarte

---

[17] *Snat* în original (de la *snake*, „şarpe”, şi *rat*, „şobolan”), termen inventat de autoare.

drăgălaşi.

Puiul de raconcs îl lăsă pe Jimmy să-l ia în braţe. Era negru cu alb – o mască neagră în jurul ochilor, o dungă albă pe spate, cercuri albe şi negre pe coada stufoasă. Îl linse pe Jimmy pe mână şi băiatului îi căzu cu tronc.

— Nu miroase, în orice caz, nu ca un sconcs, spuse tatăl lui Jimmy. E un animal curat, cu un temperament liniştit. Placid. Ratonii n-au putut fi niciodată ţinuţi ca animale de companie odată ce creşteau, pentru că deveneau irascibili şi-ţi întorceau casa cu susu-n jos. Această creatură ar trebui să fie mai calmă. O să vedem noi cum are să se comporte micuţul ăsta, nu-i aşa, Jimmy?

Tatăl lui Jimmy fusese foarte conciliant cu băiatul în ultima vreme, ca şi cum îl pedepsise pentru ceva ce Jimmy nu făcuse, iar acum regreta. Obişnuia să spună *Nu-i aşa*, *Jimmy*? cam de prea multe ori. Lui Jimmy nu-i plăcea asta – nu-i plăcea să fie în postura celui care trebuie să dea calificativele bune. Mai erau şi alte strategii ale tatălui său de care s-ar fi putut dispensa – gesturile bruşte mimând câte o lovitură, ciufulirea părului, pronunţarea cuvântului *fiu* pe un ton oarecum mai jos. Acest fel prietenos de a vorbi devenea din ce în ce mai artificial, ca şi cum tatăl său ar fi dat probe pentru rolul de Tată, dar fără prea mari şanse. Jimmy însuşi se prefăcuse de prea multe ori ca să nu-şi dea seama când cineva mimează. Băiatul mângâie raconcsul şi nu răspunse.

— Cine are să-i dea de mâncare şi are să-i golească tăviţa? întrebă mama lui Jimmy. Pentru că n-am să fiu eu aia, în nici un caz.

Nu spusese asta pe un ton enervat ci, dimpotrivă, pe unul detaşat, chiar sec, ca şi cum ar fi fost un simplu spectator, cineva care stă şi se uită de pe tuşă. Ca şi cum responsabilitatea de a avea grijă de Jimmy şi de neconvingătorul său tată, ca şi certurile dintre ei şi povara din ce în ce mai grea a tot ceea ce reprezenta viaţa lor n-ar fi avut nici o legătură cu ea. Acum nu mai părea că se enervează, nu mai ieşea afară în papucii de casă. Devenise mai lentă în mişcări şi mai cumpănită.

— Jimmy nici nu te-a rugat să faci tu lucrurile astea. Le va face chiar el. Nu-i aşa, Jimmy? zise tatăl.

— Cum o să-l cheme? întrebă mama. Chiar nu ţinea morţiş

să ştie, dar voia să se răzbune pe Jimmy într-un fel sau altul. Nu-i plăcea când îl vedea entuziasmându-se la ceva dăruit de tatăl său. Îmi închipui că Bandit, nu?

Chiar ăsta era numele la care se gândise şi Jimmy, datorită măştii de culoare neagră de pe faţă.

— Nu, spuse el. Cine n-a mai auzit de numele ăsta! O să-l cheme Killer!

— Bună idee, fiule, spuse tatăl său.

— OK, atunci când Killer are să facă pipi pe parchet, ai grijă să ştergi după el, spuse mama sa.

Jimmy îl luă pe Killer la el în cameră, unde îi făcu un culcuş în perna sa. Emana un oarece miros, straniu dar nu neplăcut, pătrunzător, ca o haină de piele sau un săpun bărbătesc de firmă. Adormi cu braţul în jurul lui, cu nasul în dreptul boticului umed.

Cam la o lună sau două de la primirea raconcsului, tatăl său îşi schimbă locul de muncă. Fusese curtat de NooSkins[18] şi ulterior angajat pe poziţia de director-adjunct – poziţia Viciului[19], cum o numise mama lui Jimmy. Ramona, tehniciană laborantă de la OrganInc, îl însoţise; făcuse parte din înţelegere, deoarece reprezenta o achiziţie valoroasă, spuse tatăl lui Jimmy; ea era mâna lui dreaptă. („Glumesc”, adăugase el către Jimmy, ca să-i arate că e conştient că Ramona nu e o mână, dar Jimmy ştia deja lucrul acesta.) Jimmy era mai mult sau mai puţin încântat că va continua să o vadă pe Ramona la prânz – măcar era cineva cunoscut – cu toate că prânzurile în compania tatălui său deveniseră din ce în ce mai rare.

NooSkins era o filială a Complexului HelthWyzer[20]. Acum,

---

[18] Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre *new* (pronunţat în varianta americană) şi *noo* (inexistent ca atare, dar folosit; vezi *Noo Yawk Tawk*, trupă americană de actori); *NooSkins*, „piei noi.”

[19] *The Vice level* în original, joc de cuvinte bazat pe polisemia cuvântului *vice*, însemnând „vice”, ca în „vicepreşedinte”, dar şi „viciu.”

[20] Ortografie „modificată” a lui „HealthWise”, denumirea unei companii farmaceutice, dar şi adjectiv cu sensul de „care ţine la sănătate, care ştie cum să se menţină sănătos.”

casa în care locuiau era construită în stil renascentist, cu un portic arcuit şi o sumedenie de dale smălţuite în tonuri pământii; de asemenea, piscina acoperită era mult mai mare. Mama lui Jimmy se referea la noua casă ca la „şura asta.” Se plângea de nivelul de securitate extrem de ridicat de la intrarea în Complex – gărzile erau mai brutale, suspicioase cu toată lumea, le plăcea să facă verificări corporale la piele, în special femeilor. Li se pare chiar distractiv, spunea ea.

Tatăl lui Jimmy considera că făcea din ţânţar armăsar, în orice caz, adăugase el, doar cu câteva săptămâni înaintea venirii lor avusese loc un incident – o femeie, o fanatică, introdusese o bioformă ostilă într-un fixativ de păr. Era vorba de un derivat al virusului Ebola sau Marburg, care produce hemoragii puternice. Femeia a doborât un gardian pulverizând o doză de spray asupra lui. Din cauza căldurii, şi contrar ordinelor, omul îşi scosese masca de protecţie. Femeia fusese imediat mitraliată şi neutralizată într-un container cu clorură de var, în timp ce sărmanul gardian fusese repede luat de pe caldarâm şi dus la izolare, unde se dizolvase într-o baltă de substanţă cleioasă. Nu fuseseră alte pagube, dar era firesc ca gardienii să fie mai impulsivi.

Mama lui Jimmy era de părere că asta nu schimba cu nimic sentimentul ei de prizonierat. Tatăl lui Jimmy îi răspunse că ea nu înţelege situaţia. Nu voia să se simtă în siguranţă? Nu dorea ca fiul ei să fie în siguranţă?

— Aşadar, e pentru binele meu? întrebă ea, în timp ce tăia o felie de pâine prăjită în cubuleţe egale.

— Pentru binele *nostru*. Pentru noi.

— Ei bine, nu cred că sunt de-acord cu asta.

— Asta nu-i o noutate, spuse tatăl lui Jimmy.

Potrivit mamei lui Jimmy, telefoanele şi e-mailurile le erau interceptate, iar cei doi vlăjgani – întotdeauna erau doi – cam laconici care veneau de două ori pe săptămână să facă curat erau agenţi sub acoperire. Tatăl lui Jimmy îi spuse că devine

---

Comparativul ar putea trimite şi la Pfizer, un alt producător internaţional de medicamente, care a fost implicat într-un scandal legat de administrarea unui medicament experimental în Nigeria anului 1996 în urma unei epidemii de meningită în rândul copiilor.

paranoică şi că oricum n-aveau nimic de ascuns, aşa că de ce şi-ar face griji?

Complexul HelthWyzer nu numai că fusese construit mai recent, dar era şi mai mare decât OrganInc-ul. Avea două malluri în loc de unul singur, un spital mai bun, trei cluburi de dans şi chiar propriul teren de golf. Jimmy a fost înscris la Şcoala publică HelthWyzer, unde la început nu cunoştea pe nimeni. În pofida singurătăţii iniţiale, acest fapt nu fusese tocmai neplăcut. De fapt, chiar era o chestie bună, deoarece îi dădea posibilitatea să-şi recicleze glumele şi talentele. Copiii de la OrganInc se obişnuiseră cu maimuţărelile lui. Trecuse de la imitarea unui cimpanzeu la mimarea stării de vomă şi a tusei până la sufocare – ambele foarte apreciate – la care se adăugase desenarea pe abdomen a unei fete goale astfel încât perineul ei să fie în dreptul buricului lui, după care o făcea să se mişte.

Acum Jimmy nu mai venea acasă pentru masa de prânz. Dimineaţa îl lua de acasă maşina şcolii, un minibus care mergea pe bază de etanol şi energie solară, şi tot ea îl aducea seara înapoi. La şcoală aveau o cantină luminoasă şi veselă, cu un meniu echilibrat şi variaţiuni etnice – falafel şi piroşte – cu posibilitatea servirii mâncării după ritualul iudaic, şi produse din soia pentru vegetarieni. Jimmy era aşa de încântat că poate mânca fără să fie acompaniat de unul dintre părinţi, încât era aproape euforic. Chiar reuşi să pună câteva kilograme pe el, ajungând să nu mai fie cel mai slab din clasă. Dacă îi mai rămânea ceva timp liber în pauza de masă şi nu avea altceva mai bun de făcut, se ducea la bibliotecă, unde se uita la CD-ROM-uri vechi cu material educativ. Preferatul lui era Papagalul Alex, din seria *Studii clasice în comportamentul animalelor.* Îi plăceau cu predilecţie momentele când Alex inventa un cuvânt nou – *nucă-de-plută*[21] pentru migdală – sau, faza cea mai tare – când Alex se plictisea de exerciţiul cu triunghiul albastru şi pătratul galben şi spunea *Acum eu plec*. *Nu*, *Alex*, *nu-i voie*, *vino înapoi acum*! *Care-i triunghiul albastru*? *Nu*, *am spus cel* albastru! Dar Alex ieşise deja pe uşă. Cinci puncte pentru el!

Într-o zi, lui Jimmy i s-a permis s-o ia pe Killer – se stabilise

---

[21] *Cork-nut* în original.

în mod oficial că era *o ea* – la şcoală, unde a făcut senzaţie. „O, Jimmy, ce norocos eşti!” îi spuse Wakulla Price, prima iubire a lui Jimmy. O mângâie pe Killer pe blăniţă cu mâna ei maronie cu unghii date cu ojă roz, şi Jimmy se cutremură de plăcere, ca şi când degetele ei s-ar fi plimbat pe trupul lui.

Tatăl lui Jimmy îşi petrecea din ce în ce mai mult timp la serviciu, dar vorbea din ce în ce mai puţin despre asta. Existau porcani şi la NooSkins, dar aceştia erau mai mici şi folosiţi la dezvoltarea biotehnologiilor legate de epidermă. Se urmărea găsirea unei metode care să permită înlocuirea vechii epiderme cu una nouă, dar nu prin subţiere cu laser sau prin dermabraziune pe termen scurt, ci printr-o înlocuire totală a pielii cu una nouă, lipsită de riduri, zbârcituri şi alte defecte. Pentru asta era necesară dezvoltarea unei celule epidermice tinere şi bogată în grăsimi, care să consume celulele uzate din piele, pe care să le înlocuiască apoi cu replici ale sale, un procedeu similar cu reproducerea algelor dintr-un heleşteu.

În cazul unei reuşite, beneficiile ar fi enorme, îi explică tatăl lui Jimmy acestuia în timpul uneia dintre conversaţiile ca de la bărbat la bărbat pe care le iniţiase nu cu mult timp în urmă. Care femeie (sau bărbat) bogată, cândva tânără şi frumoasă, în care colcăie suplimentele hormonale şi injecţiile cu vitamine dar căreia oglinda tot nu-i arată chipul dorit, nu ar fi în stare să-şi vândă casa, vila de la munte, copiii şi chiar sufletul dacă i s-ar cere, pentru a mai muşca o dată din plăcinta cu sex? *O piele nouă în locul celei vechi*[22], suna logoul lor. Nu că s-ar fi găsit deja o metodă absolut eficientă. Cei doisprezece voluntari plini de riduri dar şi de speranţă, care nu plăteau nimic dar fuseseră obligaţi să semneze un contract prin care li se interzicea cererea unor daune din partea companiei, arătau acum ca nişte creaturi nepământene, cu pielea de un maroniu verzui, pe alocuri decolorată şi care ulterior avea să se ia în straturi.

Dar mai existau şi alte proiecte la NooSkins. Într-o seară, tatăl lui Jimmy se întoarse acasă mai târziu decât de obicei şi un pic ameţit, ţinând în mână o sticlă de şampanie. Jimmy îi

---

22 *NooSkins for Olds* în original, joc de cuvinte pornind de la numele companiei.

aruncă o privire scurtă şi dispăru din peisaj. Plantase un microfon minuscul în spatele tabloului din sufragerie care înfăţişa un peisaj la malul mării şi încă unul în spatele ceasului de perete din bucătărie – cel care anunţa fiecare oră printr-un ţipăt de pasăre, de fiecare dată un altul, dar mereu enervant – aşa încât acum putea asculta conversaţiile care nu-l priveau. Asamblase microfoanele la ora de Neotehnologie; folosise componente standard, luate de la minimicrofoanele folosite pentru comenzile vocale transmise computerului care, după câteva mici ajustări, funcţionau foarte bine şi ca să tragi cu urechea.

— Pentru ce-i asta? spuse vocea mamei lui Jimmy.

Se referea la şampanie.

— Am reuşit, spuse vocea tatălui. Cred că o sărbătorire nu strică nimănui.

Apoi o busculadă: poate că încercase s-o sărute.

— Ce-aţi reuşit?

Poc, sunetul dopului de la sticla de şampanie.

— Hai, ţine, că nu muşcă.

O pauză: probabil că turna şampania în pahare, într-adevăr. Clinchetul paharelor ciocnite.

— În cinstea noastră.

— Ce-aţi reuşit? Trebuie să ştiu pentru ce beau.

O altă pauză. Jimmy şi-l imagină pe tatăl său înghiţind, mărul lui Adam mişcându-se în sus şi-n jos.

— E vorba despre proiectul de neuroregenerare. Am reuşit să obţinem neocortex uman într-un porcan. În sfârşit, după tot şirul ăla de eşecuri! Gândeşte-te doar la ce posibilităţi vor exista de acum înainte pentru victimele atacurilor cerebrale şi…

— De-asta aveam nevoie acum, îl întrerupse mama lui Jimmy. De şi mai mulţi oameni cu creiere de porci. Ca şi cum n-ar fi deja destui!

— Chiar nu poţi să gândeşti pozitiv măcar o dată? Tot negativismul ăsta la tine, *asta nu-i bună*, *aia nu-i bună*, nimic nu e suficient de bun pentru tine!

— Să gândesc pozitiv despre ce? Despre cum aţi mai inventat o modalitate de a stoarce banii oamenilor disperaţi? spuse mama lui Jimmy pe noul ei ton, domol, lipsit de orice urmă de enervare.

— Dumnezeule, cât de cinică poţi să mai fii!

— Cinic eşti tu. Tu şi partenerii tăi deştepţi. Colegii tăi. Nu e bine ce faceţi. Toată politica voastră e greşită. O groapă de gunoi a moralităţii, asta sunteţi, şi o ştii prea bine.

— Reuşim să-i facem pe oameni să nu-şi piardă speranţa. Speranţa nu înseamnă jecmănire.

— La preţurile practicate de NooSkins, chiar aşa se cheamă. Faceţi reclamă mincinoasă produselor voastre şi le luaţi toţi banii, după care, când nu mai au cu ce plăti, gata cu tratamentul! Din partea voastră ar putea să şi putrezească. Oricum nu vă pasă. Mai ţii minte discuţiile noastre de altădată? Ce ne propusesem să facem. Voiam să oferim o viaţă mai bună pentru toţi oamenii, nu numai pentru cei cu bani. Iar tu erai aşa de… Aveai idealuri pe vremea aceea.

— Aşa e, spuse tatăl lui Jimmy pe un ton obosit. Şi încă le mai am. Dar nu mi le mai pot permite.

O pauză. Probabil că mama lui Jimmy cântărea spusele tatălui.

— Şi chiar dacă-ar fi aşa, spuse ea – semn că nu era dispusă să cedeze. Şi chiar dacă-ar fi aşa, există cercetări şi cercetări. Ce faceţi voi – chestia asta cu creierul porcului – vă puneţi de-a curmezişul ordinii fireşti a lucrurilor. E imoral. E… un sacrilegiu.

Zbang! zgomotul unei lovituri în masă. Nu palma lui. Sticla de şampanie?

— Nu pot să-mi cred urechilor. Pe cine ai ascultat vorbind? Eşti o persoană educată, ai făcut şi tu lucrurile astea. E doar o chestiune de proteine, ştii bine. Nu e nimic sacru aici, nu e nimic sacru în celule şi ţesut, e doar….

— Cunosc foarte bine teoria.

— În orice caz, munca asta ţi-a asigurat traiul de până acum. Munca asta ţi-a pus mâncare sub nas. Nu cred că eşti în măsura de a-mi da lecţii acum!

— Ştiu asta, spuse vocea mamei lui Jimmy. Crede-mă, ăsta e singurul lucru pe care îl ştiu cu adevărat. Oare de ce nu poţi să-ţi iei o slujbă cinstită? Ceva elementar.

— Ca de exemplu? Şi unde anume? Vrei să încep să sap şanţuri?

— Cel puţin ai avea conştiinţa curată.

— Nu, tu ai avea-o. Tu eşti cea dominată de sentimente de vinovăţie nevrotică. De ce nu sapi tu şanţuri? În felul ăsta ai

face şi tu ceva. Sau măcar n-ai mai fuma atâta, eşti o adevărată fabrică de emfizem pulmonar. La cât fumezi, probabil că susţii companiile producătoare de tutun de una singură. Gândeşte-te la asta dacă tot eşti atât de pătrunsă de etică. Oameni ca ăştia îi fac dependenţi pe copiii noştri oferindu-le mostre gratuite.

— Cunosc, cunosc. O pauză. Fumez pentru că sunt deprimată. Companiile producătoare de tutun mă deprimă, *tu* mă deprimi, Jimmy mă deprimă, se transformă pe zi ce trece într-un….

— Ia nişte pastile dacă eşti atât de deprimată, în pizda mă-tii!

— Nu e nevoie să înjuri.

— Ba eu cred că e!

Faptul că tatăl lui Jimmy ţipa nu reprezenta o noutate, dar combinaţia dintre ţipete şi înjurături îi atrase atenţia lui Jimmy. Poate va avea parte de ceva acţiune, poate se vor sparge şi nişte pahare. Îi era frică – simţea din nou acel sloi de gheaţă în stomac – dar în acelaşi timp simţea că-i de datoria lui să asculte mai departe. Dacă avea să se producă o catastrofă – prăbuşirea finală – trebuia să fie martor la ea.

Însă după asta n-a mai auzit nimic, nici un sunet în afară de cel al unor paşi ieşind din cameră. Care dintre ei să fi fost? Indiferent care, aceiaşi paşi au urcat până în dreptul camerei lui, s-au asigurat că doarme şi că n-a auzit nimic, pentru ca mai apoi să poată bifa acest gest pe listele lor de Părinţi Minunaţi, liste pe care amândoi le purtau cu obstinaţie în minte. Culmea, nu lucrurile rele pe care le făceau îl scoteau din sărite pe Jimmy, ci tocmai cele bune. Lucrurile acelea care ar fi trebuit să fie bune sau îndeajuns de bune pentru el. Lucrurile pentru care mai apoi se felicitau mulţumiţi, bătându-se pe spate. Nu ştiau nimic cu adevărat despre el, ce-i plăcea, ce ura sau ce îşi dorea. Credeau că este numai ceea ce vedeau ei: un băiat drăguţ, dar un pic cam nătâng şi cam lăudăros. Nu geniul universului, nu atras de numere – ce să-i faci, nu poţi să le ai pe toate – dar cel puţin nu un eşec total. Măcar nu bea, nu se droga ca atâţia băieţi de vârsta lui, aşa că să batem în lemn. Chiar îl auzise pe tatăl său spunând aşa, *să batem în lemn*, ca şi cum Jimmy era menit să se rateze, să o ia razna, doar că asta nu se întâmplase până acum. Cât despre persoana aceea

diferită, ascunsă, care exista în el, ei nu ştiau absolut nimic.

Închise computerul şi-şi scoase căştile din urechi. Apoi stinse lumina şi se vârî în pat, încet şi cu grijă, deoarece Killer era deja instalată acolo. Era la capătul patului, unde îi plăcea ei cel mai mult să doarmă; de la o vreme începuse să-l lingă pe picioare, în felul acesta îşi lua doza de sare. Îl gâdila. Cu capul vârât sub plapumă, începu să râdă pe înfundate.

Ciocan

Anii au trecut. Trebuie să fi trecut, gândeşte Snowman, cu toate că nu-şi aminteşte mare lucru despre trecerea lor, în afară de faptul că vocea îi era în schimbare şi începuse să-i apară pilozitatea pe corp. Nu că fusese încântat de idee la vremea aceea, dar ar fi fost şi mai rău dacă nu s-ar fi întâmplat. La asta se adăugaseră şi nişte muşchi, începu să aibă vise erotice şi să sufere de lasitudine. Se gândea mult la fete, la modul abstract, cum ar veni – fete fără cap – şi la Wakulla Price cu cap cu tot, deşi ea nu-i dădea nici o atenţie. Oare pentru că avea coşuri? Asta să fi fost motivul? Nu-şi aminteşte să fi avut, cu toate că, dacă nu se înşală, feţele rivalilor săi erau pline.

Nucă-de-plută[23], le spunea tuturor celor care-l călcau pe bătături; tuturor, mai puţin fetelor. Nimeni, în afară de el şi de papagalul Alex, nu mai ştia ce înseamnă nucă-de-plută, aşa că apelativul era destul de inhibant. Curând deveni un cuvânt la modă, aşa că Jimmy era considerat destul de tare. *Salut*, *băi*, *nucă-de-plută!*

Prietenul lui cel mai bun era, în secret, Killer. Ce trist că singura fiinţă cu care simţea că într-adevăr poate vorbi să fie un raconcs. Îşi evita părinţii cât mai mult posibil. Taică-său era o nucă-de-plută, iar maică-sa un parazit. Nu mai era înspăimântat de câmpul electric negativ pe care-l degajau. Acum îi găsea pur şi simplu insipizi, sau cel puţin aşa-şi spunea

---

[23] *Cork-nut* are mai multă forţă în engleză datorită rimei dintre *cork* şi *dork* („fraier, prost”), la care se adaugă *nut*, care înseamnă şi „nebun, dezaxat.”

în sinea lui.

La şcoală, punea în scenă un adevărat spectacol de trădare la adresa lor. Desena ochi pe fiecare încheietură a degetelor arătătoare, după care îşi ascundea degetele mari în pumnii strânşi. Apoi, mişcându-şi degetele mari în sus şi-n jos pentru a mima deschiderea şi închiderea gurilor, dădea impresia că două păpuşi se ceartă între ele. Mâna dreaptă era Tatăl cel Rău iar mâna stângă era Mama cea Virtuoasă. Tatăl cel Rău zbiera şi teoretiza şi mânca rahat în stil mare, în timp ce Mama cea Virtuoasă se văicărea şi nu mai contenea cu acuzele. În cosmologia creată de Mama cea Virtuoasă, Tatăl cel Rău era unicul răspunzător pentru existenţa hemoroizilor, cleptomaniei, conflictelor globale, respiraţiei urât mirositoare, a deplasării plăcilor tectonice şi canalizărilor înfundate, cum tot el se făcea vinovat de fiecare migrenă şi crampă menstruală pe care Mama cea Virtuoasă o avusese vreodată. Spectacolul său din sala de mese reprezenta un adevărat punct de atracţie; lumea se strângea în jurul lui şi fiecare îi cerea să interpreteze ceva. *Jimmy*, *Jimmy*, *joacă Tatăl cel Rău!* Ceilalţi spectatori aveau şi ei o mulţime de variaţiuni de sugerat, inspirate din viaţa propriilor unităţi parentale. Unii chiar încercaseră să-şi deseneze şi ei arătătoarele, dar nu se pricepeau la fel de bine la dialoguri.

Uneori, după reprezentaţie, Jimmy se simţea vinovat, mai ales atunci când conştientiza că mersese prea departe. N-ar fi trebuit s-o facă pe Mama cea Virtuoasă să plângă că i-au explodat ovarele; n-ar fi trebuit să joace nici scena aceea de sex, având ca recuzită Meniul Special de Luni, Crochete de Peşte – 20% Peşte Adevărat, în care Tatăl cel Rău se repezea la unul şi îl fărâmiţa cu satisfacţie pentru că Mama cea Virtuoasă stătea îmbufnată şi refuza să iasă din pachetul gol de Twinkies. Scheciurile acestea erau lipsite de demnitate, dar asta nu l-ar fi împiedicat să le ducă la bun sfârşit. Mai degrabă era vorba de faptul că se apropiau prea mult de un adevăr dur, stânjenitor, pe care Jimmy nu simţea nevoia să-l investigheze. Dar ceilalţi colegi îl incitau să continue, iar el nu putea rezista aplauzelor.

— Oare-am mers prea departe, Killer? o întreba el seara. Oare am fost prea abject de data asta?

Abject era un cuvânt pe care-l învăţase recent. Mama cea Virtuoasă îl folosea foarte des în ultima vreme.

Killer îl lingea pe nas. Ea îl ierta de fiecare dată.

Într-o zi, când Jimmy se întoarse acasă de la şcoală, găsi un bilet împăturit pe masa din bucătărie. Era de la mama lui. Realiză imediat despre ce fel de bilet este vorba când văzu scris *Pentru Jimmy*, subliniat de două ori cu negru, pe exteriorul foii de hârtie.

Dragă Jimmy, *pentru ca să nu mai am mustrări de conştiinţă bla bla bla*, *şi să nu mai duc o viaţă nu doar lipsită de orice sens ci şi bla bla bla*. Ştia că atunci când Jimmy va fi îndeajuns de mare pentru a lua în calcul toate implicaţiile *bla bla bla*, îi va împărtăşi punctul de vedere şi o va înţelege. Îl va contacta ea mai târziu, dacă va avea posibilitatea. *Bla bla bla* se vor face investigaţii, în mod inevitabil, astfel că va trebui să se ascundă pentru un timp. O decizie pe care nu a luat-o fără un examen riguros de conştiinţă şi mult chin sufletesc, dar *bla bla.* Îl va iubi foarte mult, întotdeauna.

Poate chiar l-a iubit pe Jimmy, se gândeşte Snowman. În felul ei. Cu toate că la vremea aceea n-o crezuse. Sau poate că de fapt nu-l iubise. Trebuie să fi experimentat totuşi o formă de emoţie pozitivă atunci când se gândea la el. Nu trebuia să existe acea legătură maternă despre care se tot vorbea?

P.S., scria în bilet. *Am luat-o pe Killer cu mine ca să-i dau drumul în pădure*, *pentru că ştiu că va duce o viaţă mai fericită şi mai liberă în sălbăticie*.

Jimmy nu crezuse nici asta. Gestul ei îl scosese din sărite. Cum îndrăznise? Killer era a lui! Şi pe deasupra, fusese domesticită, şi era total nepregătită pentru o viaţă pe cont propriu, n-o să ştie să se apere sau să-şi găsească de mâncare, orice lighioană hămesită o va face bucăţele albe şi negre. Însă se pare că, până la urmă, mama lui Jimmy şi ceilalţi asemenea ei au avut dreptate, gândeşte Snowman, iar Killer şi toţi ceilalţi raconcşi eliberaţi trebuie să se fi descurcat foarte bine, altfel cum s-ar explica masiva şi enervanta populaţie de raconcşi care pur şi simplu a infestat zona asta de pădure?

Jimmy a jelit săptămâni întregi. Nu, luni întregi. Dar oare pe cine a jelit mai mult? Pe mama lui sau pe un sconcs modificat?

Maică-sa lăsase şi un al doilea bilet. În realitate, nu un bilet

– un mesaj fără cuvinte. Făcuse praf computerul tatălui lui Jimmy, folosindu-se de un ciocan. De fapt, se folosise cam de toate sculele frumos ordonate dar rar întrebuinţate din trusa *Domnul Priceput-la-toate* a tatălui lui Jimmy, dar ciocanul fusese arma ei preferată. Nu a ezitat să-şi distrugă şi propriul computer, dovedind poate chiar mai multă meticulozitate decât în primul caz. Astfel, nici tatăl lui Jimmy şi nici Corpurile de Securitate care năvăliseră în casă la scurt timp după plecarea ei nu şi-au putut da seama ce mesaje codate expediase sau ce informaţii secrete descărcase (sau nu) înainte de a fugi.

Cât despre cum reuşise să treacă de punctele de control şi să iasă din Complex, pretextul fusese că trebuia să meargă la dentist, într-unul din celelalte Module, pentru o extracţie de nerv. Avea la ea toate aprobările şi celelalte documente necesare, plus că planul ei se bazase pe un fapt real: stomatologul specializat în asemenea operaţii de la clinica dentară HelthWyzer tocmai murise, secerat de un atac de cord, şi înlocuitorul său încă nu se prezentase la post, aşa încât se făceau contracte cu exteriorul. De altfel, chiar îşi făcuse o programare la dentistul Modulului respectiv, cel care la un moment dat îi ceruse bani tatălui lui Jimmy pentru o programare anterioară pe care mama lui Jimmy nu o onorase. (Tatăl lui Jimmy refuzase atunci să plătească deoarece nu fusese el cel care lipsise şi, mai târziu, se certase cu doctorul la telefon, cu urlete de ambele părţi.) Nu-şi luase nici un bagaj cu ea, fusese îndeajuns de prevăzătoare din punctul ăsta de vedere. Angajase pe cineva de la Corpurile de Securitate să-i asigure protecţia pe perioada deplasării cu taxiul de la gara de unde urma să o lase trenul de mare viteză până la intrarea în celălalt Modul, drum care se intersecta, pe o anumită porţiune, cu tărâmul plebeilor. Aceasta era procedura uzuală. Nimeni nu o întrebase nimic, era o figură familiară, avea cererea aprobată asupra ei şi permisul de trecere şi tot ce-i trebuia. Nimeni de la intrarea în Complex n-a căutat-o în gură, şi chiar dacă-ar fi făcut-o, o durere de nerv nu se vede.

Bărbatul de la Corpurile de Securitate trebuie să fi fost în cârdăşie cu ea sau, dacă nu, înseamnă că ulterior fusese eliminat. În orice caz, înapoi nu s-a mai întors şi nici nu l-au mai găsit vreodată. Cel puţin asta fusese versiunea oficială. Fuga femeii a agitat şi mai mult spiritele. Asta însemna că mai

fuseseră şi alţii implicaţi. Dar cine erau ei şi ce anume urmăreau? Era absolut necesar ca toate aceste lucruri să fie urgent clarificate, spuneau Corpurile de Securitate care-l interogaseră pe Jimmy. I-a vorbit vreodată mama lui despre ceva care să aibă cât de cât legătură cu cele întâmplate? fusese el întrebat.

Cum anume *cât de cât legătură*? voia Jimmy să ştie. Existaseră acele conversaţii pe care le ascultase cu mini-microfoanele lui, dar despre ele n-avea de gând să sufle o vorbă. Mai erau apoi toate celelalte chestiuni despre care mama lui putea uneori să vorbească ore în şir, despre cum se ducea totul de râpă şi nimic nu avea să mai fie vreodată la fel, ca de exemplu casa de pe faleză în care stătuse familia ei când ea era copil şi care fusese înghiţită de ape împreună cu celelalte plaje şi oraşe de pe coastă atunci când nivelul oceanului s-a ridicat brusc şi a fost urmat de acel val tsunami care s-a abătut asupra lor, val cauzat de erupţia vulcanului din Insulele Canare. (Jimmy învăţase despre asta la şcoală în orele de geolonomie şi considerase că simularea video fusese chiar interesantă.) Şi tot ea obişnuia să se mai smiorcăie în legătură cu via bunicului ei din Florida, care s-a uscat toată ca o stafidă uriaşă atunci când a venit seceta, în acelaşi an în care lacul Okeechobee[24] s-a transformat într-o baltă noroioasă şi urât mirositoare, iar ţinuturile Everglades[25] din Florida au ars încontinuu timp de trei săptămâni.

Dar care sunt părinţii care să nu se plângă despre asemenea lucruri? *Mai ţii minte când puteam să mergem cu maşina peste tot*? *Sau când toată lumea trăia în tărâmul plebeilor*? *Îţi aminteşti vremurile când puteai să zbori oriunde în lume fără să-ţi fie teamă sau când hamburgerii se făceau din carne adevărată şi mâncam câte un hotdog luat de pe stradă*? *Mai ţii minte când New Yorkul nu devenise încă* Noul *New York*? *Dar vremurile când să votezi avea importanţă*? Toate acestea erau ridiculizate în timpul reprezentaţiilor lui din cantină. *O*, *ce bine era pe vremuri*. *Na*, *că acum o să mă bag în pachetul de*

---

[24] Al doilea lac cu apă dulce ca mărime din Statele Unite după Lacul Michigan, cu o suprafaţă de 1890 km.

[25] *The Everglades*, ecosistem mlăştinos, rezervaţie naturală în sudul Floridei.

Twinkies. *Fără sex diseară*!

Mama lui fusese o mamă ca toate mamele, le-a spus Jimmy Corpurilor de Securitate. A făcut tot ce făceau şi celelalte. Fuma mult.

— Făcea parte din vreo organizaţie? Vă vizitau persoane mai ciudate? Vorbea mult pe telefonul mobil?

— Orice crezi că ne-ar putea ajuta în vreun fel, am fi recunoscători dacă ne-ai spune, fiule.

Acel „fiule” nu fusese o alegere bună. Jimmy le spuse că nu credea să mai fie altceva.

Mama lui Jimmy îi lăsase şi un rând de haine noi, o mărime mai mare, preciza ea în bilet, decât cele pe care le poartă Jimmy, dar care curând îi vor veni numai bine. Hainele erau prost alese, ca întotdeauna, şi deja prea mici pentru el. Jimmy le azvârli într-un dulap.

Taică-său nu numai că era năucit, asta se vedea de la o poştă, dar mai era şi speriat. Nevastă-sa încălcase toate regulile posibile, trebuie să fi dus o viaţă secretă în tot timpul ăsta şi el habar n-avusese. Treburi de genul ăsta nu dădeau bine pentru un bărbat. Declarase că nu stocase nici o informaţie vitală pe calculatorul de acasă pe care ea îl făcuse praf, dar normal că spunea asta atâta timp cât acum nimeni nu mai putea verifica. Apoi, fusese supus unor interogatorii, ceea ce însemnase plecarea lui de acasă pentru o perioadă bună de timp. Poate că în tot acest interval fusese torturat ca în filmele vechi sau ca pe anumite site-uri web, cu electrozi şi bastoane şi i se smulseseră unghiile. Jimmy se îngrijora când se gândea la asta şi se simţea vinovat. Cum de nu anticipase toate aceste lucruri şi de ce nu încercase să le prevină, în loc să se joace de-a ventrilocul răzbunător?

Două femei de la Corpurile de Securitate, extrem de ţanţoşe, au venit să stea cu Jimmy, ca să aibă grijă de el pe perioada absenţei tatălui, sau cel puţin aşa i se spusese lui. Una zâmbea mai mereu, cealaltă mai deloc. Amândouă dăduseră o mulţime de telefoane de pe mobilele lor, se uitaseră pe albumele cu fotografii ale familiei, cotrobăiseră prin garderoba mamei lui Jimmy şi încercaseră să-l facă pe băiat să vorbească. *Mama ta e foarte frumuşică. Crezi că avea vreun amant? Se ducea des pe tărâmul plebeilor?* De ce să se fi dus,

întrebase Jimmy şi răspunsul fusese că unora le place să meargă acolo. De ce? Întrebase din nou Jimmy şi femeia care nu zâmbea niciodată îi răspunse că unii oameni sunt într-o ureche, la care cea zâmbitoare râse şi se înroşi, adăugând că acolo puteai obţine anumite lucruri pe care aici nu le găseai. Ce fel de lucruri, vru să întrebe Jimmy, dar se abţinu, deoarece răspunsul ar fi putut implica alte întrebări despre ce anume i-ar fi plăcut mamei sale să aibă de-acolo. O trădase destul în cantina liceului HelthWyzer, nu intenţiona s-o facă din nou.

Cele două îi pregăteau nişte omlete tari ca piatra şi fără nici un gust în încercarea de a-l surprinde cu garda jos în timp ce mânca. Când au văzut că asta nu dă nici un rezultat, s-au limitat la mese congelate încălzite la cuptorul cu microunde sau comandau pizza. *Şi mama ta mergea des la mall? Se ducea să danseze? Pun pariu că-i plăcea să danseze!* Lui Jimmy îi venea să le tragă două palme. Dacă ar fi fost fată, ar fi putut izbucni în plâns, iar ele ar fi trebuit să-l compătimească şi nu l-ar mai fi întrebat nimic.

După ce tatăl lui Jimmy s-a întors de unde fusese dus, a trebuit să meargă la un psiholog. Arăta într-adevăr ca un om care avea nevoie de consiliere, faţa îi era verzuie şi avea ochii roşii şi umflaţi. Şi Jimmy s-a dus la un psiholog, dar în cazul lui şedinţele au fost o pierdere de vreme.

Trebuie că eşti tare nefericit acum că mama ta a plecat. *Da*, *sigur*.

Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru asta, *fiule*. *Nu e vina ta că ea a plecat*.

Ce vrei să spui cu asta?

E în regulă, *poţi să-ţi exprimi sentimentele*.

Pe care dintre ele ai vrea să le exprim?

Nu e nevoie să fii ostil, *Jimmy*. *Ştiu cum te simţi*.

Păi dacă ştii cum mă simt, *atunci de ce mă mai întrebi pe mine*, şi aşa mai departe.

Tatăl lui Jimmy îi spuse acestuia că acum va trebui ca ei doi să pornească din nou la drum, încetul cu încetul. Şi au pornit-o. Încetul cu încetul, în fiecare zi. Dimineaţa îşi turnau singuri sucul de portocale în pahar şi la amiază – când îşi mai aminteau – puneau singuri farfuriile în maşina de spălat vase şi,

după câteva săptămâni de pornit din nou la drum, tatălui lui Jimmy îi dispăru tenta verzuie de pe faţă şi începu din nou să joace golf.

Dincolo de tot şi de toate, îţi dădeai seama că nu arăta prea rău acum, că ce fusese mai greu trecuse, începu să fluiere în timp ce se bărbierea. Începu să se bărbierească mai des. După un interval de timp decent, Ramona se mută la ei. Viaţa căpătă o altă turnură, una care implica momente de sex cu multă hilizeală şi mârâituri care aveau loc în spatele uşilor închise dar nu şi izolate fonic, timp în care Jimmy asculta muzică având volumul dat la maximum, încercând să nu-i bage în seamă. Ar fi putut să le planteze un microfon în cameră şi astfel să audă tot spectacolul, dar avea o aversiune puternică faţă de acest lucru. Sincer vorbind, i se părea stânjenitor. O dată chiar se întâlniseră la etaj, tatăl lui Jimmy numai cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, cu urechile pronunţate ieşindu-i din lateralele capului, şi cu obrajii aprinşi de efortul ultimei bătălii erotice, iar Jimmy roşu ca racul de ruşine şi prefăcându-se că nu observă. Cei doi amorezaţi îmbibaţi de hormoni ar fi trebuit să aibă bunul-simţ s-o facă în garaj, în loc să se desfăşoare sub nasul lui. Purtarea lor îl făcea să se simtă invizibil. Nu că ar fi vrut să se simtă altfel.

Oare de cât timp erau împreună? se întreabă Snowman acum. Oare se giugiuleau şi în spatele cuştilor porcanilor, îmbrăcaţi în costumele acelea de protecţie şi cu măştile pentru filtrarea germenilor pe faţă? Nu prea crede, taică-său fusese un tocilar, nu un căcăcios. Bineînţeles, cele două nu se exclud: poţi fi un tocilar căcăcios sau un căcăcios de tocilar. Dar taică-său (cel puţin aşa crede el) era prea nepriceput în ale minciunilor ca să fi devenit brusc un as al înşelăciunii, al trădării şi adulterului fără ca mama lui Jimmy să fi observat acest lucru.

Deşi poate observase. Poate că tocmai de aceea plecase, sau asta fusese unul dintre motivele ei. Nu iei tu un ciocan – ca să nu mai vorbim de şurubelniţa electrică şi cheia franceză – şi-i distrugi omului computerul dacă nu eşti foarte furioasă.

Nu că n-ar fi fost ea furioasă mai tot timpul. Furia ei depăşise orice explicaţie raţională.

Cu cât Snowman se gândeşte mai mult, cu atât e mai

convins că Ramona şi tatăl său se abţinuseră. Aşteptaseră până când mama lui Jimmy se volatilizase într-o pată de pixeli înainte de a se arunca unul în braţele celuilalt. Altfel nu s-ar fi sorbit din priviri cu atâta sinceritate şi inocenţă când se întâlneau la Andre Bistro pe vremea când încă mai lucrau la OrganInc. Dacă s-ar fi văzut încă de pe atunci, ar fi fost răstiţi şi oficiali în public, sau s-ar fi evitat; şi-ar fi dat întâlniri amoroase prin diverse cotloane murdare, tăvălindu-se printre nasturi căzuţi şi fermoare înţepenite pe mochetele din birouri, sau ronţăindu-şi urechile prin parcări. Nu şi-ar fi pierdut timpul cu acele prânzuri antiseptice, timp în care tatăl său fixa cu interes faţa de masă iar Ramona lichefia bucăţile de morcov crud. N-ar fi salivat unul după celălalt în timp ce-şi mâncau legumele sau plăcintele cu carne de porc folosindu-l pe Jimmy pe post de scut uman.

Nu că Snowman i-ar judeca. Ştie prea bine ce se întâmplă sau mai bine zis ce se întâmpla în astfel de momente. E adult acum, cu lucruri mult mai grave pe conştiinţă. Altfel spus, cine e el ca să-i judece?

(Îi judecă.)

Ramona îl luă pe Jimmy deoparte şi se uită la el cu ochii ei sinceri, machiaţi cu negru. Îi spuse că ştie că lui îi vine foarte greu şi că era o traumă pentru toată lumea, nu era uşor nici pentru ea, cu toate că poate lui nu-i vine să creadă, dar era conştientă de faptul că nu-i putea lua locul mamei lui. Spera totuşi că ar putea fi prieteni.

Jimmy spuse *da*, *sigur*, *de ce nu*, deoarece, dincolo de faptul că ea era până la urmă prietena tatălui său, lui Jimmy îi plăcea de ea şi dorea să-i facă pe plac.

Ea îşi dădu toată silinţa. Râdea la glumele lui, chiar dacă uneori cu întârziere – nu era o persoană care să se priceapă la cuvinte, ţinea să-şi reamintească Jimmy – şi uneori, când tatăl lui era plecat cu treburi, pregătea câte o cină la cuptorul cu microunde numai pentru ei doi; *lasagna* şi salata Cezar erau specialităţile ei. Uneori se uita împreună cu el la filme pe DVD, stând pe canapea lângă el, după ce înainte pregătise un castron de floricele, peste care turnase înlocuitor de unt topit în care îşi înmuia degetele unsuroase pe care apoi şi le lingea la scenele de groază, timp în care Jimmy încerca să nu se holbeze

la sânii ei. Într-o zi îl întrebă dacă vrea să ştie ceva anume despre, înţelegi tu, relaţia mea cu tatăl tău şi ce se întâmplase cu mariajul lui. Jimmy spusese că nu.

În secret, noaptea, tânjea după Killer. De asemenea, într-un colţişor al sufletului, nu putea să nu se gândească la adevărata şi ciudata, insuficienta şi nefericita lui mamă. Unde se dusese, în ce pericol se afla? Că se afla în pericol, asta era clar. Era căutată, ştia asta, şi dacă Jimmy ar fi fost în locul ei, n-ar fi vrut să fie găsit.

Dar ea spusese că va lua legătura cu el, şi atunci de ce n-o făcea? După un timp primise totuşi câteva cărţi poştale care purtau timbre din Anglia iar apoi din Argentina. Erau semnate *Mătuşa Monica*, dar el ştia că erau de la ea. *Sper că eşti sănătos*, asta era tot ce scria. Trebuie să fi fost conştientă că vor fi citite de sute de ochi înainte de a ajunge la Jimmy, şi aşa se şi întâmplase, pentru că după fiecare carte poştală care venea se înfiinţau şi cei de la Corpurile de Securitate, care voiau să ştie cine este această mătuşă Monica. Jimmy le spunea că habar n-are. Nu credea ca mama lui să fi pus piciorul în vreuna din ţările din care fuseseră expediate vederile, deoarece era îndeajuns de deşteaptă cât să nu facă asta. Probabil că rugase pe altcineva să le trimită în locul ei.

Oare n-avea încredere în el? Evident că nu. Simţea că o dezamăgise, că îi înşelase încrederea într-un mod fundamental. Nu-i fusese niciodată clar ce aşteptări avusese de la el. Ce şi-ar mai fi dorit să aibă o nouă şansă ca să o facă fericită!

— Eu nu sunt copilăria mea! spune Snowman cu voce tare.

Urăşte amintirile astea. Nu le poate opri, nu poate schimba subiectul, nu poate părăsi încăperea trecutului. N-ar avea nevoie decât de mai multă disciplină interioară sau de o silabă mistică pe care să o repete încontinuu până ar reuşi să iasă din starea asta. Cum se numeau chestiile astea? Mantre. Învăţase despre ele în şcoala primară. Religia săptămânii. *OK, toată lumea linişte, vă rog, asta înseamnă că şi tu, Jimmy. Astăzi vom pretinde că trăim în India şi vom face o mantră. Nu-i aşa că va fi distractiv? Acum, haideţi să alegem un cuvânt, unul diferit pentru fiecare, astfel încât toată lumea să aibă propria sa mantră.*

Agaţă-te de cuvinte, îşi spune el. De cuvintele ciudate, de

cuvintele vechi, de cuvintele rare. *Baldachin*. *Nornă*[26]. *Serendipitate*. *Pibroch*[27]. *Lubric*. Când aceste cuvinte îi vor dispărea din minte, o vor face cu totul, pentru totdeauna. Ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Crake

Cu câteva luni înainte de dispariţia mamei lui Jimmy, apăru Crake. Cele două evenimente se petrecură în acelaşi an. Care fusese legătura între ele? Nici una, cu excepţia faptului că cei doi păreau a se înţelege foarte bine. Crake era printre foarte puţinii prieteni ai lui Jimmy pe care mama sa îi plăcea. De regulă, îi considera pe băieţi juvenili, iar pe fete proaste sau curviştine. Nu folosise niciodată cuvintele astea, dar se vedea de la o poştă care era părerea ei.

Crake însă, Crake era diferit. Mai degrabă un adult, îşi dăduse ea cu părerea; de fapt mai adult decât mulţi adulţi. Puteai să ai o discuţie obiectivă cu el, o conversaţie în care evenimentele şi ipotezele erau urmărite până la concluzia lor logică. Nu că Jimmy i-ar fi văzut vreodată purtând aceste conversaţii, dar ele trebuie să fi avut loc, pentru că altfel nu le-ar fi pomenit. Unde şi când se purtau aceste conversaţii logice, de adulţi? Jimmy s-a întrebat adesea.

— Prietenul tău este demn de tot respectul, intelectual vorbind, obişnuia să repete mama lui Jimmy. Nu se minte singur.

După care se uita la el cu privirea aceea albastră şi rănită pe care Jimmy o ştia foarte bine. Ce păcat că nu putea fi şi *el* la fel – onorabil din punct de vedere intelectual, încă o însemnare lipsită de noimă adăugată în atât de cripticul carnet de note pe care mama sa îl păstra într-unul din buzunarele sale mintale şi în care, dacă te uitai, notele lui abia dacă erau de trecere. *Jimmy ar avea note mai bune la onorabilitate intelectuală dacă şi-ar da mai mult interes*. Şi măcar dacă ar fi avut o idee cât de

---

[26] Veche limbă germanică, nemaivorbită în prezent; zeiţă a sorţii în mitologia scandinavă.

[27] Muzică marţială scoţiană pentru cimpoi.

vagă despre ce naiba însemna asta.

— Nu vin la cină, îi spunea el, pentru a nu ştiu câta oară. Am să iau o gustare.

Dacă avea chef s-o facă pe rănita, n-avea decât să îi arate asta ceasului de perete din bucătărie. Jimmy îl potrivise astfel ca măcăleandrul să facă precum bufniţa, iar bufniţa ca un corb. N-are decât să-şi arate dezamăgirea faţă de ei, aşa, de dragul variaţiunii.

Avea îndoieli în privinţa respectabilităţii lui Crake, intelectuală sau de altă natură. Ştia un pic mai multe despre Crake decât ea.

Când mama lui Jimmy dispăru ca din senin, după episodul cu distrugerea calculatoarelor, Crake nu spuse mai nimic. Nu păru surprins sau şocat. Tot ceea ce spuse era că unii oameni au nevoie de schimbare, şi pentru a găsi această schimbare trebuie să plece. Mai spuse că o persoană poate exista în viaţa ta şi apoi poate să nu mai existe. De asemenea, că Jimmy ar trebui să-i citească pe stoici. Ultima afirmaţie fusese un pic enervantă: Crake putea fi uneori cam prea instructiv şi destul de generos cu sfaturile. Dar Jimmy apreciase calmul şi lipsa lui de intruziune.

Bineînţeles că la acea dată Crake nu era încă Crake. Numele lui era Glenn. De ce avea doi de *n* în loc de unul singur?

— Tatăl meu era meloman, fusese explicaţia lui Crake când Jimmy îndrăzni să-l întrebe despre asta, lucru care îi luă ceva timp. Mi-a dat numele unul pianist mort[28], un copil-minune cu doi de *n*.

— Şi tatăl tău te-a obligat să iei lecţii de pian?

— Nu, spuse Crake. Nu m-a obligat niciodată să fac ceva.

— Atunci care a fost scopul?

— Pentru ce?

— Pentru numele tău. Scris cu doi de *n*.

— Jimmy, Jimmy, spuse Crake. Nu toate lucrurile trebuie să aibă un scop.

Lui Snowman îi e greu să se gândească la Crake ca fiind

---

[28] Este vorba de Glenn Herbert Gould (1932-1982), celebru pianist canadian.

Glenn, atât de mult alter egoul simbolizat de Crake a anihilat personalitatea lui anterioară. Latura lui Crake trebuie să fi existat de la început în Glenn, se gândeşte Snowman. Sau poate că de fapt Glenn nu existase niciodată. *Glenn* fusese doar o mască. Astfel, atunci când Snowman îşi spune din nou povestea, Crake nu e niciodată Glenn, cum nu e nici *Glenn-alias-Crake* sau *Crake/Glenn* sau *Glenn devenit Crake*. E întotdeauna Crake, pur şi simplu.

Şi oricum, *Crake* e mai scurt, economiseşte timp, îşi spune Snowman. De ce să ne complicăm cu cratime sau paranteze dacă nu este absolut necesar?

Crake apăru la HelthWyzer în septembrie sau octombrie, într-una din acele luni care se numeau cândva *toamnă*. Era o zi cu soare, călduroasă, altfel neieşind cu nimic în evidenţă. Ajunsese aici în urma unul transfer, ca rezultat al unei „vânări” a uneia dintre unităţile lui parentale, lucru frecvent întâlnit în interiorul Complexelor. Copiii se perindau mai tot timpul, băncile se ocupau şi se eliberau frecvent, prietenia era întotdeauna contingenţă.

Jimmy nu fusese atent când Crake a fost prezentat clasei de către Balcoane Riley, profesoara lor de Ultratexte. Numele ei nu era Balcoane – aceasta era porecla ce-i fusese dată de către băieţi – dar Snowman nu-şi mai poate aminti acum numele ei adevărat. N-ar fi trebuit să se aplece atât de mult spre monitorul calculatorului lui, sânii ei mari şi rotunzi aproape atingându-i umărul. N-ar fi trebuit să poarte tricoul cu NooSkins îndesat atât de bine în pantalonii cu fermoar pe laterale: imaginea asta îl zăpăcea prea mult. Aşa încât atunci când Balcoane a anunţat că Jimmy îl va conduce pe noul lor coleg, Glenn, prin şcoală, a existat o pauză, timp în care Jimmy s-a chinuit să descifreze ce îi spusese ea.

— Jimmy, te-am rugat ceva, spuse Balcoane.

— Sigur, absolut orice, răspunse Jimmy, dând ochii peste cap şi zâmbindu-i cu subînţeles, deşi fără să exagereze.

Unii dintre elevi râseră, chiar domnişoara Riley îi oferi un zâmbet distant, în silă. De obicei ea îl lăsa să-şi facă numărul de băieţel şarmant. Lui îi plăcea să creadă că dacă n-ar fi fost încă minor iar ea profesoara lui pasibilă de a fi acuzată de abuz, Balcoane ar fi fost în stare să muşte din ziduri pentru a

ajunge la el în dormitor ca să-şi poată înfige degetele avide în carnea lui fragedă.

Jimmy era foarte fudul pe vremea aceea, îşi spune Snowman cu indulgenţă şi un pic de invidie. Mai era şi nefericit, normal. Nefericirea lui era un lucru de la sine înţeles. Investise multă energie în această nefericire.

Când Jimmy a început să se uite mai cu atenţie la Crake, n-a fost prea încântat. Crake era mai înalt decât Jimmy, cam cu cinci centimetri. Era şi mai suplu. Părul îi era drept, şaten-închis, pielea bronzată, ochii verzi, avea un zâmbet în colţul gurii şi o privire flegmatică. Purta haine închise la culoare, fără înscrisuri sau alte imprimeuri – nimic extravagant. Era posibil să fi fost mai mare decât el, sau să fi încercat să pară. Jimmy era curios să ştie ce sport practica. În nici un caz fotbal, sau altceva care să necesite o prea mare forţă fizică. Nici baschet, pentru că nu era îndeajuns de înalt pentru asta. Nu părea să fie un jucător de echipă sau unul care să se preteze la tot felul de accidentări. Poate tenis. (Jimmy însuşi juca tenis.)

În pauza de masă Jimmy l-a luat pe Crake să mănânce împreună. Crake înfulecă doi crenvurşti cu soia uriaşi şi o felie mare de tort, încât Jimmy presupuse că voia să se mai împlinească. Apoi s-au plimbat pe coridoare, intrând şi ieşind din sălile de curs şi laboratoare în timp ce Jimmy îi spunea ce găzduieşte fiecare. *Aici e sala de sport*, *aici e biblioteca*, *aici sunt videoproiectoarele*, *trebuie să te treci pe listă înainte de ora 12 dacă vrei să le foloseşti*, *acolo sunt duşurile fetelor*, *cică ar fi o gaură dată în zid pe undeva dar eu n-am reuşit s-o găsesc până acum*. *Dacă vrei să fumezi un joint*, *nu folosi toaleta pentru că e supravegheată cu cameră video*; *din raţiuni de securitate au pus o cameră de vedere minusculă în gura aia de aerisire*, *nu te holba la ea ca să nu-şi dea seama că ştii*.

Crake se uita la tot fără să spună nimic. Nu se arătase dispus să dezvăluie vreo informaţie despre persoana lui. Singurul comentariu pe care îl făcuse era că laboratorul de chimie arăta ca o groapă de gunoi.

N-ai decât să crezi ce vrei, gândi Jimmy. Dacă avea chef să fie nesuferit, nu mai putea el; în fond era o ţară liberă. Milioane de indivizi înaintea lui făcuseră aceeaşi alegere. Îi era ciudă pe

sine că tot trăncănise şi se agitase în timp ce Crake îi arunca priviri scurte şi indiferente, însoţite de acel zâmbet în colţul gurii. Cu toate astea, era ceva deosebit la Crake. Tipul de mers, târşâit dar într-un fel *cool*, îl impresionase întotdeauna pe Jimmy: transmitea ideea unei energii ţinute sub control şi păstrată pentru ceva mai important decât compania de faţă.

Jimmy realiză că ar fi fost în stare să facă o crestătură în pielea lui Crake numai ca să obţină o reacţie din partea sa; asta era una din slăbiciunile lui, să-i pese ce cred ceilalţi despre el. Aşa încât după ore Jimmy îl întrebă pe Crake dacă nu avea chef să meargă la unul din malluri, să se învârtă pe-acolo, să se uite prin magazine, poate vor apărea şi nişte fete, şi Crake fu de-acord. Nu prea aveai ce să faci după ore în Complexul HelthWyzer sau în oricare alt Complex, cel puţin nu pentru cei de vârsta lor, şi mai ales dacă voiai să mergi şi în grup. Aici nu era ca pe tărâmul plebeilor. Se zvonea că acolo tinerii umblau în cete, în hoarde. Aşteptau până când unul dintre părinţi pleca de acasă, după care treceau direct la treabă – năvăleau la respectivul acasă şi dădeau drumul cât mai tare la muzică, haleau şi beau cât, cum şi unde aveau chef şi şi-o puneau de-a valma, stricau mobila, trăgeau cu pistoalele, se drogau. Fascinant, se gândea Jimmy. În schimb, în Complexe capacul era bine înşurubat. Patrule de noapte, interdicţii de a ieşi din casă pentru cei tineri, câini care să depisteze drogurile tari. Odată au lăsat să vină o formaţie adevărată din tărâmul plebeilor, *The Pleebland Dirtballs*[29] se numea, dar lucrurile au degenerat, aşa încât astfel de evenimente nu s-au mai repetat. Inutil să se scuze faţă de Crake la acest capitol. Şi el era o odraslă a Complexelor, ştia cum se prezintă situaţia aici.

Jimmy spera să o zărească pe Wakulla Price prin mulţimea de la mall; mai era oarecum îndrăgostit de ea, deşi avusese mai multe relaţii după discursul ei de tipul *te preţuiesc ca prieten* cu care îl trăsnise în moalele capului. Ultima, şi încă în derulare, era cu blonda LyndaLee. LyndaLee era în echipa de canotaj, avea coapse musculoase, nişte pectorali impresionanţi şi de mai multe ori îl urcase pe ascuns la ea în cameră. Avea o gură spurcată şi mai multă experienţă decât Jimmy. De câte ori

---

[29] Bulgării de noroi din tărâmul plebeilor.

ieşea cu ea avea senzaţia că era aspirat într-un Pachinko[30], unde se trezea înconjurat de lumini strălucitoare şi salturi aleatorii şi cascade de rulmenţi. Nu-i plăcea prea mult de LyndaLee, dar simţea nevoia să ţină pasul cu ea, să se asigure că e întotdeauna printre favoriţii ei. Poate că ar putea să-l pună şi pe Crake pe listă – în felul ăsta să-i facă o favoare şi să-şi dovedească recunoştinţa, dar nu ştia ce tip de fată preferă Crake. Până acum nu-i dăduse nici un indiciu.

La mall nu se zărea nici o Wakulla, şi nici LyndaLee nu era acolo. Jimmy a încercat s-o sune pe mobil, dar telefonul ei era închis. Aşa că Jimmy şi Crake au jucat *Hăcuitorul Tridimensional*, au mâncat doi hamburgeri SoyOBoy[31] – fără carne luna aceea, spunea meniul scris cu cretă pe tăbliţa neagră – şi au băut câte un Happicuppuchino[32] cu gheaţă şi jumătate de Joltbar[33] pentru a-şi ridica nivelul de energie şi a băga în ei câţiva steroizi. Apoi s-au plimbat agale, ajungând la aleea împrejmuită cu fântâni şi gărduleţe din plastic, de unde tot timpul se auzea muzică ambientală de genul celei pe care o asculţi când te relaxezi în apa călduţă din cadă. Crake nu era prea volubil şi Jimmy tocmai se pregătea să-i spună că se duce acasă să-şi facă lecţiile când undeva, mai în faţă, o văzu pe Balcoane Riley însoţită de un bărbat, îndreptându-se spre unul din cluburile de dans rezervate adulţilor. Se schimbase de hainele cu care o văzuse la şcoală, acum avea pe ea un sacou roşu larg pe deasupra unei rochii negre mulate şi bărbatul îşi ţinea mâna pe după talia ei, mascată de sacou. Jimmy îi dădu un cot lui Crake.

— Crezi că-şi ţine mâna pe fundul ei? întrebă el.

— Asta-i o problemă de geometrie, spuse Crake. Trebuie s-o rezolvi ca să-ţi dai seama.

— Ce? spuse Jimmy. Şi apoi: Cum?

— Foloseşte-ţi neuronii, spuse Crake. Pasul numărul unu: calculează lungimea braţului bărbatului, folosind braţul la vedere drept unitate de măsură standard. Presupunere:

---

30 Invenţie japoneză ce combină flipperul cu jocul video.

31 Rimă ce s-ar putea traduce prin „soia, ce nebunie!."

32 Joc de cuvinte bazat pe combinaţia dintre *happy*, „fericit", *cuppa*, sau *cup of* („ceaşcă de"), şi *cappuccino*.

33 Baton energizant.

ambele braţe sunt aproximativ de aceeaşi dimensiune. Pasul numărul doi: calculează unghiul de îndoire la cot. Pasul numărul trei: calculează curbura fundului. Poate fi necesară o aproximare a acesteia în absenţa cifrelor verificabile. Pasul numărul patru: calculează dimensiunea mâinii, folosind mâna la vedere ca mai sus.

— Nu mă pricep la cifre, spuse Jimmy, râzând, dar Crake nu terminase.

— Trebuie luate în calcul toate poziţiile posibile ale mâinii. În jurul taliei, eliminat. Pe fesa dreaptă sus, eliminat. Pe fesa dreaptă jos sau pe coapsă sus, ar părea, prin deducţie, cele mai logice poziţii. Mâna între ambele coapse, sus, ar fi încă o posibilitate, dar această poziţie ar împiedica buna deplasare a subiectului şi nu este sesizabilă nici o formă de şchiopătat sau mers împiedicat.

Îl imita destul de bine pe profesorul lor de chimie – fraza cu *foloseşte-ţi neuronii* şi stilul prezentării, asemenea unul lătrat. Nu destul de bine, chiar foarte bine.

Lui Jimmy începea deja să-i placă mai mult de Crake. Poate că până la urmă aveau ceva în comun, cel puţin omul avea simţul umorului. Dar în acelaşi timp Jimmy se simţea şi un pic ameninţat. El însuşi era un bun imitator, putea să-i imite pe mai toţi profesorii. Cum ar fi dacă Crake s-ar dovedi un imitator şi mai bun? Simţea cum la fel de bine ar putea să-l urască pe Crake, nu numai să-l placă.

Dar în zilele ce urmară, Crake nu oferi nici o reprezentaţie cu public.

Încă de pe atunci Crake avea ceva deosebit, gândeşte Snowman. Nu că ar fi fost neapărat un tip popular, dar oamenii se simţeau flataţi de felul în care îi privea. Nu numai colegii, dar şi profesorii. Se uita la ei ca şi când i-ar fi ascultat, ca şi când ceea ce spuneau ei ar fi meritat toată atenţia sa, deşi el n-o spunea niciodată. Genera admiraţie – nu o cantitate copleşitoare, dar suficientă. Emana potenţial, dar pentru ce anume? Nimeni nu putea preciza cu exactitate, şi astfel toată lumea era precaută cu el. Şi toate astea, în timp ce el umbla îmbrăcat în hainele alea închise la culoare, laconice.

Creier prăjit

Wakulla Price fusese partenera de laborator a lui Jimmy la cursurile de biochimie nanotehnologică, dar tatăl ei fusese „vânat” de un Complex aflat pe coasta cealaltă a continentului, astfel încât luase trenul de mare viteză şi se făcuse nevăzută. După plecarea ei, Jimmy căzu într-o depresie ce îl ţinu o săptămână întreagă, timp în care nici măcar spasmele obscene ale lui LyndaLee nu îl putură consola.

Locul vacant al Wakullei de la masa de laborator a fost luat de Crake care, între timp, avansase de pe poziţia ultimului venit, singur, marginalizat şi aşezat în fundul clasei. Crake era foarte inteligent – chiar şi pentru liceul HelthWyzer, care deborda de genii neortodoxe şi supermatematicieni, şi îşi făcuse uşor loc în fruntea clasei. Se dovedi a fi foarte bun şi la biochimie nanotehnologică şi, împreună cu Jimmy, realiză proiectul de legare a stratului unimolecular, reuşind să producă nematoda purpurie cerută – utilizând un tipar de culoare al unei alge de mare primitive – înainte de termen şi fără variaţii alarmante.

Jimmy şi Crake începură să ia masa împreună şi să stea împreună, nu chiar în fiecare zi – că doar nu erau gay – dar cel puţin de două ori pe săptămână, după ore. La început jucau tenis, pe terenul cu iarbă din spatele locuinţei lui Crake, dar Crake combina metoda cu gândirea laterală, şi nu-i plăcea deloc să piardă, în timp ce Jimmy era impulsiv şi-i lipsea fineţea, aşa încât jocul nu era foarte productiv şi au trebuit să renunţe. Apoi, sub pretextul că aveau de făcut teme, pe care uneori chiar le făceau, se închideau în camera lui Crake, unde jucau şah pe calculator, jocuri tridimensionale sau *Osama Rapidul*, dând cu banul să vadă cine joacă cu Păgânii. Crake avea două computere, aşa încât puteau sta spate în spate, fiecare concentrat pe monitorul lui.

— Ce-ar fi să folosim o tablă de şah adevărată? întrebă Jimmy într-o zi când jucau şah. Ca cea de pe vremuri, cu piese de lemn.

I se părea ciudat să stea amândoi în aceeaşi cameră, unul cu spatele la celălalt, şi să joace şah la computer.

— La ce bun? întrebă Crake. Şi oricum, asta chiar *e* o tablă de şah.

— N-aş spune.

— OK, poate că nu e. Dar nici aia de lemn nu e adevărată.

— Ce vrei să spui?

— Cea adevărată e în mintea ta.

— Aiurea! strigă Jimmy. Era un cuvânt grozav. Îl auzise pe un DVD vechi. De ceva vreme începuseră să-l folosească pentru a se tachina reciproc când se exprimau prea pompos. Total de-aiurea!

Crake râse.

Crake avea obiceiul să se fixeze pe un joc şi să îl joace la nesfârşit, perfecţionându-şi atacul, până când era sigur că poate câştiga, măcar nouă dăţi din zece. O lună întreagă trebuiseră să joace *Lovituri Barbare* (*încearcă să schimbi Istoria!*.) Unul era cu civilizaţia, oraşele şi bogăţiile, iar celălalt cu hoardele care, de cele mai multe ori, deşi nu de fiecare dată, erau şi cele mai violente. Fie că barbarii loveau oraşele, fie că erau ei cei loviţi, se pornea şi se avansa de la dispunerea istorică a forţelor. Roma împotriva vizigoţilor, Egiptul antic împotriva hicsoşilor, aztecii împotriva spaniolilor. Ultimul era chiar amuzant, deoarece aici aztecii reprezentau civilizaţia, în timp ce spaniolii reprezentau hoardele barbare. Puteai să personalizezi jocul atâta timp cât foloseai societăţi şi triburi reale şi, pentru o vreme, Crake şi Jimmy s-au luat la întrecere pentru a vedea cine vine cu cea mai obscură pereche.

— Pecenegii împotriva Bizanţului, spuse Jimmy într-o zi de care îşi aduce aminte şi azi.

— Cine mă-sa sunt pecenegii ăştia? I-ai inventat tu, spuse Crake.

Dar Jimmy citise despre ei în *Encyclopaedia Britannica*, ediţia din 1957, care era stocată pe CD-ROM, din nu ştiu ce motiv, în biblioteca liceului. Ştia totul despre ei.

— Matei din Edessa îi considera nişte bestii băutoare de sânge, a fost el în stare să spună cu oarece autoritate. Erau absolut nemiloşi şi nu aveau noţiunea de mântuire.

Aşa că au dat cu banul şi lui Jimmy i-au căzut pegenegii, cu care a câştigat. Bizantinii au fost măcelăriţi deoarece la asta se pricepeau pecenegii cel mai bine, explică Jimmy. Întotdeauna ei

îşi măcelăreau adversarii pe loc. Sau cel puţin îi măcelăreau pe bărbaţi. Apoi, după un timp, le măcelăreau şi pe femei.

Crake nu reacţiona tocmai bine la pierderea tuturor jucătorilor lui şi se bosumflă un pic. După asta îşi schimbă preferinţele pentru un alt joc, *Sânge şi Trandafiri*. Totul se petrecea la o scară cosmică, spunea Crake: câmpul de luptă era mai mare, atât în timp cât şi în spaţiu.

Sânge şi Trandafiri se baza pe principiile jocului de *Monopoly*. Cel care juca cu Sângele avea la îndemână toate atrocităţile umane petrecute la scară mare: crimele sau violurile individuale nu contau. Trebuia să fie neapărat implicat un număr cât mai mare de oameni care fuseseră raşi de pe faţa pământului. Masacre, genocide, lucruri de genul ăsta. Cel care juca cu Trandafirii avea de partea lui realizările omenirii. Obiecte de artă, descoperiri ştiinţifice, opere arhitecturale impresionante, invenţii care au dus la progres. *Monumente închinate măreţiei sufletului* erau ele numite în joc.

Existau butoane laterale pe care puteai să apeşi, aşa că dacă nu ştiai ce reprezintă *Crimă şi pedeapsă* sau Teoria relativităţii sau Calea Lacrimilor sau *Doamna Bovary* sau Războiul de 100 de Ani sau *Fuga în Egipt*, puteai să dai dublu clic pe fiecare şi ţi se prezenta un rezumat cu ilustraţii în două variante: R pentru copii şi PON care însemna Profanitate, Obscenitate şi Nuditate. Ăsta e farmecul istoriei, spunea Crake: le conţine pe toate trei în cantităţi deloc neglijabile.

Aruncai zarurile virtuale, după care îţi apărea fie un obiect din categoria Trandafirului, fie unul din categoria Sângelui. Dacă obiectul era din categoria Sângelui, jucătorul care era de partea Trandafirului avea şansa să împiedice petrecerea unei anume atrocităţi. Pentru asta, trebuia să ofere la schimb un obiect din categoria Trandafirului. Atrocitatea respectivă dispărea pentru totdeauna din istorie sau, cel puţin, din istoria jocului. Jucătorul din tabăra Sângelui putea să obţină un obiect din categoria Trandafirului, dar numai cedând o atrocitate, în felul acesta el rămânând cu mai puţină muniţie, în timp ce jucătorul Trandafir obţinea mai mult. Dacă erai un jucător abil puteai să ataci tabăra Trandafirului prin intermediul atrocităţilor pe care le aveai în posesie, să jefuieşti realizările omenirii şi să le transferi în tabăra ta. Jucătorul care reuşea să păstreze cât mai multe din aceste realizări până la expirarea

timpului acordat era considerat câştigător. Se scădeau puncte pentru realizările distruse din cauza propriilor tale erori, nesăbuinţe sau manevre idioate.

Ratele de schimb – *Mona Lisa* pentru Bergen-Belsen[34], genocidul armenesc pentru Simfonia a IX-a plus trei dintre Marile Piramide – erau doar sugerate, dar puteai să te şi tocmeşti. Pentru asta, însă, trebuia să cunoşti numărul total al cadavrelor în cazul atrocităţilor sau ultimul preţ al pieţei în cazul operelor de artă ori, în caz că operele fuseseră furate, valoarea poliţei lor de asigurare. Era un joc perfid.

— Homer, spune Snowman cu glas tare, în timp ce îşi face drum prin vegetaţia încă udă după ploaie. *Divina Comedie*. Arta statuară grecească. Apeductele. *Paradisul pierdut*. Muzica lui Mozart. Shakespeare, opere complete. Surorile Bronte. Tolstoi. Moscheea Perlă. Catedrala din Chartres. Bach. Rembrandt. Verdi. Joyce. Penicilina. Keats. Turner. Transplanturile de cord. Vaccinul împotriva poliomielitei. Berlioz. Baudelaire. Bartok. Yeats. Woolf.

Trebuie să fi fost şi alţii. Şi chiar au fost.

Căderea Troiei, spune o voce în urechea lui. *Distrugerea Cartaginei*. *Vikingii*. *Cruciadele*. *Genghis-Han*. *Attila Hunul*. *Masacrul catharilor*. *Arderea pe rug a vrăjitoarelor*. *Distrugerea civilizaţiei aztece*. *A celei maya*. *A celei incaşe*. *Inchiziţia*. *Vlad Ţepeş*. *Masacrul hughenoţilor*. *Cromwell în Irlanda*. *Revoluţia franceză*. *Războaiele napoleoniene*. *Foametea din Irlanda*. *Sclavia din Sudul american*. *Regele Leopold în Congo*. *Revoluţia bolşevică*. *Stalin*. *Hitler*. *Hiroshima*. *Mao*. *Pol Pot*. *Idi Amin*. *Sri Lanka*. *Timorul de Est*. *Saddam Hussein*.

Încetează, spune Snowman.

Scuze, *iubitule*, *încercam doar să-ţi fiu de folos*.

Asta era problema cu *Sânge şi Trandafiri*: era mai uşor să-ţi aminteşti atrocităţile. O altă problemă era că, de obicei, jucătorul aflat de partea Sângelui ieşea câştigător, însă victoria

---

[34] Unul din lagărele de concentrare naziste, înfiinţat în 1943 în Saxonia Inferioară. Mulţi evrei au fost duşi aici ca să moară de foame. Foarte puţini dintre condamnaţi au supravieţuit lagărului, chiar şi după eliberarea lor în 1945.

însemna moştenirea unei pustietăţi. Ăsta e rostul jocului, spunea Crake când Jimmy se arăta nemulţumit. Jimmy spunea că, dacă ăsta era într-adevăr rostul, atunci chiar n-avea nici un rost. Nu voia să-i spună lui Crake că din cauza lui avea coşmaruri cumplite noaptea, cel în care Parthenonul era împodobit cu capete tăiate, fiind, dintr-un motiv oarecare, cel care-l îngrozea cel mai mult.

Printr-o înţelegere tacită, treptat au renunţat la *Sânge şi Trandafiri*, ceea ce lui Crake îi convenea, deoarece acum era pasionat de un joc nou, Extinctaton, un joc interactiv pe care-l găsise pe net. *EXTINCTATON*, *monitorizat de MaddAddam*[35]. *Adam a numit animalele vii*, *MaddAddam le numeşte pe cele moarte*. *Vrei să joci*? Acesta era mesajul care apărea când te logai. Apoi, trebuia să apeşi *Da*, să-ţi tastezi numele de cod şi să alegi una dintre camerele de chat – Regnul Animal sau Regnul Vegetal. Apoi, un alt jucător intra online folosindu-şi propriul nume de cod – Comodo, Rino, Lamantin, Hipocamp – şi te provoca la o partidă. *Începe cu*, *câte picioare are*, *ce este?* Întrebarea se referea la o bioformă care dispăruse în ultimii cincizeci de ani – nici vorbă de T-Rex sau pasărea roc sau pasărea dodo – şi dacă nu identificai corect perioada în care trăise ţi se scădeau puncte. Apoi, puteai să restrângi căutarea la Tip, Clasă, Ordin, Familie, Gen, Specie, apoi la Habitat, când a fost animalul văzut ultima oară şi care a fost cauza dispariţiei (poluarea, distrugerea habitatului, idioţi creduli care au crezut că dacă îi consumă cornul au să aibă o erecţie.) Cu cât celălalt jucător rezista mai mult, cu atât primea mai multe puncte, dar puteai să câştigi bonusuri semnificative şi pentru viteza de reacţie. Pentru asta te puteai ajuta şi de fişele lui MaddAddam cu toate animalele dispărute, însă ele îţi dădeau numele doar în latină şi, în orice caz, aveai de citit câteva sute de pagini pline de gângănii obscure, buruieni şi broaşte de care nimeni nu auzise vreodată. Nimeni, cu excepţia, se pare, a Marilor Maeştri ai *Extinctatonului*, ale căror creiere funcţionau asemenea unor motoare de căutare.

Întotdeauna îţi puteai da seama când jucai împotriva unul Mare Maestru, deoarece pe monitor îţi apărea un mic simbol cu un coelacant. *Coelacant*: *peşte preistoric de apă adâncă*

---

[35] Ortografie modificată a lui *Mad Adam*, Adam nebunul.

presupus dispărut, până când, la mijlocul secolului XX, au fost localizate câteva exemplare. Starea actuală: necunoscută. *Extinctatonul* era în primul rând un joc informativ. Era ca şi cum, credea Jimmy, ai fi avut lângă tine, pe bancheta autobuzului de şcoală, un coleg pedant care se încăpăţâna să vorbească întruna, chiar dacă ştia că te plictiseşte.

— De ce-ţi place aşa mult? se adresă Jimmy într-o zi spatelui lui Crake, aplecat peste computer.

— Pentru că sunt bun, spuse el.

Jimmy bănuia că voia să ajungă Mare Maestru, nu că asta ar fi însemnat ceva pentru el, ci, pur şi simplu, pentru că putea.

Crake fusese şi cel care le alesese numele de cod. Al lui Jimmy era Thickney, după o pasăre australiană dispărută, care obişnuia să se aciueze prin cimitire şi – bănuia Jimmy – deoarece lui Crake îi plăcuse în mod deosebit cum suna numele în conjuncţie cu Jimmy. Numele de cod al lui Crake era Crake, o altă pasăre australiană care, spunea el, nu avusese niciodată o populaţie prea numeroasă. Pentru un timp, se strigară Crake şi Thickney, ca într-o glumă ştiută numai de ei. După ce Crake realiză că Jimmy nu era trup şi suflet dedicat jocului şi, mai ales, după ce renunţară să mai joace *Extinctaton*, Thickney, ca poreclă, dispăru. Crake, însă, rămase.

Dacă nu jucau jocuri, navigau pe net, intrând periodic pe site-urile lor favorite ca să vadă ce mai e nou. Se uitau la operaţii pe cord deschis transmise în direct sau la *Noodie News*[36], care erau amuzante pentru câteva minute, deoarece prezentatorii încercau să pretindă că nu se întâmpla nimic ieşit din comun în studio, în acelaşi timp, însă, ferindu-şi cu grijă privirile de „podoabele” celorlalţi.

Sau intrau pe site-uri unde puteai vedea în direct uciderea unor animale, Stâlcirea Broaştei Feliciei şi altele de acest gen, însă imaginile erau adesea repetitive: aceeaşi broască lovită cu sălbăticie, aceeaşi pisică ruptă în două cu mâinile goale. Sau se uitau la *dirtysockpuppets.com*[37], un show despre oamenii politici şi problemele curente ale omenirii. Crake zicea că, prin

---

[36] Ştirile în pielea goală, aluzie la emisiunea canadiană de ştiri *Naked News*.

[37] Păpuşile cu şosete murdare.

genalterarea digitală, nu mai puteai să-ţi dai seama dacă generalii şi ceilalţi oameni politici prezentaţi mai existau în realitate sau, în caz că existau, dacă ceea ce spuneau era şi ceea ce auzeai tu. În orice caz, erau înlăturaţi şi înlocuiţi cu atâta rapiditate, încât nici nu mai conta. Sau se uitau la *hedsqff.com*[38], unde puteau urmări transmisiuni în direct ale unor execuţii din Asia. Aici vedeau cum inamicii poporului erau decapitaţi cu sabia în oraşe ce păreau a fi din China, în timp ce zeci de mii de spectatori aclamau. Sau se puteau uita la *alibaubau.com*[39], unde presupuşilor hoţi li se tăiau mâinile, iar adulterinii şi cei care se dădeau cu ruj erau omorâţi cu pietre de mulţimi furibunde în enclave prăfuite care chipurile se aflau în ţări fundamentaliste din Orientul Mijlociu. De obicei imaginile erau de proastă calitate pe acest site. Oficial, filmările erau interzise la asemenea evenimente, aşa încât cel ce filma se presupunea a fi un amărât cu o mini-cameră ascunsă, care îşi risca viaţa pentru câţiva dolari americani. De obicei vedeai doar spatele şi capetele spectatorilor, aşa că aveai senzaţia că eşti într-un imens şifonier, asta dacă nu cumva individul care filma era prins, situaţie în care se producea o busculadă de mâini şi haine, după care imaginea dispărea. Crake zicea că aceste festivaluri ale sângelui aveau loc prin vreo parcare uitată de lume din California, unde veneau şi o grămadă de figuranţi adunaţi de pe străzi.

Şi mai bune decât acestea erau site-urile americane, cu comentariile lor de tip sportiv – „Doamnelor şi domnilor, iată-l pe Marele Joe «Drujbă» Ricardo, votat de dumneavoastră pe primul loc!” Apoi ţi se prezenta un rezumat al crimelor lui, însoţit de fotografii terifiante ale victimelor. Aceste site-uri făceau reclame la diverse produse, ca de exemplu baterii de maşină şi diverse tipuri de tranchilizante, în timp ce pe fundal puteai vedea logouri colorate în galben-deschis. Cel puţin americanii aveau un oarecare stil, obişnuia Crake să spună.

---

[38] Ortografie modificată pentru *heads off*, „capete tăiate.”

[39] *Alibooboo*, în original, joc de cuvinte bazat pe transformarea lui Aii Baba în Alibooboo, „boo” fiind în limba engleză o interjecţie pentru exprimarea spaimei, a sperieturii, asemenea lui „bau” din limba română.

Shortcircuit.com, *brainfrizz.com* şi *deathrowlive.com*[40] erau cele mai bune. Aici puteai urmări electrocutări şi injecţii letale, iar din momentul în care transmisiunile în timp real au fost legalizate, indivizii care urmau să fie executaţi începură să-şi exagereze chinurile de dragul camerei. Majoritatea condamnaţilor erau bărbaţi dar, din când în când, mai apărea şi câte o femeie, însă lui Jimmy nu-i plăcea să urmărească execuţii de femei. O femeie pe punctul de a fi ucisă crea o atmosferă solemnă şi lacrimogenă. Oamenii veneau cu lumânări aprinse şi fotografii ale copiilor sau începeau să recite poezii scrise de ele. În schimb, execuţiile bărbaţilor făceau adevărate furori. Îi vedeai strâmbându-se la cameră sau făcând semne obscene spre gardieni, mai strecurau câte o glumă şi, uneori, reuşeau chiar să se elibereze, fiind urmăriţi apoi prin sală, în timp ce trăgeau după ei tot felul de curele şi cureluşe şi înjurau de mama focului.

Crake spunea că incidentele astea erau aiurea. Spunea că oamenii erau plătiţi pentru asta sau, dacă nu ei, atunci familiile lor. Sponsorii pretindeau de la ei să pună în scenă un adevărat spectacol, pentru că altfel spectatorii s-ar fi plictisit şi ar fi schimbat canalul, într-adevăr, spectatorii voiau să urmărească execuţiile, dar, după un timp, acestea deveneau monotone, aşa că se adăuga o ultimă secvenţă de bătaie, un element surpriză. Şi aproape sigur totul era regizat.

Jimmy spunea că teoria lui Crake e bestială. *Bestial* era un alt cuvânt vechi, ca şi *aiurea*, pe care Jimmy îl pescuise uitându-se la DVD-urile din bibliotecă.

— Dar ce crezi, sunt executaţi şi în realitate? întrebă el. Multe dintre ele par nişte simulări.

— N-ai de unde să ştii, spuse Crake.

— N-ai de unde să ştii ce?

— Ce înseamnă *realitate*.

— Aiurea!

Mai exista şi un site de sinucideri asistate – *nitee-nite.com*[41] – care avea şi o componentă retrospectivă: albume cu fotografii, interviuri cu rudele, petreceri de adio cu toţi prietenii

---

[40] *Scurtcircuit.com*, *creierprăjit.com* şi *execuţieîndirect.com*.

[41] *Noptitză-bună.com*, ceea ce imprimă o notă ironico-cinică titulaturii.

urmărindu-te în timp ce actul se consuma pe fundalul unei muzici de orgă. După ce doctorul cu ochii trişti constata decesul, se succedau mărturiile înregistrate ale sinucigaşilor în care aceştia îşi precizau motivele pentru care hotărâseră să moară. Statisticile de sinucideri asistate crescuseră brusc după lansarea show-ului. Se zvonea că exista o listă lungă de oameni care erau gata să plătească sume mari doar pentru şansa de a apărea în emisiune şi de a da ortul popii în plină glorie şi că se organizau loterii pentru a se alege participanţii.

Crake rânjea adesea când se uita pe acest site. Dintr-un motiv sau altul, îl găsea hilar, ceea ce nu se putea spune şi despre Jimmy. Nu se putea imagina făcând asta în direct, spre deosebire de Crake, care considera că trebuia să ai fler ca să ştii când trebuie să pui punct. Dar oare reţinerile lui Jimmy erau o dovadă de laşitate, sau pur şi simplu muzica de orgă îl enerva?

Aceste morţi planificate îi dădeau un sentiment neplăcut. Ele îi aminteau mai degrabă de papagalul Alex şi de replica lui *Acum eu plec*. Pentru Jimmy, exista o legătură destul de clară între papagalul Alex, sinuciderile asistate, mama lui şi biletul pe care aceasta i-l lăsase. Toţi trei îşi exprimaseră clar intenţiile; după care dispăruseră.

Sau se uitau la *Acasă cu Anna K*. Anna K. era o artistă autoproclamată de instalaţii, cu ţâţe mari, şi care-şi montase camere web în toată casa aşa încât orice făcea putea fi văzut *în direct* de milioane de voaiori. „Eu sunt Anna K. şi mă gândesc mereu la fericirea şi nefericirea mea”, asta citeai când te logai pe site-ul ei. După care puteai s-o urmăreşti cum îşi pensează sprâncenele, cum se epilează sau cum îşi spală chiloţii. Uneori citea cu voce tare scene din diverse piese vechi de teatru, interpretând pe rând toate personajele, în timp ce stătea pe veceu cu blugii ei retro evazaţi în vine. Aşa a auzit Jimmy pentru prima oară de Shakespeare – prin intermediul Annei K. şi a interpretării ei personale din *Macbeth*.

O! Mâine! Mâine! Mâine! Iarăşi mâine!
Se tot târăşte mâinele încet,
Încet, *încet*, *spre clipa de pe urmă*

Crestată-atunci când viaţa ni se curmă![42]

citea Anna K. Era o cabotină de primă mână, dar Snowman i-a rămas recunoscător deoarece pentru el reprezentase o uşă deschisă. Multe lucruri i-ar fi rămas necunoscute dacă n-ar fi fost ea. Multe cuvinte, ca de exemplu *veştejit*[43] sau *sângeriu*[44].

— Ce-i porcăria asta? întreba Crake. Mută pe alt canal!

— Nu, nu, aşteaptă un pic! spunea Jimmy, care fusese captivat de – oare de ce anume?

De ceva ce voia să audă. Şi Crake aştepta, pentru că uneori îi făcea hatârul.

Sau se uitau la *Cel mai iute nătărău*[45], care prezenta concursuri de cel mai rapid mâncător de animale şi păsări vii. Premiile constau în mâncăruri rare. Era uimitor ce puteau oamenii să facă pentru un cotlet de miel sau o bucată de brânză Brie autentică.

Sau se uitau la show-uri porno. Şi aici aveai de unde alege.

Oare când şi-a început trupul propria odisee a aventurilor? se întreabă Snowman. Oare după ce şi-a abandonat în şanţ vechii tovarăşi de călătorie, mintea şi sufletul, care îl consideraseră odată doar un recipient corupt, sau o marionetă ce le interpreta dramele, sau o companie nedorită care îi pervertea pe cei doi? Trebuie că la un moment dat se plictisise de cicălelile şi văicărelile neîntrerupte ale sufletului şi de păienjenişurile intelectuale ale minţii anxioase, care îl distrăgeau, fără excepţie, ori de câte ori îşi înfigea dinţii în ceva zemos sau îşi afunda degetele în ceva apetisant. Îi abandonase acolo, naufragiaţi în vreun sanctuar igrasios sau în vreo sală de conferinţe înghesuită, în timp ce el îşi începuse peregrinările prin cluburile de striptease şi, odată cu acestea, renunţase şi la cultură: la muzică şi pictură, la poezie şi teatru. Sublimare pe toată linia. Pentru trup, asta era tot ce conta. Hai să spunem lucrurilor pe nume.

Dar trupul îşi avea propriile forme de cultură, propria sa

---

42 Actul V, Scena V.

43 *Sere* în original.

44 *Incamadine* în original.

45 *Queek Geek Show* în original.

artă. Execuţiile îi erau tragediile, pornografia, literatura lui de dragoste.

Ca să acceseze site-urile interzise, care erau şi cele mai scabroase, acelea pentru care trebuia să ai peste optsprezece ani şi pentru care aveai nevoie de parolă, Crake se folosea de codul privat al unchiului său Pete, utilizând o metodă complicată pe care el o numise labirintul nufărului. Construise o traiectorie sinuoasă prin web, atacându-l la întâmplare prin intermediul unor căi de acces comerciale, apoi sărea de pe o frunză de nufăr pe alta, ştergându-şi urmele pe măsură ce înainta. Astfel, când unchiul Pete primea factura, nu putea să identifice făptaşul.

În plus, Crake descoperise şi rezerva secretă de iarbă a unchiului Pete, canabis de Vancouver de cea mai bună calitate, pe care acesta o ţinea în congelator, în cutii de suc de portocale. Crake lua cam un sfert de cutie, o amesteca cu gunoaie adunate din aspirator, de proastă calitate, pe care şi le procura cu cincizeci de dolari punguţa, de la magazinul de dulciuri al şcolii. Unchiul Pete, zicea el, n-avea cum să-şi dea seama, pentru că el nu fuma decât când voia să facă sex cu mama lui Crake, lucru care – judecând după numărul de cutii de suc din congelator şi frecvenţa cu care erau folosite – se întâmpla destul de rar. Tot Crake zicea că adevăratul drog al unchiului Pete era să-şi terorizeze angajaţii, biciuind sclavii de pe ştatele lui de plată. Cândva fusese om de ştiinţă, dar acum era mare mahăr la Finanţe, în Complexul HelthWyzer.

Aşa că îşi făceau câte un joint şi-l fumau în timp ce se uitau la execuţii sau la filme porno – trupurile mişcându-se pe ecran cu încetinitorul, un balet subacvatic de carne şi sânge supuse stresului, durerea şi plăcerea amestecându-se şi separându-se succesiv, gemete şi ţipete, prim-planuri cu ochii strâns închişi şi dinţi încleştaţi, jeturi de sânge şi spermă. Dacă schimbai canalele rapid, înainte şi înapoi, aveai impresia că te uiţi la unul şi acelaşi spectacol. Uneori, chiar se uitau la ambele tipuri de programe, pe monitoare separate.

Cu excepţia efectelor de sunet venind dinspre ecrane, întâlnirile lor se consumau în tăcere. Crake era cel care hotăra la ce anume să se uite şi când să nu se mai uite, ceea ce era de înţeles, având în vedere că era la el acasă. Obişnuia să-l

întrebe „Te mai uiţi la asta?” înainte să treacă pe alt canal. Nu părea să fie afectat de nimic din ceea ce vedea, cu excepţia momentelor care i se păreau amuzante. De asemenea, nu părea niciodată că iarba ar fi avut vreun efect asupra lui. Jimmy îl suspecta că nu trăgea în piept.

În schimb, Jimmy pleca acasă împleticindu-se, încă ameţit de drog şi având senzaţia că luase parte la o orgie pe perioada căreia nu avusese absolut nici un control asupra corpului său, asupra a ceea ce i se făcuse corpului său. Se simţea şi foarte uşor, ca şi când ar fi fost făcut din aer, un aer subţire, ameţitor, din vârful unul Everest plin de gunoaie. Odată ajuns acasă, unităţile sale parentale – presupunând că erau acolo – nu păreau să remarce nimic.

— Ai mâncat ceva? îl întreba Ramona, interpretând mormăitul lui drept „Da.”

HottTotts

După-amiaza târziu era momentul ideal pentru reuniunile lor, acasă la Crake. Nimeni nu-i întrerupea. Mama lui Crake era mai mult plecată, sau când era acasă, mai tot timpul pe fugă. Lucra ca diagnostician la spitalul din Complex. Era o femeie puternică, cu trăsături colţuroase, brunetă, cu un piept relativ plat. În rarele ocazii când Jimmy se întâmplase să se găsească în aceeaşi încăpere cu ea, nu fusese prea vorbăreaţă. Cotrobăia prin sertarele din bucătărie, încercând să găsească ceva ce ar fi putut trece drept o gustare pentru „voi, băieţi”, cum îi numea ea. Uneori se oprea brusc din ceea ce făcea – aşeza în dorul lelii o mână de biscuiţi râncezi pe un platou sau tăia în felii portocalii şi albe o bucată de brânză cauciucată – şi rămânea împietrită, ca şi cum, deodată, ar fi văzut pe cineva în cameră. Jimmy trăia cu impresia că nu-şi putea aminti numele lui şi, mai mult, că nici pe Crake nu mai ştia cum îl cheamă. Uneori îl întreba pe acesta dacă şi-a făcut curat în cameră, cu toate că ea nu intra niciodată acolo.

— Crede cu sfinţenie în respectarea intimităţii copilului, spunea Crake cu o mină serioasă.

— Ba eu pun pariu că e din cauza şoseţelelor tale mucegăite, spunea Jimmy. Miresmele Arabiei de-ai strânge, tot n-ar putea să schimbe mirosul şoseţelelor tale[46].

Descoperise de curând plăcerea de a vorbi în citate.

— Pentru asta avem spray odorizant, spunea Crake.

Cât despre unchiul Pete, rar ajungea acasă înainte de ora şapte. HelthWyzer se umfla ca un balon cu heliu şi de aceea el se trezise cu o mulţime de responsabilităţi. Nu era unchiul adevărat al lui Crake, ci doar al doilea soţ al mamei sale. Îşi asumase acest statut când Crake avea doisprezece ani, un pic cam prea mare pentru ca apelativul de „unchi” să mai fie considerat de el altfel decât respingător. Dar Crake acceptase această stare de lucruri, sau cel puţin aşa părea. Zâmbea, obişnuia să spună *Sigur, unchiule Pete* şi *Ai dreptate, unchiule Pete* când bărbatul era prin preajmă, chiar dacă Jimmy ştia că lui Crake îi era antipatic.

Într-o după-amiază de – ce lună să fi fost, oare? Martie, probabil, deoarece afară era deja cald ca naiba – cei doi se uitau la filme porno în camera lui Crake. Deja exista o atmosferă de déjà-vu, un miros de nostalgie umplea încăperea, pentru că amândoi se simţeau cam prea mari pentru a mai face aşa ceva, ca şi cum ar fi fost doi bărbaţi trecuţi de cincizeci de ani umblând prin cluburile de tineri de pe tărâmul plebeilor. Cu toate acestea, şi-au aprins cu simţ de răspundere un joint, s-au conectat cu parola unchiului Pete, apelând la un nou labirint, şi au început să navigheze. Au trecut pe la *Ştoarfa Zilei*[47], care te punea s-o cauţi de dulciuri prin obişnuitele orificii, au mers şi pe la *Înghiţitoarele Experte*, apoi s-au dus pe un site rusesc care angaja foşti acrobaţi, balerine şi contorsionişti.

— Cine spunea că un tip nu şi-o poate suge şi singur? a fost comentariul lui Crake.

Numărul cu cele şase torţe în flăcări al acrobatului pe sârmă a fost destul de reuşit, dar nu era primul de acest fel pe care îl vedeau.

După asta au intrat pe *HottTotts*[48], un fel de catalog sexual

---

[46] Aluzie la *Macbeth*, act 5, scena 1.

[47] În original *Tart of the Day*, joc de cuvinte bazat pe polisemia cuvântului *tart* însemnând atât „tartă”, cât şi „ştoarfă.”

[48] *Mici şi fierbinţi*, site porno pentru pedofili.

electronic. „Cel mai bun loc în care să te afli dacă nu eşti aici”, suna mottoul lor. Site-ul pretindea că te punea faţă în faţă cu turişti sexuali reali, filmaţi în timp ce făceau lucruri pentru care în ţările lor de baştină ar fi fost aruncaţi în închisoare. Nu li se vedeau feţele, nu li se foloseau numele adevărate, dar probabilitatea ca aceştia să fi fost şantajaţi – Snowman realizează acum – trebuie să fi fost destul de mare. Locaţiile erau, chipurile, ţări unde viaţa era ieftină, copiii din belşug şi unde puteai să cumperi orice-ţi doreai.

Aşa au văzut-o prima dată pe Oryx. Avea doar opt ani, sau cel puţin arăta de opt. N-au putut afla niciodată cu exactitate câţi ani avea atunci. Numele ei nu era Oryx, de altfel, nu avea nici un nume. Era doar o copilă pe un site porno.

Lui Jimmy nici una dintre fetiţele respective nu îi păruse reală – întotdeauna avusese impresia că se uitase la nişte clone digitale – doar Oryx i-a apărut tridimensională de la început. Era micuţă de statură şi desăvârşită, goală ca şi celelalte, purtând doar o ghirlandă de flori şi o bentiţă roz, accesorii obişnuite pe site-urile de sex pedofil. Stătea în genunchi, încadrată de încă două fetiţe, poziţionate în faţa unul tors uriaş de bărbat, precum Gulliver în Liliput – un bărbat în mărime naturală, naufragiat pe o insulă de pitici delicioşi sau, dacă nu, răpit şi fermecat, forţat să experimenteze plăceri agonizante, de un trio de iele lipsite de inimă. Trăsăturile bărbatului erau mascate de o pungă trasă pe cap, cu două găuri în dreptul ochilor şi de bandă de leucoplast ce îi acoperea tatuajele şi cicatricele. Nici unul din cei de teapa lui nu voia să fie ulterior identificat de vreun cunoscut, cu toate că posibilitatea recunoaşterii lor trebuie să fi fost măcar unul dintre motivele pentru care făceau ceea ce făceau.

Actul în sine implica cantităţi imense de frişca şi mult lins. Efectul era unul pe cât de inocent pe atât de obscen. Fetiţele îşi treceau limbile lor de pisică peste tot corpul bărbatului, în timp ce degeţelele lor îl masau conştiincios, pe un fundal de gemete şi chicoteli. Chicotelile trebuie să fi fost înregistrate, pentru că ele nu proveneau de la cele trei fetiţe, care arătau înspăimântate, iar una dintre ele chiar plângea.

Jimmy cunoştea tactica. Asta se şi dorea, ca ele să arate aşa, gândi el. Dacă s-ar fi oprit din ceea ce făceau, un baston s-ar fi ivit din senin şi le-ar fi împuns. Asta era una din

particularităţile site-ului. Existau măcar trei straturi în interiorul unor asemenea fantezii contradictorii: *îmi place*, *nu-mi place*, *îmi place*.

Oryx se opri câteva secunde. Zâmbi trist, fapt ce o făcu imediat să pară mult mai matură, şi îşi şterse frişca de la gură. Apoi se uită peste umăr, drept în ochii privitorului – drept în ochii lui Jimmy, o privire pătrunzătoare care-l sfredeli până în străfundurile inimii. *Te văd*, spunea privirea ei, *te văd cum mă priveşti*. *Te cunosc*. *Ştiu ce-ţi doreşti*.

Crake derula înapoi, apăsă butonul de stop cadru, apoi pe cel de descărcare. Din când în când, mai făcea câte un instantaneu – deja adunase o mică arhivă. Uneori scotea la imprimantă astfel de instantanee, dându-i şi lui Jimmy câte o copie. Acest lucru putea fi periculos – în felul ăsta putea lăsa o dâră pentru oricine s-ar fi priceput să meargă pe urmele lui, identificând traseul labirintului – dar lui Crake nu-i păsa. Aşa că acum salvă şi acest cadru, cu Oryx uitându-se la ei prin ecran.

Jimmy se simţise ca ars de această privire – măcinat pe dinăuntru, de parcă privirea ei ar fi fost din acid, atât de dispreţuitoare fusese. Probabil că jointul pe care îl fumase trebuie să fi conţinut doar iarbă de gazon: dacă ar fi fost mai puternic, poate că acum ar fi fost în stare să depăşească sentimentul de vinovăţie. Dar pentru prima oară simţea că ceea ce fac ei e greşit. Înainte totul fusese distracţie sau, dacă nu, ceva mai presus de puterea sa de control. Acum, însă, se simţea culpabil, în acelaşi timp, se îndrăgostise până peste urechi: dacă i s-ar fi oferit posibilitatea de a se teleporta acolo unde era Oryx, ar fi făcut-o fără nici o ezitare. Ar fi implorat să fie dus acolo. Totul devenise foarte complicat.

— O păstrăm pe asta? întrebă Crake. O vrei tu?

— Îhî, spuse Jimmy.

Cu greu reuşi să îngaime ceva. Spera doar ca vocea să-i fi sunat normal.

Drept urmare, Crake o printase, fotografia cu Oryx fixându-i cu privirea, şi Snowman o păstră mult timp. I-o arătase şi lui Oryx, la mulţi ani de la momentul acela.

— Nu cred că asta sunt eu, au fost primele ei cuvinte.

— Cum să nu? răspunse Jimmy. Uită-te mai bine! Ăştia-s ochii tăi!

— Toate fetiţele au ochi, spuse ea. Şi o mulţime de fetiţe făceau chestii de genul ăsta. Chiar foarte multe. Apoi, citindu-i dezamăgirea pe faţă, îi spuse: Poate că totuşi sunt eu. Poate chiar sunt. Asta te-ar face mai fericit, Jimmy?

— Nu, răspunse el. Oare minţise?

— De ce-ai păstrat-o?

— La ce te gândeai atunci? întrebă Snowman în loc să-i răspundă.

O altă femeie în locul ei ar fi mototolit fotografia şi ar fi izbucnit în plâns, făcându-l criminal şi acuzându-l că nu înţelege nimic despre viaţa ei, altfel spus, ar fi făcut o scenă. Însă ea netezi fotografia, trecându-şi uşor degetele peste faţa gingaşă şi dispreţuitoare a copilei care odată, demult, în mod cert fusese ea.

— Ce te face să crezi că mă gândeam la ceva anume? întrebă ea. Of, Jimmy, întotdeauna tu crezi că toată lumea trebuie să se gândească la ceva. Poate că nu mă gândeam la nimic.

— Trebuie să te fi gândit la ceva, îi răspunse el.

— Vrei să mă prefac? Vrei să inventez ceva în momentul ăsta?

— Nu. Pur şi simplu vreau să-mi spui la ce te gândeai.

— De ce?

Jimmy trebui el însuşi să se gândească pentru o clipă. Îşi aduse aminte de momentul acela când o privise. Cum a fost în stare să-i facă aşa ceva? Şi totuşi, nu i se întâmplase nimic, nu-i aşa?

— Deoarece am nevoie de un răspuns.

Nu prea era ăsta un motiv întemeiat, dar altceva mai bun nu-i trecu prin minte. Ea oftă.

— Mă gândeam, spuse ea, desenând pe pielea lui un cerculeţ cu unghia, că dacă o să am vreodată şansa, n-o să fiu eu cea care o să stea în genunchi.

— Ar fi altcineva? spuse Jimmy. Cine? Cine ar fi acest altcineva?

— Vrei tu să ştii totul, spuse Oryx.

Pâine prăjită

Snowman, înfăşurat în cearşaful lui ponosit, stă ghemuit la marginea pădurii unde iarba, măzărichea şi viţa-de-vie încep să facă loc nisipului. Acum că s-a mai răcorit, se simte mai puţin deprimat. De asemenea, i s-a făcut foame. E şi foamea bună la ceva: măcar îţi demonstrează că mai eşti în viaţă.

O pală de vânt unduieşte frunzele copacilor; insectele zumzăie şi vibrează, şi o lumină roşie de la soarele care acum apune cade peste turnurile scufundate în apă, luminând din loc în loc geamurile încă întregi, ca şi cum cineva ar fi aprins lumina înăuntru. Câteva dintre clădiri adăpostiseră la un moment dat grădini pe acoperiş, iar acum sunt năpădite de tufăriş. Sute de păsări zboară să-şi facă cuibar în ele. Probabil ibişi sau bâtlani. Cele negre sunt cormorani, asta ştie cu siguranţă. Toate se adăpostesc în frunzişul întunecos, cloncănind şi ciorovăindu-se. Dacă va avea vreodată nevoie de guano, va şti unde să-l găsească.

Dinspre luminişul sudic apare, ţopăind, un iepure. Are urechile ciulite şi, din timp în timp, se opreşte pentru a muşca din iarbă cu dinţii lui gigantici. Iepurele radiază în amurg, o radiaţie verzuie preluată de la irizaţiile unei meduze de apă adâncă, parte dintr-un experiment de mult consumat. În lumina crepusculară, animalul pare gumat şi aproape translucid, ca o bucată de jeleu. E ca şi cum ai putea să-i sugi blana, ca pe o bucată de zahăr. Chiar şi când Snowman era mic existau iepuri verzi fosforescenţi, cu toate că nu erau la fel de mari şi nu evadaseră încă din cuşti pentru a se împerechea cu rudele lor din sălbăticie, intrând astfel în categoria dăunătorilor.

Exemplarul ăsta nu se comportă ca şi cum i-ar fi frică de el, cu toate că pe Snowman îl umple de dorinţe carnivore: i-ar plăcea să îi dea în cap cu o piatră, după care să-l rupă în două cu mâinile goale şi să-l îndese în gură cu blană cu tot. Dar iepurii aparţin Copiilor lui Oryx şi sunt sacri pentru însăşi Oryx. Nu ar fi o idee prea inspirată să aduci ofensă femeilor.

E numai vina lui. Probabil că era ameţit de băutură când a

stabilit legile. Ar fi trebuit să declare iepurii hrană comestibilă măcar pentru el, dar acum nu mai poate schimba nimic. Aproape că o poate auzi pe Oryx râzându-i în nas cu o satisfacţie îngăduitoare şi puţin maliţioasă.

Copiii lui Oryx şi Copiii lui Crake. Trebuise să se gândească la ceva să le spună, o poveste simplă, la obiect, fără ezitări. Acesta era sfatul pe care-l dădeau cândva avocaţii infractorilor care stăteau în boxa acuzaţilor. *Crake a făcut oasele Copiilor lui Crake din coralul de pe plajă. Apoi, le-a făcut carnea dintr-un fruct de mango. Dar Copiii lui Oryx au ieşit dintr-un ou, un ou uriaş, depus chiar de Oryx. De fapt, ea a făcut două ouă: unul plin de animale şi păsări şi peşti, celălalt plin de cuvinte. Însă oul plin de cuvinte a clocit primul şi, cum Copiii lui Crake erau deja creaţi la acel moment, ei au mâncat toate cuvintele, căci le era foame, şi astfel n-a mai rămas nici un cuvânt pentru cel de-al doilea ou. Şi de aceea, animalele nu pot vorbi.*

E foarte important să fii consecvent cu tine însuţi. Snowman şi-a dat seama de asta cu mult timp în urmă, când a minţi reprezenta o problemă mai serioasă pentru el. Acum, chiar dacă e prins contrazicându-se, poate să o întoarcă oricând din condei, pentru că oamenii ăştia au încredere în el. E singurul rămas în viaţă care l-a cunoscut pe Crake personal, astfel încât poate pretinde că are acces la informaţii sigure. Deasupra capului său fâlfâie invizibilul steag al împărăţiei lui Crake, al Regatului Crakeian, al Crakelandiei, binecuvântând tot ceea ce face.

Pe cer apare prima stea. „Stea strălucitoare, stea din depărtare”, spune el, cu vocea vreunui profesor din gimnaziu. Sally-cea-cu-fundul-mare. *Acum, închideţi ochii şi ţineţi-i strâns închişi. Mai strâns. Aşa. Vedeţi steaua dorinţelor? Acum, toată lumea să se gândească la ce-şi doreşte mai mult şi mai mult pe lume. Dar aveţi grijă, nu spuneţi nimănui, pentru că altfel dorinţa nu se va împlini!*

Snowman închide ochii ţinându-i strânşi, acoperindu-i cu pumnii şi încordându-şi întreaga faţă. Iată şi steaua dorinţei: e acolo, vizibilă, de culoare albastră. Fă-mi dorinţa mea cea mare să devină realizare.

Slabe şanse!

— O, Snowman, de ce vorbeşti singur? spune o voce.

Snowman deschide ochii: trei dintre copiii mai mari stau în faţa lui, la o distanţă suficient de mare cât să nu-i poată atinge, privindu-l cu interes. Trebuie să se fi furişat aici la adăpostul întunericului.

— Vorbesc cu Crake acum, spune el.

— Dar tu vorbeşti cu Crake prin obiectul ăla strălucitor! S-a stricat?

Snowman îşi ridică braţul stâng, întinde ceasul.

— Ăsta e ca să-l *ascult* pe Crake. Când *vorbesc* cu el e altceva.

— Dar de ce vorbeşti cu el despre stele? Ce-i spui lui Crake, o, Snowman?

Chiar aşa, oare ce? se întreabă Snowman. *Când interacţionaţi cu populaţia indigenă*, spune cartea din capul lui – o carte mai modernă de data asta, de la sfârşitul secolului XX, vocea aparţinând unei femei sigure pe ea – *trebuie să încercaţi să le respectaţi tradiţiile şi să vă limitaţi explicaţiile la concepte simple ce pot fi înţelese în contextul sistemului lor de credinţe*. Vreo voluntară plină de intenţii bune, îmbrăcată într-un echipament de culoare kaki cu plasă şi buzunare. Vaca asta condescendentă şi mulţumită de sine crede că le ştie pe toate. Cunoscuse genul ăsta de fete în facultate. Dacă ar fi acum aici, ar trebui să-şi revizuiască definiţia pentru *indigen*.

— Tocmai îi spuneam, zice Snowman, că puneţi prea multe întrebări. Îşi duce ceasul la ureche. Şi el îmi răspunde acum că, dacă nu încetaţi, v-aţi ars[49].

— Te rugăm, o, Snowman, ce înseamnă „v-aţi ars”? Încă o greşeală, îşi dă seama Snowman. Ar trebui să evite metaforele bizare.

— V-aţi ars, le spune el, e ceva foarte, foarte rău, nici nu vă pot spune cât de rău e. Acum e timpul să vă duceţi la culcare. Plecaţi!

— Ce este pâinea prăjită? spune Snowman cu voce tare, odată ce ei au plecat.

Pâinea prăjită e atunci când iei o bucată de pâine – Ce înseamnă pâine? Pâinea este când iei nişte făină – Ce înseamnă

---

[49] *You're toast* în original, expresie care luată *mot-à-mot* înseamnă „Sunteţi pâine prăjită.”

făină? Sărim peste partea asta, e mult prea complicat. Pâinea este ceva de mâncare, pe care o faci dintr-o plantă cu rădăcini în pământ, şi care are forma unei pietre. Şi pe care o coci… Te rugăm, de ce trebuie să o coci? De ce nu mănânci direct planta? Lăsaţi asta-fiţi atenţi aici: o coaceţi, după care o tăiaţi în felii şi puneţi feliile într-un prăjitor de pâine, care e o cutie de metal ce se încălzeşte cu ajutorul electricităţii – Ce este electricitatea? Nu vă bateţi capul cu asta. În timp ce felia de pâine e în prăjitor, scoatem untul – untul este o grăsime galbenă făcută din glandele mamare ale – lăsaţi untul acum. Aşadar, prăjitorul face ca felia de pâine să se rumenească pe ambele părţi, în timp ce din el iese şi ceva fum, şi apoi acest prăjitor aruncă felia de pâine în aer, şi ea cade pe podea…

— Las-o baltă, spune Snowman. S-o luăm de la capăt.

Pâinea prăjită a fost o invenţie inutilă a Evului întunecat. Pâinea prăjită a fost un instrument de tortură care a făcut ca toţi cei supuşi ei să regurgiteze, sub formă verbală, toate păcatele şi crimele vieţilor lor anterioare. Pâinea prăjită a fost un obiect de cult devorat de fetişişti, care credeau că asta le va îmbunătăţi puterile cinetice şi sexuale. Pâinea prăjită nu poate fi explicată apelând la mijloace raţionale.

Pâinea prăjită sunt eu.

Şi eu m-am ars.

Peşte

Cerul se întunecă, modificându-şi culoarea din ultramarin în indigo. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care au dat nume vopselelor şi lenjeriei scumpe de damă, gândeşte Snowman. Roz Trandafiriu, Ceaţă Cristalină, Lac Purpuriu, Ocru Ars, Prună Coaptă, Indigo, Ultramarin – până şi denumirile nu reprezintă altceva decât nişte fantezii. E reconfortant să te gândeşti că *Homo sapiens sapiens* a dovedit cândva atâta ingeniozitate în limbaj, şi nu numai. O ingeniozitate pe toate planurile şi concomitentă.

Creiere de maimuţă, fusese părerea lui Crake. Labe de maimuţă, curiozitate de maimuţă, dorinţa de a desface, de a

întoarce pe dos, de a mirosi, atinge, măsura, îmbunătăţi, distruge, abandona – toate parte din creierul de maimuţă, un model avansat de creier de maimuţă, dar, până la urmă, de maimuţă. Crake nu avea o părere prea bună despre ingeniozitatea umană, în pofida faptului că el însuşi fusese înzestrat cu destulă.

Din direcţia satului, sau a ceea ce s-ar putea numi sat dacă ar avea şi case, răzbate un murmur de voci. Iată-i că vin, întotdeauna la timp, întâi bărbaţii, cu torţele în mâini, şi în urma lor femeile.

De fiecare dată când apar femeile, Snowman are acelaşi sentiment de uimire. Pielea lor porneşte de la negru abanos şi merge până la cel mai pur alb. Înălţimea lor variază, dar toate sunt impecabil proporţionate. Toate au dinţii perfect sănătoşi şi tenul neted, lipsit de orice rid. Nu au inele de grăsime în jurul taliei, pungi sub ochi, nici urme de celulită pe coapse. Sunt lipsite de pilozitate, inclusiv în zona pubiană. Arată ca fotografiile retuşate ale fotomodelelor sau ca reclamele pentru un program de fitness costisitor.

Poate că tocmai din acest motiv Snowman nu simte nici cel mai mic fior de dorinţă la vederea acestor femei. Urmele imperfecţiunii umane – defectele din proiect – acestea erau cele care îl incitaseră cândva: zâmbetul strâmb, negul de lângă buric, aluniţa, vânătaia. Acestea erau locurile pe care le alegea, sărutându-le. Oare la consolare se gândea atunci când săruta rana pentru a alina durerea? Existase la el tot timpul o doză de melancolie implicită în actul sexual. După perioada indiscriminatorie a adolescenţei, începuse să prefere femeile triste, delicate şi vulnerabile, femei care fuseseră abuzate şi care aveau nevoie de el. Îi plăcea să le reconforteze, mângâindu-le delicat, liniştindu-le. Îşi dorea să le facă un pic mai fericite, măcar pentru o clipă, şi, împreună cu ele, să-şi găsească şi el fericirea. Asta era răsplata lui, la o adică: o femeie recunoscătoare era dispusă să meargă un pic mai departe.

Dar aceste femei nu sunt nici strâmbe, nici triste. Sunt doar placide, ca nişte statui însufleţite. Pe Snowman îl lasă rece.

Femeile îi aduc peştele de fiecare săptămână. E făcut la

grătar, aşa cum le-a învăţat, şi învelit în frunze. Deja îi simte mirosul în aer şi începe să saliveze. Femeile se îndreaptă cu peştele înspre el şi îl aşază pe pământ în faţa lui. Ştie de pe acum că e vorba fie de un peşte de apă mică, o specie prea amărâtă şi lipsită de gust ca să fi fost râvnită, comercializată şi apoi exterminată, fie unul de apă adâncă, îmbibat de toxine, însă lui Snowman nu-i mai pasă, acum ar fi în stare să mănânce orice.

— Iată peştele tău, o, Snowman, spune unul dintre bărbaţi, cel pe care îl cheamă Abraham.

Abraham, ca în Abraham Lincoln: Crake se amuzase să-i boteze pe Crakerii lui după figuri marcante ale istoriei. La acea dată ideea păruse inocentă.

— Acesta este peştele pe care l-am ales pentru tine în seara asta, spune femeia care îl ţine în mâini: împărăteasa Iozefina sau poate că e Madame Curie ori poate chiar Sojourner Truth[50], femeia stă în umbră şi de aceea nu-i poate vedea faţa. Acesta este peştele pe care Oryx ţi-l dăruieşte.

Ah, ce bine! gândeşte Snowman. Captura Zilei.

În fiecare săptămână, în funcţie de fazele lunii – lună nouă, primul pătrar, lună plină şi ultimul pătrar – femeile intră în apa puţin adâncă a mareei şi încep să strige nefericitul peşte pe nume – doar *peşte*, nimic mai mult. Apoi, îl arată bărbaţilor, care îl omoară cu pietre şi beţe. În felul acesta disconfortul este împărţit în mod egal între toţi participanţii şi nimeni nu poartă singur povara vărsării de sânge.

Dacă lucrurile ar fi mers aşa cum voia Crake, nu ar mai exista acum asemenea sacrificii. Omul ar fi trebuit să înceteze să mai fie un prădător, dar Crake nu-l luase în calcul şi pe Snowman, cu poftele lui de fiară sălbatică. Snowman nu poate trăi cu trifoi. Oamenii aceştia n-ar consuma niciodată un peşte, dar sunt nevoiţi să-i aducă lui unul în fiecare săptămână, deoarece Snowman le-a spus că aşa a fost voia lui Crake. Ei au acceptat monstruozitatea lui Snowman şi, pentru că au ştiut de la început că face parte dintr-un alt soi, nu au părut surprinşi de cererea lui.

---

[50] Sojourner Truth (1797-1883), pe numele ei adevărat Isabella Baumfree, una dintre primele activiste care au luptat pentru abolirea sclaviei şi pentru drepturile femeilor în America.

Ce idiot am fost! gândeşte el. Ar fi trebuit să le cer trei pe zi! Scoate peştele călduţ dintre frunze, încercând să-şi controleze tremuratul mâinilor. Ştie că n-ar trebui să se lase dus de val, dar niciodată nu se poate stăpâni.

Mulţimea păstrează distanţa şi evită să-l privească în timp ce el îşi îndeasă în gură bucăţi întregi de peşte, pe care îl devorează cu ochi cu tot, mormăind de plăcere. Poate că pentru ei, mormăitul lui e asemănător cu al unul leu îndopându-se cu carne, într-o grădină zoologică, pe vremea când încă mai existau grădini zoologice, când încă mai existau lei – sunet de carne sfâşiată şi oase sfărâmate, de înghiţire lacomă, pe nemestecate. Şi, asemenea vizitatorilor de odinioară ai grădinilor zoologice, Crakerii nu se pot abţine să nu tragă cu ochiul. Chiar aşa purificaţi de clorofilă cum sunt, se pare că spectacolul depravării le trezeşte interesul.

Când Snowman termină de mâncat, îşi linge degetele, ştergându-şi-le apoi de cearşaful de pe el, după care ia oasele rămase şi le pune înapoi în frunze, pregătindu-le pentru a fi restituite mării. Mai demult le-a spus că aceasta este dorinţa lui Oryx – ea are nevoie de oasele copiilor ei pentru a face alţi copii. Crakerii au acceptat acest fapt fără întrebări, ca de altfel orice li se spune despre Oryx. În realitate, e vorba de unul dintre tertipurile lui: nu are nici un sens să lase resturile de oase pe jos, ca să nu atragă raconcşii, lupicanii, porcanii sau alţi necrofagi.

Mulţimea se strânge mai aproape, atât femeile cât şi bărbaţii, ochii lor verzi strălucind în semiîntuneric, asemenea iepurelui de mai devreme; aceeaşi genă de meduză. Aşa cum stau adunaţi în grup, emană un miros de citrice, o altă caracteristică adăugată de Crake, care a presupus că aceste chimicale vor ţine ţânţarii la distanţă. Poate chiar a avut dreptate, pentru că toţi ţânţarii din aer trag numai la Snowman. Se abţine să-i lovească, pentru că sângele lui proaspăt nu ar face decât să-i întărâte şi mai mult. Se aşază mai spre stânga, ca să stea în bătaia fumului de la torţe.

— Snowman, povesteşte-ne, te rugăm, despre faptele lui Crake!

Pentru fiecare peşte omorât i se cere o poveste. Ei bine, le sunt dator cu una, gândeşte Snowman. Zeu al Scornelilor, nu

mă lăsa la ananghie!

— Despre ce vreţi să vă povestesc în seara asta? întreabă el.

— La început a fost, se aude o voce.

Le place să asculte aceeaşi şi aceeaşi poveste la nesfârşit. Le place să înveţe pe de rost.

— La început a fost haos, le spune el.

— Arată-ne haosul, te rugăm, o, Snowman!

— Arată-ne o imagine cu haosul!

La început le-a venit greu să înţeleagă imaginile – flori pe loţiunile de plajă, fructe pe cutiile de suc. *Sunt reale acestea? Nu*, *sunt nereale*. *Dar ce înseamnă nereal? Nerealul ne poate spune multe despre real*. Şi aşa mai departe. Dar acum se pare că s-au familiarizat cu acest concept.

— Da, da! O imagine cu haosul! cer ei.

Snowman se aştepta să-i ceară asta – toate poveştile încep cu haosul – aşa că e pregătit. Din spatele ascunzătorii sale din beton scoate unul dintre lucrurile pe care le-a găsit de-a lungul peregrinărilor sale – o găletuşă de plastic portocalie care, în afară de faptul că s-a decolorat în roz, arată ca nouă. Încearcă să nu se gândească la ce s-a întâmplat cu copilul care s-a jucat odată cu ea.

— Aduceţi nişte apă! le spune el, întinzându-le găletuşa.

Se produce o îmbulzeală în cercul de torţe, mâini se întind s-o apuce, paşi se îndepărtează în întuneric.

— În haos totul era un amestec, începe el. Oamenii erau prea mulţi, şi de aceea erau amestecaţi cu pământul.

Găletuşa se întoarce plină cu apă şi este aşezată în mijlocul cercului de lumină. Snowman aruncă o mână de pământ în apă şi amestecă cu un băţ.

— Iată! spune el. Haosul. Nu puteţi să-l beţi…

— Nu! spun ei în cor.

— Nu puteţi să-l mâncaţi…

— Nu, nu putem!

Râsete.

— Nu puteţi să înotaţi în el, nu puteţi să staţi pe el…

— Nu! Nu!

Toţi savurează partea asta.

— Oamenii din haos erau ei înşişi plini de haos şi haosul îi împingea să facă lucruri rele. Se omorau între ei tot timpul şi îi

mâncau pe Copiii lui Oryx, împotriva voinţei lui Oryx şi Crake. Nu exista zi în care oamenii să nu-i mănânce pe Copiii lui Oryx. Îi omorau şi apoi îi mâncau. Îi mâncau chiar şi atunci când nu le era foame.

Acesta e momentul când scot sunetul de uimire şi ochii li se măresc. Câtă răutate din partea oamenilor! Snowman continuă.

— Şi Oryx avea o singură dorinţă – voia ca oamenii să fie fericiţi şi să trăiască în pace şi să nu-i mai mănânce copiii. Dar oamenii nu puteau fi fericiţi din cauza haosului. Şi atunci Oryx i-a spus lui Crake: *Să înlăturăm haosul*. Şi Crake a luat haosul şi l-a vărsat. Snowman ia găletuşa, o înclină puţin într-o parte, după care o întoarce cu fundul în sus, vărsând apa pe jos. Iată, s-a golit. În felul acesta Crake a înfăptuit Marea Rearanjare şi a făcut Marele Pustiu. A înlăturat noroiul şi a făcut loc pentru…

— Pentru copiii lui! Pentru Copiii lui Crake!

— Exact. Şi pentru…

— Şi pentru Copiii lui Oryx!

— Foarte bine, spune Snowman.

Oare când are să înceteze cu invenţiile lui neruşinate? Îi vine să plângă.

— Crake a făcut Marele Pustiu…, spun bărbaţii.

— Pentru noi! Pentru noi! completează femeile. Totul se transformă într-o liturghie. O, Crake, bunule şi mărinimosule!

Adulaţia lor pentru Crake îl enervează pe Snowman, deşi ea este o consecinţă a propriilor sale acţiuni. Acest Crake pe care ei îl preaslăvesc este invenţia lui, o invenţie în care s-a strecurat şi o doză de ranchiună. Crake a fost mereu împotriva noţiunii de Dumnezeu, sau de divinitate în general, şi acest spectacol al propriei deificări l-ar dezgusta peste măsură.

Asta dacă ar fi aici. Cum însă nu e, pentru Snowman devine exasperant să asculte toată ploconeala lor deplasată. De ce nu l-ar glorifica pe Snowman în locul lui Crake? Pe bunul şi mărinimosul Snowman, care merită cu prisosinţă să fie glorificat, căci cine i-a scos de unde erau, cine le-a găsit locul ăsta, cine are grijă de ei? Mă rog, poate nu chiar grijă, dar, chiar şi aşa, sigur n-a fost Crake acela. De ce n-ar putea Snowman să revizuiască un picuţ mitologia asta? *Mulţumiţi-mi mie*, *nu lui*. *Periaţi-mi mie orgoliul!*

Pentru moment, însă, trebuie să-şi înfrângă amărăciunea.

— Da, spune el. Bunul şi mărinimosul Crake.

Îşi strâmbă gura într-un rictus ce speră să apară drept un zâmbet plin de graţie şi bunăvoinţă.

La început a improvizat, dar acum i se cere o dogmă. Dacă va devia de la ortodoxie, o va face pe pielea lui. Nu că s-ar teme să nu fie omorât – oamenii aceştia nu sunt violenţi sau predispuşi la acte de răzbunare sângeroase – cel puţin până acum – dar şi-ar pierde cu siguranţă auditoriul. I-ar întoarce imediat spatele şi s-ar îndepărta. El este profetul lui Crake acum, fie că-i place sau nu. Şi nu mai puţin profetul lui Oryx. Asta, sau nimic. Şi nu ar putea suporta să fie nimic, să ştie că nu reprezintă nimic. Are nevoie să fie ascultat, are nevoie să fie auzit. Şi are nevoie de măcar iluzia faptului că este înţeles.

— O, Snowman, vorbeşte-ne despre când s-a născut Crake, spune una dintre femei.

Aceasta este o rugăminte nouă. Nu este pregătit să-i facă faţă, deşi ar fi trebuit să se aştepte la ea atâta timp cât copiii sunt la mare preţ pentru aceste femei. Ai grijă, îşi spune în sine. Odată ce în peisaj apare existenţa unei mame şi a unei scene a naşterii, şi a lui Crake în faşă, vor avea pretenţia la şi mai multe detalii. Vor dori să ştie când i-a căzut lui Crake primul dinte, când a vorbit pentru prima oară, când a mâncat prima rădăcină şi alte asemenea banalităţi.

— Crake nu s-a născut niciodată, le spune Snowman. S-a pogorât din cer asemenea tunetului. Acum, vă rog să plecaţi. Sunt obosit.

Va lucra la această invenţie mai târziu. Poate că-i va adăuga lui Crake o pereche de coarne şi aripi de foc, şi neapărat o coadă ca să se potrivească cu restul.

Sticla

După ce Copiii lui Crake au plecat, luându-şi torţele cu ei, Snowman se caţără în copac, încercând să adoarmă. De jur împrejurul lui se aud zgomote: valurile care se izbesc de ţărm, zumzăitul insectelor, ciripiturile şi fluierăturile păsărilor, orăcăitul broaştelor şi freamătul frunzelor. Auzul îi joacă feste: are impresia că aude o trompetă de jazz şi sunetul ritmic,

înăbuşit, al unei tobe, venind de la vreun club de noapte. De undeva de departe se aude un bubuit ciudat ca un muget, oare ce-o mai fi şi asta? Nu-şi poate imagina nici un animal care să scoată un asemenea sunet. Poate că-i un crocodil scăpat de la una din fostele ferme cubaneze de făcut poşete şi care înaintează acum de-a lungul coastei, îndreptându-se spre nord. Asta n-ar fi o veste tocmai bună pentru copiii care înoată zilnic aici. Încearcă să localizeze mai precis sunetul, dar acesta nu se mai repetă.

Dinspre sat se aude murmurul paşnic, distant, al unor voci umane. Dacă le poţi zice umane. Da, cu condiţia să nu se apuce de cântat. Când încep să cânte, sunetele pe care le produc nu seamănă cu nimic din ce a auzit în viaţa lui de odinioară: muzicalitatea lor e mai presus de înţelegerea umană. E ca şi cum ai auzi nişte cristale cântând; dar nici asta nu. Mai degrabă e ca şi cum nişte frunze de ferigă s-ar rula, făcându-se sul şi apoi desfăcându-se iar – un sunet vechi, din Carbonifer, dar în acelaşi timp nou, plin de parfum, inocent. La auzul său, Snowman se simte insignifiant, pentru că îi stârneşte prea multe emoţii nedorite. În momente ca acestea se simte exclus, ca şi cum s-ar afla la o petrecere unde nu a fost invitat. Ar fi de-ajuns să intre în lumina focului şi, imediat, un cerc de figuri lipsite de expresie s-ar forma instantaneu în jurul lui. Ar urma o tăcere, ca în tragediile de demult când protagonistul damnat îşi făcea intrarea, înfăşurat în mantia lui de veşti proaste, contagioase. Probabil că la nivel inconştient, Snowman le serveşte drept memento acestor fiinţe, şi nu unul plăcut: el reprezintă ceea ce poate că odată au fost ei. *Eu sunt trecutul vostru*, ar putea el intona. *Eu sunt strămoşul vostru*, *venit de pe tărâmul de dincolo*. *Am rătăcit drumul spre casă şi nu mă mai pot întoarce*. *Sunt prins aici şi sunt singur*. *Lăsaţi-mă să intru*.

O, *Snowman*, *cum am putea să-ţi fim de ajutor?* ar răspunde ei cu zâmbetele lor blajine, cu acea politicoasă surprindere, cu acea bunăvoinţă plină de stânjeneală.

Lăsaţi-o baltă, le-ar răspunde el. N-au cum să-l ajute, nu în adevăratul sens al cuvântului.

S-a pornit să bată un vânt rece; cearşaful e umed şi el începe să tremure. Ce n-ar da să aibă un termostat acum. Se

gândeşte la cum ar putea să facă un foc aici în copac.

— Culcă-te, îşi ordonă.

Dar fără nici un rezultat. După multe zvârcoliri şi foieli şi scărpinaturi, se dă jos din copac şi se duce să-şi ia sticla de whisky din ascunzătoare. Noaptea e senină şi reuşeşte, de bine, de rău, să se descurce cu lumina primită de la lună. Plus că a făcut drumul ăsta de nu ştiu câte ori în trecut, mai exact în primele luni, când era încredinţat că nu e nevoie să fie prea vigilent şi atunci se îmbăta în fiecare seară de nu mai ştia ce-i cu el. Sigur, poate că nu a fost cel mai înţelept sau mai matur lucru din partea lui, dar la ce bun atâta înţelepciune şi maturitate în vremuri ca astea?

Aşa că în fiecare seară dăduse câte o petrecere la care el era singurul invitat. Sau nu în fiecare seară, ci doar în acelea în care avusese băutură la dispoziţie, ori de câte ori reuşise să mai localizeze o rezervă de alcool într-una din clădirile abandonate din tărâmul plebeilor. Luase la rând, mai întâi barurile din apropiere, apoi restaurantele, apoi casele şi rulotele. Băuse orice: after-shave, sirop de tuse, alcool mentolat, şi astfel, în spatele copacului în care trăia, se acumulase o cantitate impresionantă de sticle goale. Din când în când, mai găsea şi ceva provizii de iarbă, pe care o fuma conştiincios, cu toate că de cele mai multe ori era mucegăită. Chiar şi aşa, îşi făcea cât de cât efectul. Uneori mai dădea şi peste pastile. Nu cocaină sau heroină, căci din astea nu se mai găseau – fuseseră consumate încă de la început, injectate sau trase pe nas, într-o ultimă explozie de *carpe diem*, când oamenii ar fi dat orice pentru o decuplare de la realitate. Găsise peste tot cutii goale de BlyssPluss1[51], tot ce-aveai nevoie pentru o orgie interminabilă. Petrecăreţii nu reuşiseră să termine băutura, cu toate că adeseori în incursiunile sale descoperise că alţii înaintea lui trecuseră pe acolo, şi nu mai era nimic de găsit în afară de multă sticlă spartă. Trebuie să fi avut loc adevărate dezmăţuri acolo, până când, în final, n-a mai rămas nimeni care să le continue.

La nivelul solului întunericul este total. Nu i-ar strica o lanternă, una din acelea cu halogen. Trebuie să fie atent. Orbecăieşte, îndreptându-se cu paşi şovăitori înspre

---

[51] Un plus de fericire, de la *bliss*, „fericire."

ascunzătoare, încercând să desluşească din timp prezenţa crabilor albi de uscat – nu-i tocmai plăcut să fii muşcat de unul – care obişnuiesc să iasă noaptea din adăposturi în căutare de hrană. După o scurtă abatere involuntară într-unul din desişuri, localizează ascunzătoarea de ciment atunci când se loveşte cu piciorul de ea. Îşi înghite o înjurătură ca să nu trezească atenţia eventualelor creaturi care mişună în întuneric.

Dă la o parte grătarul de sârmă şi scotoceşte după sticla de whisky.

O tot păstrează de ceva vreme, rezistând tentaţiei de a o bea, ca şi cum ar fi un talisman norocos, ca şi cum ideea că o are acolo l-ar face să suporte mai uşor trecerea timpului. Asta s-ar putea să fie ultima. E sigur că a explorat toată zona pe o rază de câţiva kilometri, adică tot ce poate acoperi pe jos într-o zi, dus şi întors. Dar azi nu-i mai pasă. De ce-ar mai păstra-o? La ce bun să mai aştepte? Ce valoare mai are viaţa lui şi cui îi pasă de el? Hai, stinge-te, plăpândă lumânare![52] Şi-a dus la bun sfârşit scopul său evolutiv, cum de altfel jigodia de Crake a anticipat că se va întâmpla. A salvat copiii.

— Crake, *jigodia* dracului! nu se poate abţine să nu strige.

Ţinând sticla într-o mână, începe să pipăie întunericul în timp ce se îndreaptă înapoi spre copac. Are nevoie de ambele mâini ca să se caţăre, aşa că îşi înnoadă sticla de whisky în faldurile cearşafului. Odată ce s-a urcat, se aşază pe platforma improvizată şi începe să bea cu nesaţ, urlând în răstimpuri la stele. E întrerupt de un cor de replici ce vin chiar de la baza copacului.

Oare ce străluceşte jos e o pereche de ochi? Desluşeşte şi sunetul gâfâielilor.

— Salutare, prietenii mei blănoşi! strigă el de sus. Cine vrea să fie cel mai bun prieten al omului?

În replică, de jos se aude un scheunat rugător. Asta-i beleaua cu lupicanii: arată şi se comportă în continuare ca nişte câini obişnuiţi, ciulesc din urechi la fel, sar şi se rostogolesc jucăuş precum căţelandrii, dau din coadă. Cu asta te atrag, după care îţi sar la beregată. Nu le-a luat mult ca să schimbe cincizeci de mii de ani de interacţiune între om şi câine. Cât despre adevăraţii câini, n-au avut nici o şansă:

---

[52] *Macbeth*, Actul V, scena V.

lupicanii pur şi simplu i-au omorât şi mâncat pe toţi cei care manifestaseră cât de cât rămăşiţele unui comportament domestic. Văzuse cu ochii lui cum un lupican se îndreptase prietenos spre un pechinez care lătra la el şi, după ce se mirosiră, se năpustise la gâtul lui, scuturându-l de două ori şi îndepărtându-se cu leşul în gură.

Pentru o vreme au mai existat câţiva căţei amărâţi cu blana terfelită, şchiopătând de colo-colo în căutare de hrană şi cerşind, cu privirile lor nedumerite, puţină atenţie umană. Copiii lui Crake nu se potriveau cu aşteptările lor: trebuie că le miroseau ciudat, ca şi cum ar fi fost nişte fructe ambulante, în special la asfinţit, când începeau să emane mirosul insecticid, de citrice. Şi oricum, nici Crakerii nu se arătaseră a fi interesaţi de căţeluşi, aşa că vagabonzii îşi concentraseră toată atenţia asupra lui Snowman. Aproape că cedase de câteva ori, îi fusese greu să reziste cozilor lor insinuante agitându-se în jurul lui şi scheunăturilor ce-ţi rupeau inima, dar ştia că nu va putea să-i hrănească şi, în orice caz, îi erau complet nefolositori. „Fiecare e pe cont propriu acum”, le-a spus el. „Îmi pare rău, băieţi.” Îi alungase cu pietre, simţindu-se ca un căcat şi, de la o vreme încoace, nu mai văzuse nici unul.

Ce fraier fusese! Îi lăsase să se irosească. Ar fi putut să-i mănânce. Sau ar fi putut lua unul ca să-l dreseze să-i prindă iepuri, sau să-l apere, sau orice altceva.

Lupicanii nu se pot căţăra în copaci, ceea ce-i bine. Dacă încep să se înmulţească necontrolat şi devin prea insistenţi, va fi nevoit să se deplaseze sărind din liană în liană, ca Tarzan. Ideea e amuzantă şi începe să râdă.

— Nu mă vreţi decât pentru corpul meu, strigă la ei.

Apoi dă pe gât ceea ce mai rămăsese din sticla de whisky şi o aruncă spre ei. Se aude un schelălăit şi zgomot de labe rupând-o la fugă. Încă mai dovedesc respect pentru proiectile. Dar oare pentru cât timp? Sunt inteligenţi, curând au să-i adulmece vulnerabilitatea şi au să pornească vânătoarea. Odată începută, nu va mai putea să se deplaseze nicăieri, cel puţin nu fără ajutorul copacilor. Va fi suficient să-l surprindă o dată în câmp deschis. Îl vor încercui, din ce în ce mai strâns, până când unul îi va sări la jugulară. În momente de genul ăsta, oricâte pietre sau beţe ai avea asupra ta, nu prea te mai ajută la nimic. Trebuie neapărat să găsească un alt pistol automat.

După ce lupicanii se îndepărtează, Snowman se întinde pe rogojina improvizată, uitându-se la stelele ce se întrezăresc printre frunzele coroanei. Par atât de aproape, dar în realitate sunt atât de departe. Lumina lor e expirată de milioane, de trilioane de ani. Mesaje fără expeditor.

Timpul trece. Ar vrea să cânte un cântec, dar n-are nici o idee. O muzică de demult îi apare în minte, după care dispare. Tot ce mai poate auzi este sunetul de percuţie. Poate că ar putea să-şi cioplească un fluier dintr-o creangă sau altceva, dar pentru asta i-ar trebui un cuţit.

— *Stea strălucitoare*, *stea din depărtare*, spune el. Ce urmează după asta? A uitat complet.

Luna nu se vede pe cer. În seara asta e crai-nou. Asta nu înseamnă că luna nu e acolo, la locul ei, probabil că tocmai ce răsare, o uriaşă minge de piatră, invizibilă, un bulgăre gigantic de gravitaţie, mort dar încă puternic, ce atrage înspre el marea. Ce atrage toate fluidele. *Corpul uman este nouăzeci şi opt la sută apă*, spune manualul din capul lui. De data asta e o voce de bărbat, o voce de enciclopedie, nimeni cunoscut. *Celelalte două procente reprezintă minerale*, *dintre care cele mai importante sunt fierul din sânge şi calciul*, *care ajută la formarea oaselor şi a dinţilor*.

— Şi cui îi pasă? spune Snowman.

Nu dă doi bani pe fierul din sângele lui sau pe calciul din oasele sale. S-a săturat să fie el însuşi, ar dori să se transforme în altcineva. Să-şi schimbe toate celulele, să facă un transplant de cromozomi, să-şi dea capul în schimbul altuia, unul care să aibă lucruri mai bune în el. Şi-ar dori nişte degete care să se plimbe pe corpul lui, degete mici, cu unghii ovale, date cu Prună Coaptă sau Lac Purpuriu sau Roz Trandafiriu. *Fă-mi dorinţa mea cea mare să devină realizare*. Degete, buze. Îl apucă o durere de şale surdă şi puternică.

— Oryx, spune el, ştiu că eşti acolo!

Îi repetă numele, care nu e nici măcar numele ei adevărat, pe care oricum nu-l va şti niciodată. E doar un cuvânt, o mantră.

Uneori îi invocă prezenţa. La început e palidă, mai degrabă o umbră, dar dacă îi va rosti numele de mai multe ori, atunci poate că ea se va strecura uşor în corpul lui şi va fi cu el, în

propria lui carne, iar atunci mâna lui, care îl atinge, va deveni mâna ei. Dar ea a fost întotdeauna evazivă. Greu de definit. În seara asta Oryx nu se materializează, lăsându-l de unul singur, smiorcăindu-se de-a dreptul ridicol şi masturbându-se în întuneric.

6

Oryx

Snowman se trezeşte brusc. L-a atins cineva? Dar nu e nimeni acolo, nimeni şi nimic.

Afară e întuneric beznă, pe cer nu se vede o stea. Probabil că s-au adunat norii.

Se întoarce pe o parte, strângându-şi cearşaful de jur împrejur. Tremură: e vântul de noapte. Cel mai probabil e încă beat; uneori e greu de spus. Stă cu ochii larg deschişi, scrutând întunericul, întrebându-se oare cât mai e până dimineaţă şi sperând că va putea să adoarmă din nou.

De undeva se aude o bufniţă. Ţipătul ei e ca o vibraţie sălbatică, apropiată şi îndepărtată în acelaşi timp, ca nota cea mai de jos a unui fluier peruan. Poate că vânează. Dar ce anume?

Acum o simte pe Oryx plutind în aer, îndreptându-se înspre el ca şi cum ar bate din nişte aripi uşoare şi delicate. Ea coboară, întinzându-se acum pe o parte, foarte aproape de el. În mod miraculos încape pe platformă, chiar dacă locul e atât de îngust. Dacă ar avea o lumânare sau o lanternă, ar putea să-i vadă silueta subţire, strălucind slab în întuneric. Dacă şi-ar întinde mâna, ar putea să o atingă; dar asta ar duce la risipirea ei.

— N-a fost vorba de sex, îi spune el.

Ea nu-i răspunde, dar el îi simte neîncrederea. Nu reuşeşte decât să o întristeze, din cauză că îi răpeşte o parte din recunoaştere şi din putere.

— N-a fost vorba numai de sex, rectifică el. Un zâmbet întunecat din partea ei: tot e ceva. Ştii că te-am iubit. Tu ai fost singura.

Nu e prima femeie căreia îi spune asta. N-ar fi trebuit să folosească expresia atât de des în viaţa lui anterioară. N-ar fi trebuit să o folosească drept unealtă, un fel de ic sau cheie cu care pe vremuri deschidea inima femeilor. Când a ajuns să creadă într-adevăr în vorbele sale, cuvintele deja sunau fals şi se simţise ruşinat să le mai pronunţe.

— Vorbesc serios! îi spune el lui Oryx.

Nici un răspuns din partea ei, nici o replică. Nici în vremurile bune nu fusese prea vorbăreaţă.

— Măcar spune-mi un lucru, îi zicea el pe vremea când încă era Jimmy.

— Întreabă-mă ceva, replica ea.

Şi el o întreba şi ea răspundea cu „Nu ştiu, am uitat” sau „Nu vreau să-ţi povestesc asta” sau „Jimmy, ce rău eşti! Nu te priveşte pe tine.” Odată i-a spus: „Ai o mulţime de imagini în minte. De unde le ai şi de ce crezi că sunt eu în ele?”

Pe atunci crezuse că-i înţelege stilul vag, evazivitatea.

— E în regulă, îi spunea el, mângâind-o pe păr. Nimic din tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

— Nimic din ce anume, Jimmy?

Oare cât timp i-a luat ca să pună imaginea ei cap la cap, unind fragmentele pe care le strânsese şi le păstrase cu atâta grijă? Exista povestea lui Crake despre ea, exista, de asemenea, povestea lui Jimmy, dar o versiune mai romanţioasă, şi apoi exista propria ei poveste, diferită de ale amândurora şi lipsită de orice romantism. Snowman se gândeşte la toate aceste trei povestiri. Trebuie să fi existat însă şi alte versiuni: a mamei ei, a bărbatului care o cumpărase, a celuilalt bărbat care a cumpărat-o de la primul şi chiar a celui de-al treilea, cel mai rău dintre ei, mincinosul ăla cucernic din San Francisco, însă Jimmy nu mai are cum să le audă şi pe acestea.

Oryx era aşa de delicată, ca un filigran, se gândeşte el, aproape vizualizându-i oasele din trupul minion. Avea o faţă triunghiulară, cu ochi mari şi o mandibulă îngustă, o faţă de

himenopteră, de călugăriţă, de pisică siameză. Pielea îi era de un galben palid, netedă şi translucidă, asemenea porţelanului vechi şi scump. Uitându-te la ea, îţi puteai da seama că o femeie de o asemenea frumuseţe, delicateţe şi care la un moment dat fusese săracă trebuie să fi dus o viaţă foarte grea, dar care nu constase neapărat în frecatul podelelor.

— Ai frecat vreodată duşumele? a întrebat-o Jimmy odată.

— Duşumele? Rămase pe gânduri pentru un minut. Noi n-aveam duşumele, iar când am ajuns să locuiesc undeva unde existau, nu eu le frecam. Totuşi, trebuie să înţelegi un lucru despre vremurile acelea când nu aveam duşumele, îi spuse ea. Pământul bătătorit era măturat în fiecare zi, pentru că pe el stăteam când mâncam şi tot pe el dormeam, aşa că era important să fie curat. Nimănui nu-i plăcea să doarmă în firimituri şi nimeni nu dorea să se umple de purici.

Oryx s-a născut când Jimmy avea şapte sau opt sau nouă ani. Unde anume? Greu de spus. Într-o ţară străină, îndepărtată.

Era un sat, de fapt, îi spusese Oryx. Un sat cu multă vegetaţie şi cu multe câmpuri în apropiere, sau poate că erau orezarii. Colibele aveau acoperişul de stuf – sau să fi fost frunze de palmier? – cu toate că cele mai arătoase colibe aveau acoperiş de tablă. Un sat din Indonezia sau din Myanmar? Nu, spusese Oryx, cu toate că nu era sigură. În mod cert nu era India. Vietnam, atunci? Îşi dădea Jimmy cu presupusul. Sau Cambodgia? Oryx se uita la mâinile ei, examinându-şi unghiile. Pentru ea nu conta.

Nu-şi amintea limba pe care o vorbise în copilărie. Fusese prea mică să reţină acea limbă iniţială: cuvintele i se şterseseră, practic, din memorie. Tot ce putea spune era că nu fusese aceeaşi limbă cu cea a oraşului în care ajunsese prima oară sau în nici un caz acelaşi dialect, pentru că îşi aminteşte cum a trebuit să înveţe un alt mod de a vorbi. Nu va uita niciodată asta, poticneala cuvintelor care-i ieşeau din gură, sentimentul pregnant că cineva i-ar fi luat graiul.

În satul în care locuia toată lumea era săracă şi existau foarte mulţi copii, spunea Oryx. Ea însăşi era destul de mică atunci când a fost vândută. Mama ei avea mai mulţi copii, printre care şi doi băieţi mai mari, care curând aveau să

muncească la câmp, ceea ce era un lucru bun, dat fiind faptul că tatăl lor era bolnav. Acesta tuşea mai tot timpul, iar tusea lui e unul dintre lucrurile care i-au însoţit lui Oryx primele amintiri.

Probabil că avea ceva la plămâni, presupunea Jimmy. Bineînţeles că toţi fumau ca nişte maniaci ori de câte ori făceau rost de ţigări. Fumatul le mai alina din suferinţă. (Jimmy se felicitase pentru această observaţie.) Sătenii puseseră boala tatălui pe seama apei proaste, a sorţii potrivnice şi a spiritelor rele. Boala avea în ea ceva ruşinos; nimeni nu voia să se molipsească de boala altuia, aşa că tatăl lui Oryx era compătimit, dar în aceeaşi măsură blamat şi evitat. Soţia sa îl îngrijea plină de resentimente înăbuşite. Cu toate astea, s-au tras clopote şi s-au rostit rugăciuni, s-au ars în foc statuete miniaturale. Totul a fost, însă, în zadar, pentru că tatăl lor a murit. Tot satul ştia ce avea să urmeze acum, pentru că fără un bărbat care să lucreze câmpul sau orezăriile, materia primă a vieţii trebuia să vină din altă parte.

Fiind printre ultimii născuţi, Oryx nu beneficiase de prea multă atenţie, dar acum, dintr-odată, toată lumea începu să roiască în jurul ei şi să-i dea cea mai bună mâncare. Ba chiar i se împletise şi o hăinuţă albastră, special pentru ea, pentru că celelalte femei din sat ajutau şi voiau ca ea să arate sănătoasă şi drăguţă. Copiii urâţi, diformi sau cei nu prea isteţi sau care nu vorbeau foarte bine aveau un preţ mai mic ori nu puteau fi vânduţi deloc. Cum toate mamele din sat ştiau că va veni o zi când vor fi şi ele nevoite să-şi vândă copiii, erau dispuse să ajute pentru ca, la vremea potrivită, să beneficieze şi ele de ajutor.

În sat nu se vorbea de „vânzarea” copiilor. Tranzacţia era văzută ca un fel de ucenicie. Copiii erau învăţaţi să-şi câştige existenţa în lume. Învăţaseră să gândească aşa căci, oricum, dacă ar fi rămas în sat, ce-ar fi putut face acolo? În special fetele, spunea Oryx. Aveau doar să se căsătorească şi să facă şi mai mulţi copii, care, la rândul lor, ar fi trebuit vânduţi. Vânduţi sau aruncaţi în râu, de unde aveau să plutească până la mare. Nu era altă alternativă când mâncarea era atât de puţină.

Într-o zi, în sat a venit un bărbat. Era acelaşi bărbat care venea la ei întotdeauna. De obicei, sosea cu maşina, care sălta

pe drumul denivelat, dar acum plouase mult şi drumul era prea noroios. Fiecare sat avea omul lui care făcea aceste deplasări periculoase de la oraş, la intervale neregulate, cu toate că se ştia întotdeauna din timp când urma să sosească.

— Din ce oraş venea? întrebă Jimmy.

Oryx doar îi zâmbi. Discuţia cu el i-a făcut foame, spuse ea. Ce-ar fi dacă Jimmy, ca un drăguţ ce este, ar comanda nişte pizza? Ciuperci, miez de anghinare, anşoa, fără pepperoni.

— Vrei şi tu? întrebă ea.

— Nu, spuse Jimmy. De ce nu vrei să-mi spui?

— De ce-i aşa de important pentru tine? întrebă Oryx. Pentru mine nu e. Nu mă gândesc niciodată la asta. A trecut atât de mult de atunci.

Bărbatul acesta – spuse Oryx, contemplându-şi pizza ca şi cum ar fi fost un joc de puzzle, alegând apoi ciupercile pe care întotdeauna îi plăcea să le mănânce primele – venea însoţit de doi aghiotanţi, care erau înarmaţi cu puşti pentru a se apăra de bandiţi. Purta haine scumpe şi, cu excepţia noroiului şi a prafului – toată lumea se umplea de noroi şi de praf când venea în sat – era curat şi îngrijit. La mână avea un ceas aurit şi strălucitor pe care îl consulta des, ridicându-şi ostentativ mâneca de la haină ca toată lumea să-l vadă. Ceasul trebuie să fi fost reconfortant pentru el, un însemn al calităţii. Poate că era chiar din aur. Unii spuneau că era.

Acest bărbat nu era privit ca un nelegiuit, ci ca un om de afaceri onorabil care nu te înşela, sau în orice caz nu prea mult, şi care plătea întotdeauna cu bani gheaţă. De aceea, era tratat cu respect şi ospitalitate şi nimeni din sat nu voia să se pună rău cu el. Dacă după aia n-ar mai fi venit? Dacă o familie ar fi avut nevoie să-şi vândă un copil şi el nu l-ar mai fi cumpărat pentru că cineva îl jignise la vizita anterioară? Pentru oamenii din sat el era banca lor, poliţa lor de asigurare, unchiul inimos şi bogat, singura lor amuletă care să-i păzească de ghinion. Şi avuseseră nevoie de el din ce în ce mai mult în ultima vreme, din cauză că vremea devenise tot mai bizară şi nu mai putea fi prognozată – fie prea multă ploaie, fie deloc, prea mult vânt, prea multă caniculă – şi recolta avea de suferit.

Bărbatul era numai un zâmbet şi li se adresa multora pe nume. Întotdeauna ţinea un mic discurs, acelaşi de fiecare

dată. Voia ca toată lumea să fie fericită, voia ca ambele părţi să fie mulţumite, nu voia ranchiună. Oare nu se sacrificase el pentru ei luându-le de pe cap copiii care nu aveau nimic deosebit sau care erau chiar proşti şi o povară pentru el, numai ca să le facă pe plac? Dacă existau nemulţumiri cu privire la felul în care îşi conducea el afacerea, atunci ar face bine să-i spună. Dar nu existase nici o nemulţumire, deşi oamenii bombăneau pe la spatele lui. Se spunea că nu plăteşte niciodată mai mult decât era necesar. Pentru asta, însă, era admirat: dovedea că se pricepea la ceea ce făcea şi lumea era încredinţată că toţi copiii încăpeau pe mâini bune.

De fiecare dată când bărbatul cu ceas de aur descindea în sat, lua cu el câţiva copii ca să vândă flori turiştilor în oraşul din care venea. Munca era uşoară şi copiii aveau să fie bine trataţi, le asigura el pe mame.

Nu era o brută lipsită de sentimente, nici vreun mincinos ordinar sau vreun proxenet. Vor fi bine hrăniţi, vor primi un pat în care să doarmă, vor fi păziţi cu grijă şi li se va da şi o sumă de bani pe care o vor putea trimite acasă la familie sau nu, în funcţie de dorinţa fiecăruia. Suma va reprezenta un procent din câştigurile lor, minus cheltuielile de întreţinere. (Nici un ban nu fusese trimis vreodată în sat şi toată lumea ştia că nici de data aceasta nu se va întâmpla altfel.) În schimbul uceniciei copilului, el le va oferi taţilor, sau mamelor rămase văduve, un preţ bun sau ceea ce considera el a fi un preţ bun; şi într-adevăr, suma plătită era relativ decentă, având în vedere condiţiile lor de trai. Cu banii primiţi, mamele care-şi vindeau copiii puteau să le asigure celorlalţi rămaşi un viitor mai bun. Sau cel puţin aşa îşi spuneau una alteia.

Prima dată când a auzit toate astea, Jimmy a fost foarte revoltat. Asta se întâmpla în perioada lui de revoltă, precum şi în perioada în care obişnuia să se facă de râs în legătură cu absolut orice ţinea de Oryx.

— Tu n-ai cum să-nţelegi, îi spunea Oryx.

Mânca pizza, în pat, la care ceruse şi o cola şi o porţie de cartofi prăjiţi. Terminase ciupercile şi trecuse la anghinare. Nu mânca niciodată crusta. Ideea că arunca la gunoi mâncare o făcea să se simtă foarte bogată.

— Tu n-ai cum să-nţelegi. Aşa era obiceiul atunci, toată

lumea făcea la fel.

— Un obicei de rahat! spuse Jimmy.

Stătea pe un scaun lângă pat, urmărindu-i limba roz ca de pisică în timp ce-şi lingea degetele.

— Jimmy, ce rău eşti! Nu vorbi urât! Vrei o bucăţică de pepperoni? Nu ai cerut, dar ei ţi-au pus oricum. Presupun că au înţeles greşit.

— De rahat nu înseamnă că vorbesc urât. E doar limbaj colorat.

— Ei, oricum nu cred că ar trebui să vorbeşti aşa. Acum trecuse la anşoa. Întotdeauna îi plăcea să le mănânce la urmă.

— L-aş omorî pe individul ăsta dacă l-aş întâlni!

— Care individ? Vrei nişte cola? Eu nu mai pot.

— Pe individul ăsta de care tocmai mi-ai povestit.

— Of, Jimmy! Ai fi fost mai fericit dacă muream cu toţii de foame? spuse Oryx, râzând în felul ei susurat.

De râsetul ăsta se temea el cel mai tare, pentru că ascundea un dispreţ amuzat. Îi dădea fiori pe şira spinării: era ca şi cum l-ar fi bătut un vânt îngheţat pe un lac scăldat de lumina lunii.

Bineînţeles că alergase la Crake, revoltat la culme, şi izbise cu pumnul în masă. Asta se întâmpla în perioada lui de izbit cu pumnul în masă. Replica lui Crake a fost:

— Jimmy, priveşte lucrurile în mod realist! Nu poţi să relaţionezi la nesfârşit un minim acces la hrană cu o populaţie în continuă expansiune. *Homo sapiens* pare să nu fie în stare să se deconecteze de la tubul cu provizii. Omul e una dintre puţinele specii care nu-şi limitează reproducerea când se confruntă cu diminuarea resurselor. Altfel spus şi, bineînţeles, până la un punct, cu cât mâncăm mai puţin cu atât ne futem mai mult.

— Şi cum îţi explici asta? întrebă Jimmy.

— E vorba de puterea imaginaţiei, spuse Crake. Oamenii pot să-şi imagineze propria moarte, o pot anticipa, şi simplul gând al iminenţei acesteia acţionează ca un afrodiziac. Un câine sau un iepure nu se comportă aşa. Să luăm păsările, de exemplu. Dacă anotimpul e nefavorabil îşi distrug un număr de ouă sau pur şi simplu nu se reproduc. Îşi concentrează energia pentru a supravieţui ele, până când vremurile devin mai

prielnice. Fiinţele umane, însă, speră că îşi pot vârî sufletele în altcineva, într-o versiune nouă a lor şi, în felul ăsta, că pot trăi la nesfârşit.

— Atunci, să înţeleg că suntem condamnaţi tocmai din cauza acestei speranţe?

— Poţi s-o numeşti speranţă sau disperare.

— Dar şi dacă nu sperăm, tot suntem condamnaţi! spuse Jimmy.

— Da, însă doar la nivel individual, spuse Crake cu voioşie.

— Ei bine, chestia asta mie nu-mi place.

— Jimmy, maturizează-te!

Crake nu era primul care-i spunea asta.

Bărbatul cu ceas de aur îşi petrecea noaptea în sat, împreună cu cei doi aghiotanţi şi puştile lor, mâncând şi bând cu sătenii. Împărţea ţigări în dreapta şi-n stânga, pachete întregi, pe care le scotea din baxuri argintii şi aurii sigilate. A doua zi dimineaţă, examina copiii oferiţi de săteni şi punea diverse întrebări referitoare la ei – de ce boli au suferit, dacă sunt ascultători – şi le verifica dantura. Trebuiau să aibă dinţi frumoşi, spunea el, deoarece vor trebui să zâmbească des. Apoi îşi selecta lotul şi făcea plăţile, după care îşi lua rămas-bun şi toată lumea dădea politicos din cap, făcând plecăciuni. Niciodată nu lua mai mult de trei sau patru copii, acesta era numărul pe care-l putea el gestiona. Asta însemna că întotdeauna alegea exemplarele cele mai reuşite. La fel făcea şi în celelalte sate aflate pe teritoriul lui; era faimos pentru bunul lui gust şi aprecierile corecte.

Oryx spunea că trebuie să fi fost neplăcut pentru acel copil care nu era selectat. Situaţia lui se înrăutăţea rapid, pentru că îi scădea valoarea şi imediat i se dădea mai puţin de mâncare. Ea fusese aleasă din prima.

Uneori mamele începeau să plângă, ca şi copiii, de altfel, dar atunci ele le spuneau că ceea ce făceau era un lucru bun, că în felul ăsta îşi ajutau familia şi să nu care cumva să iasă din cuvântul bărbatului cu care urmau să plece. Mamele le mai spuneau copiilor că după ce vor fi muncit o vreme la oraş şi situaţia se va mai fi îndreptat, ei vor putea să se întoarcă înapoi în sat. (Nici un copil nu se mai întorcea vreodată.)

Toate acestea erau acceptate ca atare, dacă nu trecute cu

vederea, atunci cel puţin scuzate. Totuşi, după plecarea bărbatului, mamele care-şi vânduseră copiii se simţeau pustiite şi nefericite. Simţeau că această faptă a lor, făcută de bunăvoie (nimeni nu le constrânsese, nimeni nu le ameninţase), nu fusese înfăptuită chiar din toată inima. De asemenea, aveau sentimentul că fuseseră trase pe sfoară, ca şi când banii obţinuţi ar fi fost prea puţini. Oare de ce nu ceruseră mai mult? Şi totuşi, îşi spuneau ele, nu avuseseră de ales.

Mama lui Oryx îşi vându doi dintre copii odată, şi asta nu doar pentru că era strâmtorată. Femeia se gândea că dacă sunt împreună îşi vor ţine companie unul altuia şi vor avea grijă fiecare de celălalt. Al doilea copil era băiat, cu un an mai mare decât Oryx. Băieţii scoşi la vânzare erau mai puţini decât fetele, dar asta nu însemna că preţul lor era mai mare.

(Oryx interpretă această dublă tranzacţie drept o dovadă a faptului că mama sa o iubise. Nu avea nici o reprezentare a acestei iubiri. Nu putea oferi nici un exemplu. Era mai mult o credinţă decât o amintire.)

Bărbatul îi spuse mamei lui Oryx că îi face o favoare imensă, deoarece se ştia că băieţii sunt mai degrabă o pacoste, fiind neascultători şi adesea fugind din locul unde stăteau, şi atunci cine are să-i plătească lui efortul? În plus, băiatului acesta îi lipsea atitudinea cerută, asta se vedea imediat, şi un dinte din faţă era negru şi cariat, ceea ce-i dădea un aer golănesc. Dar cum el era conştient că ea are nevoie de bani, avea să fie generos şi i-l va lua de pe cap.

Strigăt de pasăre

Oryx susţinea că nu-şi aducea aminte de călătoria făcută de la sat la oraş, dar că-şi amintea anumite lucruri care se întâmplaseră pe drum. Era ca şi cum ar fi vizualizat nişte tablouri atârnate pe un perete, sau ca şi cum s-ar fi uitat pe geam în casele oamenilor. Vedea doar fragmente. Era ca şi cum ar fi fost într-un vis.

Bărbatul cu ceasul de aur le spuse că numele lui este

Unchiul En şi că are să fie vai şi-amar de ei dacă nu-l vor striga aşa.

— En era un nume, sau N, o iniţială? întrebase Jimmy.

— Nu ştiu, spuse Oryx.

— I-ai văzut vreodată numele scris pe ceva?

— Nimeni nu ştia să citească la noi în sat, spuse Oryx. Hai, Jimmy, deschide gura. Ultima bucăţică ţi-o dau ţie.

Amintindu-şi de asta, Snowman aproape că simte gustul de pizza în gură, urmat de cel al degetelor lui Oryx.

Îşi aminteşte zgomotul cutiei de cola, rostogolindu-se pe parchet. Apoi desfătarea, a cărei amintire îi striveşte acum trupul precum strânsoarea un boa constrictor.

O, picnicuri secrete. O, plăcere dulce. O, memorie limpede. O, durere pură. O, noapte fără de sfârşit.

Acest bărbat – continuă Oryx în seara aceea, sau poate în alta – acest bărbat le spuse că de acum înainte el avea să fie unchiul lor. Acum că se îndepărtaseră îndeajuns de mult de sat, era mai zgârcit cu zâmbetele. Trebuie să meargă repede, le spuse el, deoarece pădurea e plină de animale fioroase, cu ochi roşii şi dinţi ascuţiţi, şi dacă ei se zbânţuie printre copaci sau merg prea încet, animalele vor veni şi-i vor sfâşia de vii. Lui Oryx îi era frică şi ar fi vrut să-l ia pe frăţiorul ei de mână, dar acest lucru nu era permis.

— Erau tigri pe-acolo?

Oryx scutură din cap. Nu, nu erau tigri.

— Atunci despre ce animale era vorba?

Jimmy voia să ştie. Spera ca în felul acesta să obţină ceva indicii cu privire la locaţie. Ar fi putut apoi să consulte o listă cu ariile de răspândire a acestora.

— Nu aveau nume, îi spuse Oryx, dar ştiam ce erau.

La început au mers în şir indian pe cărarea noroioasă, preferând partea mai înaltă a drumului şi având grijă la şerpi. Plutonul era deschis de unul dintre bărbaţii înarmaţi, după care venea Unchiul En, apoi fratele lui Oryx, apoi celelalte două fete care fuseseră vândute, apoi Oryx şi, la urmă, celălalt bărbat cu puşcă. La amiază s-au oprit să mănânce ceva – orez rece, pregătit special pentru ei de săteni – şi apoi au pornit-o din nou. Când au trebuit să treacă o apă, unul dintre bărbaţii

înarmaţi a luat-o pe Oryx în braţe. În timp ce traversau, bărbatul i-a spus că e prea grea şi că o va scăpa în apă, unde au s-o mănânce peştii. Desigur, era o glumă. Hainele îi miroseau a transpiraţie, a tutun şi a un fel de parfum sau unsoare cu care-şi dăduse prin păr. Apa îi ajungea până la genunchi.

Apoi soarele începu să bată dintr-o parte şi le intra în ochi – trebuie că se deplasau înspre vest, deduse Jimmy – şi Oryx se simţi obosită.

Pe măsură ce soarele apunea, păsările începeau să cânte şi să se strige, nevăzute, ascunse în frunzişul copacilor, croncănituri aspre şi fluierături, urmate de patru sunete curate unul după altul, asemănătoare dangătului de clopot. Erau aceleaşi păsări ale căror strigăte, la asfinţit şi imediat înainte de răsăritul soarelui, ei îi erau familiare, făceau parte din viaţa ei, şi astfel se simţi reconfortată la auzul lor. Îşi imagină că una dintre păsări – cea cu ţipătul precum dangătul de clopot – era spiritul mamei ei, venit sub forma unei păsări pentru a veghea asupra ei, spirit care îi spunea *Ai să te întorci înapoi*.

În satul lor, îi spunea ea lui Jimmy, toată lumea ştia că unii oameni îşi puteau trimite spiritele sub această formă, încă dinainte de a muri. Puteai învăţa cum să faci asta de la bătrânele din sat şi în felul acesta puteai să zbori oriunde, puteai să vezi în viitor, să trimiţi mesaje şi să apari în visele altora.

Pasărea a strigat cât a strigat, după care s-a aşternut liniştea. Curând, soarele a apus şi totul a fost cuprins de întuneric. În noaptea aceea au dormit într-o şură făcută probabil pentru adăpostul cirezilor, pentru că mirosea a vacă. S-au uşurat în tufişuri, aliniaţi unul lângă celălalt şi păziţi de unul dintre bărbaţii înarmaţi. Bărbaţii au făcut focul afară, au râs, au vorbit, mirosul de fum se simţea până înăuntru, însă lui Oryx nu-i păsa şi curând adormi. Au dormit direct pe pământ, în hamacuri sau pe priciuri? a vrut să ştie Jimmy, dar Oryx i-a spus că n-avea nici o importanţă. Fratele ei era lângă ea. Până atunci nu o prea băgase în seamă, dar acum voia să stea aproape de ea.

A doua zi dimineaţă au pornit din nou la drum şi, la un moment dat, au ajuns în locul unde Unchiul En îşi lăsase maşina sub paza câtorva bărbaţi din acel sat, care era mai mic

şi mai murdar decât al lor. Femeile şi copiii îi priveau de după uşi, dar fără să le zâmbească. O femeie făcu un semn împotriva necuratului.

Unchiul En verifică să nu lipsească nimic din maşină, le plăti bărbaţilor şi apoi le spuse copiilor să urce. Oryx nu mai fusese în viaţa ei înăuntrul unei maşini şi imediat i se făcu rău din cauza mirosului. Nu era o maşină pe bază de energie solară, ci una veche, pe benzină. Unul dintre însoţitori se sui la volan, Unchiul En în dreapta lui şi celălalt bărbat în spate, împreună cu cei patru copii, înghesuiţi unul în altul. Unchiul En nu era într-o dispoziţie prea bună şi le spuse copiilor că n-are chef de întrebări. Drumul era plin de hârtoape şi în maşină sufocant. Oryx nu se simţea bine şi crezu că are să vomite, dar la un moment dat aţipi.

Trebuie să fi mers ceva vreme, pentru că nu se opriră decât la lăsarea întunericului. Unchiul En şi şoferul intrară într-o clădire joasă, probabil un han sau ceva asemănător, iar celălalt bărbat se duse pe scaunul din faţă, unde se întinse cât era de lung şi curând începu să sforăie. Copiii dormiră pe locurile din spate, fiecare cum putu mai bine. Portierele din spate fuseseră încuiate, aşa încât n-ar fi putut să iasă fără să treacă pe lângă bărbatul din faţă şi lor le-a fost frică să facă asta ca să nu creadă că vor să fugă. Cineva se scăpă în pantaloni în noaptea aceea, pentru că începu să miroasă, dar nu fusese Oryx. A doua zi dimineaţă au fost duşi cu toţii în spatele clădirii, unde era o latrină descoperită. Un porc aflat puţin mai încolo i-a privit tot timpul cât au stat pe vine.

După alte câteva ore de mers prin hârtoape, au oprit în dreptul unei bariere păzite de doi soldaţi. Unchiul En le spuse că cei patru copii sunt nepoatele şi nepotul lui, că mama lor murise şi că acum aveau să stea cu familia lui. Zâmbetul îi revenise pe buze.

— Ai o grămadă de nepoţei, îi spuse unul dintre soldaţi cu un rânjet.

— Asta-i blestemul meu, spuse Unchiul En.

— Şi la toţi le mor mamele.

— Asta e tristul adevăr.

— Nu prea ştim dacă să te credem sau nu, zise celălalt soldat, rânjind şi el.

— Priviţi aici, spuse Unchiul En. O trase pe Oryx din maşină

şi o întrebă zâmbind: Cum mă cheamă?

— Unchiul En, răspunse ea.

Soldaţii izbucniră în râs şi Unchiul En râse şi el. O bătu pe umăr pe Oryx şi-i spuse să se ducă înapoi în maşină, după care dădu noroc cu soldaţii, nu înainte de a-şi fi băgat mâna să ia ceva din buzunar, după care bariera se ridică. Imediat ce se puseră în mişcare, Unchiul En îi întinse lui Oryx o acadea în formă de lămâie. Oryx supse la ea o vreme, după care o scoase din gură ca să mai aibă şi pentru mai târziu. Neavând buzunare, a trebuit pur şi simplu s-o ţină în mână. Când se făcu seară şi se duse la culcare, se reconforta lingându-şi degetele.

În noaptea aceea copiii au plâns înfundat, fiecare în legea lui. Erau speriaţi cu toţii, pentru că nu ştiau încotro se îndreaptă şi pentru că fuseseră luaţi din mediul lor familiar. În plus, spunea Oryx, nu mai avea nici cine să-i iubească, presupunând că existase cineva vreodată. De-acum înainte, însă, aveau valoare în bani, reprezentau profitul cuiva. Trebuie să fi simţit asta – faptul că valorau ceva.

Bineînţeles (spunea Oryx), valoarea monetară nu ţine loc de dragoste. Fiecare copil ar trebui să aibă parte de dragoste, fiecare individ. Ea însăşi ar fi preferat mai degrabă să aibă parte de dragostea mamei ei – acea dragoste în care persista să creadă, acea dragoste care o însoţise prin junglă sub forma unei păsări, ca ei să nu-i fie prea frică sau să se simtă prea singură – dar dragostea era imprevizibilă, dispărea la fel de uşor precum apărea, aşa că era bine să ai valoare în bani, deoarece cel puţin ştiai că cei ce doreau să obţină un profit de pe urma ta aveau grijă să te hrănească aşa cum trebuie şi să nu te deteriorezi prea tare. De asemenea, existau mulţi copii care n-aveau nici dragoste şi nici o valoare în bani, aşa încât să ai parte măcar de una din astea era mai bine decât deloc.

Trandafiri

Oraşul era un haos. Plin de oameni, maşini, zgomot, mirosuri urâte şi o limbă greu de înţeles. La început, cei patru copii nou-veniţi erau şocaţi de ceea ce vedeau, de parcă ar fi

fost aruncaţi într-un cazan cu apă fierbinte – de parcă oraşul le-ar fi provocat o suferinţă fizică. Unchiul En avea însă experienţă. Se purta cu ei ca şi când ar fi fost nişte pisici, dându-le timp să se acomodeze cu noua lor viaţă. Îi instală într-o cămăruţă la ultimul etaj al unei clădiri cu trei niveluri. Aveau o singură fereastră, cu gratii, pe care se puteau uita dar nu şi ieşi. În fiecare zi îi scotea afară, la început pe distanţe mici şi nu mai mult de o oră. Erau deja cinci copii înghesuiţi în aceeaşi cameră, dar fiecare avea salteaua lui de dormit, aşa încât noaptea toată podeaua era acoperită de copii şi saltele, pe care ziua le rulau într-un colţ. Saltelele erau uzate, pline de pete şi miroseau a urină, însă primul lucru pe care copiii au trebuit să îl înveţe era să le ruleze frumos în fiecare dimineaţă.

Au mai învăţat şi alte lucruri de la cei care erau deja acolo. Primul dintre ele a fost că Unchiul En îi va supraveghea neîntrerupt, chiar şi atunci când vor fi duşi şi lăsaţi de capul lor în oraş. El va şti întotdeauna unde se află, deoarece tot ce trebuia să facă era să-şi ducă ceasul strălucitor la ureche şi acesta avea să-i spună, căci înăuntrul lui era o voce care ştia absolut tot. Asta era liniştitor, deoarece în felul acesta nimeni nu le putea face rău. Pe de altă parte, Unchiul En te vedea dacă nu munceai cum trebuie sau dacă încercai să fugi sau dacă nu-i dădeai toţi banii pe care-i primeai de la turişti. Dacă erai prins făcând oricare din aceste lucruri, erai pedepsit. Oamenii Unchiului En te băteau până te învineţeau şi uneori te puteau chiar arde. Câţiva dintre copii pretindeau că trecuseră prin aceste chinuri, lucru cu care se mândreau, pentru că le rămăseseră cicatrice. Dacă recidivai de prea multe ori erai vândut altcuiva care, se spunea, era mult mai al dracului decât Unchiul En. Sau şi mai rău, puteai fi omorât şi aruncat direct la groapa de gunoi şi nimănui nu i-ar fi păsat, pentru că nimeni n-ar fi ştiut cine eşti.

Oryx spunea că Unchiul En ştia foarte bine ce face, deoarece copiii tind să îi creadă mai degrabă pe alţi copii când vine vorba de pedepse. Adulţii ameninţă cu lucruri pe care nu le fac niciodată, pe când copiii între ei îşi spun fie ce vor păţi, fie ce se tem că vor păţi sau ceea ce deja au păţit.

În săptămâna de după sosirea lui Oryx şi a fratelui ei în camera cu saltele, trei dintre copiii cu experienţă au fost luaţi şi trimişi în altă parte. Aveau să meargă în altă ţară, le spusese

Unchiul En. Ţara se numea San Francisco. Plecau pentru că fuseseră răi? Nu, le spusese Unchiul En. Dimpotrivă. Asta era recompensa lor pentru că se comportaseră frumos. Toţi copiii care erau ascultători şi harnici vor ajunge acolo într-o bună zi. Tot ce voia Oryx era să ajungă înapoi acasă, dar acest „acasă” devenea din ce în ce mai vag în mintea ei. Auzea în continuare spiritul mamei ei spunându-i că are să se întoarcă acasă, dar vocea îi era tot mai stinsă şi nedesluşită. Nu mai semăna cu dangătul unui clopot ci mai degrabă cu o şoaptă. Acum se transformase într-o întrebare, o întrebare care nu primea nici un răspuns.

Oryx, fratele ei şi celelalte două fete au fost duşi să-i urmărească pe ceilalţi copii mai experimentaţi cum vând flori. Era vorba de trandafiri roşii, albi şi roz, pe care îi luau de la piaţă dis-de-dimineaţă. Spinii erau îndepărtaţi astfel încât să nu rănească mâinile nimănui. Trebuia să te plimbi prin faţa intrărilor celor mai bune hoteluri, ale băncilor, unde lumea mergea să schimbe bani, şi ale magazinelor de lux, având grijă totodată să nu fii văzut de poliţie. Dacă se apropia de tine vreun poliţist sau se uita lung la tine, trebuia să dispari rapid în direcţia opusă. Vânzarea de flori turiştilor era interzisă, cu excepţia celor care deţineau un permis oficial, care era foarte scump. Dar să nu-şi facă ei griji, le spusese Unchiul En, pentru că poliţia ştia despre ce e vorba, trebuia să se prefacă însă că nu ştie.

Când observai un străin, şi în special dacă era însoţit şi de o femeie străină, trebuia să te apropii de el, să-i întinzi o floare şi să-i zâmbeşti. Nu trebuia sub nici o formă să te holbezi la ei sau să râzi de părul lor ciudat sau de ochii lor de culoarea oceanului. Dacă luau floarea pe care le-o întindeai şi te întrebau cât costă, trebuia să zâmbeşti şi mai larg şi să întinzi mâna. Dacă intrau în vorbă şi îţi puneau întrebări, trebuia să te uiţi la ei ca şi când n-ai fi înţeles nimic. Partea asta era uşoară, întotdeauna îţi dădeau mai mult – uneori chiar mult mai mult – decât ar fi costat floarea în realitate.

Banii trebuiau puşi într-un săculeţ agăţat de căptuşeala hainei, pentru a te proteja de hoţii de buzunare şi de tâlhăriile băieţilor de cartier, acei sărmani ce nu beneficiau de un Unchi En care să aibă grijă de ei. Dacă cineva, în special un bărbat,

încerca să te ia de mână şi să te ducă cu el, trebuia să te tragi imediat înapoi. Dacă strânsoarea era puternică şi nu puteai să fugi, trebuia să te aşezi imediat pe jos. Asta reprezenta un semnal şi imediat apărea unul dintre oamenii Unchiului En, sau chiar acesta. Sub nici o formă nu trebuia să intri într-o maşină dacă erai invitată, sau să urci într-o cameră de hotel. Dacă vreun bărbat îţi cerea aşa ceva, trebuia să-i raportezi imediat Unchiului En.

Unchiul En îi dăduse lui Oryx un nou nume. Toţi copiii primeau nume noi. Li se spunea să-şi uite numele vechi, ceea ce se şi întâmpla. Pe Oryx o chema acum SuSu. Se pricepea să vândă trandafiri. Era aşa mică şi delicată, cu trăsături luminoase şi pure. I se dăduse o rochiţă care îi era mare şi, când o îmbrăca, arăta ca un îngeraş. Ceilalţi copii o răsfăţau pentru că era cea mai mică. Noaptea dormeau lângă ea prin rotaţie, fiind purtată dintr-o îmbrăţişare în alta.

Nimeni nu-i putea rezista, nici măcar străinii. Zâmbetul îi era perfect, fără pic de agresivitate sau impertinenţă, ci dimpotrivă, ezitant, timid, un zâmbet îndatoritor. Era un zâmbet lipsit de rea-voinţă, resentimente, invidie, şi încărcat de cea mai sinceră recunoştinţă. „E adorabilă”, murmurau doamnele străine, iar bărbaţii care le însoţeau cumpărau câte un trandafir şi i-l dădeau doamnei, ei înşişi devenind în acest fel adorabili. Oryx strecura bănuţii în săculeţul de sub rochiţă şi se simţea în siguranţă pentru încă o zi, deoarece îşi făcuse şi de data aceasta norma.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre fratele ei, care n-avea deloc noroc. Nu voia să vândă flori ca o fată şi nu-i plăcea câtuşi de puţin să zâmbească, iar atunci când totuşi o făcea, efectul era unul negativ, din cauza dintelui negru. Aşa că Oryx obişnuia să ia şi de la el nişte trandafiri ca să încerce să-i vândă. La început, Unchiul En n-a avut nimic împotrivă – banii sunt bani – dar apoi îi spuse lui Oryx că n-ar trebui să fie văzută prea des în aceleaşi locuri, pentru că în felul acesta oamenii s-ar putea plictisi de ea.

Pentru fratele ei trebuia găsit altceva – o altă ocupaţie. Va trebui să fie vândut în altă parte. Copiii mai mari din cameră clătinară din cap cu tristeţe. Spuneau că fratele avea să fie dat unui proxenet, care îl va oferi bărbaţilor albi şi păroşi, mulatri şi bărboşi, graşi şi gălbui sau oricărui bărbat căruia îi plăceau

băieţeii. Descriau cu lux de amănunte ce aveau să-i facă aceşti bărbaţi şi chiar se amuzau de asta. Fratele ei avea să devină un pepenaş, cum erau numiţi aceşti băieţi. Tare şi rotund pe dinafară, moale şi dulce pe dinăuntru. Un apetisant fund de pepene pentru oricine are bani să plătească. Sau dacă nu, urma să lucreze ca mesager, fiind trimis de la o adresă la alta, obligat să facă servicii diverşilor escroci, şi asta însemna muncă grea şi foarte periculoasă, pentru că rivalii acestora aveau să-l omoare. Sau, şi mai rău, avea să fie şi pepenaş şi mesager. De altfel, aceasta din urmă era cea mai probabilă variantă.

Oryx a văzut cum faţa fratelui ei se întunecă şi se crispează, aşa încât n-a fost foarte surprinsă când a aflat că acesta a evadat. Cât despre soarta lui ulterioară, dacă a fost vreodată prins şi pedepsit, Oryx nu mai ştia nimic. Nici nu întrebă pe nimeni, deoarece întrebările, descoperise ea între timp, nu făceau bine.

Într-o zi, un bărbat o luă pe Oryx de mână şi-i spuse să urce cu el în camera de hotel. Ea i-a întors zâmbetul ei timid, s-a uitat într-o parte, fără să spună nimic, şi şi-a tras mâna, după care, mai târziu, i-a povestit întâmplarea Unchiului En. Atunci Unchiul En i-a zis un lucru surprinzător. Dacă bărbatul avea să i-o ceară din nou, ea să meargă cu el la hotel. Va dori să o ducă în camera lui, ceea ce ea să nu refuze. Apoi, bărbatul îi va cere să facă tot felul de lucruri dar ea să nu-şi facă griji pentru că Unchiul En va veghea şi va veni s-o ia de acolo. Nimic rău nu are să i se întâmple.

— Am să fiu şi eu un pepenaş? întrebă ea. O fetiţă pepenaş?

La care Unchiul En râse şi o întrebă de unde a auzit cuvântul asta. Apoi îi spuse că nu, nicidecum nu se va întâmpla asta cu ea.

A doua zi apăru acelaşi bărbat şi o întrebă pe Oryx dacă nu vrea nişte bani, mult mai mulţi decât cei pe care-i făcea vânzând trandafiri. Era un bărbat alb, înalt, păros, cu un accent puternic, dar Oryx înţelegea ce i se spunea. De data aceasta ea îl însoţi. El o luă de mână şi intrară într-un lift – o cămăruţă cu uşi care se închid şi când se deschid eşti în altă parte – Unchiul En nu-i pomenise nimic de asta şi Oryx se sperie. Îşi auzea inima bătând cu putere, dar bărbatul îi spuse să nu-i fie frică,

gândindu-se de fapt că i-ar putea fi teamă de el. Dar lucrurile stăteau exact invers, lui îi era frică de ea, pentru că Oryx văzuse cum îi tremurau mâinile. Deschise o uşă cu singura cheie pe care o avea la el, intrară, iar el încuie uşa pe dinăuntru. Camera era mov cu auriu şi avea un pat uriaş în mijloc, un pat pentru uriaşi, şi bărbatul îi spuse lui Oryx să se dezbrace.

Oryx îl ascultă şi făcu ce i se spuse. Avea o idee vagă în legătură cu ceea ce urma să i se ceară – ceilalţi copii cunoşteau deja lucrurile astea, vorbeau deschis despre ele şi, uneori, chiar se amuzau. Se plăteau sume mari pentru ceea ce dorea acest bărbat şi existau locuri speciale în oraş unde cei ca el să poată merge. Dar unora nu le plăcea să meargă acolo deoarece spaţiul era prea public, iar lor le era jenă şi atunci preferau în mod prostesc să-şi aranjeze singuri ceva, bărbatul din cameră făcând sigur parte din această categorie. Aşa că Oryx ştia că el îşi va da jos hainele, ceea ce şi făcu, părând să-i placă faptul că ea se uită fix la penisul lui lung şi păros ca şi el, care la un moment dat făcea un mic cot. Apoi el îngenunche ca să ajungă la nivelul ei şi faţa lui se afla acum în dreptul feţei ei.

Şi cum arăta la faţă? Oryx nu-şi mai putea aminti acum. Îşi amintea singularitatea penisului, dar nu şi a feţei lui. Nu prea arăta a faţă, spuse ea. Era puhavă ca o găluşcă, cu un nas mare cât un morcov. Un nas lung şi alb ca un penis. Râse, ducându-şi mâinile la gură.

— Nu ca nasul tău, Jimmy, adăugă ea, în caz că el s-ar fi gândit la o comparaţie. Al tău e frumos, Jimmy. O minunăţie de nas, crede-mă!

— Nu-ţi fac nimic, spuse bărbatul.

Accentul îi era atât de ridicol încât lui Oryx îi venea să râdă, dar ştia că un asemenea gest n-ar fi fost tocmai potrivit. Aşa că îşi afişă zâmbetul timid, iar bărbatul îi luă mâna şi o puse pe trupul lui. Făcu asta cu o mişcare blândă, dar în acelaşi timp părea destul de furios. Furios şi grăbit.

În momentul acela uşa se izbi de perete şi în cameră apăru Unchiul En. Dar cum? Probabil că avea cheie, trebuie că cineva de la recepţie îi dăduse cheia. O luă pe Oryx în braţe, mângâind-o şi spunându-i „comoara mea mică”, şi apoi începu să ţipe la bărbat, care era foarte înspăimântat şi încerca cu

disperare să se îmbrace. Se încurcă în pantaloni şi începu să sară într-un picior, încercând să explice ceva cu accentul lui prost, încât lui Oryx i se făcu milă de el. Apoi văzu cum bărbatul îi dă bani Unchiului En, mulţi bani, toţi banii pe care-i avea în portofel, după care Unchiul En, încă mormăind ceva şi încruntat la faţă, ieşi din cameră, ţinând-o pe Oryx ca şi cum ar fi fost o vază extrem de preţioasă. Însă când ajunse în stradă începu să râdă şi să facă glume despre bărbatul din cameră şi despre cum sărea el într-un picior cu pantalonii în vine şi-i spuse lui Oryx că e fată bună; n-ar vrea cumva să mai joace jocul ăsta şi pe viitor?

Aşa încât acesta deveni jocul ei. Îi părea oarecum rău pentru bărbaţii ăştia şi, deşi Unchiul En îi spunea că meritau tot ce li se întâmpla şi că mai bine ar fi zis mersi că nu chema poliţia, Oryx regreta oarecum rolul ei în acest scenariu. Pe de altă parte, îi şi plăcea. Gândul că aceşti bărbaţi o credeau neajutorată când ea de fapt nu era o făcea să se simtă puternică. În realitate, ei erau cei neajutoraţi, ei care ajungeau de fiecare dată să bolborosească tot felul de scuze cu accentele lor idioate, ei care începeau să sară într-un picior, înţepeniţi în cracul propriilor pantaloni, cu fundurile ieşite în afară, funduri netede sau păroase, funduri de diferite mărimi şi culori, în timp ce Unchiul En îi tapa de toţi banii. Uneori se apucau şi de plâns. Cât despre bani, îşi goleau buzunarele până la ultimul sfanţ, îi dădeau Unchiului En tot ce aveau asupra lor, mulţumindu-i că era dispus să primească. Nu voiau să ajungă la închisoare, nu în acest oraş unde celulele nu arătau ca nişte camere de hotel iar procesele durau cu lunile. Tot ce voiau era să se urce într-un taxi cât mai curând cu putinţă şi să ajungă la aeroport, de unde, odată îmbarcaţi în avioanele acelea mari, să plece înapoi la ei acasă.

— Micuţa mea SuSu, îi spunea Unchiul En în timp ce o dădea jos din braţe în faţa hotelului, eşti o fetiţă tare deşteaptă. Te-aş putea lua de nevastă, ţi-ar plăcea asta?

Pentru vârsta aceea era aproape o declaraţie de dragoste, prima care îi fusese făcută, aşa încât Oryx se simţi fericită. Dar care era răspunsul pe care trebuia să-l dea? Ştia că nu fusese o întrebare adresată în serios, avea doar cinci, sau şase sau şapte ani pe-atunci, aşa încât nu putea fi vorba de căsătorie. Şi oricum, ceilalţi copii spuneau că Unchiul En are o soţie de

vârsta lui care locuia într-o altă casă, în altă parte, şi cu care Unchiul En avea copii, propriii lui copii, care mergeau la şcoală.

— Mă laşi să-ţi ascult ceasul? îl întrebă Oryx cu zâmbetul ei timid.

În loc să, era ceea ce implicase. *În loc să mă căsătoresc cu tine*, *în loc să-ţi răspund la întrebare*, *în loc să fiu copilul tău adevărat*. La care el râse din nou şi o lăsă să-i asculte ceasul, dar ea nu auzi nici o voce venind dinăuntru.

Jazz în Tara Prichinduţelor

Într-o zi apăru un alt bărbat pe care nu-l mai văzuseră niciodată – un bărbat înalt şi slab, mai înalt decât Unchiul En, îmbrăcat cu nişte haine care-i cădeau prost şi cu faţa mâncată de vărsat – care le spuse că trebuiau să meargă toţi cu el. Unchiul En îşi vânduse afacerea cu flori, le mai zise el, şi odată cu florile şi pe vânzătorii de flori. Se cărase, plecase în alt oraş, aşa că de acum înainte el avea să fie şeful.

Peste un an sau doi, una dintre fetiţele pe care Oryx o cunoscuse în primele săptămâni petrecute în camera cu saltele şi cu care acum se întâlnise din nou, în noua ei postură de actriţă, îi spuse că nu aceea fusese adevărata cauză a dispariţiei Unchiului En. În realitate, Unchiul En fusese găsit cu beregata tăiată, plutind cu faţa în jos în unul dintre multele canale ale oraşului.

Fata îl văzuse, de fapt nu ea personal, ci o cunoştinţă de-a ei. Cu toate astea, nu exista nici o urmă de îndoială că era vorba de el. Stomacul îi era umflat ca un balon, la fel şi faţa, dar cu siguranţă era Unchiul En. Cadavrul n-avea haine pe el, probabil că i le luase cineva, fie cel care-i tăiase gâtul, fie altcineva, pentru că un cadavru n-avea nevoie de aşa haine bune ca ale lui. Bineînţeles că i se luase şi ceasul, şi nici bani nu mai avea la el pentru că – şi aici fata râse – normal, dacă nu mai ai buzunare, nu mai ai nici bani.

— Aşadar, existau canale în oraşul ăla? întrebă Jimmy.

Se gândi că poate informaţia asta i-ar putea oferi un indiciu

referitor la oraşul din povestirea lui Oryx. În acele zile voia să ştie tot ce se putea şti despre Oryx şi locurile în care aceasta trăise. Ar fi vrut să le dea de urmă şi să-i cotonogească pe toţi cei care îi făcuseră rău vreodată. Se torturase cu aceste informaţii dureroase despre ea, fiecare detaliu incandescent pe care reuşea să-l smulgă de la ea şi-l băga sub unghii şi, cu cât îl durea mai mult, cu atât era mai convins că o iubea.

— O, da, erau multe canale, îi spuse Oryx. Le foloseau fermierii şi cultivatorii de flori pentru a ajunge în pieţe. Îşi priponeau bărcile şi îşi vindeau marfa chiar acolo, lângă chei. De la distanţă era o privelişte frumoasă, atâtea flori laolaltă. Se uită la el: de cele mai multe ori putea să-şi dea seama la ce se gândeşte. Dar multe oraşe au canale, continuă ea. Şi râuri. Râuri ce sunt atât de folositoare pentru transportul gunoiului, al morţilor, al pruncilor aruncaţi la gunoi şi al rahatului.

Cu toate că nu-i plăcea când el înjura, uneori îi plăcea să folosească ceea ce ea numea *cuvinte urâte*, deoarece pe el îl şocau. Odată ce se pornea, avea un arsenal variat de cuvinte urâte.

— Nu-ţi mai face atâtea probleme, Jimmy, adăuga ea pe un ton mai blând. S-a întâmplat demult, nu mai contează.

De cele mai multe ori se comporta ca şi când ar fi vrut să-l protejeze de propria ei imagine din trecut. Voia să-şi întoarcă spre el numai latura ei luminoasă. Îi plăcea să strălucească.

Aşadar, Unchiul En sfârşise într-un canal. Ghinionul lui. Nu plătise pe cine trebuia, sau nu îndeajuns. Sau poate că cineva îi făcuse o ofertă de cumpărare, preţul fusese prea mic şi el refuzase. Sau poate că fusese vândut chiar de oamenii lui. I s-ar fi putut întâmpla o mulţime de lucruri. Sau poate că nu fusese nimic premeditat, ci doar un simplu accident, o crimă întâmplătoare, un borfaş care râvnise la ceas. Unchiul En fusese neglijent şi ieşise la plimbare de unul singur. Cu toate că nu s-ar fi putut spune că era un tip neglijent.

— Am plâns când am aflat de moartea lui, spuse Oryx. Sărmanul Unchi En.

— De ce îl aperi atâta? întrebă Jimmy. Era un parazit, un vierme!

— Îi plăcea de mine.

— Îi plăceau banii!

— Bineînţeles, Jimmy, spuse Oryx. Tuturor ne plac banii. Dar mi-ar fi putut face mult mai mult rău decât mi-a făcut. Am plâns când am auzit c-a murit. Am plâns zile în şir.

— Ce rău? Ce ţi-ar fi putut face mai rău de atâta?

— Jimmy, nu-ţi mai face atâtea probleme.

Copiii au fost luaţi din camera cu saltele cenuşii, iar Oryx nu s-a mai întors niciodată acolo. Nici pe copii nu i-a mai văzut vreodată, cu excepţia unuia. Au fost despărţiţi şi fiecare a ajuns în altă parte. Oryx a fost vândută unui bărbat care făcea filme. A fost singura pe care el a cumpărat-o. I-a spus ce fetiţă frumoasă este şi a întrebat-o câţi ani are, dar ea n-a ştiut să-i răspundă. Apoi a întrebat-o dacă i-ar plăcea să joace în filme. Ea nu mai văzuse vreun film până atunci, aşa că nu ştia dacă i-ar plăcea sau nu, dar întrebarea sunase ca un fel de ofertă deosebită, aşa că a spus *da*. La momentul acela învăţase deja când *da* era răspunsul aşteptat.

Bărbatul o urcă într-o maşină împreună cu alte fetiţe, trei sau patru la număr, pe care Oryx nu le cunoştea. Peste noapte au dormit într-o casă, o casă mare. Era casa unor oameni bogaţi, fiind înconjurată de un zid înalt de beton care se continua cu un gard de sârmă ghimpată. Trebuia să treci de o poartă, înainte de a ajunge în faţa casei. Înăuntru se simţea un miros pătrunzător.

— Ce vrei să spui printr-un miros pătrunzător? vru să ştie Jimmy, dar Oryx n-a putut preciza.

Pătrunzător era doar un cuvânt pe care fusese învăţată să-l spună. În casă mirosea ca în hotelurile mai acătării în care intrase – un amestec de miros de mâncare, mobilier de lemn, spray de lustruit şi săpun. Trebuie să fi fost şi flori pe undeva prin apropiere, copaci înfloriţi şi tufişuri, pentru că le simţea parfumul. Pe jos existau covoare, dar copiii nu au călcat pe ele pentru că ele se aflau într-o cameră mare, unde ei nu au intrat, dar au trecut pe lângă acea cameră şi le-au văzut din afară. Erau de culoare albastră, roz şi roşie, nişte frumuseţi.

Camera în care au fost duse era lângă bucătărie. Se poate să fi fost cămara, sau fusese aşa ceva mai demult, pentru că mirosea a orez şi a sac, cu toate că acum nu se mai vedea nici un bob. Li s-a dat de mâncare, o masă mai bună ca de obicei, îşi amintea Oryx, care conţinea şi nişte carne de pui, şi li s-a

spus să nu facă gălăgie. Apoi s-a încuiat uşa pe dinafară. Aveau şi câini oamenii aceia, pentru că îi putea auzi lătrând în curte.

A doua zi, o parte din ele au fost suite într-un camion, nu în cabină ci în spate. Acolo mai erau două fetiţe, micuţe, cam de aceeaşi vârstă cu Oryx. Una dintre ele tocmai fusese luată de lângă părinţi, dintr-un sat, şi de aceea plângea încontinuu, în surdină, acoperindu-şi faţa cu mâinile. După ce au fost urcate acolo, au fost încuiate din nou şi, dintr-odată, s-a făcut întuneric şi foarte cald. Pe drum li s-a făcut sete şi când au vrut să facă pipi a trebuit să facă acolo, în camion, pentru că nu s-au făcut opriri deloc. Sus, undeva, exista un gemuleţ pe unde intra ceva aer.

După vreo două ore care, din cauza căldurii şi a întunericului, li se păruseră a fi mult mai multe, camionul s-a oprit şi copiii au fost coborâţi pentru a fi predaţi unui alt bărbat.

— Era ceva scris pe camion? întrebă Jimmy, încercând să facă pe detectivul.

— Da, scria ceva cu roşu.

— Ce anume?

— Da’ de unde vrei să ştiu? răspunse Oryx cu reproş.

Jimmy se simţi prost.

— Era şi ceva desenat?

— Da, era, spuse Oryx după un moment de gândire.

— Ce era desenat?

Oryx se gândi.

— Era un papagal. Un papagal roşu.

— În zbor sau stând?

— Jimmy, eşti bolnav.

Jimmy deveni obsedat de acest papagal roşu. Uneori şi-l imagina încărcat de mister şi semnificaţii ascunse, un simbol care s-ar fi putut potrivi oricărui context. Trebuie să fi fost marca vreunei companii, un logo. Căută pe internet, *Parrot*, *Parrot Brand*, *Parrot Inc.*, *Redparrot*. Nu găsi nimic, în schimb dădu peste Alex, papagalul din copilărie, care spunea *Acum trebuie să plec!* dar Alex nu avea culoarea potrivită. Şi-ar fi dorit ca acest papagal roşu să fie conexiunea dintre povestea lui Oryx şi aşa-zisa realitate înconjurătoare. Ar fi vrut ca, într-o zi, când se va plimba pe stradă sau va naviga pe internet, să dea peste acest papagal şi, odată cu el, să i se reveleze codul

sau parola care ar fi dus la descifrarea atâtor necunoscute.

Clădirea în care se făceau filmele era într-un alt oraş, sau, poate, într-o altă zonă a aceluiaşi oraş, deoarece acesta era foarte mare, spunea Oryx. Camera pe care o împărţea cu alte fetiţe se afla în aceeaşi clădire în care filmau. Nu ieşeau aproape niciodată afară, cu excepţia momentelor când filmul urma să fie făcut pe acoperiş, care era plat. Unii dintre bărbaţii care intrau în clădire voiau să stea în aer liber pe perioada filmărilor. Voiau să fie văzuţi dar, în acelaşi timp, nu voiau să fie. Acoperişul era înconjurat de un mic paravan.

— Poate că voiau să-i vadă Dumnezeu, spuse Oryx. Ce zici, Jimmy? Crezi că voiau să se dea mari în faţa lui Dumnezeu? Eu aşa mă gândesc.

Toţi aceşti bărbaţi aveau propriile lor idei cu privire la ce ar fi trebuit să conţină filmele lor. Unii ţineau să apară diverse obiecte sau lucruri pe fundal, ca de exemplu scaune sau copaci, alţii voiau frânghii, pantofi sau ţipete. Uneori spuneau *Fă aşa cum îţi zic*, *doar sunt banii mei!* sau alte lucruri de genul ăsta, pentru că totul în aceste filme avea un anumit preţ. Fiecare fundiţă, fiecare floare, fiecare obiect, fiecare gest. Dacă bărbaţii se gândeau să introducă un element de noutate, trebuia obligatoriu să aibă loc o discuţie în care să se analizeze care vor fi costurile acestuia.

— Şi uite aşa m-a învăţat viaţa, spuse Oryx.

— Ce te-a învăţat? întrebă Jimmy.

N-ar fi trebuit să mănânce pizza aia şi nici să fumeze jointul de după. Îi era puţin greaţă.

— Că totul are un preţ.

— Nu chiar totul. De exemplu, nu poţi să cumperi timpul. Nu poţi să cumperi…

Ar fi vrut să spună *dragostea*, dar ezită. Ar fi fost prea siropos.

— Nu poţi să-l cumperi, dar asta nu înseamnă că n-are un preţ, spuse Oryx. Totul are un preţ.

— Eu nu am, spuse Jimmy, încercând să facă o glumă. Eu nu am preţ.

Greşit, ca de obicei.

Ca să joci într-un film, spuse Oryx, trebuia să faci tot ceea

ce ţi se cerea. Dacă voiau să zâmbeşti, atunci trebuia să zâmbeşti, dacă voiau să plângi, atunci plângeai. Indiferent ce-ţi cereau, trebuia să te execuţi şi o făceai, pentru că îţi era teamă să nu o faci. Bărbaţilor care veneau le făceai ceea ce ţi se cerea şi uneori bărbaţii îţi făceau ţie anumite lucruri. Asta însemnau filmele.

— Ce fel de lucruri? întrebă Snowman.

— Ştii tu, spuse Oryx. Doar ai văzut în pozele alea.

— Numai pe aia am văzut-o, răspunse Snowman. Numai pe aia cu tine.

— Pun pariu c-ai văzut şi altele în care eram eu. Doar că nu-ţi mai aminteşti. Plus că arătam diferit, uneori purtam perucă şi tot felul de haine. Aş fi putut fi altcineva, aş fi putut face altceva.

— Ca de exemplu? Ce altceva te mai puneau să faci?

— Toate filmele erau la fel, răspunse Oryx.

Se spălase pe mâini şi acum se dădea cu ojă pe unghii, pe unghiile ei ovale, atât de delicate, atât de perfecte. Culoarea piersicii, ca să se asorteze cu halatul înflorat cu care era îmbrăcată. Nici o dungă pe lângă. Mai târziu avea să-şi facă şi unghiile de la picioare.

Copilele se plictiseau mai puţin când făceau filme decât când nu făceau, acestea fiind momente în care practic stăteau degeaba. Se uitau la desene animate pe DVD-uri vechi ce zăceau aruncate într-o cameră – şoareci şi păsări urmărite de alte animale care nu le puteau prinde niciodată – sau îşi periau şi împleteau părul una alteia, sau pur şi simplu mâncau şi dormeau. Uneori mai veneau şi alţi oameni în clădire, pentru alte tipuri de filme. Veneau femei în toată firea, cu sâni, şi bărbaţi maturi, actori. Copilele puteau să rămână să se uite cum se făceau filmele, cu condiţia să nu le stea în cale. Uneori însă, actorii obiectau deoarece fetiţele chicoteau la vederea penisurilor lor – aşa de mari şi apoi dintr-odată aşa de mici – şi atunci erau trimise înapoi în camera lor.

Făceau baie des – acest lucru era foarte important. Pentru asta foloseau o căldare. În zilele proaste, când nu filmau, oboseau repede, deveneau agitate şi atunci se luau la ceartă şi se băteau. Uneori li se dădeau o bucată de pâine şi o băutură pentru a le mai potoli – bere probabil – însă niciodată droguri

puternice pentru că le-ar fi îmbătrânit trăsăturile. Nu erau lăsate nici să fumeze. Bărbatul care era responsabil de ele – un bărbat masiv, nu cel din spatele camerei de filmat – spunea că fumatul le îngălbenea dinţii. Cu toate acestea, uneori mai fumau, deoarece cameramanul le mai strecura câte o ţigară.

Cameramanul era alb şi se numea Jack. Pe el îl vedeau cel mai des. Avea părul lăţos şi emana un miros puternic deoarece îi plăcea să mănânce multă carne. Nu-i plăcea peştele, nu-i plăcea orezul, dar îi plăceau tăieţeii. Tăieţeii şi carnea din belşug.

Jack spunea că acolo de unde vine el filmele erau mai bune, cele mai bune din lume. Mereu spunea că vrea să se întoarcă acasă şi că avusese un noroc chior că mai era încă în viaţă – că ţara asta fututã încă nu-l omorâse cu mâncarea ei de rahat. Spunea că o dată a fost la un pas de moarte, din cauza unei boli pe care a luat-o din apă, şi singurul lucru care l-a salvat a fost faptul că s-a făcut pulbere, pentru că alcoolul omorâse toţi microbii. Apoi a trebuit să le explice ce sunt microbii, deoarece fetiţele au râs când au auzit de păţania lui, necrezând că există microbi. L-au crezut în privinţa bolii, pentru că văzuseră şi ele astfel de cazuri. Spiritele o cauzaseră, toată lumea ştia asta. Spiritele şi ghinionul. Jack nu rostise rugăciunile potrivite.

Jack spunea că s-ar fi îmbolnăvit de o sută de ori din cauza mâncării de doi bani şi a apei proaste dacă n-ar fi avut un stomac rezistent. Spunea că-ţi trebuie un stomac tare ca să rezişti în meseria asta. Spunea că tipul de cameră video pe care o avea el era complet depăşit şi că lumina nu era niciodată bună, drept pentru care nu era de mirare că totul mirosea a ieftenşug de cea mai proastă calitate. Mai spunea că ar fi putut fi bogat dacă nu şi-ar fi băut toţi banii. Că banii nu se ţineau de el, îi alunecau din mână precum alunecă apa pe o târfă cremuită. „Aveţi grijă să n-ajungeţi ca mine când o să creşteţi mari”, le spunea el fetelor şi ele râdeau pentru că orice li s-ar fi întâmplat, n-aveau cum să ajungă ca el, un uriaş cu laţe şi faţă de clovn şi cu un fel de morcov veştejit în loc de sculă.

Oryx spunea că avusese multe ocazii să vadă acel morcov veştejit de aproape, deoarece lui Jack îi plăcea să imite cu ea diverse chestii din filme, atunci când nu filmau. După care se posomora şi-i spunea că-i pare rău. Asta o nedumerea pe Oryx.

— O făceai gratis? întrebă Jimmy. Parcă spuneai că totul are un preţ.

Nu avea sentimentul că ar fi câştigat runda anterioară despre bani şi mai voia o şansă.

Oryx se opri, rămânând cu pensula de la ojă suspendată în aer. Îşi contemplă degetele.

— Făceam schimb, spuse ea.

— Făceaţi schimb? întrebă Jimmy. Ce Dumnezeu putea să-ţi dea ţie pula aia amărâtă?

— De ce vorbeşti aşa despre el? zise Oryx. Nu-mi făcea altceva decât ce faci şi tu cu mine acum. De fapt, tu-mi faci chiar mai multe!

— Dar nu împotriva voinţei tale, spuse Jimmy, şi oricum nu mai eşti un copil acum.

Oryx râse.

— Oare care-i voinţa mea? spuse ea. După care, surprinzându-i privirea îndurerată, se opri din râs. M-a învăţat să citesc, spuse ea încet. Să vorbesc în engleză şi să citesc cuvintele englezeşti. La început doar vorbeam, apoi însă am început să citesc, mai greu la început, şi nici azi nu vorbesc foarte bine, dar trebuie să începi de undeva, nu-i aşa, Jimmy?

— Vorbeşti impecabil, spuse Jimmy.

— Nu-i nevoie să mă minţi, Jimmy. Şi uite aşa. Mi-a luat ceva timp până am învăţat, dar el s-a dovedit foarte răbdător. Avea o carte, nu ştiu de unde o luase, o carte pentru copii, despre o fetiţă cu codiţe lungi şi ciorapi trei sferturi – ăsta a fost un cuvânt dificil, *ciorap* – care ţopăia de colo-ncoace şi făcea ce-avea ea chef. Aşa că citeam din cartea asta. A fost un schimb avantajos, Jimmy, pentru că dacă n-aş fi făcut-o, acum n-aş putea vorbi cu tine, nu?

— Ce să nu fi făcut? spuse Jimmy. Nu putea să mai suporte. Dacă Jack, gunoiul ăsta mizerabil, târâtura asta ordinară, ar fi fost acolo în cameră, i-ar fi sucit gâtul ca unui pui de găină. Ce i-ai dat în schimb? I-ai luat-o-n gură?

— Crake are dreptate, spuse Oryx cu răceală. Chiar nu poţi să gândeşti elegant.

Gândire elegantă era o expresie de matematician, parte din jargonul condescendent folosit de tocilarii de la mate, dar Jimmy se simţi rănit oricum. De fapt, nu. Ceea ce-l rănise era gândul că Oryx şi Crake îl vorbeau pe la spate în termenii ăştia.

— Îmi cer scuze, spuse el.

Trebuia să-şi fi dat seama că nu se cuvenea să vorbească aşa de brutal cu ea.

— Acum probabil că n-aş mai face-o, dar atunci eram un copil, spuse Oryx, îmblânzindu-şi şi ea vocea. De ce eşti atât de furios?

— Pentru că nu pot să înţeleg chestia asta, spuse Jimmy.

Unde era ura ei, furia, cât de adânc îi era îngropată şi ce ar fi trebuit să facă el pentru a o scoate la iveală?

— Ce chestie nu poţi să înţelegi?

— Povestea ta de doi bani. Toată această bunătate şi acceptare.

— Dacă nu vrei să înţelegi asta, Jimmy, spuse Oryx privindu-l cu tandreţe, ce anume ţi-ar plăcea să înţelegi?

Jack numise clădirea în care se făceau filmele Pixieland[53]. Nici unul dintre copii nu ştia la ce se referă cuvântul – *Pixieland* – deoarece era în engleză şi desemna un concept englezesc şi Jack nu era în stare să-l explice. Scularea, prichinduţelor! La treabă cu voi! obişnuia el să le spună. Sau, e timpul pentru o bombonică! Uneori le mai dădea câte o bomboană, ceea ce era un răsfăţ. Vrei o bombonică, bombonico? le spunea el. Asta era tot o glumă de-a lui, dar nici pe asta n-aveau cum s-o înţeleagă.

Dacă avea chef, sau dacă tocmai trăsese ceva pe nas, le lăsa să se uite la propriile lor filme. Începuseră şi ele să-şi dea seama dacă băgase ceva în venă pentru că atunci era mai vesel ca de obicei. Îi plăcea să asculte muzică în timp ce ele munceau, întotdeauna ceva săltăreţ. Ritmată, îi spunea el. Elvis Presley sau ceva asemănător. Spunea că-i plac hiturile vechi de pe vremea când melodiile aveau versuri. Sunt un sentimental, le spunea fetiţelor, provocând nedumerire. Îi plăceau şi Frank Sinatra, şi Doris Day. Oryx învăţase pe de rost cuvintele la *Love Me or Leave Me* înainte să ştie ce înseamnă. Cântă-mi şi mie nişte jazz de prichinduţă, îi spunea Jack şi Oryx îi cânta melodia asta. Întotdeauna se arăta mulţumit.

— Cum zici că îl chema pe individul ăsta? întrebă Jimmy.

Ce idiot, Jack ăsta! Jack idiotul, Jack pocitania, Jack codoşul!

---

[53] În traducere liberă, Ţara Prichinduţelor.

Se simţea mai bine dacă-i găsea tot felul de apelative, realiză el. I-ar fi plăcut să-i rupă gâtul.

— Ăsta era numele lui: Jack. Ţi-am spus doar. Odată ne-a recitat şi o poezie cu numele lui, direct în engleză. *Jack be nimble*, *Jack be quick*, *Jack has got a big candlestick*.[54]

— Mă refer la numele de familie.

— N-avea nume de familie.

Jack numea ceea ce făceau ele *lucru*, iar pe fetiţe le striga *lucrătoare*. Obişnuia să le spună *Fluieraţi când lucraţi!* Sau *Lucraţi mai cu spor*, *puneţi suflet în ceea ce faceţi!* Sau *Comportaţi-vă ca şi cum v-ar plăcea dacă nu vreţi s-o-ncurcaţi cu mine!* sau *Haideţi*, *piticanii sexoase*, *mai cu viaţă*, *mai cu viaţă!* sau *Numai o dată-n viaţă sunteţi tinere!*

— Asta-i tot, spuse Oryx.

— Cum adică, asta-i tot? Ce vrei să spui?

— Asta-i toată povestea, spuse ea. Asta a fost tot.

— Bun, atunci te întreb eu, v-au….

— Ne-au ce?

— Nu, n-aveau cum. Eraţi prea mici. N-ar fi putut…

— Te rog, Jimmy, du întrebarea până la capăt. Ei, nu mai spune. Îi venea s-o scuture bine.

— Bine, atunci. V-au violat vreodată?

De-abia reuşi să pronunţe cuvântul. Ce răspuns aştepta acum, ce anume voia?

— De ce vrei să vorbim despre lucruri neplăcute? spuse ea. Vocea îi era argintie, ca o cutie muzicală. Îşi flutură mâinile în aer ca să i se usuce oja. Ar trebui să ne concentrăm doar pe lucrurile frumoase din viaţă. Există atâtea lucruri frumoase pe lume dacă ne uităm cu atenţie în jur! Tu, în schimb, alegi să te uiţi numai la noroiul de sub picioare. Nu-ţi face bine deloc.

Era clar că n-avea de gând să-i spună. De ce-l scotea oare din sărite chestia asta?

— Sexul nu era real, nu-i aşa? întrebă el. În timpul filmului. Era doar simulare, nu?

— Jimmy, tu ar trebui să ştii cel mai bine, sexul nu poate fi decât real.

---

54 Jack e iute, Jack e tare, Jack are o lumânare mare.

7

Sveltana

Snowman deschide ochii, îi închide la loc, îi deschide din nou şi-i ţine deschişi. A avut o noapte cumplită. Nu-şi dă seama ce-i mai rău, un trecut pe care nu-l mai poate avea înapoi sau un prezent care-l va distruge dacă se uită prea atent la el? Apoi mai e viitorul. Un vertij absolut.

Soarele e deasupra orizontului, ridicându-se încet, ca şi cum ar fi tras de un scripete. Cerul e plin de nori turtiţi şi încremeniţi, roz şi purpurii mai sus şi aurii mai jos. Valurile se unduiesc înainte şi înapoi. Gândul la ele îi provoacă o senzaţie de greaţă. Îi e teribil de sete, are o durere de cap îngrozitoare şi urechile îi sunt înfundate, îi ia ceva timp să realizeze că e mahmur.

E vina ta! îşi spune. S-a purtat prosteşte aseară: s-a întrecut cu băutura, a urlat, a bătut câmpii, s-a lăsat pradă nemulţumirilor lipsite de sens. Pe vremuri n-ar fi avut mahmureala asta după atât de puţină băutură, dar acum nu mai are antrenamentul de altădată şi nu mai e în formă.

Bine măcar că n-a căzut din copac. Şi mâine e o zi, declamă el către norii roz şi purpurii. Dar dacă şi mâine e o zi, atunci ziua de azi ce este? Aceeaşi zi ca şi cea de ieri sau de mâine, cu excepţia faptului că acum are pe tot corpul senzaţia de limbă încărcată.

Un stol lung de păsări se desprinde de pe turnurile goale – pescăruşi, egrete şi bâtlani care se duc să prindă peşte de-a lungul ţărmului. La vreo doi kilometri înspre sud se poate vedea cum se formează o mlaştină sărată pe locul unei foste gropi de gunoi presărată acum cu case înşiruite, pe jumătate acoperite de apă. Toate păsările se-ndreaptă acolo: spre tărâmul boişteanului. Snowman le priveşte cu invidie: pentru ele viaţa e cum nu se poate mai bună, nimic nu le perturbă fericirea.

Mănâncă, se fut, se cacă şi ţipă, asta fac toată ziua. Poate că într-o altă viaţă s-ar fi furişat până în preajma lor, le-ar fi urmărit prin binoclu, minunându-se de graţia de care dau dovadă. Nu. N-ar fi făcut niciodată asta. Nu a fost niciodată genul, îşi aminteşte de una dintre profesoarele lor, o împătimită a naturii – Sally-nu-ştiu-cum – care-i căra în ceea ce ea numea ieşiri în aer liber. Terenul de golf al Complexului şi câteva iazuri cu nuferi erau singurele locuri în care îi ducea. *Priviţi! Vedeţi răţuştele alea drăgălaşe? Se numesc raţe sălbatice.* Încă de-atunci Snowman găsise păsările plictisitoare, dar nu-i trecuse prin minte să le facă rău. Acum, în schimb, şi-ar dori să aibă la el o praştie.

Se dă jos din copac, mai cu grijă decât de obicei, pentru că e încă ameţit. Îşi verifică şapca de baseball, alungă un fluture – atras fără îndoială de izul de sare – şi se uşurează pe greieri, ca de obicei. Am o rutină zilnică, îşi zice. Rutina e bună. Mintea toată i se transformă într-o grămadă uriaşă de magneţi de frigider.

După asta se duce la ascunzătoarea sa din blocuri de ciment, dă deoparte plasa de sârmă, îşi ia ochelarii de soare fără o lentilă şi bea nişte apă dintr-una din sticlele de bere. Ce n-ar da să aibă o bere adevărată, sau o aspirină, sau încă o sticlă de whisky!

— Cui pe cui se scoate, i se adresează el sticlei de bere.

Nu trebuie să bea prea multă apă dintr-odată dacă nu vrea să vomite. Îşi toarnă pe cap ce-a mai rămas în sticlă şi-şi mai ia una. Se aşază pe jos, sprijinindu-se de trunchiul copacului şi aşteptând ca stomacul să i se mai liniştească. Şi-ar dori să aibă ceva de citit. De citit, de văzut, de auzit, de studiat, de compilat. Resturi de vocabular îi plutesc în cap: *mefitic*, *metronom*, *mastită*, *metatarsal*, *mefient*.

— Pe vremuri eram erudit, spune el cu voce tare.

Erudit. Un cuvânt lipsit de speranţă. Ce reprezintă toate acele lucruri pe care credea că le ştie, şi unde au dispărut?

După un timp, i se face foame. Ce se mai găseşte în ascunzătoare care să aibă cât de cât legătură cu mâncarea? N-ar fi trebuit să mai aibă un fruct de mango? Nu, asta a fost ieri. Tot ce a mai rămas din el e o pungă de plastic cleioasă acoperită de furnici. Ar mai fi Joltbar-ul, batonul energizant cu

ciocolată, dar n-are chef de aşa ceva, aşa că deschide conserva Sveltana, un asortiment de cârnaţi vegetali. Nu i-ar strica un deschizător de conserve mai puţin ruginit. Carnaţii sunt de regim, bej la culoare şi neplăcut de moi la pipăit, ca un căcăcel de bebeluş, se gândeşte el, dar reuşeşte până la urmă să-i mănânce. Produsele Sveltana au fost întotdeauna mai bune dacă nu te uitai la ele când le băgai în gură.

Au proteine, dar nu în cantitate suficientă pentru el. Nici caloriile nu sunt prea multe. Bea şi zeama caldă, fără gust, care – îşi spune el – trebuie să fie plină de vitamine. Sau măcar de minerale. Sau de ceva. Odată, demult, ştia pe de rost lucrurile astea. Ce se întâmplă cu creierul lui? Are impresia că dacă partea de sus a gâtului i s-ar deschide asemenea capacului unui canal de scurgere a dejecţiilor, ar vedea fragmente de cuvinte învârtindu-se acolo într-un lichid cenuşiu care, realizează el, ar fi de fapt creierul lui în plin proces de dizolvare.

E timpul să accepte realitatea. Mai pe şleau spus, faptul că moare încet de foame. Un peşte pe săptămână e singurul lucru de care poate fi sigur şi Crakerii interpretează asta în cel mai literal mod cu putinţă, fie că e vorba de un peşte mai măricel sau de unul prăpădit, numai spini şi oase. E conştient că dacă nu se realizează un echilibru între proteine, amidon şi cealaltă componentă – carbohidraţii, sau asta e totuna cu amidonul? – are să înceapă să-şi consume propriul ţesut adipos, sau ce a mai rămas din el şi, după asta, masa musculară.

Inima e şi ea un muşchi. Îşi imaginează cum inima i se va micşora până ce va ajunge de mărimea unei nuci.

La început a mai mâncat fructe, nu numai la conservă, din acelea pe care reuşea să le şterpelească, ci şi naturale, culese din parcul dendrologic aflat la o oră de mers pe jos, înspre nord. Pe-atunci ştia cum să ajungă acolo, avea o hartă pe care între timp a pierdut-o în timpul unei furtuni. Fructele Lumii, aşa se numea zona unde voise să ajungă. Găsise ceva banane în secţiunea Tropicală şi un alt fruct, rotund, verde şi noduros, pe care nu-l încercase, de teamă să nu fie otrăvitor. În zona Temperată găsise struguri, căţăraţi pe un spalier. Aerul condiţionat pe bază de energie solară încă mai funcţiona în seră, cu toate că unul dintre panouri era spart. Mai găsise şi nişte caise, dar începuseră să se înnegrească în locurile în care

se hrăniseră viespile şi câteva erau chiar stricate. Le devorase şi pe acestea, fără discriminare, la fel cum mâncase şi lămâile. Fuseseră amare, dar se forţase să le bea zeama pentru că auzise de scorbut în filmele vechi cu piraţi. Gingii sângerânde, dinţii care cad toţi odată. Până acum nu i se întâmplase aşa ceva.

La momentul de faţă, Fructele Lumii nu mai are nici un fruct care să poată fi consumat. Habar n-are cât va mai dura până se vor face din nou altele. Ar trebui să mai crească pe undeva nişte fructe sălbatice. Are să-i întrebe pe copii despre asta, data viitoare când vin să-l iscodească; sigur vor şti să-i spună unde mai poate găsi aşa ceva. Cu toate că le aude glasurile mai în depărtare, înspre plajă, râzând şi strigându-se unul pe celălalt, în dimineaţa asta nu par să aibă intenţia de a veni să-l vadă. Poate că s-au plictisit de el, poate că nu mai au chef să-l bată la cap cu întrebări la care el nu vrea să răspundă sau, dacă le răspunde, răspunsurile lui să nu aibă nici o noimă pentru ei. Poate că e depăşit deja, o noutate din care nu mai au ce extrage, o jucărie stricată. Poate că şi-a pierdut carisma, ca un fost pop star care a chelit şi, odată cu asta, i-a pierit şi farmecul. Ar trebui să se bucure la gândul că va fi lăsat în pace, dar de fapt găseşte asta deprimant.

Dacă ar avea o barcă, ar putea să vâslească până la turnuri, să urce în ele şi să dea iama în cuiburi, să fure toate ouăle. Dar pentru asta ar avea nevoie de o scară. De fapt nu-i o idee prea bună, turnurile sunt fragile, numai în perioada de când a venit el aici a văzut câteva prăbuşindu-se. Ar mai putea merge în zona bungalow-urilor şi a rulotelor, să vâneze şobolani pe care apoi să-i prăjească pe foc. E o posibilitate. Sau ar putea să încerce să meargă până la cel mai apropiat Modul, unde prada ar fi în cantităţi mai mari şi mai variate, pentru că acolo viaţa era mai bună. Sau poate chiar într-una din coloniile pentru pensionari, într-una din comunităţile autonome, ceva de genul ăsta. Dar nu mai are nici o hartă pe care s-o consulte şi nu poate risca să se rătăcească, să-l prindă noaptea pe drum fără vreun copac prin preajmă ca să se adăpostească. Lupicanii nu ar ezita să-l încolţească.

Ar putea să prindă un porcan, să-i tragă o bâtă în cap şi să-l măcelărească pe ascuns. Ar fi nevoit atunci să cureţe mizeria. Are o bănuială că vederea sângelui şi a maţelor ar putea să

dăuneze grav imaginii lui în ochii Copiilor lui Crake. Însă un festin cu carne de porcan i-ar schimba mult viaţa în bine. Porcanii au multă grăsime pe ei şi grăsimea e un carbohidrat. Sau nu e? Se chinuieşte să-şi amintească lecţia din şcoală sau vreunul din tabelele studiate mai demult, care să-i spună exact ce şi cum. Pe vremuri ştiuse lucrurile astea bine, dar acum fişierele sunt goale.

— Şuncă de porc, spune el cu voce tare. Aproape că simte mirosul acestei şunci, cum se prăjeşte-n tigaie pentru a fi servită cu ou şi cu pâine prăjită, la care să se adauge o ceaşcă cu cafea… *Vreţi şi frişcă?* îi şopteşte un glas de femeie, vreo chelneriţă obraznică, fără nume, cu şorţuleţ alb şi pămătuf de praf, dintr-o farsă porno. Îşi dă seama că a început să saliveze.

Grăsimea nu e un carbohidrat. Grăsimea e grăsime, îşi loveşte fruntea cu palma, ridică din umeri, îşi răsfiră degetele de la mâini.

— Deştept mai eşti! îşi spune. Hai, următoarea întrebare.

Nu ignoraţi o sursă bogată în substanţe hrănitoare ce poate sta chiar sub nasul dumneavoastră, spune o altă voce pe un ton instructiv şi enervant, pe care-l recunoaşte dintr-un manual de supravieţuire răsfoit cândva în toaleta cuiva. Când săriţi de pe un pod, încordaţi-vă fesele astfel încât apa să nu vă intre în anus. Când vă scufundaţi în nisipuri mişcătoare, aveţi tot timpul la îndemână un băţ de schi. Ăsta da sfat! E vocea aceluiaşi tip care susţinea că poţi prinde un aligator folosind doar un băţ cu vârful ascuţit. Apoi, ca gustare, le recomandase să mănânce viermi şi râme pe care le puteai şi prăji dacă voiai.

Snowman se poate imagina ridicând buşteni în căutare de hrană, dar nu la momentul acesta. Înainte să ajungă să facă şi treaba asta, are să mai încerce ceva. Are să se întoarcă la Complexul RejoovenEsense[55], de unde a venit. E un drum lung până acolo, mai lung decât oricare altul pe care l-a făcut până acum, dar va merita efortul dacă va reuşi. E convins că mai există destule provizii acolo, nu numai conserve pline cu bunătăţi, dar şi băutură. Când şi-au dat seama ce avea să se întâmple, locuitorii Complexului au lăsat totul baltă şi au fugit. N-au avut timp de pierdut cu golitul supermarketurilor.

---

[55] Ortografie modificată pentru *rejuvenescence*, însemnând „reîntinerire."

Are neapărată nevoie şi de un pistol automat cu care ar putea doborî câţiva porcani, ar ţine lupicanii la distanţă şi – Idee! Bec aprins deasupra capului! – ştie exact unde ar putea găsi unul. Cupola de sticlă a lui Crake conţine un întreg arsenal care, teoretic, ar trebui să fie neatins. Era denumită *Parodice*, iar el, fiind unul dintre îngerii care păziseră intrarea, ca să zicem aşa, ştie unde se află fiecare obiect, aşa încât n-ar trebui să fie deloc greu să găsească ce-l interesează. O scurtă vizită înăuntru, şi apoi va fi pregătit pentru orice.

Dar nu-i aşa că nu prea vrei să te întorci acolo? îi şopteşte o voce molatică.

— Nu în mod deosebit.

Deoarece?

— Deoarece, ce?

Hai, *nu-ţi fie frică*, *spune*.

— Am uitat.

Nu-i adevărat. *N-ai uitat nimic*.

— Sunt un om bolnav, se lamentează el. Am scorbut! Pleacă de-aici!

Ceea ce trebuie să facă acum este să se concentreze. Să stabilească priorităţile. Să reducă lucrurile la esenţă, iar esenţa spune: *Dacă nu mănânci ai să mori*. Mai „esenţial” de-atât nu se poate.

Complexul Rejoov e prea departe pentru o plimbare de-o zi. Pentru a ajunge la el, cuvântul potrivit e mai degrabă *expediţie*. Va trebui să rămână acolo peste noapte. Ideea nu-l încântă – unde are să doarmă? – dar, dacă e îndeajuns de precaut, n-are să i se-ntâmple nimic.

Echipat cu o cutie de cârnaţi Sveltana în stomac şi cu un ţel în minte, Snowman începe să se simtă aproape normal. Are o misiune de îndeplinit şi aşteaptă acest lucru cu nerăbdare. E posibil să dea peste tot felul de chestii: cireşe în coniac, alune prăjite, imitaţie de supă Spam la cutie, asta dacă teoria serendipităţii funcţionează. Un camion cu bere sau whisky. Complexele nu se zgârceau, în interior puteai găsi tot ce-ţi doreai, în timp ce afară era criză.

Se ridică în capul oaselor, se întinde, scărpinându-se în jurul cojilor de la înţepăturile mai vechi de pe spate – se simt ca şi cum ar avea nişte unghii crescute acolo – după care se întoarce

pe potecă până la copacul lui, ridicând din mers sticla de whisky pe care o aruncase după lupicani cu o seară în urmă. O miroase la gură, după care o aruncă împreună cu cutia de conserve în movila de gunoi unde, printre containerele goale, îşi face de cap un roi de muşte desfrăbălate. Uneori, noaptea, aude zgomotele raconcşilor cotrobăind prin groapa lui de gunoi. Sunt în căutarea unei mese gratuite, printre rămăşiţele catastrofei, aşa cum şi el a făcut, în repetate rânduri, şi urmează s-o facă din nou.

Apoi începe pregătirile. Îşi reînnoadă cearşaful, trecându-l pe după umeri şi printre picioare, iar cu restul făcând un soi de cordon, pe care îl strânge în faţă, după care îşi îndeasă batonul de ciocolată într-unul din faldurile materialului. Îşi găseşte un băţ, lung şi destul de drept. Se hotărăşte să ia doar o singură sticlă de apă. E puţin probabil să nu găsească apă pe drum, iar dacă totuşi nu va găsi, poate oricând folosi apa de torent de la furtuna de după-amiază.

Va trebui să le spună Copiilor lui Crake despre plecarea lui. N-ar vrea să-i observe singuri dispariţia şi să plece în căutarea lui. S-ar expune la prea multe pericole în felul acesta sau s-ar putea rătăci. În pofida caracterului lor enervant – aici intrând optimismul naiv, prietenia sinceră, calmul imperturbabil şi vocabularul limitat – simte nevoia să-i protejeze. Intenţionat sau nu, au fost lăsaţi în grija lui, iar ei habar n-au de asta. Habar n-au, de exemplu, cât de smintită e grija de care dă el dovadă.

Cu băţul în mână, repetând în gând povestea ce urmează să le-o spună, o porneşte înspre tabăra lor. Ei numesc acest drum Calea Peştelui lui Snowman, deoarece pe aici merg în fiecare săptămână când se duc să-i prindă peştele cerut. Drumul ocoleşte plaja, ţinându-se tot timpul pe la umbră. Chiar şi aşa, Snowman îl găseşte prea expus şi-şi îndeasă mai bine pe cap şapca de baseball ca să se protejeze de soare. Când se apropie îndeajuns de ei, începe să fluiere pentru a-i înştiinţa de venirea lui. Nu vrea să-i sperie sau să abuzeze de politeţea lor, nu vrea să le treacă graniţa fără să fie invitat, să apară dintr-odată în faţa lor, ieşind din desişuri, ca un exhibiţionist grotesc care se arată unui grup de eleve.

Fluieratul lui funcţionează precum clopoţelul leprosului: toţi cei care sunt deranjaţi de prezenţa ologului se pot da deoparte

din calea lui. Nu că boala lui ar fi contagioasă: ce are el nu-i poate molipsi. Sunt cu toţii imuni la el.

Tors

Bărbaţii execută ritualul de dimineaţă. Stând la o distanţă de trei metri unul de celălalt şi formând un rând lung care se curbează la ambele capete, înspre pădure, urinează de-a lungul liniei invizibile ce le demarchează teritoriul. Poziţia corpurilor, îndreptate spre exterior, îi amintesc lui Snowman de imaginile cu boii moscaţi din revistele de pe vremuri. Au o expresie serioasă pe faţă, potrivit îndatoririi ce le revine. Lui Snowman îi aduc aminte şi de taică-său, plecând la serviciu dimineaţa, cu diplomatul în mână şi cu acea mină hotărâtă, şi puţin încruntată, a persoanei care ştie ce vrea şi aşteaptă cu interes provocările.

Bărbaţii fac asta de două ori pe zi, aşa cum au fost învăţaţi: e necesar să păstreze volumul constant şi mirosul proaspăt. Crake a folosit ca model canidele şi mustelidele, dar şi alte specii. Marcarea teritoriului era un element fundamental în viaţa mamiferelor, dar nu numai. Recurgeau la ea şi unele reptile, anumite şopârle…

— Mai lasă-mă cu reptilele tale, îi spunea Jimmy.

Potrivit lui Crake – şi de atunci încolo, Snowman n-a observat nimic care să nu-i probeze primului teoria – chimicalele conţinute de urina acestor bărbaţi sunt foarte eficiente împotriva lupicanilor şi raconcşilor, deşi funcţionează într-o mai mică măsură şi în cazul râsucilor şi a porcanilor. Lupicanii şi răsucii reacţionează la mirosul speciei lor şi îşi imaginează un exemplar uriaş de care ar fi mai bine să se ferească. Raconcşii şi porcanii îşi închipuie prezenţa în zonă a unui prădător de talie mare. Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile în teorie.

Crake acordase numai bărbaţilor acest tip de urină specială. Spunea că vor trebui şi ei să facă ceva deosebit, ceva care să n-aibă legătură cu naşterea, astfel încât să nu se simtă mai puţin importanţi. Prelucrarea lemnului, vânătoarea, finanţele,

războiul şi golful nu vor mai fi o opţiune, glumise el.

Există totuşi câteva minusuri în acest plan – cercul de urină care le îngrădeşte teritoriul miroase ca o grădină zoologică lăsată de izbelişte – dar, cel puţin, aria cuprinsă de el este îndeajuns de mare ca mirosul să se mai estompeze pe măsură ce te-ndepărtezi şi, oricum, Snowman s-a obişnuit cu el.

Aşteaptă politicos ca bărbaţii să termine. Nici unul dintre ei nu-l invită să li se alăture, deja ştiu că urina lui e ineficientă. De asemenea, ţine de obiceiul lor să rămână tăcuţi pe toată durata exercitării acestei îndatoriri: trebuie să se concentreze astfel încât jetul să cadă mereu în acelaşi loc. Fiecare are aria lui, de care este responsabil – un metru şi jumătate de om. Priveliştea e impresionantă: ca şi femeile, bărbaţii Crakeri – cu pielea netedă şi plini de muşchi – arată ca nişte statui şi, aşa grupaţi cum stau, par întruchiparea unei fântâni baroce. Nu lipsesc decât sirenele, delfinii şi câţiva heruvimi pentru ca tabloul să fie complet. Pe Snowman îl duc cu gândul la un grup de mecanici auto dezbrăcaţi, fiecare ţinând în mână o cheie fixă. O întreagă echipă de *Domnul Priceput-la-toate*, numai bună de poster într-o revistă gay. Uitându-se la ei, aproape că se aşteaptă ca, din moment în moment, să se transforme într-un ansamblu homosexual de balet dintr-un club de noapte de duzină.

Bărbaţii îşi scutură penisurile, rup rândul, se uită la Snowman cu ochii lor verzi şi-i zâmbesc. Mereu şi mereu aceeaşi afabilitate.

— Bine ai venit, o, Snowman, spune cel numit Abraham Lincoln. Ne însoţeşti spre acasă?

Are porniri de lider, acesta din urmă. *Ai grijă la conducători*, spunea Crake. *La început conducătorii şi conduşii*, *apoi vin tiranii şi sclavii şi mai apoi încep masacrele*. *Aşa s-a întâmplat dintotdeauna*.

Snowman păşeşte peste linia de demarcaţie şi se alătură bărbaţilor. Tocmai i-a venit o idee: ce-ar fi dacă ar lua cu el nişte pământ îmbibat cu urină care să-l protejeze de-a lungul expediţiei? În felul acesta ar putea ţine lupicanii la distanţă. Dar gândindu-se mai bine, îşi dă seama că bărbaţii ar descoperi la un moment dat bucata de pământ lipsă şi şi-ar da seama cine e autorul. Un asemenea gest ar putea fi interpretat greşit. N-ar

vrea să fie acuzat că a încercat să le slăbească apărarea, să le expună copiii la tot felul de pericole.

Va trebui să născocească o nouă directivă venită din partea lui Crake, pe care să le-o aducă la cunoştinţă mai târziu. *Crake mi-a spus că trebuie să faceţi o jertfă a mirosului vostru.* În felul acesta i-ar putea determina să se pişe într-o cutie de conserve, iar apoi el ar stropi la baza copacului formând un cerc magic, propria sa linie de demarcaţie trasată în nisip.

Ajung în spaţiul deschis din mijlocul cercului teritorial, într-o parte, trei femei şi un bărbat au grijă de un băieţel care pare să fie rănit. Aceşti oameni nu sunt imuni la răni – copiii cad şi se lovesc la genunchi sau se zgârie pe faţă, femeile îşi ard buricele degetelor de la foc, toţi au avut la un moment dat tăieturi şi zgârieturi, dar până acum rănile au fost minore şi uşor de vindecat prin tors.

Crake a lucrat ani de-a rândul la perfecţionarea torsului. Odată ce a descoperit că pisica toarce la aceeaşi frecvenţă cu cea a ultrasunetelor utilizate în vindecarea fracturilor şi leziunilor şi, prin urmare, este înzestrată de la natură cu un asemenea mecanism de autovindecare, a făcut eforturi uriaşe pentru a-i echipa şi pe Crakeri cu această abilitate. Şmecheria consta în modificarea aparatului hioid, la care se adăuga conectarea traiectoriilor nervilor voluntari şi adaptarea sistemelor de control ale neocortexului astfel încât darul vorbirii să nu fie afectat. Existaseră câteva experimente nereuşite, îşi aminteşte Snowman. Unuia dintre copiii din primul lot experimental îi crescuseră mustăţi de pisică şi manifesta tendinţa de a se căţăra pe perdele; alţii din lotul al doilea se aleseseră cu dificultăţi de vorbire, iar un altul îşi văzuse vocabularul limitat la substantive, verbe şi răgete.

Până la urmă însă Crake a reuşit, îşi zice Snowman, în pofida tuturor impedimentelor. E de ajuns să te uiţi la cei patru, cum stau cu capetele aplecate spre copil, torcând ca nişte motoare de maşină.

— Ce-a păţit? se interesează el.

— A fost muşcat, răspunde Abraham. De un Copil al lui Oryx.

Asta e o noutate. Care Copil?

— Un râsuc. Fără nici un motiv.

— Era în afara cercului nostru, era în pădure, adaugă o femeie – Eleanor Roosevelt? Împărăteasa Iozefina? – Snowman nu-şi aminteşte întotdeauna cum le cheamă.

— A trebuit să-l lovim cu pietre ca să plece, spune Leonardo da Vinci, bărbatul din cvartetul torcător.

Deci răsucii au început să vâneze copii, îşi spune Snowman. Poate că nu mai au ce mânca şi a început să li se facă foame, ca şi lui. Dar au iepuri pe alese, deci nu doar foamea e de vină. Poate că îi văd pe Copiii lui Crake, pe cei mai mici dintre ei, ca pe nişte iepuri, doar că mai uşor de prins.

— În seara asta, ne vom cere scuze de la Oryx, spune una dintre femei – Sacajawea[56]? – pentru că am aruncat cu pietre. Şi o vom ruga să le spună copiilor ei să nu ne mai muşte.

Nu le-a văzut niciodată pe femei comunicând cu Oryx, cu toate că ele menţionează des acest lucru. Ce formă ia această legătură? Trebuie că implică un fel de rugăciune sau invocaţie, pentru că n-au cum să creadă că Oryx apare dinaintea lor în carne şi oase. Poate că intră în transă. Crake crezuse că eliminase această componentă, punctul-D[57] din creier, cum îl numise el. *Dumnezeu e o acumulare de neuroni*, susţinea el. Nu fusese uşor. Dacă luai prea mult dintr-o anumită zonă, ajungeai ca rezultatul să fie ori un zombi, ori un psihopat, însă oamenii ăştia nu sunt nici una, nici alta.

Oricum, fac lucruri pe care Crake nu le-a anticipat: conversează cu invizibilul şi dau dovadă de o oarecare pioşenie. Bravo lor, îşi zice Snowman, care se bucură ori de câte ori reiese că, undeva, Crake tot a greşit cu ceva. Cu toate acestea, încă nu i-a văzut făcând chip cioplit.

— Se va face bine copilul? întreabă el.

— Da, răspunde calm femeia. Uite, deja găurile lăsate de colţi se închid.

Restul femeilor fac ceea ce fac ele de obicei dimineaţa. Câteva întreţin focul, altele stau pe vine în faţa lui şi se încălzesc. Termostatele corpurilor lor sunt programate pentru

---

[56] Sacajawea (c. 1788-1812), indiancă din tribul Shoshone care între 1804 şi 1806 a însoţit faimoasa expediţie a lui Lewis şi Clark în explorarea vestului Statelor Unite, începând din Dakota de Nord şi până la Oceanul Pacific.

[57] *G-spot* în original. G de la *God*, Dumnezeu.

un climat tropical, aşa încât uneori le este frig înainte de răsăritul soarelui. Focul este întreţinut cu rămurele şi crengi uscate, dar în principal cu bălegar, de forma unor hamburgeri pe care i-au uscat în soarele puternic al amiezii. Cum Copiii lui Crake sunt vegetarieni, hrana lor constând în principal din iarbă, frunze şi rădăcini, bălegarul lor arde destul de bine. Atât cât a putut Snowman să-şi dea seama, întreţinerea focului e singura îndeletnicire a femeilor care ar putea aduce a treabă, cu excepţia prinderii şi gătitului peştelui său săptămânal. Pentru ele şi ceilalţi bărbaţi nu par să gătească ceva.

— Salutări, o, Snowman, spune femeia pe lângă care trece. Buzele îi sunt verzi de la micul dejun pe care l-a mestecat. Alăptează un copil de un an care, când îl vede pe Snowman, lasă sfârcul din gură şi începe să plângă. E Snowman, nimeni altcineva, îi spune ea. Snowman nu-ţi face rău.

Snowman încă nu s-a obişnuit cu rata accelerată de creştere a acestor copii. Cel de un an arată ca şi cum ar avea cinci. Când va avea patru ani, va arăta ca un adolescent. Prea mult timp se pierde cu creşterea copiilor, obişnuia să spună Crake. Cu creşterea lor şi cu anii copilăriei. Nici o altă specie nu alocă şaisprezece ani pentru acest lucru.

Câţiva copii mai mărişori l-au văzut şi se îndreaptă spre el, scandând „Snowman, Snowman!” Deci încă nu şi-a pierdut din prestigiu. Acum tot satul se holbează la el, întrebându-se ce caută acolo. Niciodată nu vine fără să aibă un motiv. La primele lui vizite, au crezut, luându-se după cum arăta, că îi era foame, aşa că i-au oferit de mâncare – câteva frunze mai deosebite, nişte rădăcini şi multă iarbă, plus câţiva cecotrofi pe care-i păstraseră special pentru el – şi atunci a trebuit să le explice că hrana lor nu este aceeaşi cu a lui.

Găseşte cecotrofii revoltători. E vorba de ierburi semidigerate, scoase afară prin anus şi reîngurgitate de două sau trei ori pe săptămână. Aceasta fusese o altă idee genială a lui Crake. Se folosise de apendicele vermiform ca punct de plecare pentru a construi acest organ nou, presupunând că într-o anumită etapă a evoluţiei umane, când dieta ancestrală era bogată în furaj, apendicele trebuie să fi îndeplinit aceeaşi funcţie. Dar ideea propriu-zisă o furase de la leporide, iepurii de câmp şi de casă, care depind de cecotrofi aşa cum rumegătoarele se bazează pe mai multe stomacuri. Poate

tocmai de aceea răsucii au început să-i vâneze pe copiii de Craker, se gândeşte Snowman: dincolo de mirosul de citrice de la suprafaţă, au simţit mirosul de iepure dat de cecotrofi.

Jimmy a avut discuţii cu Crake pe marginea acestei caracteristici. Oricum ai lua-o, spunea el, esenţa e aceeaşi: ar ajunge să-şi mănânce propriul căcat. Dar Crake zâmbise. Pentru animalele cu o dietă constând în cea mai mare parte din plante şi ierburi nerafinate, subliniase el, un asemenea mecanism este necesar pentru a prelucra celuloza, iar în lipsa lui, aceşti oameni ar muri. De asemenea, ca şi în cazul leporidelor, cecotrofii aveau să fie îmbogăţiţi cu vitamina B1, precum şi cu alte vitamine şi minerale în cantităţi până la de cinci ori mai mari faţă de cantitatea conţinută de materiile fecale obişnuite. Cecotrofii erau pur şi simplu parte din alimentaţie şi digestie, o modalitate de a utiliza la maximum nutrienţii aflaţi la îndemână. Orice obiecţie adusă acestui proces era una pur estetică.

— Asta era şi ideea, spusese Jimmy.

Crake îi răspunsese că dacă asta era şi ideea, atunci era una proastă.

Snowman se vede înconjurat de un grup foarte atent.

— Salutări, Copii ai lui Crake, li se adresează el. Am venit să vă spun că voi pleca într-o călătorie.

Adulţii trebuie să fi dedus deja acest lucru după băţul pe care îl are la el şi după felul în care şi-a legat cearşaful: a mai întreprins asemenea călătorii, cum şi-a numit incursiunile de prădător din parcurile de rulote şi din tărâmurile plebeilor aflate în apropiere.

— Ai să-l vezi pe Crake? întreabă unul dintre copii.

— Da, am să încerc să-l văd. Am să-l văd dacă va fi acolo.

— De ce? se interesează un alt copil, mai mare.

— Vreau să-l întreb câteva lucruri, răspunde Snowman prudent.

— Trebuie să-i spui şi despre râsuc, adaugă împărăteasa Iozefina. Cel care a muşcat.

— Asta ţine de Oryx, spune Madame Curie. Nu de Crake.

Celelalte femei dau aprobator din cap.

— Vrem şi noi să-l vedem pe Crake, încep copiii. Şi noi, şi noi!

E una din ideile lor preferate, aceea de a merge să-l vadă pe Crake. Snowman se simte vinovat pentru asta: n-ar fi trebuit să le spună toate minciunile alea gogonate în primele zile. A făcut din Crake un fel de Moş Crăciun.

— Nu-l supăraţi pe Snowman, spune cu blândeţe Eleanor Roosevelt. Snowman face această călătorie pentru a ne ajuta, şi pentru asta trebuie să-i mulţumim.

— Crake nu este pentru copii, spune Snowman, încercând să pară cât mai sever cu putinţă.

— Lasă-ne şi pe noi să venim! Vrem să-l vedem pe Crake!

— Doar Snowman îl poate vedea pe Crake, spune Abraham Lincoln cu blândeţe.

Vorbele lui par să lămurească problema.

— Această călătorie va fi mai lungă, spune Snowman, mai lungă decât toate celelalte. E posibil să mă întorc de-abia peste două zile. Ridică două degete în sus. Sau poate chiar peste trei, adaugă el. Aşa că să nu vă îngrijoraţi. Însă, cât timp sunt plecat, aveţi grijă să staţi numai aici, la voi acasă, şi să faceţi totul aşa cum v-au învăţat Crake şi Oryx.

Răspunsul se materializează într-un cor de da-uri şi multe capete mişcându-se aprobator. Snowman nu menţionează posibilitatea vreunui pericol în ceea ce-l priveşte. Poate că e ceva ce ei nici măcar nu iau în considerare. Nu a adus niciodată subiectul în discuţie – cu cât îl cred mai invulnerabil, cu atât mai bine.

— Te vom însoţi, spune Abraham Lincoln. Câţiva dintre bărbaţi se uită la el şi dau din cap aprobator.

— Nu! spune Snowman, luat prin surprindere. Adică, nu puteţi să-l vedeţi pe Crake, acest lucru nu vă este permis.

Sub nici o formă nu vrea ca ei să se ţină după el! Ori ca ei să fie martori la slăbiciunile sau eşecurile lui. În plus, unele dintre priveliştile care îi vor ieşi în cale ar putea chiar să le facă rău. Mai mult ca sigur l-ar copleşi cu tot felul de întrebări. Pe lângă toate astea, o zi în compania lor l-ar plictisi de n-ar mai şti ce-i cu el.

Dar tu oricum nu ştii ce-i cu tine, aude o voce în minte – o voce măruntă de data aceasta, o voce de copilaş trist. *Am glumit*, *am glumit! Nu mă omorî!*

Te rog, nu acum! gândeşte Snowman. Nu în prezenţa altora. În prezenţa altora nu poate răspunde.

— Vom merge cu tine ca să te protejăm, spune Benjamin Franklin, privind spre băţul lui Snowman. De răsucii care muşcă, de lupicani.

— Mirosul tău nu e aşa de puternic, adaugă Napoleon.

Snowman găseşte replica infatuată şi ofensatoare. Pe deasupra mai e şi eufemistică. De altfel, ei ştiu asta prea bine: nu-i vorba că mirosul său nu e puternic, doar că nu e cel potrivit.

— N-am să păţesc nimic, le spune. Voi staţi aici.

Bărbaţii par nedumeriţi, dar Snowman bănuieşte că vor face aşa cum li s-a spus. Pentru a-şi consolida autoritatea, îşi duce ceasul la ureche.

— Crake spune că va veghea asupra voastră, îi linişteşte el. Ca să fiţi în siguranţă.

Că va cesui[58] *asupra voastră*, intervine vocea copilului. *E un joc de cuvinte*, *nucă-de-plută ce eşti!*

— Crake veghează asupra noastră ziua şi Oryx veghează asupra noastră noaptea, spune Abraham Lincoln cu conştiinciozitate.

Totuşi nu sună prea convins.

— Crake veghează tot timpul asupra noastră, spune Simone de Beauvoir cu seninătate.

E o femeie cu pielea de un maroniu-deschis, care lui Snowman îi aminteşte de Dolores, bona lui filipineză din copilărie. Uneori trebuie să se controleze, ca să nu cadă în genunchi în faţa ei şi s-o cuprindă în braţe.

— El are grijă cum trebuie de noi, spune Madame Curie. Spune-i că îi suntem recunoscători.

Snowman se întoarce înapoi pe Calea Peştelui lui Snowman. E moale ca o mămăligă: nimic nu-l impresionează mai mult decât generozitatea acestor oameni, dorinţa lor de a fi de folos. Plus gratitudinea lor faţă de Crake. Atât de mişcătoare şi atât de inadecvată.

— Crake, secătură ce eşti! spune el.

Îi vine să plângă. Apoi aude o voce – a lui! – zicând *Da*, *sigur*, *plângi acum;* vizualizează cuvintele ca şi cum ar fi scrise

---

[58] Joc de cuvinte bazat pe polisemia lui *watch*: ca substantiv înseamnă „ceas”, iar ca verb, „a veghea.”

într-un bulă din acelea din benzile desenate. Lacrimile îi curg pe obraz.

— Nu din nou! spune el.

Care-i senzaţia, mai exact? Nu neapărat furie cât vexaţie. Un cuvânt vechi dar util. Vexaţia îl bântuie chiar mai mult decât Crake, şi apoi, chiar aşa, de ce să-l învinuiască tot timpul numai pe Crake?

Poate că e doar invidios. Din nou invidia asta. Şi lui i-ar plăcea să fie invizibil şi adorat. Şi lui i-ar plăcea să fie în altă parte. Slabe speranţe din punctul ăsta de vedere. E îngropat până-n gât în acest prezent.

Încetineşte pasul, apoi se opreşte de tot. *Da, plângi, plângi, cum să nu!* De ce oare nu se poate controla? Pe de altă parte, de ce n-ar plânge, doar nu-l vede nimeni. Totuşi, sunetele produse îi par ca hohotele exagerate ale unui clovn, o mimare a nefericirii menită să stârnească aplauze.

Încetează să te mai smiorcăi, băiete, îi spune vocea tatălui său. *Adună-te şi fii bărbat!*

— Da, cum să nu! urlă Snowman. Şi ce propui acum? Tu, care ai fost aşa un exemplu de urmat!

Dar ironia i se pierde printre copaci. Îşi suflă nasul cu mâna şi porneşte din nou.

Albastru

E nouă dimineaţa, după poziţia soarelui, când Snowman părăseşte Calea Peştelui pentru a pătrunde în teritoriu. Imediat ce iese de sub influenţa brizei oceanului, umiditatea creşte vertiginos şi, dintr-odată, în jurul său apare un roi de muşte verzui, care mai şi înţeapă. E desculţ – încălţările i s-au făcut praf cu mult timp în urmă, dar oricum se încingea în ele şi transpira – acum nu mai are nevoie de încălţări întrucât, treptat, călcâiele i s-au întărit, devenind ca de cauciuc. Cu toate acestea, păşeşte cu grijă: ar putea da peste bucăţi de sticlă sau de metal sau peste şerpi ori alte făpturi de la care s-ar putea procopsi cu o muşcătură urâtă, şi altă armă în afară de băţ nu are.

La început merge pe sub copaci, care odată, demult, făceau parte dintr-un parc. Undeva mai în depărtare, aude sunetul de avertisment al unui râsuc. E ca şi cum ar tuşi. Probabil e un mascul care a întâlnit un altul. Va avea loc o luptă, iar câştigătorul va lua totul – toate femelele aflate pe teritoriu – şi va omorî toţi puii, dacă reuşeşte, pentru a face loc propriului său pachet genetic.

Răsucii au fost introduşi ca o formă de control, în momentul în care iepurii verzi uriaşi au devenit un dăunător prolific şi rezistent. Mai mici decât râşii şi mai puţin agresivi – acestea au fost caracteristicile oficiale ale râsucilor. Ar fi trebuit să elimine pisicile sălbatice şi în felul acesta să contribuie la creşterea numărului, pe atunci aproape inexistent, al păsărilor cântătoare. Răsucii nu s-ar fi obosit să prindă păsări deoarece le-ar fi lipsit iuţeala şi agilitatea necesare pentru acest lucru. Asta în teorie.

Care, în cea mai mare măsură, s-a confirmat şi în practică, doar că la rândul lor, răsucii au devenit imposibil de controlat. Nu a durat mult şi câinii de talie mică au început să dispară din curţile oamenilor. Au urmat bebeluşii lăsaţi nesupravegheaţi în cărucioare, iar diverşi inşi mai mici de statură care făceau jogging au fost atacaţi şi răniţi. Nu în interiorul Complexelor, bineînţeles, şi rar în Module, dar au existat o mulţime de cazuri petrecute pe tărâmul plebeilor. Va trebui să fie atent la urme şi să evite crengile aplecate: gândul că o asemenea creatură i-ar putea sări în cap nu-i surâde deloc.

Îl mai îngrijorează şi lupicanii, dar aceştia sunt vânători nocturni. În arşiţa zilei, tendinţa lor este să doarmă, asemenea celor mai multe vietăţi cu blană.

Din când în când mai dă peste un spaţiu deschis – rămăşiţele vreunui teren de camping auto prevăzut cu mese şi grătare, cu toate că nu prea au mai existat amatori pentru aşa ceva atunci când vremea s-a încălzit şi a început să plouă în fiecare după-amiază. Chiar acum trece prin dreptul unuia; din lemnul putred al meselor au răsărit mai peste tot ciuperci, iar tabla grătarului e acoperită cu volbură.

Dintr-o parte, probabil un luminiş unde pe vremuri se puneau corturile şi rulotele, se aud râsete şi voci care cântă, însoţite de strigăte de încurajare şi admiraţie. Trebuie că are

loc un ritual de împerechere, un eveniment destul de rar în comunitate. Crake făcuse calculul şi decretase că o dată la trei ani per femeie era mai mult decât suficient.

Mai mult ca sigur, grupul e format din numărul standard: cinci indivizi: patru bărbaţi şi femeia în călduri. Starea femeii este clară pentru toţi datorită colorării în albastru-deschis a feselor şi abdomenului – un efect al pigmentaţiei variabile împrumutată de la babuini, la care se adaugă contribuţia cromatoforilor dilatabili ai caracatiţei. Aşa cum spunea Crake, *Gândeşte-te la o formă de adaptare*, *oricare vrei tu*, *şi*, *indiferent despre ce ar fi vorba*, *vei realiza că undeva o specie s-a gândit la ea înainte de tine*.

Deoarece bărbaţii se excită doar la vederea ţesutului de culoare albastră şi în prezenţa feromonilor eliberaţi de acesta, nu mai există dragoste neîmpărtăşită, pofte neîmplinite şi nici acel dezacord dintre dorinţă şi actul în sine. Curtarea începe de la prima coloraţie, un azuriu-deschis, abia perceptibil, când bărbaţii aduc femeilor flori – la fel cum pinguinii le aduc femelelor lor pietre rotunde, iar tarponul se prezintă cu un pachet de spermă. Concomitent, bărbaţii încep să emită nişte sunete muzicale asemănătoare păsărilor cântătoare. Penisurile li se colorează în albastru, pentru a se asorta cu pântecele femeilor, după care are loc un fel de dans al mădularelor albastre, membre erecte unduindu-se la unison, în armonie cu mişcările picioarelor şi cu vocile melodioase, o idee care îi fusese sugerată lui Crake de semnalizarea sexuală a crabilor. Din omagiul floral oferit, femeia alege patru flori, iar entuziasmul sexual al candidaţilor neselectaţi se stinge subit, fără alte resentimente. Apoi, când albastrul abdomenului a căpătat tenta cea mai închisă, femeia şi cvartetul ei de bărbaţi se retrag într-o zonă mai ferită, unde se acuplează până când ea rămâne gravidă şi culoarea se risipeşte. Asta-i tot.

Măcar s-a terminat cu *Nu care înseamnă da*, îşi zice Snowman. Nu mai există prostituţie, copiii nu mai sunt abuzaţi, nu se mai tocmeşte nimeni la preţ, nu mai sunt proxeneţi şi sclavie sexuală. Nu mai există violuri. Cei cinci se vor împerechea cu orele, trei dintre bărbaţi stând de pază, cântând în tot acest timp şi scoţând acele sunete de încurajare, în timp ce al patrulea copulează, după care se schimbă între ei. Crake avusese grijă să le doteze pe aceste femei cu vulve

ultrarezistente – mai multe straturi de piele, mai mult ţesut muscular – pentru a putea face faţă acestor maratonuri. Nu mai contează cine va fi tatăl copilului, deoarece nu mai există noţiunea de proprietate şi de moştenire a acesteia, şi nici nevoia de loialitate a fiului faţă de tată, cerută de război. Sexul nu mai reprezintă un ritual misterios, privit ambivalent sau dispreţuit în totalitate, desfăşurat la adăpostul întunericului şi provocator de sinucideri şi crime. Acum e mai degrabă un fel de demonstraţie atletică, o hârjoneală dezinhibată.

Poate Crake a avut dreptate, se gândeşte Snowman. În vechea orânduire, competiţia sexuală era asiduă şi nemiloasă. Pentru fiecare pereche de îndrăgostiţi fericiţi exista amărâtul respins, cel care fusese dat deoparte. Dragostea era ea însăşi o cupolă transparentă: îi puteai vedea pe cei doi, dar tu nu puteai intra înăuntru.

Existase şi varianta mai puţin dură: bărbatul singur la fereastră, înecându-şi amarul în băutură, pe muzică de tangou dezolant. Dar lucrurile puteau oricând degenera în violenţă. Emoţiile puternice puteau fi letale. *Dacă nu te pot avea eu, atunci nu te va avea nimeni!* Moartea putea interveni oricând.

— Câtă nefericire! spuse odată Crake pe când se aflau la masă – trebuie să fi avut deja peste douăzeci de ani, fiindcă era student la Institutul Watson-Crick[59] – câtă disperare inutilă cauzată de o serie de nepotriviri biologice, de o simplă nealiniere a hormonilor şi feromonilor, care au ca rezultat faptul că femeia pe care o iubeşti cu atâta ardoare nu vrea sau nu poate să-ţi răspundă cu aceeaşi monedă. Ca specie, suntem demni de toată mila, din punctul ăsta de vedere: monogami, dar de o monogamie imperfectă. Măcar dacă am putea forma un cuplu pe viaţă, asemenea gibonilor, sau, dacă tot nu se poate asta, atunci măcar să fim promiscui până la capăt, fără să ne simţim vinovaţi pentru asta. Aşa nu ne-am mai expune atâtor suplicii sexuale. Sau şi mai bine, de ce nu facem sexul o chestie ciclică şi inevitabilă, aşa cum se întâmplă la celelalte

---

[59] Institut imaginar bazat pe numele celor doi cercetători, James Watson şi Francis Crick, care, împreună cu Maurice Wilkins, au descoperit structura ADN-ului, fiind recompensaţi cu premiul Nobel în 1962.

mamifere? În felul ăsta nimeni nu şi-ar mai dori pe cineva pe care să nu-l poată avea.

— Adevărat, replică Jimmy, sau Jim, cum insista acum să i se spună, deşi fără nici un rezultat: toată lumea continua să-l strige Jimmy. Dar gândeşte-te la ce ar trebui să renunţăm odată cu toate astea.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu comportamentul curtării. În viziunea ta, oamenii ar fi doar nişte roboţi hormonali. Jimmy se gândi să adopte vocabularul lui Crake şi de aceea folosise *comportamentul curtării*. Ce avusese în minte era provocarea, emoţia, freamătul, vânătoarea. Nimeni n-ar mai avea libertatea de a alege, spuse el.

— Există curtare şi în viziunea mea, însă o curtare care va da întotdeauna rezultate. Şi oricum suntem deja nişte roboţi hormonali, numai că defecţi.

— Bun, şi atunci cum rămâne cu arta? spuse Jimmy, pe un ton cam disperat.

În fond, era student la Academia Martha Graham[60], aşa că se simţea oarecum îndreptăţit să apere domeniul artistic şi creativ.

— Ce vrei să spui? întrebă Crake, afişând zâmbetul său calm.

— Toate aceste nepotriviri despre care vorbeşti au reprezentat dintotdeauna o sursă de inspiraţie. Gândeşte-te numai la toate poemele alea – Petrarca, John Donne, *Vita Nuova*, gândeşte-te la…

— Arta, spuse Crake. Presupun că încă se mai trăncăneşte despre ea acolo de unde vii tu. Cum spunea Byron? Cine ar mai scrie dacă ar putea face altceva? Ceva de genul ăsta.

— Asta spun şi eu, replică Jimmy.

Era alarmat de referinţa la Byron. Ce drept avea Crake să-i încalce teritoriul, chiar aşa banal şi învechit cum era el? Crake ar trebui să se limiteze la ştiinţă şi să-l lase pe bietul Byron în seama lui Jimmy.

— *Ce* spui? zise Crake, ca şi cum ar fi discutat cu un bâlbâit.

— Vreau să spun asta: dacă nu poţi avea acces la acest

---

60 Martha Graham (1894-1991), dansatoare şi coregrafă americană, considerată pioniera dansului modern.

altceva, atunci…

— Atunci, nu mai bine ţi-o tragi? întrebă Crake.

Nu se includea şi pe el în această întrebare, tonul fusese al unei persoane detaşate, pe care n-o interesează prea mult subiectul în cauză. Era ca şi cum ar fi condus un studiu legat de obiceiurile mai puţin atractive ale oamenilor, cum ar fi scobitul în nas.

Jimmy îşi dădea seama că se înroşeşte şi că vocea îi devine cu atât mai ascuţită, cu cât Crake era mai neruşinat. Îl urî pentru asta.

— Când o civilizaţie dispare, spuse el, tot ce rămâne în urma ei este arta. Imagini, cuvinte, muzică. Structurile imaginative. Semnificaţia – semnificaţia umană, vreau să spun – se defineşte prin aceste structuri. Trebuie să recunoşti asta.

— Nu numai asta rămâne, spuse Crake. Arheologii de azi sunt la fel de interesaţi de oase măcinate şi bucăţi de cărămizi antice şi chiar de o mostră de căcat osificat. Uneori sunt chiar mai interesaţi de asta decât de ce spui tu. Ei sunt de părere că semnificaţia umană este definită şi de aceste obiecte.

Jimmy ar fi vrut să-i spună *De ce trebuie să mă desfiinţezi de fiecare dată?* dar se temea de posibilele răspunsuri, unul dintre ele fiind *Pentru că e atât de uşor*. Aşa că îl întrebă:

— Ce ai împotriva ei?

— Împotriva cui?

— Împotriva artei.

— Nimic, spuse Crake pe un ton plictisit. Oamenii se pot amuza cum cred ei de cuviinţă. Dacă vor să şi-o frece în public în loc să dea cu pensula, să mâzgălească cu stiloul sau să cânte la scripcă, n-au decât. E şi asta în slujba unui scop biologic.

— Şi care-ar fi ăla?

Jimmy ştia că totul depindea de puterea lui de a nu se enerva. Aceste discuţii trebuiau să fie purtate ca şi cum ar fi fost un joc: dacă el îşi pierdea cumpătul, Crake câştiga.

— Broscoiul, în perioada de împerechere, spuse Crake, face cât de mult zgomot îi stă în putere. Femelele sunt atrase de masculul cu vocea cea mai groasă şi mai puternică, deoarece acest lucru le sugerează un exemplar mai mare, cu gene mai bune. Broscoii mici, şi acest lucru a fost dovedit, au descoperit că dacă se poziţionează în interiorul unor ţevi goale, acestea

vor funcţiona ca un fel de amplificatoare, şi în acest fel vocile lor vor apărea dintr-odată ca fiind mult mai groase decât în realitate.

— Şi ce-i cu asta?

— Asta-i arta, pentru artist, spuse Crake. O ţeava goală. Un amplificator. Un truc ca să şi-o poată trage.

— Analogia ta nu mai are fundament în cazul femeilor artist, spuse Jimmy. Ele nu fac artă pentru ca să şi-o tragă. Nu ar obţine nici un avantaj de pe urma amplificării, deoarece potenţialii parteneri ar fi mai degrabă speriaţi decât atraşi de această potenţare. Bărbaţii nu sunt ca broaştele, ei nu vor să fie înconjuraţi de femei de zece ori mai mari decât ei.

— Femeile artist sunt confuze din punct de vedere biologic. Bănuiesc că ţi-ai dat seama de asta până acum.

Asta era o aluzie la relaţia de atunci a lui Jimmy cu o poetă brunetă care-şi spunea Morgana, refuzând să-i dezvăluie numele adevărat, şi care, mai nou, era în post sexual pentru douăzeci şi opt de zile în onoarea Marii Zeiţe a Lunii, Ostara, patroana boabelor de soia şi a iepuraşilor. Martha Graham era o adevărată Mecca pentru genul ăsta de fete. Ce greşeală, faptul de a-i fi povestit toate acestea lui Crake.

Săraca Morgana! se gândeşte Snowman. Oare ce s-o mai fi întâmplat cu ea? N-are să ştie niciodată cât de utilă i-a fost lui Snowman, ea şi stilul ei pretenţios. Se simte un pic vinovat că i-a împrumutat limbajul plin de aiureli, în crearea cosmogoniei pe care le-a prezentat-o Crakerilor. Dar ei par să fie încântaţi de ceea ce li se spune.

Snowman se sprijină de un copac, ascultând zgomotele ce răzbat până la el. Dragostea mea e ca un albastru, albastru trandafir[61]. Străluceşte, lună plină[62]. Aşadar, Crake a făcut până la urmă cum l-a tăiat capul. Bravo lui. Nu mai există gelozie, nimeni nu-şi mai măcelăreşte nevasta, nimeni nu-şi mai otrăveşte bărbatul. Totul se prezintă acum armonios, fără

---

[61] Aluzie la poezia lui Robert Burns, *My Love is Like a Red Red Rose*.

[62] *Shine on Harvest Moon*, titlul unui celebru cântec de la începutul secolului XX interpretat de Jack Norworth şi soţia acestuia, Nora Bayes.

îmbrâncituri şi împunsături, ca într-o frescă grecească, cu zei ţopăind pe lângă nimfe binevoitoare.

Şi atunci de ce se simte atât de deprimat, atât de exclus? Pentru că nu poate înţelege acest tip de comportament? Pentru că e mai presus de el? Pentru că nu poate lua şi el parte la orgie? Şi oare ce s-ar întâmpla dacă ar face o încercare? Dacă ar apărea brusc din tufişuri în cearşaful lui zdrenţăros şi murdar, un individ puturos, păros, tumefiat, şi plin de pofte, asemenea unui satir cu coaie de ţap şi copite despicate, sau a unui corsar cu petic pe ochi ca dintr-un film vechi cu piraţi – *Arr*, *inimioarele mele!* – şi ar încerca să se alăture grupului amoros cu funduri albastre? Deja îşi poate imagina consternarea lor – ar fi ca şi cum un urangutan ar ateriza într-un ring de vals şi s-ar năpusti la prinţesa pastelată şi strălucitoare. Îşi poate imagina şi propria sa consternare. Ce drept ar avea el să-şi insinueze corpul bubos şi plin de ulceraţii printre fiinţele astea atât de inocente?

— Crake! se smiorcăie el. Care-i scopul meu pe Pământ? De ce n-am şi eu pe cineva? Unde-i Mireasa lui Frankenstein în cazul meu?

Trebuie să renunţe să asculte aceeaşi bandă la nesfârşit; trebuie să-şi ia ochii de la această privelişte descurajantă. *O*, *iubitule*, îi şopteşte o voce de femeie, *vino-ţi în fire*, *de ce nu vezi jumătatea plină a paharului? Trebuie să gândeşti pozitiv!*

Porneşte din nou la drum, târşâindu-şi picioarele şi murmurând ceva nedesluşit. Pădurea îi acoperă vocea, cuvintele ies din el ca un şir de bulbuci incolori şi fără de sunet, asemenea aerului din gura înecatului. În urma lui, râsetele şi cântecele se aud din ce în ce mai stins. În curând nu le va mai auzi deloc.

8

SoYummie

Jimmy şi Crake au absolvit liceul HelthWyzer într-o zi călduroasă şi umedă de la începutul lui februarie. Pe vremuri, festivitatea avea loc în iunie; atunci vremea era însorită şi plăcută. Iunie însă devenise acum parte din sezonul ploios care acoperea toată coasta de est, astfel încât nu se putea programa nici o ceremonie în aer liber fără riscul anulării ei pe motiv de furtună. Nici februarie nu era neapărat o lună sigură; chiar cu o zi înainte avuseseră parte de o tornadă.

Liceului HelthWyzer îi plăcea să facă lucrurile ca pe vremuri, cu marchize şi tende, cu mame purtând pălării înflorate şi taţi cu panamale, cu punci cu aromă de fructe, cu sau fără alcool, şi cafea Happicuppa şi cutiuţe de plastic cu îngheţată SoYummie[63], un produs exclusiv al companiei HelthWyzer, cu ciocolată din soia, mango din soia, şi ceai verde cu păpădie din soia. Era o atmosferă de sărbătoare.

Crake era şef de promoţie. Licitaţia pentru el a fost aprigă, EduComplexul rival pierzând la limită în faţa Institutului Watson-Crick. Odată ce deveneai student la Watson-Crick, viitorul îţi era asigurat. Era ca şi cum ai fi intrat la Harvard, înainte ca acesta să fie înghiţit de ape.

Pe de altă parte, Jimmy fusese un elev mediocru, cu medii foarte bune la materiile umaniste, dar cu note mici la cele reale. Până şi notele slabe de la matematică fuseseră obţinute cu ajutorul lui Crake, care-l meditase pe Jimmy în weekenduri, sacrificându-şi din propriul timp alocat pregătirii. Nu că ar mai fi avut nevoie să se pregătească la ceva, era un fel de mutant care putea rezolva ecuaţii diferenţiale şi în somn.

— De ce faci asta? îl întrebase Jimmy în timpul unei pregătiri, din punctul lui de vedere, exasperante. (*Trebuie să te raportezi la ea în mod diferit*. *Trebuie să-i vezi partea frumoasă*. *E ca o partidă de şah*. *Uite, încearcă aşa*. *Vezi? Îţi dai seama cum vine? E vorba de un tipar care se repetă*. *Acum ar trebui să-ţi fie clar*. Jimmy însă nu înţelegea, lui nu-i era clar nimic.) De ce mă ajuţi?

— Pentru că sunt sadic, spuse Crake. Îmi place să te văd cum suferi.

---

[63] Joc de cuvinte provenind din combinaţia *soy*, „soia”, cu *so*, „atât de, aşa de”, la care se adaugă *yummy*, „delicios”, ortografiat din nou într-un mod diferit.

— În orice caz, apreciez gestul, răspunse Jimmy.

Şi chiar era sincer când spunea asta, aprecia eforturile lui Crake din mai multe motive, unul fiind că, în felul ăsta, taică-său nu mai avea nici un motiv să-l bată la cap.

Dacă Jimmy ar fi învăţat la vreo şcoală din Module, sau, şi mai rău, la una din lada de gunoi care încă se mai numea „sistemul de stat”, ar fi strălucit ca un diamant în noroi. Şcolile din interiorul Complexelor gemeau însă de gene extrem de dotate, gene pe care el nu le moştenise de la nici unul dintre părinţii lui superinteligenţi şi lipsiţi de inimă, aşa încât talentele lui păreau insignifiante prin comparaţie. Puncte în plus pentru amuzament nu se dădeau, şi oricum nici aşa de amuzant nu mai era ca înainte, între timp pierzându-şi interesul pentru auditoriu.

După o aşteptare umilitoare, timp în care EduComplexele se băteau pe genii, iar foile matricole ale celor mediocri erau trecute din mână în mână, stropite cu cafea şi scăpate pe jos din greşeală, Jimmy a fost în sfârşit adjudecat de Academia Martha Graham, şi asta după o licitaţie lungă şi lipsită de entuziasm, ca să nu mai vorbim – bănuise Jimmy – şi de puţină presiune din partea tatălui său, care-l cunoştea pe preşedintele de la Martha Graham, dintr-o tabără de vară la care participaseră amândoi în tinereţile lor, şi probabil îl avea cu ceva la mână. Relaţii cu băieţei, contrabandă cu medicamente, ceva de genul ăsta, sau cel puţin asta fusese bănuiala lui Jimmy după strângerea de mână – grosolană şi excesiv de puternică – pe care o primise din partea bărbatului.

— Bun venit la Martha Graham, fiule, îi spuse preşedintele, afişând un zâmbet fals ca al unui vânzător de suplimente nutritive.

Oare când n-am să mai fiu fiul tuturor? se întrebă Jimmy.

Nu încă. Deocamdată mai ai de aşteptat.

— Bravo, Jimmy, îi spuse taică-său la petrecerea din grădină de după, aplicându-i tradiţionalul de-acum pumn în umăr.

Se pătase cu ciocolată de soia pe cravata lui de tocilar, cea cu porci înaripaţi. Numai să nu mă îmbrăţişezi acum, se rugă Jimmy.

— Iubitule, suntem atât de mândri de tine, îi spuse Ramona, care venise împopoţonată într-o rochie cu volănaşe roz şi decolteu pronunţat.

Jimmy mai văzuse o asemenea rochie pe *HottTotts* mai demult, numai că acolo era purtată de o fetiţă de opt ani. Sânii Ramonei, scoşi în evidenţă de sutienul *push-up*, erau plini de pistrui de la prea mult stat la soare, dar Jimmy îşi pierduse de mult interesul pentru ei. Se familiarizase de-acum cu tectonica sistemelor de susţinere a glandei mamare şi, în orice caz, noul look de matroană al Ramonei i se părea respingător. Îi apăruseră mici riduri în colţul buzelor, în pofida injecţiilor cu colagen. Ceasul biologic continua să ticăie, îi plăcea ei să spună. Curând avea să-şi aplice un Tratament BeauToxique[64] – Riduri Paralizate pentru Totdeauna, Reduceri Considerabile pentru Angajaţi – şi mai apoi, să zicem în cinci ani, o Baie Generală în Fântâna Tinereţii, intervenţie care-ţi răzuia toată epiderma de pe corp, înlocuind-o cu una nouă. Îl pupă în dreptul nasului, lăsându-i pe obraz o pereche de buze de culoarea cireşii, pe care Jimmy le simţi mult timp după, ca şi cum s-ar fi pătat cu unsoare de bicicletă pe faţă.

Acum avea voie să folosească pluralul *noi* şi să-l sărute, pentru că oficial era mama lui vitregă. Mama lui adevărată fusese divorţată de taică-său *în absentia* pe motiv că „dezertase”, şi la scurt timp după pronunţarea divorţului avusese loc şi ceremonia de căsătorie cu Ramona, dacă simulacrul ăla s-ar fi putut numi aşa. Nu că mamei sale adevărate i-ar fi păsat câtuşi de puţin. N-ar fi dat nici un fund de wombat, îşi spunea Jimmy, pe toate aceste festivităţi jalnice. Ea era departe, bucurându-se de propriile aventuri la limită. De o bucată bună de vreme nu mai primise nici o vedere de la ea; ultima care îi parvenise înfăţişa un dragon de Komodo şi avea lipit un timbru de Malaysia. Ca de fiecare dată, şi aceasta din urmă se soldase cu o vizită a Corpurilor de Securitate la ei acasă.

La nuntă, Jimmy se făcu pulbere. Se sprijini de un zid, rânjind prosteşte în timp ce însurăţeii tăiau tortul, mult prea dulce, Numai Ingrediente Naturale, aşa cum se lăudase Ramona. Vorbărie goală. Curând, îşi zise Jimmy, Ramona avea să facă un copil, unul cu mult mai satisfăcător decât reuşise el vreodată să fie.

— Cui îi pasă, cui îi pasă, murmurase el în legea lui.

---

[64] Joc de cuvinte ce modifică ortografia lui *botox*.

Nu mai avea chef să aibă tată, sau să devină el tată sau să aibă un fiu sau să fie fiul cuiva. Voia să fie el însuşi, singur, unic, o invenţie a propriului sine, suficient sieşi. De acum înainte avea să nu se mai îndrăgostească de nimeni, voia să fie liber ca să facă numai ce are el chef, să culeagă toate fructele coapte din copacul vieţii, să ia o gură, două din ele, după care să le azvârle.

Crake a fost cel care l-a târât în camera lui. La momentul acela, Jimmy devenise ursuz şi de-abia se mai ţinea pe picioare.

— Culcă-te, i-a spus el, în stilul său jovial, şi când ai să te trezeşti ai să te simţi mai bine. Te sun mâine-dimineaţă.

Iată-l şi pe Crake la petrecerea de absolvire, desprinzându-se din mulţime, strălucind de atâtea reuşite. Nu, se corectează Snowman. Dă-i credit măcar în privinţa asta. Crake n-a fost niciodată un triumfalist.

— Felicitări, se sforţa Jimmy să-i spună.

Nu fusese foarte dificil, dat fiind faptul că era singurul din mulţime care-l cunoştea de atâta vreme. Unchiul Pete era şi el acolo, dar prezenţa lui nu conta. Şi oricum stătea cât mai departe de Crake cu putinţă. Poate că, în cele din urmă, îşi dăduse seama cine-i încărcase nota de plată. Cât despre mama lui Crake, femeia murise numai cu o lună în urmă.

Fusese un accident, sau cel puţin asta era versiunea oficială. (Nimeni nu îndrăznea să pronunţe cuvântul *sabotaj*, care ar fi dăunat oricărei afaceri prospere.) Probabil că se tăiase la spital – cu toate că, spunea Crake, munca ei nu avea nimic de-a face cu bisturiul – sau se zgâriase, sau poate că fusese neatentă şi-şi scosese mănuşile de cauciuc şi intrase în contact cu vreun pacient care era purtător. Un asemenea scenariu era posibil. Avea obiceiul să-şi roadă unghiile: *poarta de intrare ar fi putut fi tegumentară*, cum se exprimau specialiştii. În orice caz, se procopsise cu o bioformă agresivă care înaintase prin ea ca-n brânză. Era un stafilococ transgenetic, le spusese un cercetător, combinat cu o genă inteligentă din familia ciupercilor, dar, până şi-au dat seama de asta şi au început tratamentul care sperau ei să dea rezultat, ea era deja la Izolare, şi nu arăta bine deloc. Crake nu putuse să intre s-o vadă, nimeni nu avea voie înăuntru – tot ce se

făcea acolo se făcea prin intermediul braţelor robotului, ca într-un experiment nuclear – dar o putuse urmări prin geamul de monitorizare.

— A fost impresionant, îi spuse Crake lui Jimmy. Îi ieşea spumă prin piele.

— Spumă?

— Ai pus vreodată sare pe un melc?

Jimmy îi răspunse că nu.

— Mă rog, arăta ca atunci când te speli pe dinţi. Mama sa ar fi trebuit să-şi ia adio de la el utilizând sistemul audio din dotare, zise Crake, dar avusese loc o defecţiune digitală. Aşa că, deşi îi putuse vedea buzele mişcându-se, nu auzi nimic din ceea ce-i spusese. Cu alte cuvinte, cam ca în viaţa de toate zilele, adăugă Crake. Oricum, la momentul acela era deja incoerentă, aşa încât chiar dacă ar fi auzit-o, probabil că n-ar fi priceput mare lucru.

Jimmy nu înţelegea cum putea Crake să fie atât de senin în legătură cu ce i se întâmplase. Era îngrozitor – gândul că Crake îşi văzuse mama dizolvându-se în felul acesta. El, personal, n-ar fi putut să facă faţă unei asemenea scene. Dar mai mult ca sigur Crake se prefăcea. Era felul lui de a-şi păstra demnitatea atâta timp cât alternativa ar fi fost pierderea ei.

Happicuppa

În prima vacanţă după absolvire, Jimmy a fost invitat la Moosonee, staţiunea de vacanţă a Comunităţii Autonome HelthWyzer, pe coasta de vest a Golfului Hudson, unde se retrăgeau ştabii de la HelthWyzer ca să scape de caniculă. Unchiul Pete avea o locuinţă drăguţă aici, „locuinţă drăguţă” fiind termenul pe care-l folosea el. În realitate era vorba despre o combinaţie între mausoleu şi cuibuşor de nebunii pentru sfârşitul de săptămână – multe camere, paturi *king-size* cu sistem de masaj, bideuri în fiecare baie – deşi era greu să ţi-l imaginezi pe Unchiul Pete făcând mare lucru aici. Jimmy fusese invitat, era cât se poate de sigur de asta, pentru ca Unchiul Pete să nu trebuiască să fie singur cu Crake. Unchiul Pete îşi

petrecea cea mai mare parte a timpului pe terenul de golf, iar restul în cada cu apă fierbinte, astfel încât Jimmy şi Crake erau liberi să facă tot ce aveau ei chef.

Probabil că s-ar fi întors la jocurile interactive, la filmele porno şi *snuff-ul*[65] sponsorizat de stat ca să se mai relaxeze după sesiunea de examene, dacă în vara aceea n-ar fi avut loc războaiele cafelei modificate genetic, pe care le-au urmărit în fiecare zi. Bătălia se purta în jurul noii boabe de cafea Happicuppa, produsă de o filială a HelthWyzer-ului. Până atunci, boabele de cafea existente într-o tufă ajungeau la maturitate fiecare în mod individual şi de aceea trebuiau culese de mână, procesate şi apoi ambalate în cantităţi destul de reduse, în schimb, tufa de cafea Happicuppa era în aşa fel concepută, încât toate boabele se pârguiau simultan şi astfel cafeaua se putea creşte acum pe plantaţii întinse şi, ulterior, culege automatizat. Acest lucru urma să ducă la falimentarea micilor cultivatori, care ar fi ajuns, împreună cu angajaţii lor, la sapă de lemn.

Mişcarea de rezistenţă era globală. Izbucniseră revolte, fuseseră incendiate recolte, localurile Happicuppa fuseseră vandalizate, câteva maşini ale angajaţilor explodaseră la pornire, angajaţi care, dacă nu erau ucişi de lunetişti, mureau linşaţi de mulţime sau, în cel mai bun caz, erau răpiţi. De cealaltă parte, ţăranii erau masacraţi de armată. Sau de armate, pentru că fuseseră implicate mai multe ţări. Dar soldaţii şi ţăranii ucişi arătau cam la fel, indiferent cărei ţări îi aparţineau. Arătau prăfuiţi. Era uimitor cât de mult praf se stârnea în timpul unor astfel de evenimente.

— Indivizii ăştia ar trebui omorâţi, spunea Crake.

— Care? Ţăranii sau cei care-i omoară?

— Ăştia care-i omoară. Dar nu pentru că îi omoară, întotdeauna au existat ţărani omorâţi, ci pentru că distrug pădurile tropicale numai ca să planteze chestia asta.

— Şi ţăranii ar face acelaşi lucru dacă ar avea cum, spuse Jimmy.

— Da, însă ei n-au cum.

— Eşti de partea lor?

---

[65] Denumire pentru difuzarea (în direct sau înregistrat) a torturării şi uciderii unei persoane.

— Nu, nu sunt de partea nimănui; de fapt, nu cred să existe vreo parte aici.

Nu mai era nimic altceva de adăugat. Jimmy avusese intenţia să strige *aiurea*, dar ajunsese la concluzia că nu prea s-ar fi potrivit în context. Şi oricum, folosiseră cuvântul ăsta până la epuizare.

— Hai să schimbăm canalul, spuse el.

Numai că oriunde mutai, cineva vorbea despre Happicuppa. Avuseseră loc proteste şi demonstraţii unde se folosise gaz lacrimogen şi se făcuse uz de arme şi bastoane. Apoi începură şi mai multe proteste, şi mai multe demonstraţii, şi astfel gazul lacrimogen, focurile de armă şi bastoanele se înmulţiră şi ele. Omenirea nu mai văzuse aşa ceva din prima decadă a secolului. Crake spunea că istoria se făcea chiar în faţa lor.

„Nu beţi moarte!" scria pe lozinci. Sindicatul docherilor din Australia, unde încă mai existau astfel de sindicate, refuză să descarce marfa. În Statele Unite se „dezlănţui" Petrecerea Cafelei din Boston[66]. Evenimentul era însă regizat de televiziune şi extrem de plictisitor, pentru că nu avea pic de violenţă în el – erau numai chelioşi cu tatuaje demodate sau cu petice albe în locurile în care le avuseseră, femei cu feţe severe şi sânii căzuţi şi câţiva membri obezi sau, dimpotrivă, fusiformi ai unor grupări religioase marginale dar bine intenţionate, îmbrăcaţi în tricouri imprimate cu îngeri zâmbăreţi zburând laolaltă cu păsările, cu Iisus ţinând de mână un ţăran sau cu înscrisul „Dumnezeu e Verde." Erau filmaţi în timp ce aruncau produsele Happicuppa în port, dar nici una dintre cutii nu se scufunda, aşa încât peste tot se putea citi logoul companiei plutind pe apă. Ar fi putut foarte bine să fie o reclamă.

— Mi se face sete când le văd, spuse Jimmy.

— Idioţii, zise Crake. Au uitat să atârne pietre de fundul cutiilor.

---

[66] *The Boston Coffee Party*, aluzie la celebra The Boston Tea Party din 1773, când coloniştii americani au aruncat în apele portului Boston tone întregi de ceai britanic, în semn de protest faţă de decizia Londrei de a pune o taxă pe ceai, considerată abuzivă atâta timp cât cele treisprezece colonii nu erau reprezentate în Parlamentul britanic.

De regulă urmăreau evoluţia evenimentelor pe *Noodie News* online dar, din când în când, de dragul variaţiei, se mutau la plasma Unchiului Pete din camera cu pereţi capitonaţi în imitaţie de piele, şi urmăreau ştirile cu prezentatori complet îmbrăcaţi care vorbeau despre exact aceleaşi lucruri. Lui Jimmy, costumele, cămăşile şi cravatele i se păreau bizare, mai ales în zilele în care era puţin afumat. Era ciudat să te gândeşti cum ar fi arătat toate acele capete vorbitoare cu feţe serioase dacă ar fi ajuns la *Noodie Nezvs*, defilând pe ecran, complet dezbrăcate de hainele lor mereu în pas cu moda.

Uneori mai apărea şi Unchiul Pete şi se uita cu ei, mai ales serile, după ce se întorcea de la partida de golf. Îşi turna ceva de băut, după care le oferea un comentariu la cele văzute.

— Agitaţia de rigoare, spunea el. În curând au să se sature şi toată lumea se va duce acasă. Cui nu-i place o cafea mai ieftină? Nu te poţi opune la aşa ceva.

— Nu te poţi, ai dreptate, replica Crake pe un ton agreabil.

Unchiul Pete deţinea ceva acţiuni Happicuppa, un număr apreciabil.

— Are ceva bătrânul, spunea Crake când verifica titlurile Unchiului Pete pe computerul lui.

— Ai putea să faci schimb, îi zise într-una din zile Jimmy lui Crake. Vinzi acţiunile Happicuppa şi cumperi ceva ce ştii că lui nu-i trebuie. Energie eoliană. Ceva care să-l enerveze. Sau ia-i nişte contracte pe termen în domeniul animalier undeva în America de Sud.

— Noo, spuse Crake. Nu pot să risc asta într-un labirint. Ar observa. Şi-ar da seama imediat c-am fost eu.

Lucrurile luară o turnură tragică după ce o grupare de opozanţi fanatici ai Happicuppa aruncase în aer Memorialul Lincoln, ucigând cinci elevi japonezi care făceau un Tur al Democraţiei. *Opriţi ipocrizea*, se putea citi în mesajul lor.

— Asta-i bună, spuse Jimmy. Nici măcar nu ştiu să scrie.

— Cu toate astea şi-au transmis mesajul, replică Crake.

— Sper să-i prăjească pe scaunul electric, zise Unchiul Pete.

Jimmy nu răspunse, pentru că la televizor apăruseră imagini cu blocada din faţa sediului central al Happicuppa din Maryland. Oamenii vociferau şi, undeva în mulţime, agitând o

pancartă pe care scria *Happicuppa Is a Crappi Cup*[67], pe cine zări? Era mama lui dispărută, ascunzându-şi faţa cu o basma trasă peste gură şi nas, dar Jimmy a recunoscut-o imediat, după sprâncenele încruntate şi ochii aceia de un albastru ireal. Dragostea l-a izbit ca un curent electric care-ţi trece prin corp, abrupt şi dureros, urmată imediat de o senzaţie de furie. Era ca şi cum cineva i-ar fi ars una peste faţă: trebuie să fi scos şi un geamăt. Apoi, Corpurile de Securitate au slobozit un nor de gaz lacrimogen şi s-a auzit ca şi cum s-ar fi tras focuri de armă, dar când Jimmy s-a uitat din nou spre ecran, mama sa dispăruse.

— Fă o captură pe imaginea asta! spuse el. Dă înapoi!

Voia să fie sigur. Cum putea să rişte în halul ăsta? Dacă o prindeau, chiar că o făceau să dispară! De data asta pentru totdeauna. Însă Crake îi aruncă o privire scurtă, după care mută pe un alt canal.

N-ar fi trebuit să zic nimic, se gândi Jimmy. N-ar fi trebuit să atrag atenţia. Acum îi era frică. Nu cumva Unchiul Pete făcuse legătura şi urma să alerteze Corpurile de Securitate? Aveau s-o depisteze imediat şi apoi s-o omoare.

Dar Unchiul Pete nu părea să fi sesizat ceva. Îşi turna un alt pahar cu whisky.

— Ar trebui să-i pună la zid pe toţi, spuse el. Odată ce le-au spart camerele, cine mai filmează acum? Uneori mă întreb cine controlează de fapt toată tevatura.

— Ce-a fost chestia de adineaori? întrebă Crake când rămaseră singuri.

— Nimic, răspunse Jimmy.

— Cum nimic? Oricum, să ştii c-am salvat imaginea aia. Am toată secvenţa de fapt.

— Mai bine ai şterge-o, spuse Jimmy.

Nu mai era speriat, trecuse acum la faza descurajării totale. Cu siguranţă că Unchiul Pete, chiar în acest moment, îşi deschidea telefonul mobil pentru a suna la sediul central. În câteva ore, Corpurile de Securitate vor mişuna pe-aici şi o vor lua de la capăt cu interogatoriul. Avea cunoştinţă că maică-sa e acolo? Ce urma să facă după? Şi din nou maică-sa-n sus şi maică-sa-n jos. Va trebui să suporte, n-avea încotro.

---

[67] Happicuppa este o cafea de căcat.

— E OK, spuse Crake, ceea ce Jimmy interpretă drept: *Nu-ţi face griji*, *poţi să ai încredere în mine*. Phylum: Chordata, Clasă: Vertebrate, Ordin: Mamifere, Familie: Primate, Gen: *Homo*, Specie, *sapiens sapiens*, Subspecie: mama ta.

— Felicitări, spuse Jimmy, fără entuziasm.

— N-a fost greu, răspunse Crake. Am observat-o din prima. Ochii ăia albaştri, inconfundabili. Nu putea fi decât ea sau clona ei.

Dacă Crake o recunoscuse, atunci cine ştie cine o mai văzuse la televizor? Tot Complexul HelthWyzer trebuie să fi avut fotografia ei. *Aţi văzut această femeie?* După care li se lăsa o copie. Povestea mamei lui deviante îl urmărise pe Jimmy ca un câine vagabond, pe oriunde mergea, şi probabil că era pe jumătate vinovată şi de lipsa de interes a universităţilor faţă de Jimmy la Licitaţia Studenţilor. Nu-l considerau demn de încredere, reprezenta un risc de securitate, era pătat.

— Povestea tatălui meu e similară, spuse Crake. Şi el a fugit.

— Am crezut că a murit, spuse Jimmy.

Asta era singura informaţie pe care reuşise să o smulgă de la Crake până acum: tata a murit, punct; şi schimba subiectul. Niciodată nu vorbea despre asta.

— A murit, într-adevăr. A căzut de pe un pod aflat pe tărâmul plebeilor. Era ora de vârf, aşa că, până l-au găsit, era deja mâncare de câini.

— S-a aruncat sau cum? întrebă Jimmy.

Crake nu părea prea afectat de poveste, aşa că lui Jimmy nu i s-a părut prea deplasat să pună întrebarea.

— Asta au zis toţi, răspunse Crake. Era un cercetător de top la HelthWyzer West, aşa că a avut parte de o înmormântare pe cinste. Tactul de care au dat dovadă a fost absolut remarcabil. Nimeni n-a pronunţat cuvântul *sinucidere*. Toţi vorbeau de „accidentul tatălui tău."

— Îmi pare rău, spuse Jimmy.

— Imediat după asta, Unchiul Pete a venit să stea cu noi. Mama spunea că a fost de un *extrem ajutor*. Crake pronunţase *extrem ajutor* ca şi cum ar fi citat-o pe maică-sa. Spunea că, pe lângă faptul că fusese şeful tatălui meu şi cel mai bun prieten al lui, acum ştia să fie şi un adevărat prieten de familie, nu că l-aş fi văzut atât de des pe la noi până atunci. Voia ca lucrurile

să se *rezolve*, spunea că e nerăbdător să ne vadă rezolvaţi. A tot încercat să aibă discuţii din acelea sincere cu mine, să-mi spună cum tatăl meu avea *probleme*.

— Mai precis, că taică-tău era sărit de pe fix, spuse Jimmy.

Crake îl privi pe Jimmy cu ochii lui verzi, uşor oblici.

— Mda, cu toate că nu era deloc aşa. E-adevărat, se comporta mai ciudat în ultima vreme, era permanent îngrijorat, dar n-avea *probleme*. Nu-i stătea gândul la sărit de pe poduri. Aş fi ştiut dacă era aşa.

— Atunci, crezi că mai degrabă a căzut?

— A căzut?

— Da, peste pod. Jimmy ar fi vrut să întrebe ce căuta tatăl lui Crake pe un pod în tărâmul plebeilor, dar nu părea un moment potrivit pentru asta. A existat o balustradă, ceva?

— Era cam necoordonat în mişcări, spuse Crake, zâmbind într-un fel aparte. Nu se uita întotdeauna pe unde merge. Era cu capul în nori. Voia să contribuie la progresul umanităţii.

— Te înţelegeai bine cu el? Crake făcu o pauză.

— M-a învăţat să joc şah. Înainte să se întâmple.

— Păi, îmi închipui că nu *după*, spuse Jimmy, încercând să mai reducă un pic din gravitatea momentului, deoarece în clipele acelea îi părea sincer rău pentru Crake, ceea ce nu-l încânta câtuşi de puţin.

Cum de nu m-am prins oare? se întreabă Snowman. Cum am putut fi atât de prost să nu-mi dau seama ce vrea să-mi spună?

De fapt, *prost* nu e cuvântul potrivit. Nu poate să descrie cum era pe-atunci. Nu neafectat – evenimentele îl afectau, îşi avea propriile cicatrice, propriile sentimente sumbre. Ignorant, poate. Neformat, incomplet.

Cu toate acestea, existase ceva intenţionat în această ignoranţă a lui. Sau, nu neapărat ceva intenţionat, cât mai degrabă structurat. Crescuse între ziduri şi cu timpul devenise el însuşi un zid. Care se închisese în sine.

Retorică aplicată

La sfârşitul acelei vacanţe, Crake se întoarse la Watson-Crick şi Jimmy la Martha Graham. Îşi strânseră mâinile în gară.

— Ne mai vedem, spuse Jimmy.

— Vorbim prin e-mail, veni şi replica lui Crake. Apoi, observând deprimarea lui Jimmy, adăugă: Ei hai, nu fi trist, universitatea asta e faimoasă.

— A fost cândva, spuse Jimmy.

— Cât de rău poate să fie?

De data asta Crake se înşelase. Martha Graham era pe ducă. Zona era înconjurată, observase Jimmy din tren, de cele mai amărâte tărâmuri ale plebeilor: depozite părăginite, case care arseseră, parcări goale. Din loc în loc vedeai colibe încropite din diverse materiale culese de cine ştie unde – bucăţi de tablă, resturi de placaj – şi locuite fără îndoială de vagabonzi. Cum de mai existau oameni ca ăştia? Jimmy nu-şi putea explica. Şi totuşi era clar că existau, Jimmy îi vedea acum, dincolo de gardul din sârmă ghimpată, doi dintre ei arătându-le degetul şi strigând ceva la trecerea trenului ale cărui geamuri antifonate nu lăsară să pătrundă nimic înăuntru.

Securitatea la poarta de intrare în Martha Graham era o glumă. Gărzile erau pe jumătate adormite, zidurile – mâzgălite toate cu graffitti – puteau fi escaladate şi de un pitic cu un singur picior. Pe dinăuntru, pereţii din beton fluid imitaţie de Bilbao erau mucegăiţi, spaţiile verzi erau mai mult pământ decât iarbă şi fie musteau de apă când ploua mult, fie se crăpau pe timpul secetelor prelungite, iar cu excepţia unei piscine care arăta şi mirosea ca o uriaşă conservă cu sardele, nu mai exista nici o altă facilitate pentru petrecerea timpului liber. Aerul condiţionat din cămin mai mult nu funcţiona, se făcea mereu economie la curent, iar la cantina din campus mâncarea avea tot timpul o culoare bej şi arăta ca excrementele de raconcs. În dormitoare era plin de artropode, din familii şi genuri diferite, dar în principal gândaci de bucătărie. Jimmy găsi locul deprimant, la fel ca oricine care ajungea pe acele meleaguri şi avea o capacitate sinaptică mai mare decât cea a unei lalele. Dar asta fusese mâna pe care i-o alesese destinul, aşa cum se exprimase taică-său la despărţirea

stângace dinaintea plecării, şi acum Jimmy trebuia s-o joace cum ştia el mai bine.

Bravo, tăticule, îşi zisese Jimmy. Întotdeauna am ştiut că pot conta pe tine când vine vorba de sfaturi înţelepte.

Academia Martha Graham îşi luase numele de la o veche zeiţă sângeroasă a dansului din secolul douăzeci care se pare că făcuse ceva vâlvă la vremea ei. Exista o statuie înfricoşătoare în faţa clădirii administrative ce o înfăţişa – după cum scria pe plăcuţa din bronz – în postura Iuditei, luându-i capul unui ins îmbrăcat într-o mantie de epocă, pe nume Holofern. Tâmpenii retro feministe, era opinia majorităţii studenţilor. Din când în când statuii i se decorau sânii sau i se lipea vată de sticlă în zona pubiană – Jimmy însuşi se ocupase cu aşa ceva – iar administraţia era atât de aeriană încât puteau trece luni de zile până observa cineva. Părinţii obiectaseră mereu în privinţa acestei statui, nu era cel mai indicat model de urmat, se plângeau ei, era prea agresivă, prea însetată de sânge ş.a.m.d. – în timp ce studenţii se raliau în apărarea ei. Bătrâna Martha era mascota lor, spuneau ei, cu tot cu privirea ei încruntată şi capul sângerând din mână. Era un simbol al vieţii, sau al artei, sau ceva de genul ăsta. Luaţi-vă labele de pe Martha, spuneau ei. Lăsaţi-o în pace.

Academia fusese înfiinţată undeva în ultima treime a secolului XX de un grup de liberali bogaţi, între timp decedaţi, din Vechiul New York, sub denumirea de Colegiu de Ştiinţe Umaniste şi Filosofie, cu un accent mai puternic pe Artele Interpretative – Teatru, Muzică, Dans etc. La acestea se adăugase în anii 1980 Regia şi, curând după asta, Artele Video. Aceste materii continuau să fie predate la Martha Graham – încă se mai puneau piese în scenă, şi astfel Jimmy avu ocazia să vadă *Macbeth* pe viu şi să constate că Anna K. şi site-ul ei web pentru voaiori făcuseră o treabă mai bună cu Lady Macbeth, chiar dacă în tot timpul piesei nu se ridica de pe toaletă.

Studenţii de la Muzică şi Dans continuau să cânte şi să danseze, cu toate că energia investită în astfel de activităţi era mult redusă acum şi grupele erau foarte mici. Reprezentaţiile cu public avuseseră de suferit din cauza fricii de sabotaje instaurată la începutul secolului douăzeci şi unu – nimeni în

acele vremuri nu mai voia să facă parte dintr-un grup mare de oameni reunit pentru a urmări un eveniment undeva într-un spaţiu închis şi întunecat, sau nimeni dintre aceia cu un oarece statut. Evenimentele teatrale degeneraseră în versiuni de karaoke, în bombardamente cu roşii sau în concursuri de tricouri ude. Şi cu toate că forme mai vechi de agrement sitcomul TV sau videoclipul rock – rezistaseră, audienţa lor era formată mai mult din bătrâni care se uitau mai degrabă din nostalgie.

Aşa că să fii student la Martha Graham era ca şi cum ai fi învăţat latina sau legătoria; interesante în felul lor, dar fără nici o însemnătate majoră, cu toate că, din când în când, preşedintele colegiului îi mai supunea unui discurs plictisitor despre rolul vital al artelor şi locul ce-l aveau acestea rezervat în marele amfiteatru de catifea roşie al inimii umane.

Cât despre Regie şi Artele Video, cine mai avea nevoie de aşa ceva? Oricine avea un computer putea pune cap la cap orice avea chef, putea să modifice digital material vechi sau să creeze animaţie nouă. Descărcai una dintre zecile de intrigi standard, după care adăugai tu feţele şi trupurile pe care le voiai. Jimmy însuşi făcuse o versiune de *Mândrie şi prejudecată* în care personajele erau goale, la fel cum realizase şi o variantă de *Spre far* în acelaşi stil. Şi asta doar de amuzament. În anul doi de liceu, la HelthWyzer, la ora de Arte Vizuale realizase *Şoimul maltez* costumând personajele în stilul lui Kate Greenaway[68] şi inserând jocurile de umbre şi lumini caracteristice picturii lui Rembrandt. Proiectul fusese o reuşită. O tonalitate închisă şi un excelent clarobscur.

Pe acest fundal al erodării terenului intelectual de odinioară, Martha Graham se găsea în situaţia în care nu prea mai avea nimic de oferit. Cum fondatorii iniţiali muriseră între timp, entuziasmul celor actuali se estompase, iar talentul avea căutare în zone mai pragmatice, programa începu să se axeze pe alte domenii. Li se spunea Secţii *contemporane*. Dinamica jocurilor online, de exemplu. Se mai puteau încă face bani din asta. Sau Prezentarea Imaginii, încadrată ca ramură a Artelor Plastice şi Pictoriale. Cu o diplomă în PicPlarte, cum li se

---

[68] Celebră scriitoare şi ilustratoare britanică de cărţi pentru copii (1846-1901.)

spunea, puteai să-ţi găseşti uşor o slujbă în publicitate.

Sau mai era Problematica. Problematica era pentru persoane pasionate de limbă, aşa că aici s-a dus Jimmy. Urzeşte şi Zâmbeşte era numită de studenţi. Ca şi celelalte secţii din oferta de la Martha Graham, Problematica avea scopuri practice. *Studenţii noştri absolvesc cu abilităţile râvnite de angajatori*, era mottoul scris dedesubtul celui original, în latină, care spunea *Ars longa vita brevis*[69].

Jimmy nu-şi făcea iluzii. Ştia cam ce-l aştepta la celălalt capăt al Problematicii, când se va prezenta la un interviu cu diploma lui derizorie. Decorator de vitrine, în cel mai bun caz, asta urma să ajungă, cineva care să îmbrace realitatea dură şi rece în expresii bidimensionale atrăgătoare. În funcţie de cât de bine se va prezenta la cursurile de Problematică – Logică Aplicată, Retorică Aplicată, Etică Medicală şi Terminologie, Semantică Aplicată, Relativistică şi Tehnici Avansate de Inducere în Eroare, Psihologie Culturală Comparată ş.a.m.d., va avea de ales între o slujbă bine plătită la o companie mare sau una prost plătită la o firmă necunoscută. Perspectivele de viitor i se desfăşurau în faţa ochilor ca o frază interminabilă, plină cu subordonate inutile, cum curând avea să se plângă oricui avea chef să-l asculte în orele de reducere pe care nu le rata niciodată de la diverse baruri şi restaurante din campus. Nu era ca şi cum aştepta cu nerăbdare ce avea să urmeze după absolvire.

Cu toate acestea, se afundă în studiu ca soldatul în mocirlă, Martha Graham devenind un fel de tranşee în care trebuia de bine, de rău să-şi ducă existenţa, împărţea un apartament – două camere înghesuite, despărţite de o baie decorată cu peştişori argintii – cu o vegetariană fundamentalistă pe nume Bernice, care-şi prindea părul sârmos într-o coadă menţinută aşa de o clamă în formă de tucan. Purta numai tricouri inscripţionate cu „Grădinarii Domnului” pe piept, tricouri care, datorită aversiunii ei pentru tot ce însemna compus chimic, aici intrând şi deodorantele, puţeau toate la fel, chiar şi atunci când erau proaspăt spălate.

---

[69] Faimosul dicton al lui Hippocrate, *Arta e lungă*, *viaţa e scurtă*.

Bernice îi dădu de înţeles cam cât de mult ura ea modul lui de viaţă carnivor, subtilizându-i într-o zi sandalele de piele şi incinerându-le pe spaţiul verde din faţa căminului. Când el protestă spunând-i că erau doar imitaţie, Bernice replică imediat că îşi meritau soarta şi numai pentru faptul că se doreau a fi din piele. După ce aduse câteva fete la el în cameră – lucru care oricum nu era treaba lui Bernice, iar fetele fuseseră destul de liniştite, cu excepţia câtorva chicoteli induse farmaceutic şi unei serii de gemete fireşti – Bernice îşi făcu cunoscută poziţia vizavi de sexul consimţit, printr-un foc de tabără întreţinut cu toţi chiloţii lui Jimmy.

Jimmy a înaintat o plângere la Serviciul Studenţesc şi, după câteva încercări nereuşite – stafful de la Martha Graham era notoriu pentru blazarea şi acreala de care dădea dovadă, fiind format din foşti actori de seriale TV care nu puteau ierta omenirea că i-a privat de faima marginală de care se bucuraseră odinioară – a fost mutat singur în altă cameră. (*Întâi sandalele*, *apoi chiloţii*, *acum mai urmează să-mi dea mie foc*. *Femeia e piromană*, *reformulez*, *are probleme cu realitatea la modul cel mai serios*. *Vreţi o dovadă clară a incinerării obiectelor mele personale? Uitaţi-vă în acest plic*. *Vreţi să fiţi voi traşi la răspundere când data viitoare am să apar într-o urnă*, *numai cenuşă şi dinţi? Până la urmă eu sunt Studentul*, *voi sunteţi Serviciul*. *Vedeţi*, *scrie şi aici pe antet*, *l-am trimis cererea şi domnului preşedinte*.)

(Bineînţeles că nu scrisese asta. Ştia cum trebuie să te comporţi în astfel de situaţii. Zâmbise, se prezentase ca o fiinţă umană rezonabilă, le atrăsese simpatia.)

După ce primi o nouă cameră, lucrurile se mai îndreptară. Cel puţin acum era liber să-şi urmeze viaţa socială aşa cum credea de cuviinţă. Descoperi că emană o formă de melancolie pe care un anumit tip de femei – cele cu înclinaţii semiartistice şi cu chipuri pe care se putea citi suferinţa – o găseau atractivă, iar la Martha Graham acest tip era bine reprezentat. Generoase, idealiste, dispuse să te ajute, aşa le-ar caracteriza Snowman acum. Toate aveau propria colecţie de cicatrice pe care se luptau să le vindece. La început, Jimmy se grăbea să le sară în ajutor, era sensibil şi blând, îl complimentau ele, ca un cavaler de demult. Se pricepea să scoată din ele durerea, lipindu-se de sufletele lor ca o cataplasmă. Nu dura mult însă şi

procesul se inversa, iar Jimmy se transforma din pansament în rană. Treptat, femeile începeau să realizeze cât de fracturat era el însuşi şi din momentul acela nu doreau altceva decât să-l ajute să-şi modifice perspectiva asupra vieţii şi să intre în contact cu aspectele pozitive ale propriei spiritualităţi. Se raportau la el ca la un proiect creativ în care materia primă era Jimmy în starea lui sumbră, iar produsul finit urma să fie un Jimmy fericit.

Jimmy le lăsa să muncească la el până nu mai puteau. Chestia asta le binedispunea, le făcea să se simtă utile. Ambiţia lor era înduioşătoare, faptul că erau dispuse să meargă până-n pânzele albe. Ce părere are Jimmy despre asta? Dar despre asta? Nu, atunci, ce-ar fi să încercăm asta? Trebuia însă să fie atent să nu renunţe complet la starea de melancolie ce-l caracteriza. Dacă ar fi renunţat, ele s-ar fi aşteptat la vreo recompensă, sau cel puţin la un anumit rezultat; în cazul acela ar fi vrut să treacă la o nouă etapă, apoi ar fi cerut un angajament. De ce să fie fraier şi să renunţe la alura sa posomorâtă – la acea esenţă crepusculară, la aureola înceţoşată – de care ele se simţiseră atrase încă de la bun început?

— Sunt o cauză pierdută, le spunea el. Sunt dislexic din punct de vedere emoţional.

De asemenea, le mai spunea şi cât de frumoase sunt, cât de atrăgătoare. Aici nu minţea. Şi le mai spunea că orice investiţie majoră a lor în ceea ce-l priveşte ar fi o pierdere inutilă, atât timp cât, emoţional vorbind, el e doar o fostă groapă de gunoi acum astupată, şi de aceea, tot ce ar trebui ele să facă ar fi să se bucure de prezent.

Mai devreme sau mai târziu femeile începeau să se plângă că el refuzase să ia lucrurile în serios. Asta după ce iniţial îi spuseseră că trebuie să nu mai ia lumea atât de în tragic. Când în cele din urmă li se epuiza energia şi începeau să plângă, era rândul lui să le spună cât de mult le iubeşte. Pentru asta avea grijă să folosească un ton deznădăjduit. Să fie iubite de el echivala cu înghiţirea unei pastile de otravă, iubirea lui era toxică şi le va purta înspre acele abisuri întunecate unde el însuşi era înlănţuit şi, tocmai pentru că le iubea atât de mult, voia acum să se despartă de ele, pentru ca, în felul acesta, să le ţină departe de ruina a tot ceea ce însemna viaţa lui. Unele

dintre ele reuşeau să citească printre rânduri – *Maturizează-te*, *Jimmy!* – dar celelalte rămâneau hipnotizate pentru că, nu-i aşa, ce forţă aveau vorbele lui!

Plecările lor îl întristau întotdeauna. Ura partea când se enervau pe el; furia femeilor, oricum s-ar fi manifestat ea, îl deprima, dar odată ce ele îşi pierdeau cumpătul, ştia că totul se terminase. Nu-i plăcea să fie părăsit, chiar dacă el însuşi orchestrase acest sfârşit. La scurt timp însă, o altă femeie cu vulnerabilităţi incitante îi apărea în cale. Vremurile erau darnice.

Nu minţea, nu tot timpul. Chiar le iubise pe aceste femei, într-un fel anume. Chiar îşi dorise să le facă să se simtă mai bine. Avea însă probleme cu concentrarea.

— Canalie ce eşti! strigă Snowman cu voce tare.

E un cuvânt deosebit, *canalie*. Un cuvânt vechi, preţios.

Bineînţeles că ştiuseră despre scandaloasa lui mamă, toate aceste femei. Vânturile potrivnice bat până departe. Pe Snowman îl cuprinde ruşinea când îşi aminteşte cât de mult se folosise de această poveste – o mică aluzie azi, o ezitare, un tremur al vocii mâine – pentru a le impresiona. După aceea nu mai prididdeau să-l consoleze, în timp ce el se tăvălea în compasiunea lor, se bălăcea în ea, se masa cu ea, o adevărată experienţă balneoclimaterică a sufletului.

La momentul acela, mama sa căpătase proporţii mitologice, o fiinţă cu aripi şi ochi ce ardeau ca ai zeiţei Justiţia cu sabia în mână. Când ajungea la momentul răpirii lui Killer, raconcsul lui din copilărie, lacrimile începeau să curgă, nu ale lui ci ale auditoriului.

Şi ce-ai făcut? (Ochii mari, mâna ţinută pe braţul lui, privire compătimitoare.)

Ce puteam să fac? (Ridicat din umeri, privit într-o parte, schimbat subiectul.)

Nu era totul numai şi numai prefăcătorie.

Doar Oryx nu fusese impresionată de această mamă înfricoşătoare, cu aripi în loc de mâini. *Aşadar*, *Jimmy*, *mama ta a plecat de acasă*. *Păcat*. *Dar poate că avea motivele ei*. *Te-ai gândit la asta?* Oryx nu avea milă pentru el, cum nu avea milă pentru ea. Nu că ar fi fost insensibilă. Dimpotrivă. Dar refuzase să simtă ceea ce voise el să simtă. Oare ăsta fusese motivul

pentru care îl prinsese ea în laţ – faptul că nu a obţinut de la ea ceea ce celelalte îi dăduseră fără nici o problemă? Acesta să fi fost secretul ei?

Universitatea lui Asperger

Crake şi Jimmy ţinuseră legătura prin e-mail. Jimmy se plângea de viaţa la Martha Graham într-un stil ce, spera el, era amuzant, caracterizându-şi profesorii şi colegii prin apelative neobişnuite şi înjositoare. Descria dieta botulismului şi salmonellei reciclate, trimitea liste cu diferitele creaturi miriapode pe care le găsise în cameră, deplângea calitatea inferioară a substanţelor schimbătoare de dispoziţie pe care le puteai găsi de vânzare în amărâtul lor de mall. Dintr-un sentiment de autoprotecţie, nu scosese o vorbă în legătură cu încâlcita lui viaţă sexuală, cu excepţia a ceea ce considerase a fi doar nişte vagi aluzii. (*Tipele astea nu-s în stare să numere până la zece*, *dar cine zice că trebuie să te pricepi la cifre în pat*? *Atâta timp cât ele cred că e zece*, *ha ha*, *glumă*, ☺.)

Nu se putea abţine să nu se laude un pic, atâta vreme cât aspectul sexual era – din indicaţiile pe care le avea la acel moment – singurul domeniu de activitate în care îi era superior lui Crake. La HelthWyzer, Crake nu dovedise a fi, cum se spune, activ din punct de vedere sexual. Fetele îl găseau intimidant. E drept, se găsiseră câteva obsedate care credeau că poate călca pe apă şi care se ţineau după el oriunde mergea, trimiţându-i e-mailuri înflăcărate şi romanţioase şi ameninţând că-şi vor tăia venele din cauza lui. Poate că se şi culcase cu ele, în diverse ocazii, dar niciodată nu se abătuse de la drumul lui. Deoarece dragostea, deşi reală, avea drept rezultat o modificare în structura chimică a corpului, ea reprezenta pentru Crake doar o stare de amăgire indusă de hormoni. Pe lângă asta, mai era şi umilitoare, deoarece te punea într-o postură dezavantajoasă, conferind obiectului iubirii tale prea multă putere. Cât despre sex, îi lipsea atât provocarea cât şi noutatea şi, pe ansamblu, era doar o soluţie defectuoasă la problema transferului genetic intergeneraţional.

Fetele pe care Jimmy le cunoscuse îl găseau pe Crake mai mult decât bizar, iar faptul că în astfel de momente el îi lua apărarea îl făcuse pe Jimmy să se simtă cu adevărat superior: „E OK, doar că trăieşte pe altă planetă” era ceea ce spunea de obicei.

Dar acum nu mai ştia care e situaţia. Crake nu dezvăluia prea multe informaţii despre viaţa sa din prezent. Avea vreo colegă de cameră, vreo prietenă, vreo iubită? Nu menţionase nimic în acest sens, dar asta nu însemna nimic. E-mailurile sale vorbeau despre facilităţile din campus care erau nemaipomenite – o comoară a lui Aladdin plină de dispozitive şi accesorii pentru cercetarea biologică – şi mai ce? Ce mai avea de spus Crake în scrisorile sale lapidare despre Institutul Watson-Crick? Snowman nu-şi mai aduce aminte.

Jucau lungi partide de şah, cu două mutări pe zi. Jimmy îşi îmbunătăţise jocul, îi venise mai uşor să facă asta în absenţa lui Crake, care, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi distras, bătând neîntrerupt darabana cu degetele şi lălăind un cântecel, de parcă deja ar fi ştiut cum se va termina partida, aşteptând numai ca mintea de melc a lui Jimmy să facă mutarea care va duce şi la pierderea celei de-a doua ture. Acum, între o mutare şi alta, Jimmy putea să consulte pe net diverse partide celebre ale marilor maeştri. Nu că Crake n-ar fi procedat la fel.

După cinci sau şase luni Crake se mai relaxă. Trebuia acum să muncească mai mult decât la liceu, scria el, deoarece competiţia era mai acerbă. Watson-Crick era cunoscută printre studenţi ca Universitatea lui Asperger[70] datorită procentului ridicat de ciudaţi superinteligenţi care-i populau amfiteatrele. Semiautişti, generic vorbind, cu vedere tunelară şi cu grad ridicat de inadaptare socială – nu erau genul de indivizi care să se îmbrace după ultimele tendinţe în modă – dar, spre norocul tuturor, toleranţi cu orice comportament public uşor deviant.

Mai mulţi chiar decât la HelthWyzer? întrebă Jimmy.

În comparaţie cu ce e aici, *HelthWyzer era tărâm al plebeilor*, răspunse Crake. *Populat exclusiv de NT-işti*.

---

[70] Hans Asperger (1906-1980), medic pediatru austriac care a dat numele sindromului Asperger, sindrom neurobiologic care afectează modalităţile de interacţiune socială.

NT-işti?

Neurotipici.

Adică?

Adică fără gena geniului.

Şi tu cum te consideri? întrebă Jimmy în săptămâna următoare, timp în care meditase asupra chestiunii. Nu numai că meditase, dar acum bănuia că şi el era un neurotipic şi că din perspectiva lui Crake lucrul ăsta nu era tocmai bun.

Dar Crake nu răspunse la întrebare. Aşa era el, dacă i se punea o întrebare la care nu voia să răspundă, se comporta ca şi cum nu i s-ar fi adresat niciodată.

Ar trebui să vezi şi tu spelunca asta, îi scrise Crake la sfârşitul lui octombrie, când trecuseră în anul al doilea. *Oferă-ţi această experienţă unică pe care n-ai s-o uiţi niciodată*. *Am să le spun că eşti vărul meu prostănac*. *Vino de Ziua Recunoştinţei*.

Alternativa pentru Jimmy ar fi fost să mănânce curcan la curcanii lui de părinţi, *glumă*, *ha ha*, ☺, răspunse Jimmy şi, cum chiar nu simţea nevoia să-i vadă, era mai mult decât încântat de invitaţie. Îşi spuse că aşa trebuie să se comporte un prieten şi că, într-un fel, îi făcea lui Crake o favoare pentru că, săracul de el, aşa însingurat cum era, n-avea la cine să meargă de sărbători, cu excepţia australopitecului de unchiu-său, care nu îi era tocmai unchi şi pe deasupra era şi teribil de plictisitor. Însă în acelaşi timp realiză că îi era dor de Crake. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an. Oare cât de mult se schimbase în tot acest timp?

Jimmy avea câteva lucrări de terminat înainte de vacanţă. Ar fi putut să le cumpere de pe net, bineînţeles – Martha Graham nu avea nici un control asupra plagiatului, care se dezvoltase într-o adevărată afacere de campus – dar îşi făgăduise că nu va face niciodată aşa ceva. Aşa că-şi scria singur lucrările, excentrice cum erau, dar de o excentricitate care dădea bine la tipul de femeie de la Martha Graham. Le plăcea acea notă de originalitate dublată de asumarea riscurilor şi de rigoare intelectuală.

Din acelaşi motiv, începuse să petreacă din ce în ce mai mult timp în regiunile mai obscure ale bibliotecii, scotocind după cărţi mai deosebite. Bibliotecile mai bune din instituţiile

mai bogate dăduseră foc colecţiilor de carte după ce le trecuseră pe suport CD-ROM, dar Martha Graham era în urmă şi la acest capitol. Înarmat cu o mască de praf, Jimmy cotrobăia printre rafturile cu cărţi mucegăite, alegând câte una la nimereală.

Parte din motivaţia lui provenea din încăpăţânare, chiar resentiment. Sistemul îl clasificase drept un rebut şi ceea ce studia el era considerat – la nivel decizional, la nivelul adevăratei puteri – o pierdere de vreme arhaică. Ei bine, atunci îşi va face un scop în sine din studierea inutilităţii. Va deveni campionul ei, apărătorul şi continuatorul ei. Cine spusese că arta în general era complet inutilă? Jimmy nu-şi mai amintea, dar bravo lui, indiferent cine ar fi fost. Cu cât era o carte mai învechită, mai demodată, cu atât Jimmy era mai încântat să o adauge la colecţia sa interioară.

Începu, de asemenea, să întocmească liste cu cuvinte vechi – cuvinte ale căror precizie şi sugestivitate nu mai aveau nici o aplicaţie care să le confere însemnătate în lumea de azi, sau *lumea de azil*, cum mai scria uneori în mod voit în lucrările sale. (*Greşeala de ortografie*, menţionau profesorii pe lucrare, ceea ce dovedea că erau atenţi.) Se apucă să memoreze tot felul de exprimări nemaifolosite pe care apoi le introducea stângaci în conversaţie: *rotar*, *magnetit*, *saturnism*, *adamantin*. Dezvoltă o stranie tandreţe pentru aceste cuvinte, ca şi cum ar fi fost nişte copii rătăciţi în pădure şi era de datoria lui să-i salveze.

Una dintre lucrările lui semestriale – pentru cursul de Retorică Aplicată – se intitula *Cărţile automotivaţionale ale secolului XX*: *o exploatare a fricii şi speranţei*, lucrare care-i furnizase îndeajuns material pentru a-şi amuza colegii când mergeau în barurile din campus. Era suficient să citeze diverse titluri de capitole – *Cum să-ţi îmbunătăţeşti imaginea personală*, *Doisprezece paşi în sinuciderea asistată*, *Cum să-ţi faci prieteni şi să-i influenţezi pe cei din jur*, *Un abdomen de invidiat în doar cinci săptămâni*, *Cum să ai tot ce-ţi doreşti*, *Managementul durerii pentru tonţi* – şi cercul din jurul lui izbucnea în râs.

Îşi formase din nou un cerc, redescoperise această plăcere. *Hei*, *Jimmy*, *zi din* Chirurgia cosmetică pentru toţi! *sau din* Trezeşte-ţi copilul din tine! *sau din* Femeia totală! *Spune ceva din* Cum să creştem nutrii pentru bani şi amuzament! *sau din*

Manualul de supravieţuire pentru întâlniri şi sex! Iar Jimmy, actorul de vodevil, se conforma. Uneori inventa el titluri de cărţi – *Vindecarea diverticulozei prin cântec şi rugăciune* era una dintre cele mai reuşite creaţii ale lui – şi nimeni nu realiza impostura.

Mai târziu transformă subiectul acesta în teza lui de licenţă. Luă zece.

Exista un tren de mare viteză între Martha Graham şi Watson-Crick, cu o singură schimbare la un moment dat. Din cele trei ore de mers, Jimmy îşi petrecu cea mai mare parte uitându-se pe fereastră la diversele tărâmuri ale plebeilor pe lângă care treceau. Şiruri de case murdare, blocuri cu balconaşe înghesuite în care erau întinse haine la uscat, fabrici care scoteau mult fum, gropi de prundiş. Apoi o movilă uriaşă de gunoi lângă ceea ce a presupus că era un crematoriu. Un mall ca cele din HelthWyzer, numai că în parcare erau maşini şi nu carturi de golf electrice. Reclame luminoase din neon, baruri de striptease şi un cinematograf care arăta ca o descoperire arheologică. Trecu şi pe lângă nişte parcuri de rulote şi se întrebă oare cum e să trăieşti acolo; doar gândul acesta îi provocă o uşoară ameţeală, pentru că îşi imagina un deşert sau o apă întinsă. Totul pe tărâmul plebeilor părea nemărginit, extrem de poros, de penetrabil, de deschis. Atât de sortit schimbării.

Accepţiunea comună în interiorul Complexelor era că nimic demn de interes nu se petrecea pe tărâmul plebeilor, cu excepţia comerţului. Nu exista preocupare pentru viaţa minţii. Comerţ şi multă criminalitate, se spunea, dar lui Jimmy întinderile de dincolo de barierele de siguranţă îi păreau locuri pline de mister şi neprevăzut. Nu mai puţin periculoase. N-ar şti cum să se comporte aici, n-ar şti ce să spună, n-ar şti nici măcar cum să intre în vorbă cu fetele. L-ar întoarce cu fundu-n sus într-o clipă, l-ar scutura de nu s-ar vedea, ar râde de s-ar prăpădi de el. Ar fi carne de tun.

Securitatea la Watson-Crick era foarte minuţioasă, în comparaţie cu imitaţia de două parale care te întâmpina la Martha Graham. Probabil că le era frică să nu pătrundă vreun fanatic care să arunce în aer minţile cele mai luminate ale

generaţiei şi în felul acesta să dea o lovitură puternică unei companii sau alteia. Zeci de agenţi de la Corpurile de Securitate mişunau peste tot, complet echipaţi cu mitraliere şi bastoane de cauciuc. În piept aveau însemnele Watson-Crick, dar Jimmy ştia ce erau de fapt. Mai întâi îi luară amprenta irisului, pe care o verificară în sistem, după care doi halterofili morocănoşi îl traseră deoparte pentru un scurt interogatoriu. Imediat ce se întâmplă acest lucru, Jimmy ştiu şi care era explicaţia.

— Ţi-ai mai văzut mama fugară în ultima vreme?

— Nu, spuse el, fără să mintă.

— Ai mai primit veşti de la ea? Vreun telefon, vreo altă carte poştală?

Deci îi verificau în continuare corespondenţa. Probabil că ţinuseră evidenţa tuturor cărţilor poştale, plus că deja îi cunoşteau adresa actuală, altfel l-ar fi întrebat de unde vine.

— Nu, repetă el.

Era conectat la un aparat ce monitoriza impulsurile neurale, aşa că îşi dădeau seama că nu minte. Trebuiau, de asemenea, să fi realizat că întrebările îi provocau suferinţă. Era pe punctul să adauge: *Şi chiar daca aş şti ceva nu ţi-aş spune*, *faţă de maimuţă ce eşti!* dar era îndeajuns de matur ca să-şi dea seama că n-ar fi rezolvat nimic cu asta, ba dimpotrivă, nu ar fi fost exclus să-l trimită înapoi la Martha Graham, sau chiar mai rău.

— Ai idee ce-a mai făcut, cu ce s-a mai ocupat sau pe lângă cine se-nvârte?

Jimmy n-avea, în schimb avea sentimentul că ar putea şti ei câte ceva. Nu menţionaseră demonstraţia Happicuppa din Maryland, aşa că până la urmă poate nu erau atât de bine informaţi cum se temea el.

— Care-i scopul vizitei, fiule?

Acum păreau mai degrabă plictisiţi. Partea cu adevărat importantă trecuse.

— Îmi vizitez un bun prieten de Ziua Recunoştinţei, spuse Jimmy. Un prieten din liceu. De la HelthWyzer. E student aici. Am fost invitat.

Le dădu numele lui Crake şi numărul autorizaţiei de vizitare pe care i-l comunicase Crake.

— Ce fel de student? Ce anume studiază?

— Transgenetica, le răspunse Jimmy.

Scoaseră fişa lui Crake, se încruntară la ea, părură oarecum impresionaţi. Apoi dădură un telefon pe mobil, ca şi cum n-ar fi fost absolut convinşi de ce le-a spus el. Ce fel de ţăran e ăsta care vine în vizită la nobilime? exprima atitudinea lor. Dar în final l-au lăsat să treacă, şi iată-l şi pe Crake îmbrăcat ca de obicei în negru, un pic îmbătrânit şi mai slab ca înainte, dar cu o mină mai inteligentă ca oricând, aplecându-se peste barieră şi rânjind înspre el.

— Salut, băi nucă-de-plută! îi spuse Crake şi nostalgia îl străbătu pe Jimmy ca senzaţia de foame.

Era atât de încântat la vederea lui Crake încât simţea că îi vine să plângă.

Lupicani

În comparaţie cu Martha Graham, Watson-Crick era un adevărat palat. Chiar la intrare era amplasată o statuie din bronz cu mascota Institutului, papra/căianjenul[71] – una dintre primele hibridizări reuşite, obţinută în Montreal la sfârşitul secolului precedent, o capră încrucişată cu un păianjen, al cărei lapte producea fire de mătase ultrarezistente. Aplicaţia principală era în industria textilă pentru fabricarea unor veste antiglonţ imbatabile. Corpurile de Securitate aveau mare încredere în ele.

Spaţiile verzi, prezente din abundenţă în interiorul Complexului, erau frumos amenajate de Facultatea de Trucuri Peisagistice. Studenţii de la Transgenetică Botanică (Departamentul Ornamental) creaseră o întreagă gamă de plante tropicale hibride, rezistente atât la secetă cât şi la umezeală ridicată, cu flori sau petale cu tonalităţi senzaţionale, de la galben-crom la roşu aprins, de la albastru fosforescent la violet-neon. Spre deosebire de cărările de ciment tocit de la Martha Graham, aici aleile erau netede şi spaţioase. În carturile lor de golf, studenţii şi profesorii alunecau pe ele, spre sau dinspre sălile de curs.

---

[71] În original, *spoat/gider*, un hibrid dintre capră şi păianjen

Din loc în loc puteai admira stânci artificiale făcute dintr-un material în care se combinase plasticul reciclat de la peturi cu material lemnos de la cactuşi uriaşi şi cu diferite tipuri de lithopi – pietrele vii din familia *Mesembryanthemaceae*. Produsul era patentat, spuse Crake, dezvoltat la Watson-Crick de la bun început, acum făcându-se bani buni de pe urma lui. Stâncile artificiale arătau ca oricare stâncă reală, dar erau mult mai uşoare şi, în afară de asta, aveau avantajul că reţineau apa pe perioada ploioasă, după care o eliberau când se instala seceta, în felul acesta acţionând şi ca irigatori. Pietrigatori era denumirea oficială. Pe timpul ploilor torenţiale era totuşi bine să nu stai prin preajma lor, întrucât aveau tendinţa să explodeze.

Totuşi, majoritatea imperfecţiunilor fuseseră rezolvate acum, continuă Crake, şi varietăţi noi continuau să apară în fiecare lună. Echipa de studenţi plănuia să dezvolte aşa numitul Model Moise, pentru stocarea şi ulterior utilizarea apei potabile pe perioade de criză. Sloganul propus era „Loveşte-o cu Toiagul."

— Şi cum funcţionează chestiile astea? întrebă Jimmy, încercând să nu pară surprins.

— Habar n-am, răspunse Crake. Nu mă pricep la NeoGeologie.

— Şi fluturii ăştia – sunt noi? întrebă Jimmy după o vreme.

Se referea la nişte exemplare de un roz şocant, cu aripi mari, de dimensiunea unei clătite, care se adunaseră grămadă pe un arbust de culoare vişinie.

— Vrei să spui dacă au fost creaţi de natură sau de mâna omului? Cu alte cuvinte, sunt adevăraţi sau artificiali?

— Hmm, ezită Jimmy.

Nu voia să intre în discuţii de genul *ce este realitatea* cu Crake.

— Ştii cum e când oamenii îşi vopsesc părul sau îşi fac dantura, sau când femeile îşi fac implanturi de silicon?

— Cum e?

— După ce totul e gata, felul în care arată e ceea ce sunt ei în realitate. Procesul sau procedeul nu mai contează.

— În nici un caz implanturile nu se simt ca cei naturali, spuse Jimmy, care considera că ştie ceva despre acest aspect.

— Dacă ţi-ai dat seama că-s falşi, înseamnă că treaba a fost

făcută de mântuială. Fluturii ăştia zboară, se împerechează şi depun ouă din care ies larve.

— Hmm, spuse Jimmy din nou.

Crake nu avea nici un coleg de cameră. În schimb, avea un apartament numai al lui, zugrăvit în nuanţe lemnoase, cu jaluzele automate şi aparat de aer condiţionat care chiar funcţiona. Apartamentul era format dintr-un dormitor spaţios cu baie şi duş cu funcţie de saună, o sufragerie cu o canapea extensibilă – asta avea să fie camera lui Jimmy, spuse Crake – şi un birou cu sistem audio incorporat şi toată gama de accesorii computerizate. Dispunea şi de serviciu de curăţenie, cu menajere care venea şi-i luau aşternutul şi hainele la spălat, după care i le aduceau înapoi. (Jimmy se simţi total deprimat la auzul acestei informaţii, pentru că la Martha Graham trebuia să-ţi speli singur hainele folosind maşinile alea zgomotoase care scoteau nişte sunete infernale, apoi îţi luai hainele şi le băgai în uscător, unde exista riscul să ţi se ardă. Pe deasupra se mai şi blocau când introduceai moneda, aşa că de cele mai multe ori funcţionau cu jetoane de plastic.)

Crake mai dispunea şi de o chicinetă veselă.

— Nu că aş folosi-o eu prea mult, spuse Crake, cu excepţia momentelor când îmi mai fac câte o gustare. De obicei mâncăm în sala de mese, există câte una pentru fiecare facultate.

— Cum e mâncarea? se interesă Jimmy.

Se simţea din ce în ce mai mult ca un troglodit, un om al peşterilor, luptându-se cu paraziţii ce se dezvoltau pe propriul lui corp şi rozând din când în când câte un os.

— Mâncare, spuse Crake, cu indiferenţă.

În prima zi, făcură un tur al minunăţiilor de la Watson-Crick. Crake se arăta interesat de toate proiectele în desfăşurare. Spunea mereu „Proiectul de azi, realitatea de mâine”, ceea ce, de la a treia repetare încolo, începu să devină iritant.

Prima dată au mers la Decoraţiuni Botanice, unde o echipă de cinci studenţi în ultimul an lucra la Tapetul Inteligent, care îşi schimba culoarea pentru a se armoniza cu dispoziţia posesorului. Tapetul – i se spuse lui Jimmy – avea înglobat în el o formă modificată a algei Kirilian, detectoare de energie, plus

un substrat de nutrimente pentru întreţinerea acesteia, dar deocamdată mai erau câteva aspecte de perfectat. Dacă vremea era ploioasă, tapetul nu rezista mult, deoarece consuma rapid toate nutrimentele şi devenea gri. Nici nu putea să facă diferenţa între dorinţa sexuală şi furia criminală, drept pentru care era foarte probabil să se preschimbe într-un roz erotic când, în realitate, tu ai fi avut nevoie de un roşu-verzui ca o explozie a vaselor capilare.

Echipa mai lucra la o gamă de prosoape de baie care s-ar fi comportat cam în acelaşi fel, dar deocamdată trebuia să găsească o metodă care să inhibe unul dintre principiile de bază ale vieţii marine: când algele intrau în contact cu apa, se umflau şi începeau să crească, iar subiecţii care se oferiseră voluntari pentru teste nu găsiseră prea incitantă ideea ca dimineaţa să-şi găsească prosoapele expandate ca nişte ciuperci, deplasându-se încet pe gresia din baie.

— Realitatea de mâine, spuse Crake.

După asta au mers la NeoAgricultură. *AgriCouture* era porecla dată de studenţi pentru că trebuiau să-şi pună costume de protecţie înainte de a intra, să se spele pe mâini şi să poarte măşti, deoarece aveau să opereze cu obiecte care nu fuseseră pe deplin testate împotriva bioformelor. O femeie cu un râs ca al Ciocănitoarei Woody îi conduse de-a lungul coridoarelor.

— Asta e cea mai recentă invenţie, spuse Crake. Ceea ce vedeau acum era un obiect destul de mare, asemănător unui bulb, prevăzut cu o membrană alb-gălbuie. Din el ieşeau douăzeci de tuburi groase şi cărnoase, la capătul cărora creştea un alt bulb.

— Ce naiba-i asta? spuse Jimmy.

— Pui, zise Crake. Părţi dintr-un pui. Numai piepturi, în cazul de faţă. Din alte unităţi cresc pulpe. Câte douăsprezece pe unitate.

— Dar n-au capete, spuse Jimmy.

Era familiarizat cu acest concept – crescuse cu *sus multiorganifer,* la o adică – dar chestia asta era de-a dreptul deplasată. Cel puţin porcanilor din copilăria lui nu le lipseau capetele.

— Au capete, acolo în mijloc. Există şi un orificiu, acolo sus, pe unde li se dau nutrimentele. Nu au ochi sau ciocuri pentru că n-au nevoie de aşa ceva.

— Dar e oribil! protestă Jimmy.

Era o imagine de coşmar, ca şi cum s-ar fi uitat la o excrescenţă din proteină animală.

— Ca termen de comparaţie, aminteşte-ţi corpul anemonei-de-mare, spuse Crake.

— Şi cum gândeşte fiinţa asta?

Femeia râse, în stilul ei de Ciocănitoare Woody, după care îl lămuri că eliminaseră toate funcţiile creierului care nu aveau legătură cu digestia, asimilarea şi creşterea.

— E ca şi cum ar fi un vierme anchilostom, doar că e pui, spuse Crake.

— Nu e nevoie nici de hormoni de creştere suplimentari, completă femeia, ritmul accelerat de creştere a fost integrat de la început. În doar paisprezece zile piepturile sunt gata – mai repede cu trei săptămâni faţă de cea mai accelerată creştere obţinută în fermele de pui. Iar ciudaţii de la protecţia animalelor n-au să aibă ce comenta, atât timp cât creatura asta nu simte durerea.

— Să mergem, puştii ăştia trebuie să facă curat, spuse Crake.

Studenţii de la Watson-Crick obţineau jumătate din drepturile de inventator pentru orice realizau aici. Crake îi spuse că asta reprezenta pentru ei un stimulent puternic.

— Tărtăcuţe de pui, aşa vor să denumească produsul.

— Au fost deja comercializate? întrebă Jimmy cu glas moale.

Nu se putea imagina mâncând o Tărtăcuţă de pui. Ar fi ca şi cum ar mânca un neg uriaş. Dar, ca şi în cazul implanturilor la sâni – cele de calitate – poate că n-are să-şi dea seama de diferenţă.

— Deja au dat drumul francizei pentru lanţul de restaurante, spuse Crake. Investitorii se bat pentru ea. Cine câştigă va putea vinde foarte ieftin şi va înlătura uşor concurenţa.

Începu să-l enerveze felul în care-l prezenta Crake peste tot pe unde mergeau – „El e Jimmy, neurotipicul” – dar se sforţa să nu arate. Era însă ca şi cum l-ar fi numit un Cro-Magnon sau ceva de genul ăsta. Mai lipsea doar să-l arunce într-o cuşcă, unde să-i dea să mănânce banane şi să-l lovească cu bastonul

electric.

Nu era prea încântat nici de populaţia feminină disponibilă de la Watson-Crick. Sau poate că nici nu erau disponibile, fetele astea: păreau mai mereu că sunt cu mintea în altă parte. Cele câteva încercări ale lui Jimmy de a flirta cu ele nu i-au adus decât nişte priviri surprinse – surprinse şi câtuşi de puţin încântate, ca şi cum l-ar fi prins uşurându-se pe covoarele lor.

Având în vedere aspectul lor neglijent, abordarea foarte relaxată în ceea ce privea igiena şi înfrumuseţarea personală, ar fi trebuit să cadă pe spate la avansurile lui. Mai toate purtau cămăşi cadrilate – asta era ţinuta formală – iar coafurile nu reprezentau tocmai punctul lor forte, cele mai multe arătând ca şi cum ar fi avut constant întâlniri de gradul trei cu foarfecă de bucătărie. Luate împreună, lui Jimmy îi aminteau de Bernice, vegetariana piromană cu tricoul ei inscripţionat cu „Grădinarii Domnului.” Modelul Bernice era o excepţie la Martha Graham, unde fetele încercau să dea impresia că erau ori măcar că fuseseră cândva sau că ar putea foarte bine fi dansatoare, actriţe, cântăreţe ori fotografi conceptuali-artistici, mă rog, orice altceva ce ţinea de domeniul artistic. Toate voiau să fie suple şi să aibă stil, chiar dacă unora le ieşea mai bine decât altora. Însă la Watson-Crick, modelul Bernice reprezenta norma, exceptând faptul că nu prea existau tricouri cu înscrisuri religioase. Mai prezente era cele cu diverse ecuaţii matematice complexe, care provocau chicoteli printre aceia care reuşeau să le descifreze.

— Ce scrie pe tricoul ăla? întrebă Jimmy după ce se sătură de postura în care se găsea mereu; în jurul lui toţi se băteau pe umăr, numai el rămânea cu o privire idioată, de individ care tocmai a descoperit că fusese buzunărit.

— Tipa-i fizician, îi spuse Crake, ca şi cum informaţia asta ar fi fost cheia tuturor nedumeririlor lui.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi tricoul ei are legătură cu fizica. E despre a unsprezecea dimensiune.

— Şi care-i poanta?

— E mai complicat, spuse Crake.

— Încearcă-mă!

— Trebuie să fii familiarizat cu dimensiunile, cu presupunerea că există şi dimensiuni mai mici care se

curbează în interiorul dimensiunilor pe care deja le cunoaştem.

— Bun, şi?

— E ca şi cum ai spune: Aş putea să te smulg din lumea asta, dar toată escapada ar dura doar câteva nanosecunde, iar măsurarea corectă a acestor nanosecunde nu există în structura noastră spaţială.

— Şi toate astea exprimate în simboluri şi cifre?

— Dar mult mai sumar.

— Aha.

— N-am pretins că e *amuzant*, spuse Crake. Ei sunt fizicieni; *lor* li se pare amuzant. Dar ai vrut să ştii.

— Deci, cu alte cuvinte, e ca şi cum ea ar spune că ar face-o cu el, dacă el ar avea lungimea potrivită la sculă, ceea ce nu e cazul, spuse Jimmy, care, pentru câteva clipe, se gândise serios la asta.

— Jimmy, eşti un geniu! spuse Crake.

— Acum suntem la BioApărare, spuse Crake. Ultima oprire, promit.

Îşi dădea şi el seama că Jimmy nu mai avea răbdare. Adevărul era că turul îi trezise prea multe amintiri neplăcute. Laboratoarele, bioformele deosebite, savanţii inepţi din punct de vedere social – parcă prea semăna totul cu viaţa sa de odinioară, cu vremurile când era mic, ceea ce era ultimul lucru de care voia să-şi amintească. Până şi Martha Graham era de preferat, în comparaţie cu asta.

Stăteau în faţa unor cuşti, fiecare conţinând câte un câine. Erau tot felul de rase acolo, de diverse dimensiuni şi culori, dar toţi dădeau din coadă şi îl priveau pe Jimmy cu ochii aceia de câine devotat.

— E un adăpost pentru câini, spuse Jimmy.

— Nu tocmai, zise Crake. Să nu treci dincolo de balustradă şi nu care cumva să-ţi bagi degetele printre gratii.

— Dar par prietenoşi, spuse Jimmy. Dorinţa lui de a avea un animal de companie îi inundă din nou sufletul. Sunt de vânzare?

— Nu sunt câini, doar arată ca nişte câini. Se numesc lupicani – sunt făcuţi să inducă în eroare. Dacă întinzi mâna să-i mângâi, ţi-o sfârtecă într-o secundă. Au genă de pitbul în ei.

— Şi de ce-ar face cineva un câine ca ăsta? spuse Jimmy,

dându-se un pas înapoi. Cine ar vrea să aibă aşa ceva?

— Cei de la Corpurile de Securitate. A fost comanda lor. S-au investit mulţi bani în afacerea asta. Vor să-i posteze în şanţurile de apărare sau ceva de genul ăsta.

— În şanţurile de apărare?

— Da, sunt mai utili decât un sistem de alarmă – pe ăştia n-ai cum să-i dezarmezi şi nici nu te poţi împrieteni cu ei aşa cum ai face-o, poate, cu nişte câini obişnuiţi.

— Bun, şi dacă scapă? Dacă o iau razna? Dacă încep să se înmulţească necontrolat, cum s-a întâmplat şi cu iepurii verzi uriaşi?

— Atunci am avea o mare problemă! spuse Crake. Dar n-au cum să scape. Natura e, pentru grădinile zoologice, ceea ce e Dumnezeu pentru biserici.

— Adică? întrebă Jimmy.

Nu prea fusese foarte atent, era prea preocupat de Tărtăcuţe şi de lupicani. De ce avea sentimentul că se trecuse un anumit prag, că se încălcase o anumită limită? Oare cât de mult înseamnă prea mult, cât de departe e prea departe?

— Toate zidurile şi barierele astea au fost puse cu un rost acolo, zise Crake. Nu ca să ne ţină pe noi pe dinafară, ci să-i ţină pe ei înăuntru. Omenirea are nevoie de bariere în ambele cazuri.

— Pe ei? Care ei?

— Natura şi pe Dumnezeu.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu, spuse Jimmy.

— Cum nu cred nici în Natură. Sau nu în cea cu N mare.

Ipotetic

— Şi, ai pe cineva? îl întrebă Jimmy în ziua a patra. Păstrase întrebarea pentru un moment potrivit. Am văzut că ai de unde alege.

Intenţionase să fie ironic. El personal nu se putea imagina în compania Ciocănitoarei Woody sau a celor cu ecuaţii pe piept, dar nici pe Crake nu şi-l putea închipui în compania lor. Crake era prea sofisticat pentru ele.

— Nu propriu-zis, spuse Crake scurt.
— Cum adică, *nu propriu-zis?* Eşti cu cineva dar nu e o fiinţă umană?
— Legăturile amoroase în această etapă nu sunt încurajate în mod deosebit, spuse Crake, ca şi când ar fi citat dintr-un ghid. Se presupune că trebuie să ne concentrăm pe studiu.
— Nu face bine la sănătate, spuse Jimmy. Ar trebui să te mai răsfeţi şi tu.
— Ţie ţi-e uşor a spune, zise Crake. Tu eşti greierele, eu sunt furnica. Nu-mi pot permite să pierd timpul cu căutări neproductive.
Pentru prima oară în viaţa lui, Jimmy se întrebă dacă nu cumva – era posibil aşa ceva? – Crake era gelos pe el. Sau poate era doar un înţepat cu figuri în cap, poate că Watson-Crick avea o influenţă proastă asupra lui. *Şi care-i misiunea supercerebelului în acest triatlon al vieţii?* ar fi avut Jimmy chef să-l zgândărească. *Binevoiţi să ne divulgaţi şi nouă această informaţie?*
— N-aş numi-o pierdere de timp, îi spuse el în schimb, încercând să mai destindă atmosfera, decât dacă nu reuşeşti să marchezi.
— Dacă într-adevăr nu poţi fără, există posibilitatea să-ţi aranjezi ceva prin Serviciul Studenţesc, spuse Crake, mai degrabă rigid. Apoi îţi deduc costurile din bursă, la fel cum fac pentru cazare şi masă. Angajatele sunt recrutate de pe tărâmul plebeilor. Bineînţeles, e vorba de profesioniste, care oricum sunt examinate medical înainte de a ajunge aici.
— Prin Serviciul Studenţesc? Nu zău! Chiar fac asta?
— Are logică, spuse Crake. În felul ăsta sistemul te scuteşte să-ţi iroseşti energia pe căi neproductive, cauzatoare de tot felul de indispoziţii. Bineînţeles că şi studentele pot beneficia de aceleaşi servicii. Trebuie doar să spui ce vrei – culoarea, vârsta, constituţia – şi ei îţi găsesc persoana. La fel şi dacă eşti gay sau, ştiu eu, fetişist.
La început, Jimmy crezu că Crake glumeşte, dar nu glumea. Ar fi vrut să ştie ce anume comandase – o făcuse de pildă cu o dublu amputată? Dar o asemenea întrebare ar fi putut părea deplasată sau batjocoritoare.

Mâncarea la Watson-Crick era fantastică – creveţi adevăraţi

în loc de CrustaSoia care li se dădea la Martha Graham şi pui adevărat, Jimmy bănuia, deşi nu şi-a luat, neputând să-şi scoată din minte Tărtăcuţele pe care le văzuse, şi încă ceva ce aducea foarte mult a brânză reală, deşi Crake îi spusese că provine de la o legumă, o nouă specie de dovlecel aflată încă în faza de testare.

Deserturile aveau multă ciocolată în ele, ciocolată adevărată. Cafeaua era cafea, fără înlocuitori sau melasă în compoziţie. Era Happicuppa, dar cui îi păsa? Şi mai aveau bere, care cu siguranţă era cât se poate de reală.

Toate acestea reprezentau o schimbare bine-venită pentru cineva de la Martha Graham, cu toate că, aici, studenţii se pare că uitaseră în totalitate de cuţit şi furculiţă, pentru că preferau să mănânce cu mâna şi să se şteargă la gură cu mâneca. Jimmy nu era scrupulos, dar apucăturile lor erau aproape grosolane. De asemenea, mai aveau şi prostul obicei de a vorbi cu mâncarea în gură, indiferent dacă-i asculta cineva sau nu, despre ideile pe care intenţionau să le pună în practică. Odată ce aflaseră că Jimmy nu provine dintr-un *spaţiu* – adică învăţa la o universitate care pentru ei era doar o baltă de noroi – îşi pierdură orice interes pentru el. Se refereau la studenţii de la aceeaşi facultate ca fiind *cospecifici*, pe când toţi ceilalţi erau *nonspecifici*. Era o vorbă la modă.

Aşa că Jimmy nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a intra în vorbă cu ei. Era mulţumit dacă putea să stea cu Crake, pe care-l lăsa constant să-l bată la şah şi la *Hăcuitorul Tridimensional*, sau îşi trecea timpul încercând să descifreze magneţii de frigider ai lui Crake, numai pe cei care nu erau cu numere şi simboluri. Watson-Crick era o cultură a magneţilor de frigider; studenţii îi cumpărau, făceau schimb între ei sau chiar îşi făceau propriile piese:

Unde nu-i cap nu-i nici durere (cu o hologramă verde a unui creier)

Siliconştiinţă

Rătăcesc din Spaţiu în Spaţiu

Vrei să vezi viaţa-n verde?

Dacă eşti pacifist, dă-mi pace!

Viaţa experimentează ca un raconcs jucăuş.

Micuţă papră/căianjen, cine te-a făcut pe tine?[72]
Cuget deci persist.
Studierea corespunzătoare a omenirii e totul.

S-au mai uitat la televizor sau pe web, ca în vremurile de altădată. *Noodie Nexvs*, *creierprăjit*, *alibaubau* şi alte asemenea, un adevărat festin pentru ochi. Îşi făceau floricele, fumau ceva iarbă cu efect potenţat, luată de Crake de la studenţii de la Transgenetică Botanică şi pe care o creşteau într-una din sere, după care Jimmy putea să-şi piardă liniştit cunoştinţa pe canapea. După ce se mai obişnui cu statutul lui de-aici, adică cel de plantă decorativă, îşi dădu seama că, la o adică, nu e chiar atât de rău. Trebuia doar să te relaxezi şi să inspiri adânc, ca atunci când făceai gimnastică. Oricum, în câteva zile urma să plece de aici. Până atunci avea să-l asculte pe Crake, care întotdeauna spunea ceva interesant atunci când era singur cu el sau când avea chef să vorbească.

În penultima seară, Crake îi spuse:
— Hai să-ţi prezint un scenariu ipotetic.
— Sunt numai ochi şi urechi, spuse Jimmy.
În realitate, îi era somn – se ghiftuise cu prea multe floricele şi bere – dar se ridică în capul oaselor şi-şi luă privirea aia atentă pe care şi-o perfecţionase în liceu. Scenariile ipotetice erau preferatele lui Crake.
— Axiomă: boala nu e productivă. Nu este generatoare de bunuri şi implicit nici de bani. Cu toate că reprezintă o scuză pentru multe activităţi, tot ceea ce face, din punct de vedere al banilor, este ca avuţia să se scurgă dinspre bolnavi către cei sănătoşi. Dinspre pacienţi spre doctori, dinspre clienţi spre tămăduitori. Ai putea-o numi osmoza banilor.
— Corect, spuse Jimmy.
— Bun. Acum, să presupunem că tu, un grup care se numeşte HelthWyzer, îţi faci banii din producerea medicamentelor şi reţetelor care îi vindecă pe cei bolnavi sau, şi mai bine, care îi ajută să nu se mai îmbolnăvească deloc.
— Păi nu-i nimic ipotetic aici, spuse Jimmy. HelthWyzer

---

[72] Probabil aluzie la versul lui Blake *„Little lamb, who made thee?.”*

chiar face asta.

— Şi prin urmare, care va fi lucrul de care vei avea nevoie mai devreme sau mai târziu?

— De mai multe remedii?

— Şi după asta?

— Cum adică după asta?

— După ce vei fi vindecat tot ce se putea vindeca.

Jimmy se prefăcu că se gândeşte. În realitate, n-avea de ce să se mai gândească. Era clar dinainte că Crake va avea un răspuns alternativ la propria sa întrebare.

— Îţi aduci aminte prin ce-au trecut stomatologii după inventarea acelei ape de gură? Cea care a înlocuit placa bacteriană cu bacterii prietenoase care au acoperit aceeaşi nişă ecologică, adică gurile noastre? Nimeni nu s-a mai plâns de carii şi cei mai mulţi dintre dentişti au dat faliment.

— Şi ce-i cu asta?

— Întotdeauna vei avea nevoie de oameni care să fie bolnavi. Sau altfel spus, de boli noi, de fiecare dată altele. Nu crezi că am dreptate?

— E de la sine înţeles, spuse Jimmy, după un moment de gândire. Dar boli noi se descoperă mereu, nu?

— Nu se descoperă, spuse Crake, se *creează*.

— Cine le creează? întrebă Jimmy.

Sabotorii, teroriştii? La asta se referea Crake? Era un lucru bine ştiut că genul ăsta de oameni se ocupau cu asemenea lucruri, sau cel puţin încercau. Până acum nu prea avuseseră succes: bolile lor meschine fuseseră puerile, în viziunea Complexelor, şi uşor de combătut.

— Cei de la HealthWyzer, răspunse Crake. Şi nu de azi, de ieri. E un întreg departament, ultrasecret, care se ocupă numai cu asta. Apoi sunt cei de la distribuţie. Fii atent! E genial la ce s-au gândit! Au introdus bioforme ostile în propriile lor vitamine – cele care se vând fără reţetă – iar propagarea se face printr-un virus introdus într-o bacterie purtătoare, un derivat de E. Coli, care nu se digeră, după care explodează în pilor, şi gata! Bineînţeles, inserţia e aleatorie şi nici măcar nu trebuie să repete operaţiunea, pentru că dacă ar face-o, ar fi prinşi. Chiar şi pe tărâmul plebeilor există indivizi care şi-ar da seama ce se întâmplă. Dar, odată ce-ai reuşit să introduci o bioformă ostilă pe tărâmul plebeilor, la felul în care se mişcă populaţia

acolo, virusului nu-i trebuie mult să se răspândească. Bineînţeles că, odată cu crearea microbului, au dezvoltat şi antidotul, dar pe ăsta îl ţin ascuns, pretinzând că se fabrică greu, pentru a-şi garanta profituri enorme.

— Tu nu cumva inventezi chestiile astea?

— Din perspectivă financiară, cele mai bune boli, spuse Crake, sunt cele dătătoare de suferinţă pe termen lung. În mod ideal, pentru a obţine un maximum de profit, pacientul ar trebui ca, înainte de a rămâne fără nici un ban, fie să se facă bine, fie să moară. E vorba de un calcul precis.

— Asta ar fi chiar monstruos! spuse Jimmy.

— Asta a fost şi părerea tatei, spuse Crake.

— *Ştia* de asta?

Acum Jimmy chiar devenise atent.

— A aflat. De-aia i-au făcut vânt de pe pod.

— Cine anume? întrebă Jimmy.

— În plin trafic.

— Sper că nu ai devenit paranoic!

— Câtuşi de puţin, spuse Crake. Ăsta e adevărul. Am reuşit să intru în *inbox-ul* lui taică-meu înainte să-i şteargă ei toată informaţia de pe hard-disk. Dovezile erau acolo. Care arătau limpede că testele fuseseră făcute pe vitamine.

Pe Jimmy îl trecu un fior pe şira spinării.

— Cine mai ştie că tu ştii?

— Ia ghiceşte cui i-a mai spus el, zise Crake. Maică-mii şi Unchiului Pete. Intenţiona să demaşte întreaga afacere, printr-un site pirat[73] – pentru că intră foarte multă lume pe ele şi, în felul acesta, le-ar fi dat complet peste cap vânzările de vitamine pe tărâmul plebeilor, plus că le-ar fi distrus întregul plan. Ar fi cauzat haos financiar. Gândeşte-te numai la câţi oameni ar fi fost concediaţi. Mai întâi voia să-i avertizeze. Crake făcu o pauză. Credea că Unchiul Pete nu ştie.

— Uau, făcu Jimmy. Deci fie unul, fie celălalt l-a…

— Sau poate chiar amândoi, spuse Crake. Unchiul Pete n-ar fi vrut să-i fie periclitată toată afacerea. Nu până la distrugerea ei totală. Maică-mii poate că i-a fost frică. Poate s-a temut că

---

[73] *Rogue site* în original, un site făcut special pentru propagarea unui virus şi/sau pentru colectarea adreselor de e-mail pentru spameri.

dacă taică-meu se duce la vale, o ia şi pe ea cu el. Sau poate au fost cei de la Corpurile de Securitate. Poate că se comportase mai ciudat la serviciu. Poate că l-au verificat. El codifica absolut tot, dar dacă eu am putut sparge codurile, înseamnă că nici lor nu le-ar fi venit foarte greu.

— Ce bizară e toată povestea, spuse Jimmy. Deci tatăl tău a fost omorât.

— Executat, îl corectă Crake. Aşa s-ar fi exprimat. Ar mai fi spus că era pe punctul de a distruge un concept elegant. Ar fi spus că au acţionat pentru binele tuturor.

Stăteau acolo, în cameră, evitându-şi privirile. Crake se uita la tavan, ca şi cum l-ar fi admirat. Jimmy nu ştia ce să spună. Nişte cuvinte de consolare ar fi părut acum de prisos.

— Cum de mama ta a plecat aşa cum a plecat?

— Habar n-am, spuse Jimmy. Probabil că a avut mai multe motive. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pun pariu că taică-tău era şi el implicat în vreo chestie nu tocmai curată. Vreo afacere ca la HelthWyzer. Şi că, probabil, ea a aflat.

— Ah, nu cred, spuse Jimmy. Mai degrabă cred că s-a raliat cu nişte trăsniţi ca ăştia de la Grădinarii Domnului. Nişte smintiţi. Şi oricum, taică-meu nu ar fi…

— Pun pariu că începuseră să-şi dea seama că ea ştie.

— Chiar sunt obosit, spuse Jimmy. Căscă şi din-tr-odată simţi cu adevărat oboseala. Cred că mă duc să mă culc.

Extinctaton

În ultima seară, Crake îl întrebă:

— Vrei să jucăm *Extinctaton?*

— *Extinctaton?* se miră Jimmy. Îi luă o secundă, dar apoi îşi aminti, idioţenia aia web interactivă, cu animale şi plante dispărute. Când jucam noi asta? Credeam că nu mai există de mult.

— Nu s-a întrerupt niciodată, spuse Crake.

Jimmy realiză implicaţiile: Crake nu se oprise deloc. Trebuie să fi jucat neîntrerupt în toţi aceşti ani. Ei, nu-i de mirare, tot

timpul a fost compulsiv.

— Şi la ce scor ai ajuns până acum? întrebă el din politeţe.

— Odată ce ajungi la trei mii, spuse Crake, devii Mare Maestru.

Ceea ce însemna că şi el era unul dintre ei, altfel n-ar fi pomenit de asta.

— Ah, bun, spuse Jimmy. Şi ai luat vreun premiu? Coada şi urechile cuiva?

— Hai să-ţi arăt ceva, spuse Crake.

Intră pe web, se duse la site şi îl deschise. Acelaşi text apăru: *EXTINCTATON*, *monitorizat de MaddAddam*. *Adam a numit animalele vii*, *MaddAddam le numeşte pe cele moarte*. *Vrei să joci?* Crake apăsă *Da*, după care îşi tastă numele de cod, *Rednecked Crake*[74]. Un coelacant apăru în dreptul numelui, simbolul pentru Mare Maestru. Apoi apăru un mesaj pe care Jimmy nu-l mai văzuse până atunci: *Bine ai venit*, *Mare Maestru Rednecked Crake*. *Vrei să joci o partidă obişnuită sau împotriva unui alt Mare Maestru?*

Crake selectă a doua opţiune. *Bine*. *Alege-ţi o cameră de joc şi MaddAddam te va găsi acolo*.

— MaddAddam e o persoană? întrebă Jimmy.

— Nu, e un grup, spuse Crake, sau chiar mai multe.

— Şi cu ce se ocupă acest grup MaddAddam? Jimmy se simţi stupid. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un DVD cu unul din filmele răsuflate cu James Bond. Vreau să spun, în afară de a număra capetele şi pieile.

— Fii atent!

Crake ieşi de pe *Extinctaton*, atacă, şi intră pe site-ul unei bănci de pe tărâmul plebeilor. De acolo sări pe ceea ce părea a fi site-ul unui producător de componente de maşini solare. Apăsă pe imaginea unui butuc care se deschise într-un director intitulat *HottTotts Pinups*[75]. Fişierele erau datate, însă nu aveau nume. Crake alese unul dintre ele, îl transferă pe una din frunzele sale de nufăr, de aici sări pe alta, îşi şterse urmele, deschise fişierul acolo şi încarcă o imagine.

Era fotografia cu Oryx când avea şapte sau opt ani şi care,

---

[74] Pasăre australiană (lat. *Rallina tricolor*) din familia ralidelor, având ca reprezentant cristeiul-de-baltă.

[75] Poze sexy de pe Mici şi fierbinţi.

în afara colierului de flori de la gât şi a panglicii roz din păr, era complet goală. Era poza în care se uita la el cu privirea aceea directă, batjocoritoare, atotştiutoare, privirea care-l lovise în moalele capului când avea – oare cât? Paisprezece ani? Încă mai păstrează coala de imprimantă, împăturită şi ascunsă undeva unde să n-o găsească nimeni. Era secretul lui, acea fotografie, propria sa vină, propria lui ruşine, propria dorinţă. De ce-o păstrase Crake? De ce i-o *furase?*

Jimmy se simţi încolţit. *Ce caută ea aici?* ar fi vrut să urle. E *a mea! Dă-mi-o înapoi!* Se simţea ca şi cum ar fi fost într-un grup de delincvenţi aliniaţi dinaintea martorului. Degete acuzatoare arătau înspre el, feţe încruntate îl priveau cu asprime, în timp ce un set de clone turbate ale lui Bernice îi ardeau chiloţii. Urma să fie pedepsit, dar pentru ce? Ce vină avusese el? Nici una. Nu făcuse decât să privească.

Crake plasă cursorul pe ochiul stâng al fetei şi apăsă pe iris. Era calea de acces spre camera de joc.

Bine ai venit, *Mare Maestru Crake*. *Introdu parola acum*.

Crake o tastă şi îi apăru o nouă propoziţie: *Adam a numit animalele*. *MaddAddam le personifică*.

Urmă o suită de buletine de ştiri electronice, cu locaţiile şi datele precizate – emise de Corpurile de Securitate, după felul în care se prezentau, şi pe care scria „Numai pentru Adrese Securizate."

Un tip de viespe minusculă, purtătoare a unei forme modificate de varicelă, invadase câteva instalaţii cu Tărtăcuţe, omorând toate organismele. Instalaţiile au trebuit incinerate pentru a nu scăpa epidemia de sub control.

Un şoarece mutant, dependent de sistemele de izolaţie ale cablurilor electrice, crease haos în Cleveland, după ce un număr fără precedent de locuinţe luaseră foc.

Recoltele de boabe de cafea Happicuppa erau ameninţate de un nou tip de gărgăriţă, care se dovedea rezistentă la toate pesticidele existente pe piaţă.

Un rozător miniatural, având caracteristici atât de porc-spinos, cât şi de castor, apăruse în zona de nord-vest a continentului, băgându-se pe sub capotele maşinilor parcate şi distrugându-le sistemele de transmisie.

Un microb care mânca gudronul din asfalt transformase câteva autostrăzi interstatale în nisip. Autorităţile erau în alertă

şi se instaurase o zonă de carantină.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă Jimmy. Cine postează ştirile astea?

Buletinele informative dispărură şi apăru un mesaj nou: *MaddAddam are nevoie de iniţiative noi*. *Ai o idee genială? Exprim-o aici*.

Crake tastă: *Scuze*, *întrerupere*. *Trebuie să ies*.

Bine, *Mare Maestru Rednecked Crake*. *Vorbim mai târziu*. Crake închise.

Jimmy retrăia sentimentul acela neplăcut pe care-l experimentase când mama sa plecase de acasă: aceeaşi senzaţie a existenţei unei lumi paralele, interzisă lui, a unei uşi care se deschisese din greşeală şi prin care întrezărise ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, a unui întreg şir de vieţi secrete derulându-se în întuneric chiar sub nasul lui.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Sau poate nu fusese nimic, se gândi imediat, sau poate fusese doar unul din modurile ciudate prin care Crake găsise de cuviinţă să se dea mare. O înscenare elaborată, o invenţie de-a lui Crake, o farsă făcută să-l sperie.

— Nici eu nu sunt sigur, spuse Crake. La început am crezut că e vorba despre una dintre organizaţiile de Eliberare a Animalelor. Dar e mai mult decât atât. Impresia mea e că urmăresc să distrugă toată maşinăria, întregul sistem. Deocamdată s-au limitat la animale, dar e clar că ar putea să-şi îndrepte atenţia şi spre oameni.

— N-ar trebui să te bagi în chestii de genul ăsta! spuse Jimmy. Nu cred că ţi-ar conveni să şe creadă că faci parte din grup. Dacă te prind? Au să-ţi prăjească creierii.

Acum era de-a dreptul speriat.

— N-are să mă prindă nimeni, spuse Crake. Eu doar mă uit. Dar oricum, te rog să nu pomeneşti nimic despre asta în mesajele tale.

— Normal, încuviinţă Jimmy. Dar chiar dacă numai te uiţi, de ce-ţi complici existenţa?

— Sunt curios, atâta tot, spuse Crake. M-au lăsat să intru în anticameră, dar nu mai mult. E clar că e vorba de cineva din interiorul Complexelor, sau şcolit în Complexe. Ce inventează ei sunt nişte bioforme foarte sofisticate. Nu cred că cineva de pe tărâmul plebeilor ar fi în stare să facă aşa ceva.

Se uită la Jimmy cu privirea aceea piezişă – o privire (Snowman realizează acum) care denota încredere. Crake avea încredere în el. Altfel nu i-ar fi arătat camera de joc secretă.

— Ar putea fi o capcană a Corpurilor de Securitate, spuse Jimmy.

Cei de-acolo aveau obiceiul să pună la cale tot felul de planuri prin care să prindă elementele subversive. Auzise că mecanismul se chema Plivirea Buruienilor. Complexele cică ar fi fost minate cu asemenea tunele potenţial letale.

— Ai grijă pe unde umbli.

— O să am, spuse Crake.

Ceea ce ar fi vrut Jimmy într-adevăr să ştie era asta: *Dintre miile de posibilităţi pe care le aveai*, *dintre toate căile de acces existente*, *de ce ai ales-o tocmai pe ea?*

Cu toate acestea, nu putea să întrebe. Nu putea să se trădeze singur.

Se mai întâmplă ceva pe perioada vizitei lui Jimmy, ceva important, deşi la momentul respectiv nu realizase acest fapt.

În prima noapte, în timp ce dormea pe canapeaua extensibilă a lui Crake, Jimmy auzise pe cineva strigând. La început, crezu că zgomotul vine de-afară – la Martha Graham ar fi fost derbedei – dar după un timp realiză că strigătele veneau din camera lui Crake. Veneau chiar de la Crake.

Erau chiar mai mult decât nişte strigăte, erau urlete. Fără cuvinte. Jimmy le auzi în fiecare noapte cât stătu acolo.

— Dar ştiu c-ai visat tare urât astă-noapte, îi spuse Jimmy lui Crake în prima dimineaţă a şederii sale la Watson-Crick.

— Eu nu visez niciodată, îi spuse Crake.

Avea gura plină şi se uita pe fereastră. Pentru un tip atât de slab, mânca foarte mult. Era datorită vitezei, a ratei accelerate a metabolismului: Crake ardea lucrurile cu repeziciune.

— Toată lumea visează, spuse Jimmy. Nu mai ţii minte studiul despre somnul REM[76] de la liceul HelthWyzer?

— Ăla în care torturam pisicile?

— Pisicile virtuale, da. Şi pisicile care nu visau înnebuneau.

— Eu nu mi-amintesc niciodată ce visez, spuse Crake. Mai ia nişte pâine prăjită.

---

[76] Somn cu mişcări oculare rapide, sau somn cu vise.

— Dar asta nu-nseamnă că nu visezi.

— OK, n-am folosit eu cuvintele potrivite. N-am vrut să zic că *nu visez niciodată*. Nebun nu sunt, prin urmare înseamnă că visez. Ipoteză, demonstraţie, concluzie, dacă e A atunci nu e B. Mulţumit acum?

Crake zâmbi şi-şi mai turnă nişte cafea.

Aşadar Crake nu-şi amintea niciodată visele pe care le avea. Snowman e cel care şi le-aminteşte în schimb. Nu numai că şi le-aminteşte, dar e cufundat în ele, se bălăceşte în ele, e afundat până la gât în ele. Fiecare clipă pe care a trăit-o de câteva luni încoace a fost mai întâi visată de Crake. Nu e de mirare că urla atât de mult.

9

Drumeţie

După o oră de mers, Snowman iese din fostul parc şi se îndreaptă înspre ce-a mai rămas din bulevardele, şoselele şi străzile din tărâmul plebeilor. Peste tot se văd automobile solare avariate, unele făcute grămadă ca urmare a accidentelor în lanţ, altele carbonizate, altele aparent intacte, ca şi cum ar fi fost parcate. Sunt şi camioane, şi furgonete, cele mai multe pe combustibil celular, dar şi câteva dintre cele vechi, pe benzină şi motorină, precum şi câteva ATV-uri. Din loc în loc se mai văd şi nişte motociclete şi biciclete, o alegere bună la momentul acela, având în vedere cât de aglomerat trebuie să fi fost traficul. Pe un vehicul cu două roţi puteai să te strecori înainte şi înapoi printre maşinile mari până când cineva te-ar fi împuşcat sau ar fi dat peste tine sau până ai fi căzut chiar tu.

Zona aceasta a fost cândva un sector semirezidenţial – la parter sunt magazine, devastate acum, iar la etaj apartamente mici şi întunecate. Majoritatea firmelor sunt încă la locul lor, în pofida urmelor de gloanţe care se văd în ele. Populaţia îşi făcuse rezerve de gloanţe de tipul celor vechi, de plumb,

dinaintea mitralierelor cu gloanţe virtuale, în ciuda interdicţiei de a deţine orice fel de armă pe tărâmul plebeilor. Snowman nu reuşise să găsească nici o cutie cu gloanţe, nu că ar fi avut vreo puşcă la care să le folosească.

Clădirile care nu au ars sau explodat sunt încă în picioare, dar acum vegetaţia îşi face simţită prezenţa peste tot. Cu timpul, va trece prin asfalt, va răsturna zidurile şi îşi va face loc prin acoperişuri. Un tip de plantă agăţătoare s-a dezvoltat cu repeziciune, acoperind pervazurile, urcând printre ferestrele sparte şi grilajele de metal. În curând, cartierul va fi o împletitură deasă de vegetaţie. Dacă ar fi amânat deplasarea asta mai mult, drumul la întoarcere ar fi devenit impracticabil. Nu va mai dura mult şi toate urmele civilizaţiei umane vor dispărea pentru totdeauna.

Dar să presupunem – doar să presupunem, îşi zice Snowman – că nu e el singurul supravieţuitor al speciei umane. Să presupunem că undeva mai sunt şi alţii în viaţă. Gândindu-se la ei, parcă îi şi vede, aceşti posibili supravieţuitori, aceste relicve, care încă mai trăiesc cumva, izolaţi în diverse zone îndepărtate şi cu care nu mai poţi lua legătura acum când toate reţelele de comunicaţie au fost distruse. Călugări în ascunzătorile lor din deşert, departe de aria contaminată, păstori de munte care nu şi-au intersectat niciodată drumurile cu cei din vale, triburi neştiute din junglă. Sau supravieţuitori de profesie care au aflat de timpuriu ce se petrece şi s-au izolat în buncărele lor subterane, omorând fără milă orice infectat. Pustnici, fermieri de la munte, nebuni rătăcitori înfăşuraţi în halucinaţiile lor protectoare, triburi nomade urmându-şi potecile lor antice.

Cum s-au întâmplat toate acestea? vor întreba descendenţii lor confruntaţi cu imaginea ruinelor, a mărturiilor, a mărturiilor ruinate. *Cine a făcut construcţiile astea? Cine le-a locuit? Cine le-a distrus?* Taj Mahal, Luvrul, Piramidele, Empire State Building – lucruri pe care el le văzuse la televizor, sau pe vederi sau în *Sânge şi Trandafiri* sau despre care citise în cărţi vechi. Cum ar fi dacă ei s-ar trezi deodată faţă-n faţă cu ele, în mărime naturală, fără să fie pregătiţi pentru aşa ceva – la început s-ar speria şi ar lua-o la fugă. Apoi s-ar întoarce şi ar căuta să-şi explice. La început vor da vina pe uriaşi sau pe zei,

dar mai devreme sau mai târziu ar afla adevărul. Ca şi el, oamenii de atunci vor avea aceleaşi creiere curioase de maimuţă.

Sau poate că vor spune: *Lucrurile acestea nu sunt reale*. *Sunt doar nişte fantasmagorii*. *Au fost plăsmuite în vise şi acum că nimeni nu le mai visează*, *se năruie de la o zi la alta*.

— Să presupunem, de dragul argumentaţiei, spuse Crake într-o seară, că civilizaţia umană, aşa cum o ştim noi astăzi, este distrusă. Vrei nişte floricele?

— Ăsta e unt adevărat? întrebă Jimmy.

— Bineînţeles, la Watson-Crick nu operăm cu jumătăţi de măsură. Odată ce s-a năruit, nu va mai putea fi nicicând refăcută.

— Şi de ce-ar fi aşa? Ai cumva sare?

— Pentru că toate zăcămintele de metal de la suprafaţă au fost deja epuizate, spuse Crake. Fără ele nu va mai putea exista o altă epocă de fier, de bronz, de oţel şi aşa mai departe. Există zăcăminte, dar sunt mult prea în adâncime, iar tehnologia avansată pentru forarea lor va fi la acel moment distrusă.

— Dar ar putea fi reconstruită, nu? spuse Jimmy cu gura plină. De mult nu mai mâncase nişte floricele atât de gustoase. Pentru că s-ar găsi cărţile tehnice şi toate celelalte.

— Nu prea cred, spuse Crake. Nu e ca şi cum ar trebui să reinventeze roata, lucrurile ar fi mai complicate aici. Să presupunem că, într-adevăr, manualele şi tot ce le-ar trebui ar supravieţui, la fel cum ar supravieţui şi câţiva oameni care să ştie să le citească. Dar aceşti oameni ar fi departe unii de alţii şi n-ar mai avea uneltele necesare reconstruirii. Nu uita, electricitatea n-ar mai exista la momentul acela. Apoi, odată ce oamenii aceia ar muri, s-ar termina cu totul. N-ar mai exista învăţăcei, n-ar mai exista succesori, nimic. Vrei o bere?

— E rece?

— Tot ce ai nevoie este să elimini din schemă o generaţie. O singură generaţie din tot ce mişcă: gândaci, copaci, microbi, oameni de ştiinţă, vorbitori de franceză, ce vrei tu. Rupe legătura între o generaţie şi alta şi jocul s-a terminat pentru totdeauna.

— Apropo de joc, spuse Jimmy, tu trebuie să muţi.

Înaintarea a devenit o cursă cu obstacole pentru Snowman: de câteva ori a trebuit să ocolească prin alte zone. Acum a ajuns pe-o străduţă laterală, sufocată de viţă-de-vie care s-a întins de pe o clădire pe alta, formând un acoperiş verde deasupra capului său. Prin ochiurile rămase în vegetaţie, vede câţiva vulturi rotindu-se încet deasupra lui, pe cer. Şi ei l-au văzut, mai mult ca sigur, păsările astea au vederea ca o lupă, îţi pot număra şi măruntişul din buzunar. Snowman ştie câte ceva despre vulturi.

— Nu încă! le strigă de jos.

La o adică însă, de ce i-ar dezamăgi? Dacă ar fi să se împiedice şi să cadă, să se taie în ceva sau să-şi piardă cunoştinţa, devenind astfel o pradă sigură pentru porcani sau lupicani, ce importanţă ar mai avea ce se alege din el? Crakerii o duc bine, nu mai au nevoie de el. Pentru un timp s-ar întreba unde s-a dus, dar el deja le-a oferit un răspuns: s-a dus să fie cu Crake. În felul ăsta va deveni un al doilea jucător în mitologia lor, aşa cum e ea – un fel de demiurg de rezervă. Astfel va dăinui în amintirea lor şi nu va fi regretat niciodată.

Soarele se ridică pe cer, din ce în ce mai sus, intensificându-şi puterea. Simte că îl cuprinde delirul.

Ceva asemănător unui lujer gros alunecă pe lângă el, arătându-şi colţii, în timp ce piciorul lui mai avea puţin şi-l călca. Trebuie să fie mai atent. Oare şerpii ăştia sunt veninoşi? Şi nu cumva coada aia lungă de adineaori avea la capăt şi un corp cu blană? N-a putut vedea foarte bine. Speră din toată inima că nu. Oficial s-a spus că toţi şarolanii fuseseră exterminaţi, dar n-ar fi nevoie decât de doi. O singură pereche, Adam şi Eva ai şarolanilor, şi un dezaxat cu o pată pe creier, dându-le poruncă să meargă şi să se-nmulţească, savurând ideea că mai târziu, conductele vor fi pline de ei. Şobolani cu cozi lungi, solzoase şi colţi de şarpe cu clopoţei. Se hotărăşte să nu se mai gândească la asta.

Ca să-şi facă curaj, începe să fredoneze un cântec. Cum se chema? *Winter Wonderland*[77]. Pe vremuri puteai să-l auzi la

---

[77] Cunoscut cântec de Crăciun compus în 1934 în care se vorbeşte despre construirea unui om de zăpadă.

fiecare Crăciun, în malluri, multă vreme după ce încetase să mai ningă vreodată iarna. O melodie despre cum să-i joci feste unui om de zăpadă, înainte ca el să se topească.

Poate că de fapt nu-i Abominabilul Om al Zăpezilor. Poate că în realitate e un om de zăpadă cu faţă tâmpă, bun numai să stârnească râsul, făcut în joacă şi dărâmat după bunul plac al oricui, zâmbetul lui de pietricele şi morcovul pe post de nas reprezentând un fel de invitaţie implicită la bătaie de joc şi abuz. Poate că, în fond, asta şi reprezintă, ultimul *Homo sapiens* în viaţă – o iluzie albă a unui om, azi aici şi mâine nu, atât de uşor de înlăturat, lăsat să se topească la soare, subţiindu-se pe zi ce trece până ce se va lichefia cu totul şi va ajunge o băltoacă de apă murdară. Aşa cum i se întâmplă chiar acum. Se opreşte, îşi şterge transpiraţia de pe faţă şi dă pe gât jumătate de sticlă de apă. Speră că în curând va găsi nişte provizii.

Înaintea lui, casele se împuţinează şi apoi dispar cu totul. Urmează un segment cu multe parcări şi depozite, apoi gărduleţele din sârmă ghimpată şi, în final, poarta Complexului. Sfârşitul spaţiilor largi urbane şi începutul gazoanelor din Complexe. Aici e şi ultima staţie a trenului de mare viteză, în culorile ei vesele de părculeţ pentru copii. *Aici nu există riscuri*, spun culorile, *doar distracţii de copii*.

Dar tocmai asta e zona cea mai periculoasă. Până acum tot a mai avut ceva pe care să se caţere sau unde să se strecoare sau sub care să se pitească, în cazul unui atac din flancuri, dar acum urmează un spaţiu deschis, fără nici un loc în care să se poată adăposti, cu puţine clădiri. Îşi trage cearşaful pe deasupra şepcii de baseball ca să se protejeze de arşiţa soarelui, înfăşurându-se ca un arab, şi îşi continuă mersul, încercând să înainteze cât mai repede. E conştient că poate să-l ardă chiar şi aşa înfăşurat cum este; singura lui speranţă e viteza. Va trebui să ajungă să se-adăpostească undeva înainte de prânz, când asfaltul va fi atât de fierbinte încât nu va putea să păşească pe el.

A ajuns şi la Complexe. Trece de prima bifurcaţie care duce

spre Cryojeenyus[78], una dintre clădirile mai mici. Iar fi plăcut să fie o muscă pe perete când luminile s-au stins şi două mii de capete congelate de milionari, aşteptând învierea, au început să se topească-n întuneric. Apoi urmează Genie-Gnomes, cu mascota de neon a unui spiriduş iţindu-şi capul cu urechile lui ascuţite dintr-o eprubetă. Observă că luminile sunt aprinse, ceea ce înseamnă că racordul solar încă mai funcţionează, deşi nu la perfecţie, pentru că înainte se aprindeau automat la căderea întunericului.

Şi în cele din urmă, RejoovenEsense, locul unde a făcut atâtea greşeli, a înţeles atâtea lucruri pe dos şi unde a avut parte de ultima distracţie pe cinste. Mai mare decât Fermele OrganInc, mai mare decât HelthWyzer, regele Complexelor.

Trece de prima baricadă cu tot cu sistemul său de observaţie şi luminile de căutare, ambele defecte acum, apoi şi de primul punct de control, din cabina căruia se vede ieşit pe jumătate corpul neînsufleţit al gardianului. Faptul că nu mai are cap nu-l miră pe Snowman: în perioade de criză, emoţiile sunt puternice. Verifică să vadă dacă mai există vreun pistol mitralieră prin gheretă, dar nici urmă de aşa ceva.

Urmează o porţiune lipsită complet de clădiri. Tărâmul Nimănui, obişnuia Crake să-i spună. Aici nu sunt copaci, au îndepărtat orice obiect în spatele căruia ai fi putut să te ascunzi, apoi au împărţit frumos teritoriul în pătrate egale pe care le-au prevăzut cu senzori de mişcare şi căldură. Impresia stranie de tablă de şah s-a estompat acum; buruienile au răsărit ca ciupercile după ploaie, acoperind aleatoriu toată suprafaţa. Snowman scanează cu privirea teritoriul dar, cu excepţia unui cârd de păsări negre care ciugulesc ceva de pe jos, nu se vede nici o mişcare. Începe să înainteze.

Acum e propriu-zis pe drum. De-a lungul şoselei dă peste tot felul de obiecte abandonate, un fel de vânătoare de comori inversată. O valiză, un rucsac din care se văd ieşind nişte haine şi tot felul de nimicuri, o gentuţă cu schimburi pentru o noapte, care zace deschisă lângă o periuţă de dinţi roz solitară. O brăţară, un ornament de păr în formă de fluture, un blocnotes jilav cu scrisul acum ilizibil.

---

78 Ortografie modificată a alăturării dintre *cryogenics*, „criogenie”, şi *genius*, „geniu.”

Iniţial, fugarii trebuie să mai fi avut speranţe. Trebuie să fi crezut că toate aceste obiecte le vor putea fi de folos mai târziu. Apoi s-au răzgândit şi le-au lăsat în urmă.

RejoovenEsense

Când ajunge în dreptul faţadei de sticlă şi aluminiu a Complexului RejoovenEsense, deja gâfâie şi transpiră din abundenţă. Clădirea, care măsoară în jur de patru metri în înălţime, nu mai este electrificată, iar ţepii metalici de protecţie au început deja să ruginească. Se îndreaptă spre poarta principală, care arată de parcă cineva ar fi detonat-o, oprindu-se pentru câteva clipe în umbra ei ca să-şi mănânce batonul energizant de ciocolată şi să termine sticla cu apă. Apoi porneşte din nou, pe deasupra şanţurilor de apărare, trecând de gheretele santinelelor unde obişnuiau să stea gărzile Corpurilor de Securitate şi mai apoi de camerele de control, înconjurate de sticlă, unde era ţinut echipamentul de supraveghere, şi dincolo de foişorul fortificat cu uşa de oţel rămasă acum deschisă pentru totdeauna, unde altădată i s-ar fi cerut spre verificare amprenta digitală şi cea a retinei.

Din spatele foişorului vede priveliştea pe care şi-o aminteşte atât de bine, zona rezidenţială dispusă ca o grădină din suburbii, cu case în stil georgian sau Tudor sau provincial francez şi cu străduţe şerpuite ce duceau la terenurile de golf ale angajaţilor, spre restaurantele, cluburile de noapte, clinicile medicale, mallurile şi terenurile lor de tenis acoperite. În partea dreaptă, şi mai ferite, erau centrele de izolare şi studiere a celor mai periculoase bioforme, clădiri vopsite într-un portocaliu palid şi fortăreţele din sticlă neagră incasabilă dispuse în formă de cub unde se perfectau afacerile. În depărtare se vede şi destinaţia sa – parcul central şi partea de sus a cupolei vrăjite a lui Crake, vizibilă pe deasupra copacilor, rotundă, albă şi strălucitoare, ca un balon de gheaţă. Uitându-se la ea, pe Snowman îl cuprinde tremuratul.

Dar nu e timp pentru nemulţumiri lipsite de sens. O porneşte pe strada principală, călcând peste învălmăşeala de

haine şi stârvuri umane, sau peste ce a mai rămas din ele, după ce consumatorii de mortăciuni şi-au făcut datoria. La momentul când părăsea el incinta, zona arăta ca după război, iar mirosul era insuportabil. Acum totul e liniştit, duhoarea de abator s-a risipit în bună măsură. Porcanii trebuie să fi scurmat peluzele, pentru că urmele lor de copite se văd peste tot. Din fericire, nu sunt proaspete.

Primul lui obiectiv este să localizeze o sursă de hrană. Teoretic, şansele cele mai mari pentru asta le-ar avea mallurile, dar până acolo e ceva de mers şi lui îi este prea foame. În afară de asta, trebuie să se adăpostească de soare, chiar în clipa asta.

Aşa că face a doua la stânga, spre unul dintre sectoarele rezidenţiale. Acolo unde drumul şerpuieşte, buruienile s-au făcut şi mai mari. Strada e circulară, iar din insuliţa din mijloc, nişte tufe de flori, neîngrijite şi noduroase, aruncă în jur o vâlvătaie roşiatic-vişinie. Vreo specie exotică modificată. În câţiva ani vor muri, sau dimpotrivă, se vor adapta, se vor înmulţi, acoperind treptat toată zona şi sufocând celelalte plante autohtone. Cine mai ştie acum? Lumea întreagă e un vast experiment scăpat de sub control – aşa cum a fost dintotdeauna, după părerea lui Crake – iar doctrina consecinţelor neintenţionate e în plină desfăşurare.

Casa pe care a pus ochii este de dimensiuni medii, în stil Queen Anne. Uşa de la intrare e închisă, dar unul dintre ochiurile de geam în formă de romb a fost deja spart: vreun amărât de hoţ trebuie să fi intrat aici înaintea lui. Snowman se întreabă oare ce putea căuta sărmanul aici: hrană, bani care nu aveau să-i mai folosească la nimic, sau pur şi simplu un loc unde să doarmă? Orice ar fi căutat, n-avea cum să-l mai ajute prea mult la ceva. Ia câteva înghiţituri de apă dintr-o minifântână arteziană, împodobită cu nişte broaşte cu aspect tâmp, destul de plină de la ploaia torenţială de ieri şi fără prea mult găinaţ de pasăre în ea. Snowman n-are de unde să ştie ce boli au păsările şi dacă microbul e transmisibil prin căcatul lor. Va trebui să-şi încerce norocul. După ce se stropeşte pe faţă şi pe gât, îşi umple sticla la loc. Apoi priveşte cu atenţie la casă, căutând semne de activitate umană. Nu poate scăpa de sentimentul că cineva – cineva asemenea lui – îl pândeşte de undeva după un colţ, de după o uşă întredeschisă.

Îşi dă jos ochelarii de soare şi-i îndeasă într-unul din faldurile cearşafului. Apoi se strecoară în casă prin geamul lipsă, mai întâi un picior, apoi celălalt, nu înainte de a-şi fi trimis mai întâi băţul. Acum se găseşte în semiîntuneric. Părul de pe braţe i se zbârleşte, claustrofobia şi energia negativă îşi fac deja simţită prezenţa. Aerul e apăsător, ca şi cum panica s-ar fi acumulat aici în straturi succesive şi încă n-ar fi avut timp să se risipească. Miroase a o mie de guri de canal înfundate.

— Bună ziua! se surprinde spunând. E cineva acasă?

Nu se poate abţine: orice casă îl duce cu gândul la potenţiali locuitori. Pentru o clipă ezită: greaţa îi clocoteşte în gât. Apoi duce un colţ al cearşafului lui rânced înspre nas – măcar e propriul lui miros – şi îşi croieşte drum de-a lungul carpetei putrede până dincolo de formele întunecate a ceea ce trebuie să fie masivul mobilier-imitaţie făcut în stil vechi. Se aude un chiţăit, urmat de zgomot de lăbuţe în alergare: şobolanii s-au instalat de mult aici. Se mişcă cu grijă, uitându-se atent pe unde calcă. E conştient că pentru ei e un fel de leş în viaţă, un stârv ambulant. Măcar sunetele pe care le-a auzit erau de şobolan, nu de şarolan. Şarolanii nu chiţăie, ei sâsâie.

Chiţăiau, *sâsâiau*, se corectează el. Între timp fuseseră lichidaţi, exterminaţi, au dispărut, trebuie să-şi repete asta la nesfârşit.

Să le luăm pe rând, îşi spune. Localizează barul în sufragerie şi îl trece rapid în revistă. O sticlă de burbon pe jumătate plină, altceva nimic, doar alte sticle goale. Nici o ţigară. Trebuie să fi fost o casă de nefumători, sau hoţul care a intrat aici înaintea lui le-a luat pe toate.

— Futu-te-aş! i se adresează el bufetului de stejar.

Apoi urcă în vârful picioarelor pe scările mochetate până la etaj. De ce trebuie să păstreze liniştea asta, de parcă ar fi un răufăcător? Nu poate scăpa de ideea că, undeva în casă, proprietarii dorm şi, dacă nu merge încet, au să-l audă şi-au să se trezească. Dar e o prostie, îşi spune.

Pe gresia în tonuri pământii din baie e întins cadavrul unui bărbat îmbrăcat într-o pijama cu dungi maro şi albastre. Ciudat cum în situaţii limită cei mai mulţi dintre oameni se reped

înspre baie. În case de genul acesta băile erau cea mai apropiată variantă de sanctuar, locuri în care te puteai retrage să meditezi. Sau să borăşti, să-ţi iasă sângele pe ochi, să-ţi caci maţele, să cauţi cu disperare în dulăpiorul cu medicamente vreo pastilă care să te salveze.

E o baie frumoasă. Are şi jacuzzi, cu sirene din ceramică mexicană pe pereţi, cu frunţi împodobite cu coroane de flori, părul blond căzându-le în onduleuri pe umeri şi sânii mici, dar rotunzi, terminându-se cu nişte sfârcuri pictate în roz-deschis. Nu l-ar deranja să facă un duş – casa asta are probabil un rezervor secundar alimentat cu apă de ploaie – dar cada e pătată de o substanţă care acum e întărită. Ia un săpun pentru mai târziu şi se uită în dulăpiorul de medicamente după o cremă antisolară, fără succes însă. Găseşte un tub de BlyssPluss, pe jumătate gol, o cutie cu aspirină pe care o şuteşte. Se întreabă dacă n-ar fi bine să adauge şi o periuţă de dinţi, dar simte o aversiune la ideea de a băga în gură periuţa unui mort, aşa că ia doar pasta de dinţi. „Pentru un zâmbet mai alb”, citeşte el pe tub. Foarte bine, chiar are nevoie de un zâmbet mai alb, deşi la momentul ăsta nu-şi dă seama la ce i-ar folosi.

Oglinda dulăpiorului cu medicamente a fost spartă, într-un ultim gest de furie zadarnică, de protest cosmic. *De ce una ca asta? Şi de ce eu?* Înţelege o asemenea reacţie, şi el ar fi făcut la fel. Ar fi spart ceva, transpunând în fragmente ultima privire aruncată sieşi. Cea mai mare parte a cioburilor sunt în chiuvetă. Cu toate acestea, ar fi bine să aibă grijă pe unde calcă: asemenea unui cal, viaţa lui depinde acum de picioare. Dacă nu mai poate merge, va ajunge hrană pentru şobolani.

Îşi continuă incursiunea de-a lungul holului. Stăpâna casei e în dormitor, vârâtă sub plapuma roz cu auriu care acoperă tot patul uriaş. De sub lenjerie îi ies o mână şi un omoplat, oasele şi tendoanele fiindu-i îmbrăcate într-o cămaşă de noapte ce imită blana leopardului. Faţa este întoarsă, ceea ce pe Snowman nu-l deranjează, dar părul îi e intact, ca şi când pe cap ar fi avut o perucă. Rădăcinile sunt negre iar şuviţele de un blond argintiu, ca de zână. Pe anumite femei, genul ăsta de culoare le făcea atrăgătoare.

Pe vremuri, obişnuia să cotrobăiască prin sertarele oamenilor dacă i se ivea ocazia, dar acum nu are chef. Oricum,

ceea ce ar găsi probabil n-ar fi cu nimic mai deosebit decât în alte situaţii. Lenjerie intimă, jucării erotice, bijuterii amestecate cu capete de creioane, ceva mărunţiş, ace de siguranţă şi cel mult un jurnal, în cazurile norocoase. Când era în liceu îi plăcea să citească jurnalele fetelor, care erau pline de litere mari şi semne de exclamaţie şi formulări extreme – *iubire iubire iubire*, *ură ură ură* – şi de sublinieri făcute în culori, ca şi misivele anonime pe care ulterior avea să le primească la serviciu. Aştepta până când fata intra sub duş, după care făcea o trecere în revistă rapidă. Bineînţeles că tot ce căuta era propriul nume şi uneori, când într-adevăr îl găsea, nu era pomenit tocmai cum s-ar fi aşteptat.

Odată a putut citi următoarele: *Jimmy băgăcios împuţit ce eşti*, *ştiam c-ai să citeşti asta*, *TE URĂSC*, *nu-nseamnă că dacă mi-am tras-o cu tine îmi şi place de tine deci CARĂ-TE!!!* O chema Brenda, era drăguţă, mesteca tot timpul gumă şi stătea chiar în faţa lui la ora de Abilităţi de Viaţă. Avea un robocăţel pe baterii solare, care lătra, aducea un os de plastic şi îşi ridica piciorul ca să facă pipi, o apă cu aspect de urină. Totdeauna s-a mirat cum cele mai dure şi mai al dracului fete îşi umpleau dormitoarele cu cele mai siropoase şi mai sentimentale nimicuri.

Pe măsuţa de toaletă se află obişnuitele creme anti-celulită, tratamente hormonale, fiole şi injecţii, produse cosmetice şi sticluţe cu parfum. În semiîntunericul de aici – singura geană de lumină e cea care răzbate prin jaluzele – obiectele strălucesc misterios, o natură moartă dată cu lac. Snowman se stropeşte puţin cu unul din lichidele din sticluţe, un parfum de mosc care, speră el, va acoperi celelalte mirosuri din încăpere. *Crack Cocaine* scrie cu litere aurii, în relief, pe etichetă. Pentru o secundă îi trece prin minte să dea pe gât conţinutul, dar îşi aminteşte de sticla de burbon.

Apoi se apleacă pentru a se uita în oglinda ovală. Nu rezistă nici unei oglinzi pe care o găseşte în casele pe care le vizitează, trage cu ochiul la el ori de câte ori are ocazia, în pofida faptului că, pe zi ce trece, e din ce în ce mai şocat de imaginea întoarsă de oglindă. Un necunoscut se holbează la el, cu ochi împăienjeniţi şi pometi subţiaţi şi plin de urme de înţepături de insectă. Arată cu douăzeci de ani mai bătrân. Îşi face cu ochiul, rânjeşte şi scoate limba: efectul e de-a dreptul sinistru, în

spatele lui, profilându-se în oglindă, scheletul din pat aduce cu o femeie în carne şi oase. E ca şi cum din clipă în clipă s-ar putea întoarce spre el şi, deschizându-şi braţele, i-ar şopti: *Vino şi posedă-mă!* Pe ea şi părul ei de zână.

Avusese şi Oryx o perucă de culoarea asta. Îi plăcea să poarte tot felul de costumaţii, să-şi schimbe înfăţişarea, să pretindă mereu că e o altă femeie. Defila prin cameră, făcea un mic număr de striptease, îşi unduia şoldurile, poza. Susţinea că bărbaţilor le place varietatea.

— Cine ţi-a spus asta? o întrebă Jimmy.

— Ah, cineva. Şi izbucni în râs. Asta înainte ca el s-o ia în braţe şi peruca să-i cadă... *Jimmee!*

Dar nu-şi poate permite să se gândească acum la Oryx.

Realizează că a ajuns în mijlocul camerei. Mâinile i se bălăngănesc pe lângă corp, gura îi e deschisă.

— Am fost neinspirat, spune el cu voce tare.

Următoarea cameră e a copilului. Ce se poate vedea, dintr-o privire, sunt un computer de un roşu vesel, un raft cu ursuleţi, tapet cu girafe şi o grămadă de CD-uri conţinând, după imaginile de pe copertă, nişte jocuri extrem de violente. În schimb, nici urmă de copil. Poate că a murit primul şi a fost incinerat în primele zile, când trupurile încă se mai incinerau. Sau poate s-a speriat când şi-a văzut părinţii prăbuşindu-se şi scuipând sânge şi a fugit. Poate că era şi el printre pachetele de haine şi oase pe lângă care Snowman a trecut în drumul său. Unele erau chiar foarte mici.

Localizează dulapul cu aşternuturi şi-şi schimbă cearşaful mizerabil cu unul nou, de data asta nu simplu, ci unul cu model floral care cu siguranţă va face senzaţie printre copiii Crakerilor. Uite, au să spună ei, lui Snowman i-au crescut frunze! N-au să-l scutească de comentariilor lor. În dulap e un teanc întreg de cearşafuri curate şi frumos aranjate, dar Snowman nu ia decât unul. Nu vrea să se încarce cu obiecte care nu-i sunt cu adevărat de folos. Şi oricum, dacă-i mai trebuie ceva, se poate oricând întoarce.

În minte îi răsună vocea mamei lui, care îi spune să pună cearşaful vechi în coşul cu rufe murdare – vechile canale neuronale mor greu – cu toate acestea, el îl aruncă pe jos, după

care coboară la parter şi se duce în bucătărie. Speră să găsească ceva conserve aici, tocăniţă de soia sau fasole cu cârnaţi falşi, ceva care să conţină proteine – chiar şi nişte legume ar fi bune, false sau nu, ar fi în stare să mănânce orice – însă cine a spart geamul de la intrare trebuie să fi golit şi cămara. Găseşte în schimb o mână de cereale uscate într-o cutie cu capac, aşa că le mănâncă pe astea. Sunt sută la sută carton cu genă de *junk food* şi trebuie să mestece bine la ele şi să bea nişte apă, ca să se ducă pe gât. Mai găseşte şi trei pachete de nuci de anacard, pachete de pe tren, şi înfulecă rapid conţinutul unuia; din fericire nu sunt foarte râncede. Dă şi peste o cutie de sardele SoyOBoy şi peste o sticlă pe jumătate goală de ketchup, dar care are o culoare maro-închis şi probabil fermentează de ceva vreme.

Se abţine să deschidă uşa frigiderului. Parte din mirosul din bucătărie vine de acolo.

Într-unul din sertarele dulapului găseşte o lanternă care funcţionează. O ia, împreună cu câteva capete de lumânare şi nişte chibrituri. Găseşte un sac de gunoi, exact acolo unde ar trebui să fie, şi pune totul în el, inclusiv sardelele, celelalte două pachete de nuci, sticla de burbon, săpunul şi cutia de aspirină. Ia şi două cuţite, nu foarte ascuţite, plus o oală de gătit care-i va fi de folos în caz că va găsi ceva care să se preteze la asta.

Undeva mai în spate, înghesuit între bucătărie şi debara, e un birouaş. O masă cu un computer mort, un fax, o imprimantă, un suport de pixuri, un raft cu cărţi – un dicţionar, un Bartlett[79], *Antologia Norton de poezie modernă*. Tipul în pijamaua cu dungi, de sus, trebuie să fi fost un om al vorbelor, vreun scriitor de discursuri în RejoovenEsense, vreun instalator de ideologii, vreun agent de presă sau poate vreun chiţibuşar profesionist. Săracu', îşi zice Snowman.

Lângă o vază cu flori ofilite şi o ramă în care se văd tatăl şi fiul – aşadar copilul era băiat, şapte sau opt ani să fi avut în poză – se află un bileţel pe care, în partea de sus, cineva a scris mare NU UITA SĂ TUNZI PELUZA. Apoi, mai jos, cu litere ezitante, se poate distinge: *Sună la clinică*... Pixul e încă acolo, lângă hârtie, ca şi cum ar fi fost scăpat de o mână slăbită.

[79] Cunoscut dicţionar de proverbe şi citate celebre.

Trebuie să se fi manifestat brusc, atât boala cât şi conştientizarea ei. Snowman şi-l poate imagina pe bărbat dându-şi seama ce se petrece în timp ce mâna cu care scria începea să tremure. Probabil că a fost unul dintre primele cazuri, altfel nu şi-ar mai fi făcut griji în privinţa peluzei.

Părul de pe ceafă i se zbârleşte din nou. De ce are oare sentimentul că locul în care a pătruns e propria lui casă? Casa lui de acum douăzeci şi cinci de ani, iar copilul dispărut e chiar el.

Tornadă

Snowman îşi croieşte drum prin semiîntunericul sufrageriei până în holul de la intrare, plănuindu-şi următoarea mişcare. Va trebui să încerce şi mai încolo, poate va găsi o casă mai bine aprovizionată cu conserve, sau poate chiar un mall. Ar putea să înnopteze acolo, pe unul din rafturile de sus, în felul acesta ar face lucrurile pe îndelete şi ar lua cu el numai lucrurile care într-adevăr îi trebuie. Cine ştie? Poate mai găseşte şi nişte batoane de ciocolată. Apoi, când se va fi asigurat că aspectul nutriţional a fost acoperit, se va putea îndrepta spre cupola de sticlă, în căutarea arsenalului. Şi odată ce va avea la dispoziţie un pistol automat funcţional, se va simţi mai în siguranţă.

Îşi aruncă băţul afară prin geamul spart, apoi se strecoară şi el prin spaţiul îngust, având grijă să nu-şi agate noul cearşaf înflorat, să nu se taie şi nici să rupă sacul de gunoi într-unul din colţurile de sticlă. Pe peluza lăsată de izbelişte din faţa casei, barându-i accesul spre stradă, se află cinci porcani care râmă de zor, înconjuraţi de o mică movilă de gunoi, în care Snowman speră să nu se găsească decât haine. Un mascul, două femele şi doi pui. Când îl aud, se opresc din mâncat şi-şi înalţă capetele înspre el: l-au văzut, n-are nici o îndoială în privinţa asta. Ridică băţul şi îl agită înspre ei. În mod obişnuit ar fi trebuit să fugă la vederea lui – porcanii au memorie bună şi beţele seamănă cu bastoanele cu şocuri electrice – dar de data aceasta nici unul nu se mişcă. Adulmecă în direcţia lui, ca şi cum ar fi derutaţi; poate că adulmecă mirosul parfumului cu

care s-a dat. Ar fi putut avea în el analogi ai feromonilor sexuali ai mamiferelor, ceea ce ar fi ghinionul lui. Să mori strivit de o grămadă de porcani în călduri. Ce sfârşit idiot!

Ce poate să facă în caz că-l atacă? Singura opţiune ar fi să se caţăre înapoi pe fereastră. Oare ar avea suficient timp? În ciuda picioarelor butucănoase pe care se sprijină toată masa aia de carne şi grăsime, creaturile astea pot alerga foarte repede. Cuţitele de bucătărie sunt în sacul de gunoi, dar chiar şi aşa, au lama prea scurtă şi prea subţire ca să aibă vreun efect asupra unui porcan adult. E ca şi cum ai încerca să tai un cauciuc de tir cu o lamă de bărbierit.

Masculul îşi coboară capul, cocoşându-şi gâtul şi umerii masivi, balansându-şi corpul greoi înainte şi înapoi; pare că stă în cumpănă. Ceilalţi însă au început deja să se îndepărteze, aşa că vierul se gândeşte că ar face mai bine să-i urmeze, nu înainte de a-şi arăta dispreţul şi sfidarea prin slobozirea unei grămezi de bălegar pe care o lasă în urmă. Snowman stă nemişcat până ce grupul dispare din aria lui vizuală, după care porneşte prudent, uitându-se frecvent înapoi. Sunt prea multe urme de porcani în zona asta. Animalele astea sunt îndeajuns de inteligente ca să mimeze o retragere şi să te pândească apoi de după un colţ. L-ar pune la pământ într-o fracţiune de secundă, l-ar zdrobi cu picioarele, după care l-ar rupe în două, repezindu-se mai întâi să-i devoreze organele. Le cunoaşte gusturile. Un mamifer inteligent şi omnivor, acest porcan. Unele exemplare au poate şi neocortex uman în capetele alea viclene şi răutăcioase.

Într-adevăr, iată-i în depărtare, cum se întorc, iţindu-se de după un tufiş, toţi cinci, ba nu, şapte. Privesc înspre el. Ar fi o greşeală să se întoarcă acum cu spatele sau să o ia la fugă. Ridică băţul şi o ia în laterală, înapoi de unde a venit. La o adică, poate să se refugieze în ghereta din punctul de control şi să stea înăuntru până ce vor pleca. Apoi va trebui să găsească o rută ocolitoare înspre cupola de sticlă, mergând pe străzi lăturalnice, unde scăparea să fie posibilă.

Dar în tot acest timp în care el se chinuieşte să acopere distanţa, paşii alunecându-i ca într-un dans grotesc urmărit în continuare cu privirea de porcani, nori negri s-au adunat bolborosind pe cer dinspre sud şi ascunzând acum în întregime soarele. Asta nu-i obişnuita furtună de după-amiază, e încă

prea devreme pentru ea, iar cerul a căpătat o tentă galben-verzuie care nu prevesteşte nimic bun. E o tornadă, şi încă una de proporţii. Porcanii au dispărut acum, în căutare de adăpost.

Stă în dreptul gheretei, uitându-se cum se formează furtuna. E un spectacol grandios. Odată a văzut cum un documentarist amator care filma o tornadă a fost pur şi simplu aspirat în interiorul ei. Se întreabă cum s-or descurca Copiii lui Crake acolo la ţărmul oceanului. Ar fi păcat pentru Crake dacă rezultatele concrete ale teoriilor lui ar fi luate pe sus şi duse cât colo, sau înghiţite de un val uriaş. Dar n-are să li se-ntâmple nimic: în caz că se formează valuri uriaşe, digurile de moloz îi vor proteja. Cât despre tornadă, au mai trecut printr-una până acum. Se vor refugia în peştera principală, printre amestecătura de blocuri de ciment pe care ei o numesc casa tunetului, şi vor aştepta până se termină.

Se porneşte vântul, care ia pe sus tot molozul, gunoaiele şi praful. Un fulger despică cerul. La lumina lui poate zări conul tornadei, subţire şi negru, depla-sându-se în zigzag şi lungindu-se înspre sol. Apoi se pogoară întunericul. Din fericire, punctul de control este lipit de clădirea destinată securităţii şi pazei, iar construcţiile astea au pereţi groşi şi solizi ca nişte buncăre. Se bagă înăuntru exact în momentul în care primii stropi de ploaie lovesc pământul.

De afară se aud ţipătul vântului şi bubuiturile tunetului, dublate de vibraţia produsă de tot ce încă mai e prins în nituri, un sunet ca al unui motor uriaş ţinut în viteză mică. Un obiect mare loveşte peretele exterior.

Snowman se retrage, deschizând şi închizând după el mai multe uşi, în timp ce scotoceşte în sac după lanternă. Tocmai a găsit-o şi se chinuieşte să o aprindă, când se aude un alt bubuit puternic şi luminile de deasupra capului său se aprind pâlpâind. Vreun circuit solar care fusese ars a fost probabil atins din nou.

Aproape că-şi doreşte ca luminile să nu se fi aprins. Două costume de protecţie zac undeva într-un colţ, cu tot cu ce-or mai conţine în prezent într-o stare avansată de degradare. Peste tot sunt sertare deschise şi hârtii împrăştiate. Se pare că gărzile fuseseră copleşite. Poate că încercaseră să împiedice oamenii să iasă afară din Complex; îşi aminteşte acum că se încercase instituirea unei carantine. Dar elementele antisociale,

care la acel moment ar fi inclus pe aproape oricine, trebuie să fi reuşit să pătrundă aici şi să dea iama prin dosarele secrete. Ce optimist din partea lor să fi crezut că hârţogăraia asta şi discurile cu informaţii le mai puteau fi de folos într-un fel!

Se sforţează să se apropie de costume; le împunge cu băţul, le întoarce pe-o parte şi pe alta. Situaţia nu-i chiar atât de rea cum ar fi crezut, aproape că nici nu miros, doar câţiva gândaci ce se mai văd; orice a fost la un moment dat moale s-a evaporat. Dar arme nu găseşte. Antisocialii trebuie s-o fi şters cu ele, cum ar fi făcut şi el dacă ar fi fost în locul lor. Cum, de altfel, chiar a făcut.

Părăseşte încăperea şi se duce înapoi spre recepţie, în partea unde se află tejgheaua şi biroul de primire.

Dintr-odată îşi dă seama că e foarte obosit. Se aşază pe scaunul ergonomie. A trecut ceva vreme de când a stat ultima dată într-un scaun şi senzaţia e stranie. Se hotărăşte să-şi pregătească chibriturile şi capetele de lumânare în caz că se stinge din nou lumina. Dacă tot s-a aşezat, se gândeşte să mai ia o gură din apa adunată din minifântâna arteziană, la care adaugă şi o punguţă de nuci de anacard. De afară se aude vuietul vântului, un zgomot nepământesc, ca şi cum un animal uriaş s-ar fi eliberat din lanţuri şi acum ar urla ca turbat. Rafale de curent vin pe sub uşă, stârnind praful. În jur totul zdrăngăne. Mâinile încep să-i tremure. Frica îl ajunge din urmă, într-o măsură mai mare decât i-ar plăcea să recunoască.

Şi dacă sunt şobolani înăuntru? Trebuie să fie. Dacă se inundă încăperea? Au să i se urce pe picioare. Îşi ridică picioarele sus şi le întinde pe unul din mânerele scaunului ergonomie, învelindu-şi-le cu cearşaful său înflorat. Nici o şansă să audă vreun chiţăit care să-i dea de gol, zgomotul cauzat de furtună e prea intens.

Un bărbat adevărat trebuie să se ridice la nivelul provocărilor vieţii, spune o voce. Cine o mai fi de data asta? Vreun lector motivaţional de la *RejoovTV*, vreun imbecil parazitar în costum. Vreun flecar de profesie. *Aceasta este lecţia pe care ne-o predă istoria*. *Cu cât obstacolul este mai mare*, *cu atât săritura e mai înaltă*. *Confruntarea cu o situaţie de criză ne face să ne dezvoltăm ca persoane*.

— Nu m-am dezvoltat nicicum ca persoană, cretin idiot ce eşti, urlă Snowman în gol. Uită-te la mine! Am intrat la apă.

Creierul meu e cât o nucă.

Dar nu ştie care-i realitatea pentru că nu mai există nimeni cu care să se compare. E pierdut în ceaţă. Nu mai există etaloane.

Luminile se sting. Acum e singur în întuneric.

— Şi ce dacă? îşi spune. Adineaori erai singur în lumină. Care-i diferenţa?

Există una totuşi.

Cu toate acestea e pregătit. Se apucă de mânerul scaunului ca să-şi schimbe poziţia. Aprinde lanterna şi-şi poziţionează chibriturile în dreptul plăpândului fascicul de lumină. Reuşeşte să aprindă o lumânare. Flacăra tremură de la curent, dar nu se stinge şi, în curând, un cerc mic de lumină galbenă străluceşte pe birou, transformând încăperea într-o peşteră antică, întunecoasă dar protectoare.

Scotoceşte prin sacul de gunoi după a treia punguţă cu anacarde, o deschide şi o mănâncă. Scoate şi sticla de burbon, se gândeşte pentru o secundă, apoi îi desface dopul şi bea. *Gâl*, *gâl*, *gal*, vede scris în bula din capul lui, ca în benzile desenate. *Apă de foc*.

O, *iubitule*, se aude o voce de femeie venind dintr-un colţ al camerei. *Eşti pe drumul cel bun*.

— Nu, nu sunt, îi răspunde el.

O pală de aer – *vâjj!* – îl loveşte peste faţă şi-i stinge lumânarea. Nu se mai deranjează să o aprindă din nou pentru că deja burbonul începe să-şi facă efectul. Preferă să stea în întuneric. Simte prezenţa lui Oryx cum pluteşte spre el, fâlfâind imperceptibil din aripile ei diafane. Din clipă în clipă are să se aşeze lângă el. Stă aplecat deasupra biroului, cu capul sprijinit de masă şi cu ochii închişi, simţindu-se mizerabil, dar în acelaşi timp împăcat.

10

Vulturizare

După patru ani tulburi, Jimmy absolvi Martha Graham cu o diplomă dubioasă în Problematică. Nu se aştepta să primească o slujbă imediat şi, în privinţa asta, nu se înşelă. Săptămâni la rând nu făcu decât să-şi pună la poştă recomandările prăpădite, care se întorceau înapoi negreşit, mult prea repede şi, uneori, cu urme de degete unsuroase pe ele, de pe la nu ştiu care funcţionar de subsol care le frunzărise în timp ce-şi mânca prânzul. Jimmy înlocuia paginile pătate şi le punea din nou la pachet.

Prinsese o slujbă de vară la biblioteca de la Martha Graham, slujbă ce presupunea trecerea în revistă a cărţilor vechi şi însemnarea acelora care puteau fi distruse, dar şi ale celorlalte care urmau să rămână pe Pământ în formă digitală. Fusese concediat deoarece nu se putea îndura să arunce nimic la gunoi. După asta se mută la prietena lui de la acea vreme, o artistă conceptuală şi brunetă cu părul lung pe nume Amanda Payne. Numele era o invenţie personală, ca şi multe aspecte legate de viaţa ei. În realitate o chema Barb Jones. Fusese nevoită să se reinventeze, îi spuse ea lui Jimmy, din cauza familiei ei abuzive de sărăntoci dependenţi de zahăr, care o traumatizase în asemenea hal încât avea impresia că e un fel de rebut la un târg de vechituri, pe care nimeni nu-l vrea, sau un clopoţel de vânt făcut din furculiţe îndoite, ori un scaun cu trei picioare.

Acesta fusese farmecul ei faţă de Jimmy, pentru care însuşi termenul de „târg de vechituri” reprezenta un concept exotic. Simţise nevoia s-o repare, s-o facă la loc, să-i reîmprospăteze vopseaua. S-o facă iar ca nouă. „Ai un suflet bun”, îi spuse ea în ziua când îl lăsase să-i pătrundă în sistemul de apărare. Rectificare: în salopetă. Amanda avea un apartament dărăpănat într-unul din Module, pe care-l împărţea cu doi artişti. Toţi trei erau veniţi de pe tărâmul plebeilor, studiaseră cu burse la Martha Graham şi se considerau superiori progeniturilor privilegiate şi fără coloană vertebrală din interiorul Complexelor, aşa cum era Jimmy. Viaţa îi făcuse duri, luaseră pumni în faţă şi se luptaseră pentru a ajunge unde erau. Pretindeau că erau deţinătorii unei viziuni a cărei claritate se datora faptului de a fi fost şlefuiţi pe tocila realităţii. Unul

dintre bărbaţi încercase să se sinucidă, fapt ce-i conferea – pretindea el – un avantaj deosebit. Celălalt luase şi vânduse multă heroină la viaţa lui, înainte de a se dedica artei sau, foarte posibil, de a o consuma în paralel. După primele săptămâni, perioadă în care-i găsise carismatici, Jimmy se hotărî că cei doi nu erau decât nişte tehnicieni ai nonsensului, ca să nu mai vorbim de faptul că erau nişte mucoşi buhăiţi.

Artiştii, la rândul lor, îl toleraseră pe Jimmy, dar la limita de jos a toleranţei. Ca să le intre în graţie, se oferi să gătească şi el din când în când – toţi trei, inclusiv Amanda, dispreţuiau microundele şi preferau să-şi fiarbă propriile spaghete – dar se dovedi că nu era un bucătar priceput. Într-o zi făcu greşeala să aducă acasă o căldăruşă de Tărtăcuţe O'Nubbins – tocmai se deschisese în colţ o franciză, şi puiul nu era tocmai rău dacă erai dispus să-i uiţi provenienţa – drept urmare, cei doi artişti abia dacă-i mai vorbeau.

Asta nu i-a oprit din a vorbi între ei. Aveau o grămadă de comentat despre tot felul de prostii despre care pretindeau că ar fi îndreptăţiţi să vorbească şi, permanent pe un ton provocator, o ţineau din discurs în discurs şi din predică-n predică, iar Jimmy avea sentimentul că îi erau toate adresate lui. Potrivit lor, jocul fusese pierdut din momentul în care fusese inventată agricultura, cu şase sau şapte mii de ani în urmă. Din acea clipă experimentul uman fusese condamnat, mai întâi la gigantism, datorită atingerii unei cote maxime a rezervelor de hrană, şi ulterior la dispariţie, prin epuizarea tuturor nutrimentelor.

„Aveţi un răspuns la toate, nu?” întreba Jimmy. Ajunsese să-i placă să-i împungă aşa pentru că, la o adică, cine erau ei să emită asemenea judecăţi? Artiştii, care nu reacţionau la ironii, erau de părere că o analiză corectă e una, şi soluţiile corecte la o problemă sunt cu totul altceva. Ca atare, lipsa unor soluţii nu însemna că nu puteau să facă o apreciere corectă.

Şi oricum, poate că nici nu mai existau soluţii de-acum. Societatea umană, spuneau ei, e un soi de monstru care produce în principal cadavre şi deşeuri. Nu învaţă niciodată din greşelile idioate din trecut şi continuă să le perpetueze la nesfârşit, bucurându-se la un câştig de scurtă durată care are drept consecinţe o lungă suferinţă. E ca şi cum ai avea un melc uriaş care se târăşte distrugând încet, dar sigur, toate celelalte

bioforme de pe planetă, mestecând orice urmă de viaţă de pe pământ şi expulzând totul pe cealaltă parte, sub forma unor obiecte de plastic cu valabilitate scurtă, devenind imediat depăşite şi fiind sortite gropii de gunoi.

— Ca de exemplu computerele voastre, murmura Jimmy, cu ajutorul cărora vă exprimaţi ca artişti?

Curând, spuneau artiştii, ignorându-l, pe pământ nu vor mai exista decât nişte tuburi subterane, lungi şi interconectate, care vor acoperi în întregime planeta. Aerul şi lumina din interiorul lor vor fi artificiale, straturile de ozon şi oxigen fiind între timp distruse în totalitate. Oamenii se vor târî unul în urma celuilalt, despuiaţi, fiecare neputând privi decât la anusul celui din faţă. Urina şi excrementele vor curge prin găuri făcute în podea şi, din timp în timp, un mecanism computerizat va selecta la întâmplare câte un exemplar care va fi absorbit într-un tunel adiacent, transformat într-o pulbere şi dat de mâncare celorlalţi printr-o serie de aparate în formă de sfârcuri care vor răsări din loc în loc de-a lungul tuburilor. Sistemul va fi autosustenabil, perpetuu şi exact ceea ce merităm.

— Presupun că asta va însemna sfârşitul oricăror războaie, spuse Jimmy, dar şi faptul că vom avea nişte genunchi cu pielea extrem de groasă. Cum rămâne cu sexul? Cam greu de făcut în interiorul unui tub, nu?

Amanda îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar complice, din care reieşea că se gândise şi ea la aceeaşi întrebare.

Amanda nu era prea vorbăreaţă. Era o persoană a imaginilor, nu a vorbelor, spunea ea, care mai pretindea de altfel că şi gândeşte în imagini. Asta îi convenea lui Jimmy, deoarece un pic de sinestezie nu strica niciodată.

— Şi ce vezi când fac asta? o întreba el în vremurile lor de început, când flacăra ardea puternic.

— Flori, spunea ea. Două sau trei. Roz.

— Dar acum? Acum ce vezi?

— Flori roşii. Roşii şi purpurii. Cinci sau şase.

— Şi-acum? O, iubito, ce mult te iubesc!

— O lumină fluorescentă! După aceea, ofta şi-i spunea: Ăsta a fost tot buchetul.

Jimmy era sensibil la aceste flori invizibile ale ei pentru că, la urma urmei, reprezentau un omagiu adus talentelor lui.

Amanda se mândrea cu un fund apetisant şi sânii naturali, în schimb – şi el sesizase acest lucru de la început – avea o anumită duritate în priviri.

Originară din Texas, Amanda pretindea că îşi amintea zona aşa cum era înainte de a deveni un deşert nelocuibil, ceea ce ar fi însemnat că era măcar cu zece ani mai mare decât admitea ea. Lucra de ceva timp la un proiect pe care-l intitulase „Sculpturi cu vulturi.” Ideea era să cari un camion întreg cu resturi de animale moarte pe un câmp sau în parcările unor fabrici închise, după care să le dispui sub forma unor cuvinte şi să aştepţi ca vulturii să coboare şi să înceapă să se înfrupte din leşuri. Apoi urcai într-un elicopter şi fotografiai toată scena de sus. La început, ideea atrăsese multă publicitate în jurul ei, la care se adăugaseră şi câţiva saci de scrisori de protest şi chiar de ameninţare cu moartea venite din partea Grădinarilor Domnului şi a unor sceleraţi neafiliaţi. Una dintre scrisori purta semnătura lui Bernice, care între timp îşi perfecţionase considerabil retorica urii.

Apoi, o zbârcitură coruptă care făcuse o avere frumuşică dintr-o serie de crescătorii de inimi îi oferise o bursă consistentă, iluzionându-se că ceea ce face ea reprezintă ultimul răcnet în materie de artă nonconformistă. Asta fusese un lucru bun, considera Amanda, pentru că, altfel, ar fi fost nevoită să-şi abandoneze munca: închirierea unui elicopter însemna ceva bani, la care se mai adăuga şi aprobarea Corpurilor de Securitate. Ultimii erau extrem de stricţi când venea vorba de spaţiul aerian. Suspectau pe oricine că vrea să arunce vreo bombă de sus şi practic trebuia să-i laşi să-ţi umble şi-n chiloţi dacă voiai să primeşti de la ei permisiunea să zbori într-un vehicul aeropurtat, asta bineînţeles dacă nu cumva erai vreun nabab plin de bani din interiorul Complexelor, pentru care o mită babană n-ar fi însemnat nimic.

Cuvintele vulturizate – termenul pe care-l folosea ea – trebuiau să fie din patru litere. Se gândea mult la fiecare dintre aceste litere – fiecare vibra într-un fel, fiecare avea sarcina ei, pozitivă sau negativă, drept pentru care cuvintele trebuiau alese cu grijă. Concepţia ei era că vulturizarea le aducea la viaţă, şi tot ea le omora. Era vorba de un proces de o anumită forţă – „Ca şi cum l-ai privi pe Dumnezeu gândind”, spusese ea pe un forum online de întrebări şi Răspunsuri. Până acum

făcuse PAIN – un calambur la numele ei, aşa cum precizase într-un interviu pe o cameră de chat, WHOM şi ulterior GUTS[80]. În vara aceea, avea dificultăţi cu găsirea celui de-al patrulea cuvânt.

În cele din urmă, când realiză că nu mai putea să suporte încă o farfurie de spaghete fierte, iar imaginea Amandei uitându-se în gol în timp ce-şi mesteca o şuviţă de păr nu-i mai producea combinaţia aceea de dorinţă şi extaz, Jimmy primi o slujbă. Era la o companie numită AnooYoo[81], un Complex neînsemnat situat atât de aproape de unul dintre cel mai dărăpănate tărâmuri ale plebeilor, încât puteai să-l confunzi cu acesta. Nu era ca şi cum oamenii s-ar fi bătut să lucreze aici dacă li s-ar fi dat alte opţiuni, acesta a fost sentimentul lui în ziua în care se prezentase la interviu, întărit ulterior şi de felul oarecum deplorabil al intervievatorilor. Ar fi putut să parieze că ei înşişi fuseseră refuzaţi de măcar zece-douăzeci de persoane înainte de a veni el. Le zâmbi telepatic, încercând să le transmită ideea că poate nu e el persoana pe care o aveau în minte, dar măcar se va vinde ieftin.

Ceea ce-i impresionase pe ei, declaraseră cei doi angajatori – un bărbat şi o femeie – fusese dizertaţia sa finală despre cărţile automotivaţionale ale secolului douăzeci. Unul dintre lucrurile de bază cu care se ocupau ei aici, îi spuseră ei, era legat tocmai de acest aspect al îmbunătăţirii, al perfecţionării, nu prin intermediul cărţilor, bineînţeles, ci prin cel al DVD-urilor, CD-urilor şi site-urilor web. Nu neapărat instrucţiunile erau cele ce generau profitul, îi explicaseră ei, ci mai ales echipamentul şi medicamentele alternative de care aveai nevoie pentru a obţine efectul optim. Mintea şi trupul lucrau împreună şi slujba lui Jimmy va fi să se ocupe de partea legată de minte, sau altfel spus, de publicitate.

— Oamenii sunt în căutarea perfecţiunii, spuse bărbatul. În ei înşişi.

— Dar pentru asta au nevoie de noi să le arătăm paşii pe care să-i urmeze, interveni femeia.

— Şi care să se succeadă într-o ordine simplă, completă bărbatul.

---

[80] *PAIN*, „durere”, *WHOM*, „pe cine”, *GUTS*, „maţe, curaj.”
[81] Ortografie modificată pentru *A New You*, „Un nou tu.”

— Şi într-o formă pozitivă, care să-i încurajeze, adăugă femeia.

— Tuturor le place să li se vorbească despre înainte şi după, spuse bărbatul. E vorba de arta posibilităţii. Dar fără a primi nici o garanţie, bineînţeles.

— Ai demonstrat o viziune profundă în cadrul acestui proces, spuse femeia. În dizertaţia ta. Ni s-a părut foarte matură.

— Dacă te pricepi la un secol, te pricepi la toate, spuse bărbatul.

— Dar adjectivele se schimbă, spuse Jimmy. Nimic nu sună mai nepotrivit decât adjectivele de anul trecut.

— Exact, spuse bărbatul, ca şi cum Jimmy tocmai rezolvase misterul universului într-o fracţiune de secundă.

Primi o strângere de mână cu degete strivite de la bărbat şi un zâmbet cald dar vulnerabil de la femeie, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă nu cumva era necăsătorită. Salariul la AnooYoo nu era formidabil, dar existau alte avantaje.

În seara aceea îi împărtăşi Amandei vestea despre noul său serviciu. În ultima vreme se tot plânsese de bani, sau nu neapărat că se plânsese, dar inserase în tăcerile sale prelungite şi intenţionate – una dintre specialităţile ei – câteva remarci foarte precise cu privire la faptul că fiecare trebuie să-şi ducă propria povară în viaţă, drept pentru care Jimmy credea că are să se bucure, în ultima vreme lucrurile nu prea mai stăteau ca pe roze între ei, mai cu seamă din seara aceea când a făcut gafa să aducă Tărtăcuţe la masă. Poate că urmau să se lămurească chiar acum cum stau, numai bine pentru o ultimă reprezentaţie, sinceră, lacrimogenă şi plină de acţiune. El deja îşi repeta replicile finale, *Nu sunt cel de care ai tu nevoie*, *meriţi pe cineva mai bun*, *eu n-am să fac decât să-ţi nenorocesc viaţa*, dar era indicat să se ajungă cumva firesc la aceste vorbe, aşa că îşi continuă detalierile despre noul serviciu.

— Acum am să aduc şi eu mălai acasă, concluziona el pe un ton ce spera că fusese fermecător dar şi responsabil.

Amanda nu a fost câtuşi de puţin impresionată.

— Şi unde zici c-ai să lucrezi? întrebă ea, ideea fiind, aşa cum avea să se dezvolte pe parcursul discuţiei, că AnooYoo era

o cloacă de indivizi care parazitau pe baza fobiilor oamenilor, al cărei singur interes era să golească conturile bancare ale celor anxioşi şi creduli.

Se părea că Amanda avusese recent o prietenă care semnase un contract de cinci luni cu AnooYoo la sfârşitul căruia, pe baza unei scoarţe de copac sud-american, ar fi trebuit să scape de depresie, riduri şi insomnie în acelaşi timp, dar care sfârşise aruncându-se de la etajul al zecelea al imobilului în care locuia.

— Aş putea, presupun, să-i refuz, spuse Jimmy la sfârşitul povestirii ei. Aş putea, de exemplu, să îngroş rândurile şomerilor eterni, sau – de ce nu? – aş putea să continui să fiu un bărbat întreţinut, ca acum. Am glumit, am glumit, nu sări la mine!

În zilele care urmară Amanda a fost şi mai tăcută. Apoi, îi spuse că se deblocase, artistic vorbind, şi că avea următorul cuvânt ce urma să fie supus vulturizării.

— Care-i? încercă Jimmy să se arate interesat. Ea se uită la el meditativ şi spuse:

— LOVE.

AnooYoo

Jimmy se mută în apartamentul pus la dispoziţie de Complexul AnooYoo: dormitorul într-un alcov, chicinetă înghesuită, mobilier retro în stilul anilor 1950. Ca spaţiu de locuit era doar cu un pas înainte faţă de camera lui de cămin de la Martha Graham, dar cel puţin nu erau atâtea insecte. Descoperi relativ repede că, din punct de vedere corporativ, era un simplu salahor. Se aşteptau din partea lui să-şi stoarcă creierii zece ore pe zi, scotocind labirinturile dicţionarelor după expresia potrivită. Apoi, şefii lui îi analizau propunerile şi i le dădeau înapoi pentru revizuire şi din nou înapoi pentru acelaşi lucru. *Ce vrem noi este mai mult înspre*…, *mai puţin legat de*…, *nu-i tocmai varianta potrivită*. Cu timpul, însă, se perfecţionă, orice ar fi însemnat acest lucru.

Creme cosmetice, echipament sportiv, batoane Joltbar care

să-ţi transforme musculatura într-o sculptură de granit care să taie respiraţia. Pastile care să te facă mai gras, mai slab, mai păros, mai chelbos, mai alb, mai mulatru, mai negru, mai galben, mai sexy, mai fericit. Sarcina lui era să descrie şi să elogieze, să prezinte viziunea a ceea ce – o, atât de uşor! – s-ar fi putut adeveri. Speranţă şi teamă, dorinţă şi repulsie, acestea erau elementele capitalului său de bază, pe ele trebuia să bată moneda. Din când în când mai inventa câte un cuvânt, *tensicitate*, *fibricinos*, *feromonim* – dar nimeni nu realiza acest lucru. Şefilor lui le plăceau aceste cuvinte deoarece sunau ştiinţific şi aveau un efect convingător.

Ar fi trebuit să fie mulţumit de succesul pe care îl avea cu aceste născociri verbale, dar pe el îl deprimau. Rapoartele care veneau de sus felicitându-l pentru treaba bună pe care o făcuse nu însemnau nimic pentru el deoarece fuseseră dictate de către semiliteraţi; tot ce dovedeau ele era faptul că la AnooYoo nimeni nu era capabil să-şi dea seama cât de inteligent fusese. Ajunse să înţeleagă de ce criminalii în serie le trimiteau poliţiştilor indicii care să-i ajute.

Viaţa sa socială era – pentru prima dată în mulţi ani – pe butuci: nu mai trăise într-un asemenea deşert sexual de când avea opt ani. Amanda Payne licărea în trecut ca o lagună pierdută, cu amintirea crocodililor pentru moment uitată. De ce o abandonase atât de firesc? Pentru că abia aştepta ca următoarea din serie să apară la orizont. Dar femeia cu care dăduse interviul şi în legătură cu care îşi făcuse atâtea speranţe nu mai era de găsit, iar celelalte femei pe care le întâlnise, la serviciu sau în baruri, erau fie nişte rechini fără scrupule care nu umblau decât după pradă, fie atât de înfometate emoţional încât până şi Jimmy simţea nevoia să le ocolească de parcă ar fi fost nisipuri mişcătoare. Fusese redus la a flirta cu chelneriţele, dar până şi ele îl priveau cu indiferenţă. Nu era prima oară când vedeau tinerei vorbăreţi şi ştiau că cei ca el n-au nici un statut.

În restaurantul companiei era nou-venitul, singur din nou, trebuind s-o ia din nou de la capăt. Îşi făcu un obicei din a mânca hamburgeri SoyOBoy în mallul complexului sau în a-şi lua la pachet câte o cutie unsuroasă de Tărtăcuţe de pui Nubbins, ca să aibă ce molfăi în timp ce lucra peste program la computerul alocat lui. În fiecare săptămână Complexul organiza

un grătar în aer liber, un eveniment de doi bani unde toată lumea era invitată şi aşteptată să participe. Pentru Jimmy astfel de momente erau groaznice. Îi lipsea energia de a face faţă mulţimii, era sătul de tipul de conversaţie inofensivă, aşa că prefera să stea deoparte, mai luând câte o gură din crenvurştul lui de soia ars şi făcând caracterizări vizuale celorlalţi. *Ţâţe lăsate*, îi apărea scris în balonul de benzi desenate din minte, *Creier tofu şi faţă de cur* sau *Fante cu degetu-n gură*, sau *Femeia frigider* sau *Bovină cu mers lăbărţat* sau *Cap de băşică umflată*.

Ocazional, mai primea câte un e-mail de la taică-său, o felicitare electronică de ziua lui trimisă la câteva zile după, ceva cu nişte porcani care dansau, ca şi când ar fi avut tot unsprezece ani. *La Mulţi Ani*, *Jimmy*, *Fie ca toate visele tale să devină realitate*. Ramona îi scria mesaje prieteneşti, pline de conştiinciozitate: deocamdată nici un frăţior pentru el, spunea ea, dar „se lucrează în continuare la asta.” Jimmy refuza să se gândească la tot ce implica treaba asta: hormonii, poţiunile, cantităţile uriaşe de gel. Dacă nu avea să se întâmple nimic pe cale „naturală”, spunea ea, au să apeleze la „altceva” printr-una din agenţii: Infantade[82], Foetility, Perfectabebe, una dintre ele. Lucrurile progresaseră mult în domeniu de când apăruse Jimmy pe lume! (*Apăruse*, ca şi cum nu s-ar fi născut, ci mai degrabă ar fi venit aşa într-o vizită.) Acum se „documenta” un pic pentru că, firesc, îşi doreau ce era mai bun.

Minunat, gândi Jimmy. Au să facă mai întâi câteva încercări şi dacă respectivii copii nu se vor ridica la aşteptările lor, îi vor recicla pentru diverse părţi sau organe până când, în cele din urmă, unul le va întruni toate specificaţiile şi va fi întru totul perfect, nu numai un geniu în ale matematicii, dar şi frumos ca un Adonis. Apoi îl vor pompa pe acest ipotetic copil minune cu toate aşteptările lor exagerate, până când amărâtul de el va exploda sub atâta presiune. Jimmy nu-l invidia câtuşi de puţin.

(Ba îl invidia.)

Ramona îl invită pe Jimmy să vină în vizită de sărbători, dar el n-avea nici o dorinţă să meargă, aşa că invocă un volum mare de muncă. Ceea ce era adevărat, într-un fel, pentru că

---

[82] Ortografie modificată a lui *Infant Aid*.

de-acum ajunsese să-şi vadă serviciul ca pe o provocare: până unde putea să ajungă cu neologismele lui idioate şi să primească în continuare felicitări?

După un timp primi şi o promovare. Acum putea să-şi cumpere jucării noi. Îşi luă un DVD player mai bun, un echipament de sport care se curăţa singur peste noapte, datorită unei bacterii care consuma transpiraţia, un tricou care-i afişa e-mailurile pe mânecă şi-i dădea un ghiont de fiecare dată când primea un mesaj nou, o pereche de pantofi care-şi schimbau culoarea ca să se potrivească cu îmbrăcămintea, un prăjitor de pâine vorbitor. Acum avea companie. *Jimmy, feliile sunt gata!* Îşi schimbă şi apartamentul.

Acum că urcase pe scara socială, apărură şi femeile, întâi una, apoi a doua, şi mai apoi încă una. Nu se mai gândea la aceste femei ca la nişte iubite, acum erau amante. Toate erau căsătorite sau trăiau cu cineva şi abia aşteptau să se furişeze pe la spatele soţilor sau partenerilor lor ca să-şi demonstreze că mai erau încă tinere sau ca să fie chit. Sau erau rănite şi aveau nevoie să fie consolate. Ori pur şi simplu se simţeau neglijate.

Nu exista nici un motiv pentru care să nu se vadă cu mai multe în acelaşi timp, cu condiţia să fie atent la programare. La început, îi plăcuseră vizitele improvizate făcute pe fugă, caracterul lor secret, sunetul închizătoarelor cu arici smulse la repezeală, tăvăleala pe podele; deşi îşi dădu seama destul de repede că pentru aceste femei el nu reprezenta decât un fel de supliment – ceva ce nu trebuia luat în serios, aidoma unei jucărioare gratuite găsită într-o cutie de cereale, colorată şi amuzantă dar inutilă, jokerul din mâna de cărţi proaste pe care viaţa le-o împărţise. Pentru ele reprezentase o distracţie, la fel cum pentru el fuseseră un mod de a-şi petrece timpul liber, deşi în cazul lor erau mai multe în joc: un divorţ, un val de violenţe neaşteptate, sau măcar o porţioară de scandal dacă ar fi fost prinse.

Un lucru bun tot se întâmplase: nici una nu-i spusese vreodată să se maturizeze. Jimmy le suspecta că într-un fel tocmai asta le plăcuse la el.

Nici una nu voia să-şi părăsească soţul şi să se mute cu el sau să fugă împreună pe tărâmul plebeilor, nu că s-ar mai fi

putut una ca asta. Se spunea că tărâmul plebeilor devenise ultrapericulos pentru cei care nu cunoşteau zona, iar controlul Corpurilor de Securitate de la porţile Complexului era mai riguros ca niciodată.

Garaj

Deci aceasta avea să fie viaţa lui. O petrecere la care fusese invitat, dar a cărei adresă nu putea s-o localizeze. Cineva se distra acolo, chiar în acest moment, numai că acel cineva nu era el.

Corpul lui fusese întotdeauna uşor de întreţinut, dar acum trebuia să lucreze pentru asta. Dacă sărea peste o şedinţă la sală, se fleşcăia imediat. Nici nivelul de energie nu mai era ca pe vremuri şi trebuia să fie atent câte Joltbar-uri mânca, pentru că prea mulţi steroizi îţi micşorau scula. Deşi pe ambalaj scria că această problemă fusese rezolvată prin adăugarea unui compus a cărui denumire era imposibil de pronunţat, el însuşi scrisese destule etichete ca să mai poată crede că e adevărat. Părul i se rărise pe la tâmple, în ciuda programului de regenerare foliculară pe care-l urmase timp de şase săptămâni la AnnoYoo. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e o păcăleală – doar el scrisese materialul promoţional – dar reclamele fuseseră atât de reuşite încât îl convinseseră până şi pe el. Nu putu să nu se gândească imediat şi la condiţia podoabei capilare a lui Crake.

Crake absolvise mai devreme, făcuse studii postuniversitare, după care se axase pe ceea ce-l interesa mai mult. Acum era la RejoovenEsense – unul dintre cele mai puternice Complexe – şi avansa rapid. Pentru un timp, cei doi continuaseră să vorbească prin e-mail. Crake menţionase ceva despre un proiect special la care lucra, ceva extrem de valoros. I se dăduse mână liberă, spusese el; soarele răsărea din fundul lui în viziunea mahărilor de la RejoovenEsence. Jimmy ar trebui să vină la un moment dat în vizită şi el are să-l ducă peste tot. Cu ce spunea Jimmy că se ocupă?

Îi răspunse propunându-i o partidă de şah.

Următoarele veşti din partea lui Crake au fost să-l anunţe că Unchiul Pete a murit subit. Un virus, ceva. Orice fusese, trecuse prin el ca rahatul prin gâscă. Era ca şi cum ai fi pus şerbet pe un grătar încins: topirea fusese instantanee. Sabotaj, suspectaseră unii, dar nimic nu s-a putut demonstra.

Erai acolo când s-a întâmplat? întrebă Jimmy.

Într-un fel, răspunse Crake.

Jimmy se gândi oare ce vrea să zică; apoi îl întrebă dacă se mai îmbolnăvise cineva. Crake spuse că nu.

Cu trecerea timpului, intervalele dintre mesajele lor deveniră din ce în ce mai lungi, iar firul ce-i unea din ce în ce mai subţire. Ce aveau să-şi mai spună? Serviciul lui Jimmy ca rob al cuvintelor ar fi fost ceva ce Crake cu siguranţă ar fi dispreţuit, iar interesele lui Crake ar fi putut deja părea neinteligibile pentru Jimmy, care realiză că, din ce în ce mai mult, se gândea la Crake ca la un fost prieten.

Pe zi ce trecea, devenea din ce în ce mai agitat. Nici măcar sexul nu i se mai părea ce fusese odată, cu toate că era la fel de dependent de el. Avea senzaţia că e manipulat de propria-i sculă, ca şi cum restul corpului său ar fi fost doar un fel de protuberantă fără însemnătate, ataşată doar din întâmplare la unul din capetele ei. Poate dacă i s-ar fi dat drumul să umble de una singură, creatura ar fi fost mai fericită.

În serile în care nici una dintre amantele lui nu reuşea să-şi mintă îndeajuns de bine soţul sau partenerul ca să-şi petreacă timpul cu el, Jimmy se ducea să vadă câte un film la mall, doar ca să se convingă că mai putea face parte dintr-un grup de oameni. Sau se uita la ştiri: molime, foamete, inundaţii, epidemii provocate de insecte, de microbi sau de mici mamifere, secetă şi războaie meschine, în care soldaţii erau copii, purtate prin diverse ţări îndepărtate. De ce oare trebuia să fie totul atât de asemănător cu ceea ce fusese şi până acum?

Se mai vorbea şi despre obişnuitele asasinate politice, în special pe tărâmul plebeilor, de obişnuitele accidente stranii, de dispariţiile inexplicabile. Mai erau şi scandalurile sexuale: scandalurile sexuale erau întotdeauna un subiect de interes pentru comentatori. Pentru o perioadă, s-au transmis ştiri despre antrenori de sport şi băieţei, după care a urmat un val

de adolescente găsite încuiate în garaje. Cei care le încuiaseră declarau despre aceste fete că lucrau ca menajere şi că fuseseră aduse din mizerabilele lor ţări de baştină numai pentru binele lor. Faptul că erau ţinute închise în garaj era pentru protecţia lor, spuneau bărbaţii – bărbaţi respectabili, contabili, avocaţi, oameni de afaceri din industria mobilei – care erau acum aduşi în faţa justiţiei pentru a se apăra. De cele mai multe ori soţiile lor îi susţineau. Fetele acestea, spuneau soţiile, fuseseră practic adoptate şi erau tratate aproape ca un membru al familiei. Lui Jimmy îi plăceau aceste două cuvinte: *practic*, *aproape*.

Atunci când au fost întrebate, fetele avură alte variante, nu toate credibile. Unele spuneau că fuseseră drogate. Că fuseseră obligate să-şi contorsioneze corpul în moduri obscene, în locuri puţin probabile, cum ar fi magazinele de animale de companie. Unele spuseseră că traversaseră Oceanul Pacific în bărci pneumatice, altele că fuseseră traficate în containere, pe vapoare, ascunse printre mormane de produse din soia. Altele spuneau că fuseseră obligate să comită perversiuni cu reptile. Pe de altă parte, unele dintre aceste fete păreau mulţumite de situaţia lor. Garajele erau confortabile, spuneau ele, iar condiţiile mult mai decente decât ce avuseseră acasă. Mesele erau regulate, munca nu era foarte grea; adevărat că nu erau plătite şi nu puteau să iasă nicăieri, dar acest lucru nu li se păruse surprinzător sau diferit faţă de ce erau ele obişnuite.

Una dintre aceste fete – găsită într-un garaj din San Francisco, aparţinând unui prosper farmacist – declarase că jucase în filme, dar că s-a bucurat atunci când a fost vândută Domnului ei, care o văzuse pe net, i se rupsese inima la vederea ei şi venise în persoană să o ia de acolo, care plătise o grămadă de bani gheaţă pentru a o salva şi care apoi o urcase într-un avion cu care a traversat oceanul; îi promisese că o va trimite la şcoală în momentul în care engleza ei va fi îndeajuns de bună. Refuzase să spună ceva negativ despre acest bărbat şi părea a fi simplă, demnă de crezare şi sinceră. Când a fost întrebată de ce garajul era încuiat, răspunsul ei a fost pentru ca nici un om rău să nu poată intra. Când a fost întrebată ce făcea toată ziua acolo, spuse că studia engleza şi se uita la televizor. Când a fost întrebată ce părere avea despre farmacist, spuse că îi va fi întotdeauna recunoscătoare. Acuzarea nu reuşi să-i

schimbe depoziţia şi individul scăpă fără să plătească nimic, dar a fost obligat să o trimită imediat la şcoală. Ea spunea că ar vrea să studieze psihologia copilului.

Existase un prim-plan cu ea, cu faţa ei frumoasă de pisică şi zâmbetul delicat. Jimmy avu impresia că o ştie de undeva. Salvă imaginea, după care scoase fotografia lui veche, cea pe care o făcuse când avea paisprezece ani – o luase tot timpul cu el de-a lungul mutărilor pe care le făcuse, ca şi cum ar fi fost o fotografie de familie, nu păstrată la vedere, dar niciodată aruncată, şi pe care o pusese între foile matricole de la Martha Graham. Compară cele două feţe, dar trecuse ceva timp de atunci. Fetiţa aceea de opt ani, din fotografia scoasă la imprimantă, trebuia să fi avut acum şaptesprezece, optsprezece sau poate chiar nouăsprezece ani, iar adolescenta de la ştiri părea mult mai tânără. Dar privirea îi era aceeaşi; aceeaşi combinaţie de inocenţă, dispreţ şi înţelegere. Îl făcea să se simtă ameţit, ca şi cum ar fi stat într-un echilibru fragil pe o stâncă deasupra unui defileu şi o singură privire în jos ar fi fost de-ajuns ca să se prăbuşească.

În cădere liberă

Corpurile de Securitate nu-l pierduseră niciodată pe Jimmy din evidenţe. Cât timp fusese la Martha Graham îl chemaseră în mod regulat, de patru ori pe an, pentru ceea ce ei numeau *mici discuţii.* Îi puneau mereu aceleaşi întrebări la care mai răspunsese de nu ştiu câte ori, doar ca să vadă dacă răspunsurile erau identice. *Nu ştiu* era cel mai sigur răspuns la care se putea gândi Jimmy, ceea ce oricum de cele mai multe ori reprezenta adevărul.

După un timp, începură să-i arate fotografii – instantanee făcute cu camere minuscule de spionaj sau alb-negru, care arătau ca şi cum ar fi fost luate de la camerele video de supraveghere din dreptul bancomatelor de pe tărâmul plebeilor, sau materiale ale posturilor de ştiri cu diverse demonstraţii, revolte şi execuţii. Jocul consta în a vedea dacă recunoştea vreo figură. În tot acest timp era permanent

conectat la detector, aşa că, în situaţia în care s-ar fi prefăcut inocent, ei tot ar fi putut capta undele electricităţii neurale pe care nu şi le-ar fi putut controla. Jimmy tot aşteptase îngrozit să apară şi imagini de la demonstraţia anti-Happicuppa din Maryland, cea la care participase şi maică-sa, dar nu apăru nimic.

Nu mai primise de mult vreo vedere din străinătate.

După ce începuse să lucreze la AnooYoo, trăi cu impresia că agenţii de la Corpurile de Securitate uitaseră de el. Greşit însă, nu făcuseră altceva decât să stea la pândă şi să vadă dacă el, sau cealaltă parte, adică maică-sa, se va folosi de această nouă abordare, de bucăţica lui de libertate suplimentară pentru a încerca să stabilească un contact. După aproximativ un an, se auzi ciocănitul familiar la uşă. Ştia când sunt ei pentru că nu foloseau niciodată interfonul, trebuie să fi avut o metodă de a intra, ca să nu mai vorbim de codul uşii.

Salut, *Jimmy*, *ce mai faci? Vrem numai să-ţi punem câteva întrebări*, *poate ne poţi ajuta cumva în această problemă*.

Bineînţeles, *cum să nu*.

Aşa te vrem.

Aşa era de fiecare dată.

În, să fi fost al cincilea lui an la AnooYoo, au reuşit în cele din urmă. Se uita peste nişte fotografii de câteva ore bune. Erau acolo imagini cu mulţi copii de culoare, înarmaţi, surprinşi într-un peisaj muntos, arid, dintr-un război ce se purta peste ocean, prim-planuri cu mercenari ucişi, atât bărbaţi cât şi femei, un grup de voluntari maltrataţi de localnici famelici, într-una din regiunile permanent bântuite de foamete, un şir de capete înfipte în pari – asta era în fosta Argentina, i-au spus cei de la Corpurile de Securitate, deşi nu i-au dezvăluit şi cui aparţineau şi cum ajunseseră să fie înfipte în pari. Se mai uitase la nişte poze cu un grup de femei, toate având ochelari de soare, aşteptând la rând la una din casele unui supermarket, mai mulţi oameni, zece sau doisprezece, întinşi la podea cu faţa în jos după un raid al Corpurilor de Securitate într-una din casele conspirative ale Grădinarilor Domnului, organizaţie care între timp fusese scoasă în afara legii. Avusese impresia că o vede pe Bernice în acel grup, colega lui de cameră piromană de la Martha Graham, şi, ca un băiat bun ce

era, le comunicase şi celor doi agenţi acest lucru, la care ei îl bătură amical pe umăr pentru că deja ştiau acest fapt şi nu-i interesa câtuşi de puţin. Lui Jimmy îi păru rău de Bernice: fusese ea o smintită şi o pacoste, dar în nici un caz nu meritase să moară aşa.

Urmase un şir de fotografii de cazier, făcute la o închisoare din Sacramento. Apoi poza din permisul de conducere al unui terorist sinucigaş care se aruncase în aer cu o maşină capcană. (Dar dacă maşina explodase, de unde aveau permisul de conducere?) Apoi trei chelneriţe goale dintr-un bar de striptease de pe tărâmul plebeilor – băgaseră fotografia asta pentru amuzamentul lor şi, într-adevăr, provocase un tremur pe monitor, ar fi fost ciudat dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, urmat de zâmbetele şi chicotelile lor. O scenă a unei revolte pe care Jimmy o recunoscu dintr-un remake al lui *Frankenstein.* Întotdeauna inserau şi câteva falsuri, ca să-i menţină trează atenţia.

Urmaseră alte fotografii de cazier, la care Jimmy răspunse invariabil prin *nu*. *Nu cunosc*, *nu ştiu*, *n-am văzut*.

A urmat apoi ceea ce părea o execuţie obişnuită, fără glume de prost gust, fără prizonieri care să evadeze, fără înjurături. Aceste detalii erau suficiente pentru ca Jimmy să-şi dea seama, înainte de a o vedea, că era vorba despre o femeie pe care o ştergeau din sistem. Apoi apăru şi ea, în hainele de culoare gri, tipice condamnaţilor, mergând împiedicat, cu părul prins la spate şi încătuşată, legată la ochi şi flancată de câte o femeie gardian. Urma să fie o execuţie cu mitraliera, pentru care nu aveai nevoie de un pluton întreg, o singură armă ar fi fost de ajuns, dar se păstrase vechiul obicei, adică cinci soldaţi aliniaţi pe un rând, astfel încât nici unul dintre călăi să nu-şi facă griji în legătură cu al cărui glonţ virtual dăduse lovitura de graţie.

Plutonul de execuţie era doar pentru cazuri de trădare. Pentru celelalte situaţii aveau camera de gazare, spânzurarea sau marea electrocutare.

Apoi se auzi vocea unui bărbat care trebuie să fi spus ceva. Cei de la Corpurile de Securitate dăduseră sonorul la minimum pentru că voiau ca Jimmy să se concentreze pe imagine, dar mai mult ca sigur fusese un ordin, deoarece femeile gardian îi scoteau acum legătura de la ochi. În acest moment, camera

făcu *zoom* pe faţa femeii, care se uita fix la el acum, o privire albastră, directă, sfidătoare, calmă, rănită, dar fără nici o lacrimă. Apoi sonorul reveni brusc: *Adio*. *Nu uita de Killer*. *Te iubesc*. *Nu mă dezamăgi*.

Fără îndoială, era mama lui. Jimmy fu şocat de cât de mult îmbătrânise, pielea îi era ridată, colţurile gurii căzute. Oare era din cauza condiţiilor dure de care avusese parte de-a lungul vieţii ei mereu în pribegie, sau din cauza tratamentului primit în închisoare? Oare cât timp stătuse închisă? Oare cât timp fusese în mâinile lor? Şi ce făcuseră aceste mâini cu ea?

Aşteaptă puţin, ar fi vrut să urle la ei, dar asta fusese tot, camera se îndepărta şi ochii îi erau din nou acoperiţi. Cineva ţintise prost, se distingeau pete roşii de sânge şi aproape că-i luaseră capul de pe umeri. Urma o imagine lungă cu ea prăbuşită la pământ.

— Vreun comentariu ceva, Jimmy?

— Nu, îmi pare rău, nici un comentariu.

Cum putuse ea să anticipeze că el va fi martorul acestei scene?

Corpurile de Securitate trebuie să fi observat accelerarea ritmului cardiac, infuzia de adrenalină. După câteva întrebări banale – „Vrei o cafea?”, „Vrei la toaletă?” – unul dintre anchetatori îl întrebă:

— Şi carevasăzică, cine-i criminalul[83] ăsta?

— Killer, spuse Jimmy şi începu să râdă. Nu e un criminal, e Killer. Un sconcs.

O făcuse şi pe asta. O trădase. Pur şi simplu nu se putuse abţine.

— Vreun terchea-berchea[84], nu? Vreun nemernic de motociclist din ăla?

— Nu, spuse Jimmy, râzând în continuare. Nu înţelegeţi. Un sconcs, un raconcs, un animăluţ.

Râdea în hohote acum, sprijinindu-şi capul în pumni, aproape că îi dăduseră lacrimile. De ce oare o băgase pe Killer în povestea asta? Ca să-şi dea el seama că a fost chiar ea acolo, de-aia. Ca să fie credibilă. Dar oare ce-a vrut să spună

---

[83] *Killer* înseamnă „criminal.”

[84] *Skunk* mai înseamnă pe lângă „sconcs” şi „nemernic”, „ticălos.”

prin „nu mă dezamăgi”?

— Ne pare rău pentru asta, fiule, spuse unul dintre agenţi, cel mai în vârstă, dar trebuia să fim siguri.

Lui Jimmy nu-i trecuse prin minte să-i întrebe când avusese loc execuţia. După ce rămase singur, realiză că ar fi putut avea loc cu ani întregi în urmă. Şi dacă toată scena fusese de fapt regizată? Ar fi putut fi făcută pe calculator, cel puţin împuşcăturile, petele de sânge, prăbuşirea corpului. Poate că mama lui mai era încă în viaţă, poate chiar în libertate. Şi atunci, de ce o trădase?

Următoarele săptămâni au fost cele mai cumplite din viaţa lui. Prea multe amintiri îi invadaseră prezentul, prea mult din ceea ce pierduse sau – mai trist – din ceea ce nu avusese niciodată. Tot acel timp irosit, şi nici măcar nu-şi dădea seama pe ce anume îl irosise.

Era nervos în cea mai mare parte a timpului. La început îşi căutase diversele amante, dar era prost dispus în prezenţa lor, nereuşind să se facă plăcut şi mai ales să mai găsească vreo plăcere în sex. De la un timp nu le mai răspunse la e-mailuri – *E ceva în neregulă? Am zis ceva nepotrivit? Te-aş putea ajuta cumva?* – şi nici la telefoane. Simţea că orice explicaţii nu-şi mai găseau rostul. Pe vremuri, ar fi făcut din moartea mamei sale o adevărată psihodramă, culegând apoi roadele simpatiei lor, dar acum nu-l mai interesau asemenea lucruri.

Dar ce-i mai trezea de fapt interesul?

Se duse în barurile pentru celibatari din Complex, dar nu mai găsea nici o plăcere să stea aici, deja le cunoştea pe toate femeile care le frecventau şi n-avea nevoie de nevoile lor. Intră din nou pe site-urile lui porno, dar realiză că nu mai aveau farmecul de altădată: sexul devenise repetitiv, mecanic, lipsit de atracţia de odinioară. Căută pe web site-ul *HottTotts*, sperând ca familiaritatea lui să-l ajute să se simtă mai puţin izolat, dar nu mai exista.

Începuse să bea de unul singur acum, în fiecare noapte, ceea ce nu era un semn bun. N-ar fi trebuit să bea, nu făcea decât să se simtă şi mai deprimat, dar trebuia să-şi amorţească într-un fel durerea. Şi de unde anume provenea această durere? Din locurile în care acum avea o rană deschisă, de pe acele membrane rănite de şfichiuiturile biciului lui aplicate ca

protest la Marea Indiferenţă a Universului. O gură uriaşă de rechin, acest univers. Şiruri întregi de dinţi ascuţiţi, gata oricând să te sfârtece.

Conştientiza că se clătina în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Absolut fiecare aspect al vieţii lui era temporar, neîntemeiat pe nimic. Limba însăşi îşi pierduse soliditatea, devenind subţire, problematică, lunecoasă, o peliculă lipicioasă pe care el aluneca dintr-o parte în alta, ca un glob ocular pe o farfurie. Un glob ocular însă care încă mai putea vedea, aici era problema.

Îşi amintea de vremurile din tinereţe, când era lipsit de orice grijă. Vesel, nepăsător, zburdând pe pajiştile vieţii, fluierând în întuneric, capabil să depăşească orice obstacol. Insensibil. Acum tresărea la orice zgomot, iar cea mai măruntă problemă devenea un impediment major – o şosetă pierdută, o periuţă de dinţi electrică blocată. Răsăritul soarelui îl orbea. Avea senzaţia că cineva îl răzuieşte pe tot corpul. „Revino-ţi!” îşi spunea. „Vino-ţi în fire! Dă-le la spate. Gândeşte-te la următoarea mişcare. Fă un altul din tine.”

Sloganuri pozitive. Reclame insipide care ar fi trebuit să-l inspire, dar care nu-i provocau decât o acută senzaţie de vomă. Tot ce îşi dorea în realitate era să se răzbune. Dar pe cine şi pentru ce? Chiar dacă ar fi avut energia necesară, chiar dacă ar fi putut ochi şi trage, un asemenea demers ar fi fost complet inutil.

În nopţile cele mai sumbre îl chema în ajutor pe papagalul Alex, la acea dată de mult mort dar încă în viaţă pe net, şi se uita la el cum îşi etala abilităţile. Dresorul: *Ce culoare are mingea rotundă*, *Alex? Mingea* rotundă*?* Alex, ţinându-şi capul într-o parte, se gândeşte: *Albastră*. Dresorul: *Bravo!* Alex: *Nucă-de-plută*, *nucă-de-plută!* Dresorul: *Poftim!* Şi Alex primea un ştiulete de porumb tânăr, ceea ce nu reprezenta chiar dorinţa lui, care fusese aceea de a primi o migdală. Văzând asta, lui Jimmy i se umezeau ochii.

Apoi îşi dădea seama că s-a făcut prea târziu şi, băgându-se în pat, stătea cu ochii în tavan, recitându-şi listele de cuvinte demodate pentru simplul confort pe care-l simţea la auzul lor: *cotonoagă*, *afazie*, *plug manual*, *enigmă*, *apeduct*. Dacă papagalul Alex ar fi fost al lui, ar fi putut fi prieteni, ar fi fost

fraţi! L-ar fi învăţat încă şi mai multe cuvinte. *Premoniţie*, *mojic*, *valeu*.

Dar nici măcar cuvintele nu-i mai puteau aduce alinare. Erau goale pe dinăuntru. Faptul că se afla în posesia tuturor acestor colecţii de litere de care ceilalţi uitaseră nu mai reprezenta acum o încântare. Era ca şi cum şi-ar fi păstrat dinţii de lapte într-o cutie, undeva.

Chiar înainte de a adormi, în faţa ochilor îi apărea o procesiune de fete care-i traversa câmpul vizual, spre stânga. Toate erau tinere şi mlădioase, purtând panglicuţe în păr, cu nişte mâini delicate în care ţineau ghirlande de flori multicolore. Câmpul prin care treceau era verde, dar nu era vorba de o scenă pastorală. Fetele erau în primejdie, aveau nevoie să fie salvate. Exista ceva – o prezenţă ameninţătoare – în spatele copacilor.

Sau poate că pericolul se afla în el. Poate că tocmai el reprezenta ameninţarea, o fiară cu colţi, pândind din văgăuna obscură scobită în interiorul propriului său craniu.

Sau poate că înseşi fetele erau cele periculoase. Exista şi această posibilitate. Ele ar fi putut fi momeala, capcana. Ştia că erau mai mari decât păreau dar şi mult mai puternice. Spre deosebire de el, erau înzestrate cu o înţelepciune barbară.

Fetele erau paşnice, grave şi ceremonioase. Se uitau la el, se uitau înăuntrul lui, recunoscându-l şi acceptându-l, acceptându-i întunecimea. După care îi zâmbeau.

O, iubitule, te cunosc, te văd, ştiu ce anume vrei!

11

Porcani

Jimmy e în bucătăria din casa în care locuise când avea cinci ani. Stă la masă pentru că e ora prânzului. În faţa lui, pe o farfurie, e aşezată o felie de pâine – un cap din unt de arahide, cu zâmbet din jeleu strălucitor şi dinţi din stafide. Figura îl

înspăimântă. Din clipă în clipă, mama sa va intra pe uşă. Dar nu, nu va intra: scaunul ei e gol. Trebuie că i-a pregătit prânzul şi i l-a lăsat pe masă. Dar unde s-o fi dus? Oare unde o fi?

Se aude un sunet ca şi cum cineva ar scrijeli peretele cu unghia; vine din zidărie, cumva. De cealaltă parte, cineva sapă o gaură în perete şi nu se va opri până ce nu va ajunge la el. Jimmy se uită înspre perete, imediat mai jos de ceasul de bucătărie, care anunţă ora exactă printr-un sunet de pasăre. *Buhuhu*, *buhuhu!* face măcăleandrul. El e responsabil pentru asta, a schimbat sunetele între ele şi acum bufniţa face *cra*, *cra* şi corbul, *cirip*, *cirip*. Dar ceasul ăsta nu exista când avea el cinci ani, l-au luat mai târziu. Ceva nu e în regulă, cronologia e dată peste cap, ora nu e cea corectă, iar el e paralizat de frică. Tencuiala începe să cadă şi atunci se trezeşte.

Urăşte visele astea. Prezentul e-ndeajuns de potrivnic şi fără interpolările trecutului. *Trăieşte-ţi clipa*. Scrisese asta pe un calendar promoţional la un moment dat, calendar pe care-l ataşase unui produs destinat, chipurile, îmbunătăţirii vieţii sexuale a femeilor. De ce să-ţi legi trupul de ceas, acum poţi sparge lanţurile timpului şi aşa mai departe. Imaginea era a unei femei cu aripi care-şi lua zborul din mijlocul a ceea ce părea a fi o movilă de ţesături vechi, mototolite, sau poate epidermă.

Deci iat-o, aceasta este, clipa din prezent pe care ar trebui să o trăiască. Capul îi e sprijinit de-o suprafaţă dură, corpul îi e înghesuit într-un scaun şi îl doare. Dă să se întindă şi scoate un strigăt de durere.

Îi ia un minut să-şi amintească unde se află. Ah, da, tornada! S-a adăpostit în gheretă. Acum totul s-a liniştit, nu se mai aude nici un suflu de vânt, nici un urlet de furtună. Oare s-a făcut după-amiază, sau e noapte? Sau e deja a doua zi dimineaţă? Încăperea e luminată, lumină naturală, ce intră pe fereastra de deasupra tejghelei. Fereastra e din geam securizat, dotată cu interfon, unde pe vremuri, în timpuri de demult, trebuia să declari cu ce treburi ai venit. Aparatul pentru citirea microlegitimaţiilor codificate, camerele video cu funcţionare non-stop, difuzorul sub forma unei feţe zâmbitoare care-ţi răspundea la întrebări – întregul mecanism e complet distrus. Cel mai posibil de la grenade. Pe jos e o grămadă de moloz.

Scrijelitul continuă: vine de undeva dintr-un colţ al încăperii. La început nu-şi poate da seama despre ce e vorba, pare a fi un craniu, însă apoi îl desluşeşte: e un crab cu o carapace rotundă de culoare alb-gălbuie, de mărimea unui cap nu foarte mare, cu un singur cleşte uriaş, cu care lărgeşte o gaură făcută în moloz.

— Ce dracu' cauţi aici? se surprinde adresându-i-se. Locul tău e afară, prin grădini, unde să poţi distruge tot ce-ţi iese în cale.

Aruncă spre el sticla goală de burbon, nu-l nimereşte. Sticla se face ţăndări. A făcut o prostie, acum peste tot sunt cioburi. Crabul se întoarce cu faţa spre el, ridicându-şi uriaşul cleşte, apoi se retrage în gaura pe jumătate săpată, unde rămâne nemişcat, continuând să-l privească. Trebuie să fi intrat aici ca să se adăpostească din calea tornadei, la fel ca şi el, şi acum nu mai ştie pe unde să iasă.

Se ridică din scaun, nu înainte de a se uita pe jos după şerpi şi şobolani sau orice altceva pe care ar putea călca. Apoi bagă capetele de lumânare şi chibriturile în sacul de plastic şi se îndreaptă prudent spre uşa ce dă în sala de recepţie. Închide uşa în urma lui, nu are chef să fie atacat pe la spate de nenorocitul de crab.

La uşa următoare se opreşte ca să facă o scurtă recunoaştere. Afară nu se vede nici urmă de animal, cu excepţia unui trio de corbi cocoţaţi pe zidul de protecţie. Schimbă între ei câteva cra-uri care probabil au de-a face cu prezenţa lui acolo. Cerul, curat ca lacrima acum, are culoarea roz-cenuşie a perlei, tipică dimineţilor. Peisajul a fost rearanjat de ieri până acum: au mai apărut bucăţi noi de metal şi o serie de copaci dezrădăcinaţi. Peste tot sunt împrăştiate frunze de toate felurile, inclusiv de palmier.

Dacă porneşte acum la drum, ar avea şanse mari să ajungă la mallul central înainte de doisprezece. Deşi îi chiorăie maţele, va trebui să amâne să-şi ia micul dejun până ajunge acolo. Şi-ar dori nişte anacarde, dar le-a terminat pe toate, iar la cutia de sardele SoyOBoy nu vrea să recurgă decât în ultimă instanţă.

Aerul e răcoros şi curat, iar mirosul de frunze proaspete e un lux după mirosul de mucegai şi descompunere din gheretă. Inspiră cu nesaţ, apoi o ia din loc îndreptându-se înspre mall.

Trei străzi mai încolo se opreşte: şapte porcani au apărut ca din senin. Îl fixează cu privirea, cu urechile ciulite. Oare sunt aceiaşi de ieri? În timp ce-i priveşte, cei şapte încep să înainteze în direcţia lui.

E clar că pun ceva la cale. Se întoarce, îndreptându-se înapoi înspre gheretă, mărind pasul. Sunt încă destul de departe de el aşa că, la o adică, poate să şi alerge. Se uită peste umăr, au luat-o la trap acum. Snowman iuţeşte şi mai mult pasul, apoi începe să alerge uşor. În secunda următoare observă un alt grup venind dinspre poartă, de pe Tărâmul Nimănui, opt sau nouă în total, îndreptându-se spre el. Mai au puţin şi ajung la poarta principală, tăindu-i calea din direcţia aceea. Parcă au plănuit totul, e ca şi cum cele două grupuri s-ar fi înţeles dinainte, ştiind că se află în zona gheretei şi aşteptându-l să iasă pentru ca mai apoi să-l înconjoare.

Ajunge la gheretă, trece de primul intrând şi trage uşa după el. Nu se închide. Încuietoarea electronică nu funcţionează, bineînţeles.

— Bineînţeles! strigă cu voce tare.

N-are să fie prea greu pentru ei să intre, au să forţeze uşa cu copitele şi râturile. Întotdeauna au fost nişte maeştri ai evadărilor, aceşti porcani. Dacă ar fi avut degete, ar fi condus lumea. Trece în fugă şi prin al doilea intrând, trântind uşa după el. Bineînţeles că nici încuietoarea asta nu funcţionează. Împinge biroul pe care s-a odihnit, până îl propteşte de uşă, şi se uită afară prin geamul securizat: iată-i venind. Au reuşit să deschidă prima uşă, sunt în prima încăpere acum, douăzeci sau treizeci de exemplare, atât masculi cât şi femele, dar masculii sunt primii, îngrămădindu-se şi grohăind lacomi, sforăind cu râturile lor care îi adulmecă paşii. Nici unul nu-l vede prin fereastră. Mai grohăie ce mai grohăie şi acum se uită la el. Ceea ce văd e un cap ataşat de ceea ce ei ştiu că e o plăcintă cu carne delicioasă, care abia aşteaptă să fie ruptă în două. Cei doi porcani mai mari, masculii care, da, au şi colţii cei mai ascuţiţi, se mişcă în tandem, izbindu-se simultan de uşa a doua. Sunt jucători de echipă, porcanii ăştia. Sunt ceva muşchi acolo.

Dacă nu vor putea deschide uşa, îl vor aştepta afară. Vor face cu schimbul, o parte va paşte afară, ceilalţi vor sta de pază. Pot să o ţină aşa la nesfârşit, au să-l înfometeze. Îi simt

mirosul venind dinăuntru, mirosul de carne.

Îşi aduce aminte de crab şi începe să se uite după el, dar nu mai e de găsit. Trebuie să se fi retras în vizuină. Asta-i trebuie şi lui: o vizuină. O vizuină, o carapace, nişte cleşti.

— Aşadar, spune cu voce tare. Ce facem acum?

Iubitule, *ai pus-o*.

Radio

După câteva clipe de prostraţie, timp în care nu-i trece nimic prin minte, Snowman se ridică de pe scaun. Nu-şi poate aduce aminte când s-a aşezat, dar se pare că o făcuse la un moment dat. Are crampe la stomac, probabil că este foarte speriat, cu toate că nu simte frica. De altfel, e chiar calm. Din timp în timp uşa se mişcă de la înghiontelile de pe partea cealaltă; nu va mai dura mult şi porcanii vor intra peste el. Caută lanterna în sac, o aprinde şi se duce în cealaltă cameră, unde pe jos zac cele două costume de protecţie. În lumina lanternei observă trei uşi închise, pe care intuieşte că le-a văzut şi noaptea trecută, dar noaptea trecută nu era interesat să iasă afară.

Când le încearcă, două dintre uşi nu se deschid. Trebuie să fi rămas încuiate cumva sau sunt blocate pe partea cealaltă. A treia, însă, se deschide imediat şi este întâmpinat – ce speranţă neaşteptată – de un rând de trepte. Scările sunt abrupte, şi, realizează acum, porcanii au picioarele scurte şi burţile mari.

O ia la goană pe scări, aşa de rapid încât se împiedică de cearşaful înflorat. Din spatele lui se aud grohăituri şi guiţături aţâţate, urmate de un bubuit, semn că au reuşit să răstoarne biroul.

Ajunge într-o încăpere dreptunghiulară, puternic luminată. Ce-o fi aici? Turnul de observaţie. Bineînţeles. Ar fi trebuit să realizeze asta mai devreme. Există câte un turn de observaţie de-o parte şi de alta a porţii principale, urmate de alte turnuleţe, din loc în loc, de-a lungul zidului de protecţie. În turnuri se aflau luminile de căutare, camerele de luat vederi, difuzoarele, sistemul de control pentru închiderea porţilor,

aruncătoarele de gaze lacrimogene, mitralierele cu rază lungă de acţiune. Da, aici sunt monitoarele şi pupitrul de comandă: identifică obiectivul, ţinteşte-l şi apasă pe buton. Nu mai trebuia să vezi cu ochii tăi rezultatul, şuieratul glonţului, sângele ţâşnind la impactul cu carnea. Probabil că, pe perioada haosului, gărzile au tras asupra mulţimii de aici, de sus, cât au mai fost în stare şi cât a mai existat o mulţime în care să se tragă.

Bineînţeles că nimic din toată această tehnologie sofisticată nu mai funcţionează acum. Caută un sistem de acţionare manuală – ar fi frumos dacă ar reuşi cumva să mitralieze porcanii de sus – dar nu există aşa ceva.

Lângă peretele cu monitoare e un mic gemuleţ: de aici are o privelişte de ansamblu asupra porcanilor, cel puţin asupra celor care stau afară în dreptul gheretei punctului de control. Par relaxaţi. Dacă ar fi bărbaţi, ar fuma probabil o ţigară şi-ar pălăvrăgi despre tot felul de lucruri. Sunt totuşi vigilenţi. Cu ochii în patru. Se dă înapoi: nu vrea să fie văzut, nu vrea ca ei să realizeze unde s-a ascuns.

Nu că n-ar şti deja. Trebuie să-şi fi dat seama că a urcat pe scări. Dar oare ştiu că l-au prins în capcană? Pentru că, din câte vede el, nu există nici o altă ieşire pe unde să fugă.

Nu se află într-un pericol iminent – sigur nu pot să urce pe scări; dacă ar fi putut, ar fi fost deja peste el. Are timp suficient să exploreze, să se regrupeze. Să se *regrupeze*, ce idee! E doar el singur aici.

Gărzile probabil că mai trăgeau şi un pui de somn aici sus, făcând cu schimbul, pentru că sunt nişte paturi de campanie într-o cămăruţă laterală. Nu e nimeni în ele, nici un cadavru. Poate că şi gărzile au încercat să iasă din RejoovenEsense, ca toţi ceilalţi. Poate că şi ele au sperat că au să fie mai iuţi decât molima.

Unul dintre paturi e făcut, celălalt nu. Un ceas deşteptător electronic cu comandă vocală încă mai clipeşte lângă patul nefăcut.

— Cât e ceasul? îl întreabă el, dar nu primeşte nici un răspuns.

Trebuie să reprogrameze maşinăria ca să-i recunoască vocea.

Băieţii erau dotaţi cu tot ce le trebuia: două sisteme *home*

cinema complet echipate, haine de schimb, obişnuitele cămăşi de vară, agăţate în cuier, un prosop folosit, aruncat pe jos, o şosetă desperecheată. Pe noptieră, o serie de poze descărcate de pe internet. O fată slăbănoagă, goală, cu sandale cu toc, stând în cap, o blondă legată la ochi, îmbrăcată într-un costum de piele, bălăbănindu-se într-un cârlig în tavan, cu mâinile şi picioarele legate la spate. Din gura deschisă i se prelinge saliva, într-o expresie tipică de *mai arde-mi una te rog*. Mai e o femeie masivă cu nişte sâni uriaşi, siliconaţi, aplecându-se spre cadru cu o gură strident rujată, din care scoate limba plină de inele. Nimic deosebit.

Indivizii trebuie să fi plecat în grabă. N-au mai avut timp să strângă. Poate că sunt ei acolo, în costumele de protecţie de jos. Ar avea sens. Nimeni nu pare să mai fi urcat aici după plecarea lor, sau, dacă a mai fost cineva, nu pare să mai fi fost interesat să ia ceva.

Într-unul din sertare găseşte un pachet de ţigări, din care lipsesc doar două. Snowman scoate o ţigară – e umedă dar acum ar fuma şi scame de buzunar – şi se uită după ceva cu care să şi-o aprindă. Are chibrituri în punga de gunoi, dar nu mai ştie ce-a făcut cu ea. Trebuie s-o fi lăsat pe scări în graba lui de a urca. Se duce la uşă şi se uită pe scări în jos. Vede punga, într-adevăr, pe a patra treaptă de la baza scărilor. Începe să coboare încet. În timp ce întinde mâna să apuce punga, ceva se repede la el să-l lovească. Sare într-o parte, evitând contactul, destul de lucid cât să vadă cum porcanul se retrage, pentru ca imediat să se arunce din nou asupra lui. Ochii îi strălucesc în semiîntuneric şi Snowman are impresia că-i vede un rânjet pe faţă.

Aşadar îl aşteptau, folosind punga pe post de momeală. Trebuie să-şi fi dat seama că va avea la un moment dat nevoie de ea şi-atunci va coborî să o ia. Isteţi, al naibii de isteţi. Când ajunge din nou sus, constată că picioarele îi tremură.

Lângă cămăruţa cu paturile se află o mică baie prevăzută cu vas de toaletă. Taman la ţanc: frica i-a omogenizat intestinele. Se aşază pe toaletă – există şi hârtie igienică, nu va trebui să folosească frunze – şi tocmai când se pregăteşte să tragă apa, îi trece prin minte că bazinul din spate ar putea fi plin cu apă de băut. Saltă capacul bazinului şi într-adevăr e plin ochi, o adevărată minioază. Apa are o culoare roşiatică dar nu

miroase urât, aşa că îşi vâră capul înăuntru şi bea ca un câine. După tot consumul ăsta de adrenalină, murea de sete.

Acum se simte mai bine. Nu e cazul să intre în panică, nu deocamdată. În chicinetă găseşte o cutie de chibrituri şi îşi aprinde ţigara. Ameţeşte după câteva fumuri, dar senzaţia e minunată.

— Dacă ai avea nouăzeci de ani şi ţi s-ar oferi şansa unui ultim futai, care însă ştii că te va omorî, ai fi dispus s-o faci? îl întrebase Crake odată.

— Îţi dai seama! fu răspunsul lui Jimmy.

— Eşti pierdut, spuse Crake.

Snowman îşi dă seama că fredonează un cântec în timp ce cotrobăieşte prin dulapurile din bucătărie. Găseşte câteva tablete de ciocolată, ciocolată adevărată, un borcan de nes, unul de lapte praf de pus în cafea, unul de zahăr. Pastă de creveţi de pus pe biscuiţi, artificială, dar comestibilă. Ceva cu gust de brânză, tot într-un tub şi, la fel, maioneză. Supă instant cu tăieţei şi gust de pui. Biscuiţi într-un tub cu capac de aluminiu. O mână de Joltbar-uri. Un adevărat festin!

Îşi face curaj şi deschide şi frigiderul, bazându-se pe faptul că tipii ăştia n-ar fi ţinut prea multă mâncare adevărată aici şi, deci, duhoarea n-ar fi atât de respingătoare. Mai rău decât mirosul de carne stricată dintr-un congelator dezgheţat n-are ce să fie, iar cu ăsta s-a obişnuit încă din primele zile, când căuta mâncare pe tărâmul plebeilor.

Într-adevăr, nimic să-ţi mute nasul. Un măr uscat şi zbârcit, o portocală acoperită cu mucegai gri. Două sticle de bere, nedesfăcute – bere adevărată! Sticlele sunt maronii, cu gâturi subţiri în stil retro.

Îşi deschide o bere, dă pe gât jumătate de sticlă. E caldă, dar cui îi pasă? Apoi se aşază la masă şi mănâncă pasta de creveţi, biscuiţii, crema de brânză şi maioneza, terminând cu o linguriţă de ness cu lapte praf şi zahăr. Păstrează supa cu tăieţei, ciocolata şi Joltbar-urile pentru mai târziu.

Într-unul din dulapuri găseşte şi un aparat de radio cu manivelă. Îşi aminteşte când au început să fie distribuite aceste aparate pentru ca în caz de tornade sau inundaţii comunicarea să se poată realiza în continuare.

Şi părinţii lui aveau unul când încă mai erau părinţii lui. Snowman obişnuia să se joace cu el pe ascuns. Avea o urechiuşă pe care atunci când o răsuceai, bateriile începeau să se reîncarce. Avea o autonomie de jumătate de oră.

Acesta pare perfect funcţional, aşa că Snowman îl deschide. Nu se aşteaptă să audă ceva, dar aşteptarea nu-i totuna cu dorinţa.

Cu excepţia zgomotului alb, altceva nu se mai aude. Încearcă undele AM apoi pe cele FM. Nimic, în afară de acest zgomot specific, zgomotul luminii stelare când trece prin spaţiu: *krrrrrrrrr*. Apoi încearcă şi undele scurte, deplasând acul încet şi atent. Poate că mai sunt ţări, mai depărtate, unde oamenii au scăpat: Noua Zeelandă, Madagascar, Patagonia – ţinuturi ca acestea.

Şi totuşi n-aveau cum să fi scăpat. Odată ce a început să se propage, virusul a fost aeropurtat. Dorinţa şi frica erau universale, iar între cele două, oamenii şi-au fost propriii gropari.

Krrrrrrrrr. *Krrrrrrrrr*. *Krrrrrrrrr*.

— Hai, zi ceva! se roagă el. Ceva, orice.

Dintr-odată se aude o voce. O voce umană. Din nefericire, vorbeşte într-o limbă care sună a ruseşte.

Lui Snowman nu-i vine a crede. Înseamnă că până la urmă nu-i singur – măcar încă cineva a reuşit să scape, cineva din aceeaşi specie ca a lui. Cineva care ştie cum se operează un emiţător pe unde scurte. Şi dacă mai există cineva, atunci poate că există şi alţii. Persoana de adineaori nu-i prea este de folos lui Snowman, e prea departe.

Idiot ce eşti! îşi spune Snowman, care a uitat de funcţia CB[85]. Asta li se spunea să facă în situaţii de urgenţă. Dacă se află cineva în apropiere, prin funcţia CB vor putea comunica.

Întoarce acul. Va încerca cu *Receive*.

Krrrrrrrrr.

Apoi, stinsă, vocea unui bărbat: *E cineva acolo? Mă aude cineva? Terminat*.

Snowman se încurcă prin butoane. Ce faci când vrei să

---

[85] *Citizens' Band*, sistem de comunicaţii radio pe frecvenţa de 27 MHz între două sau mai multe persoane.

transmiţi? Nu-şi mai aduce aminte. Unde dracu’ o fi individul ăsta?

— Sunt aici! Sunt aici! urlă în aparat.

Dă înapoi la *Receive*. Nu se mai aude nimic.

Deja l-au cuprins îndoielile. Oare a acţionat prea în pripă? De unde ştie el cine se afla la celălalt capăt? Foarte posibil că era cineva cu care nu şi-ar fi dorit să ia masa. Cu toate acestea, i-a revenit optimismul. Radiază. Acum există mai multe posibilităţi.

Metereze

Snowman a fost atât de extaziat – de mâncarea găsită, de vocile de la radio – că a uitat de tăietura de la picior. Acum i se reaminteşte că există: simte o înţepătură de parcă ar avea un spin acolo. Se aşază pe scaunul de la bucătărie şi îşi ridică piciorul cât mai sus ca să se poată uita. Se pare că a mai rămas înăuntru o aşchie de la sticla de burbon. Apucă şi strânge. I-ar plăcea să aibă la îndemână o pensetă sau măcar unghii mai lungi. În cele din urmă reuşeşte să apuce de ciob şi trage: îl doare, dar nu curge prea mult sânge.

Odată ce a scos bucata de sticlă, spală rana cu un pic de bere, apoi şontâcăie până la baie şi caută în dulăpiorul de medicamente. În afară de un tub de cremă împotriva radiaţiilor solare – inutil pentru situaţia de faţă –, un unguent cu antibiotic, din care întinde un pic pe rană, şi ce-a mai rămas pe fundul unei sticluţe cu loţiune after-shave mirosind a lămâie, nu găseşte mai nimic. Toarnă şi restul de aftershave pe rană, pentru că mai mult ca sigur are alcool în compoziţie. Poate c-ar trebui să caute şi nişte soluţie de desfundat ţevile sau ceva de genul acesta, dar nu vrea să exagereze şi să-şi ardă eventual toată talpa piciorului. Va trebui să-şi ţină pumnii şi să spere că va avea noroc: un picior infectat are toate şansele să-l încetinească mult, dacă nu chiar să-l ţină pe loc. N-ar fi trebuit să neglijeze tăietura atât de mult, pardoseala de la parter trebuie să fi mustit de microbi.

Seara îl găseşte privind apusul soarelui prin crenelul din zidul turnului. Ce privelişte magnifică trebuie să fi fost când toate camerele de luat vederi funcţionau şi pe ecranele cu plasmă îţi apărea o imagine panoramică, pe care puteai s-o reglezi după plac: mai deschisă, culori mai intense. Îţi aprindeai un joint, te lăsai pe spate şi curând erai în al nouălea cer. Acum însă monitoarele îi întorc propria reflexie, aşa că trebuie să se mulţumească cu ceea ce vede cu ochiul liber, şi asta doar parţial: culorile se schimbă, la început mandarină, apoi flamingo, apoi sânge decolorat, apoi îngheţată de căpşuni, totul venind din lateral, acolo unde trebuie să fie soarele.

În culoarea trandafirie a luminii din ce în ce mai slabe, porcanii de jos arată mai degrabă ca nişte minuscule figurine de plastic, replici bucolice din cutia cu jucării a unui copil. Au tenta rozie a inocenţei, ca multe lucruri când sunt privite de la distanţă. Îi vine greu să-şi imagineze că i-ar putea vrea răul.

S-a făcut noapte. Se întinde pe unul dintre paturi, cel făcut. Unde stau eu acum, dormea cândva un om care acum e mort, se gândeşte. N-a ştiut nici o clipă ce-l aşteaptă, n-a avut nici cea mai vagă idee. Spre deosebire de Jimmy, care văzuse semnele, care ar fi trebuit să ştie ce-l aşteaptă dar nu s-a prins. Dacă l-ar fi omorât pe Crake mai devreme, se gândeşte Snowman, ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

Deşi a reuşit să deschidă gurile de aerisire pentru cazuri de urgenţă, aerul rămâne închis şi înăbuşitor. Nu poate să adoarmă instantaneu, aşa că aprinde o lumânare – amplasată într-un tub metalic cu capac, parte din rezerva pentru momente critice, ai putea teoretic să dai o supă în clocot doar amplasând recipientul pe acest container – şi mai fumează o ţigară. De data aceasta fumul nu-l mai ameţeşte. Orice deprindere pe care a avut-o la un moment dat continuă să existe în el, menţinându-se într-un fel de hibernare, ca florile în deşert. În condiţii propice, toate viciile lui s-ar retrezi la viaţă, toate apucăturile i s-ar reactiva, ca o plantă luxuriantă ţinută câteva zile într-o seră.

Se uită peste pozele cu femei, scoase la imprimantă. Nu-s genul lui – prea umflate, prea schimonosite, prea evidente. Prea multă gestică deocheată, prea mult negru pe la ochi, prea multă limbă în afară. Nu simte dorinţă, ci mai degrabă

consternare.

Rectificare: dorinţă consternată.

— Cum ai putut să faci una ca asta? murmură el, nu pentru prima oară, în timp ce se cuplează în minte cu o curvă îmbrăcată într-o rochie din mătase chinezească şi încălţată cu pantofi cu tocuri de cincisprezece centimetri şi având un dragon tatuat pe fese.

O, iubirea mea.

Adoarme şi o visează din nou pe maică-sa. De fapt, n-o visează niciodată pe ea, visează absenţa ei. E în bucătărie. *Vâjj!* face curentul în urechile lui, de la o uşă trântită. Agăţat într-un cârlig e halatul ei, de un roşu purpuriu, lipsit de trup, înspăimântător.

Când se trezeşte, inima îi bate cu putere. Îşi aminteşte acum că, după ce ea a plecat, el s-a dus şi s-a îmbrăcat cu halatul acela. Încă mai avea mirosul ei, parfumul acela de iasomie cu care se dădea pe atunci. Se privise în oglindă, capul lui de băiat, cu privirea studiată, tipică vârstei, dominând peste gâtul care se continua cu un corp înfăşurat în materialul de culoare tipic feminină. Cât de mult o mai urase atunci. De-abia mai putea respira, se sufoca de atâta ură, lacrimi de ură i se prelingeau pe obraji. Dar în acelaşi timp se cuprinsese singur cu braţele.

Braţele ei.

A programat alarma ceasului digital cu comandă vocală să sune cu o oră înainte de răsărit, aproximând cam când ar trebui să se producă acesta.

— Bună dimineaţa! spune ceasul cu o voce seducătoare de femeie. Bună dimineaţa!

— Stop, îi spune el şi ceasul se opreşte.

— Vrei muzică?

— Nu, răspunde el scurt ca să nu fie cumva tentat, aşa cum deja este, să rămână în pat şi să interacţioneze cu femeia din ceas – ar fi aproape ca şi cum ar face conversaţie cu cineva – pentru că azi trebuie să pornească la drum.

Cât a trecut de când a plecat de lângă Crakeri? Numără pe degete: ziua întâi, drumul până la RejoovenEsense şi tornada; ziua a doua, prins în capcana porcanilor. Deci asta e ziua a

treia.

Când se uită afară, vede o lumină de culoare cenuşie, ca blana de şoarece. Se uşurează în chiuveta din bucătărie şi se stropeşte pe faţă cu apă din bazinul veceului. N-ar fi trebuit totuşi să bea apa din bazin fără să o fi fiert înainte. Fierbe acum un ibric – butelia cu propan încă mai funcţionează – după care îşi spală rana, un pic roşie în jurul tăieturii dar nimic grav, şi îşi pregăteşte un nes cu mult zahăr şi mult lapte praf. Înghite un Joltbar cu aromă de fructe, savurând gustul familiar de ulei de banană[86] şi lac îndulcit şi simte imediat unda de energie cum îi străbate tot corpul.

Undeva, la un moment dat, în toată alergătura de ieri, şi-a pierdut sticla cu apă, ceea ce poate nu-i tocmai rău având în vedere ce era în ea: excremente de pasăre, resturi de ţânţari, nematode. Umple o sticlă de bere cu apă fiartă, apoi ia din dormitor un sac din microfiber pentru rufe murdare, în care pune apa, tot zahărul pe care-l găseşte şi cele şase Joltbar-uri. Se unge cu nişte cremă anti-radiaţii şi aruncă tubul în sac. Îşi pune una dintre cămăşile găsite, de culoare kaki şi foarte uşoară. Găseşte o pereche de ochelari de soare aşa că pe a lui o aruncă. Încearcă şi o pereche de pantaloni scurţi, dar îi sunt prea largi în talie şi oricum nu i-ar proteja picioarele, aşa că rămâne la cearşaful lui înflorat, înfăşurându-l de două ori peste picioare asemenea unui sarong. Apoi se răzgândeşte şi-l dă jos, punându-l şi pe el în sac: ar putea să se agate în ceva în timp ce se află în mişcare, mai bine să şi-l pună mai târziu. Îşi reface provizia de aspirine şi lumânări şi mai aruncă în sac şase cutii de chibrituri, un cuţit de bucătărie, plus şapca lui de baseball. N-ar vrea să-i cadă de pe cap în timpul marii evadări. Gata. A pus tot. Acum să vadă pe unde o taie.

Încearcă să spargă geamul de la bucătărie – ar putea să coboare pe meterezele Complexului cu frânghia pe care şi-a făcut-o din cearşafuri – dar n-are nici o şansă: geamul e blindat. Ferestruica îngustă care dă înspre poarta de intrare nu intră în discuţie, pentru că şi în eventualitatea în care ar reuşi să se

---

[86] Nume dat acetatului de amil, un produs chimic ce intră în compoziţia multor preparate tocmai datorită gustului său de banană.

strecoare pe-acolo, n-ar face decât să descindă în mijlocul unei turme de porcani pofticioşi. Mai există ferestruica din baie, sus de tot, dar şi ea dă tot spre porcani.

După trei ore de muncă neobosită, cu ajutorul – iniţial – al unui scăunel de bucătărie, al unui tirbuşon şi al unui cuţit de masă, iar apoi al unui ciocan şi al unei şurubelniţe electrice pe baterii, găsită prin debaraua de serviciu, reuşeşte să demonteze gura de aerisire pentru situaţii critice şi să oprească mecanismul. Gura de aerisire se continuă cu un horn care la un moment dat se curbează. Estimează că e îndeajuns de slab să încapă pe horn – are şi subnutriţia avantajele ei – deşi dacă ar rămâne blocat acolo ar avea parte de o moarte agonizantă şi ridicolă. Fiert într-o gură de aerisire, foarte amuzant! Leagă un capăt al frânghiei improvizate de un picior al mesei din bucătărie – din fericire este fixată în pardoseală – iar cu restul se înfăşoară în jurul taliei. Prinde sacul de provizii de capătul unei a doua frânghii. Apoi, ţinându-şi pentru o secundă respiraţia, se strecoară înăuntru, îndoindu-se şi răsucindu-se. Noroc că nu e femeie, pentru că o pereche de şolduri late i-ar fi dejucat planurile. Nu are loc de manevre, dar deja capul i-a ieşit la lumină, urmat – printr-o smucitură – de umeri. Până la metereze sunt cam doi metri jumătate. Va trebui să coboare cu capul înainte şi să spere că frânghia improvizată are să-l ţină. Se mai împinge o dată, rămâne pentru o clipă blocat, dar o ultimă sforţare îl aruncă în afară cu totul şi acum atârnă cu capul în jos, legănându-se uşurel de-a lungul zidului. Apucă de frânghie, se îndreaptă, dă drumul la capătul înfăşurat în jurul taliei şi începe să coboare, o mână, apoi cealaltă, până ajunge pe metereze. Apoi trage şi de frânghia la capătul căreia se află sacul cu provizii. Nimic mai uşor.

Fir-ar să fie! A uitat să ia cu el radioul. Asta e! De întors nu se mai poate întoarce.

Meterezele au aproape doi metri lăţime, fiind mărginite de o parte şi de alta de un zid. Din trei în trei metri, cum te uiţi în jos, se văd câte două creneluri, nu la aceeaşi distanţă unul faţă de celălalt, ci dispuse în zigzag, construite pentru observaţie, dar utile şi pentru amplasamentul armamentului, pentru acele ultime încercări de a face faţă unui atac. Meterezele au în jur de şase metri înălţime, chiar opt dacă punem şi zidul, şi împrejmuiesc tot Complexul, fiind întrerupte din loc în loc de

câte un turn de observaţie, ca acela din care a coborât el.

Complexul are formă dreptunghiulară şi mai există încă cinci porţi de acces. Ştie pe de rost planurile deoarece le-a studiat în amănunt cât a stat în Paradice, care este şi locul înspre care se îndreaptă acum. Deja se vede cupola, iţindu-se de după copaci, strălucind ca o semilună. Planul lui este să ia ce-i trebuie de-acolo, după care să înconjoare zona mergând pe metereze – sau dacă sunt condiţii optime, chiar să taie drumul direct prin Complex – şi să iasă pe una din porţile laterale.

Soarele e sus pe cer. Ar face bine să se grăbească dacă nu vrea să se prăjească. I-ar plăcea să li se arate porcăriilor, să le râdă în nas, dar rezistă tentaţiei. Nu de alta, dar l-ar urmări de jos, împiedicându-l să coboare. Aşa că, de fiecare dată când ajunge în dreptul unui crenel, se tupilează pentru a nu fi văzut.

Când ajunge la al treilea foişor, se opreşte. Dincolo de zidul meterezelor vede ceva alb – un alb murdar şi de forma unui norişor – deşi e prea aproape de pământ ca să fie un nor. Mai mult, n-are nici formă de nor. E subţire, asemenea unui stâlp ondulat. La cum se vede, trebuie să fie undeva pe lângă ţărmul oceanului, câţiva kilometri mai la nord de tabăra Crakerilor. La început a crezut că e ceaţă, dar ceaţa nu se ridică atât de ordonat şi nici nu pufăie. Nu mai are nici o îndoială acum, e fum.

Crakerii fac adesea foc, dar niciodată atât de mare încât să iasă un asemenea fum. Ar putea fi urmarea furtunii de ieri, un foc provocat de trăsnet şi care ulterior a fost domolit de ploaie, dar care acum a început să fumege din nou. Sau poate că, într-adevăr, Crakerii i-au nesocotit ordinele şi au pornit să-l caute, făcând în acelaşi timp un foc de semnalizare care să-i ghideze drumul spre casă. Totuşi e puţin probabil – nu e felul lor de a gândi – şi dacă într-adevăr îl caută, s-au abătut mult de la drum.

Mănâncă jumătate dintr-un Joltbar, bea nişte apă şi îşi continuă drumul pe metereze. A început să şchiopăteze uşor, piciorul îl doare, dar nu-şi permite să se oprească şi să se doftoricească, trebuie să meargă cât de repede poate. Are nevoie de acel pistol automat, şi asta nu numai din cauza porcanilor şi a lupicanilor. Din timp în timp, întoarce capul şi se uită. Fumul se vede mai departe, una şi aceeaşi coloană. Nu s-a

împrăştiat, ci continuă să se ridice în aer.

12

Beţie

Snowman se târăşte de-a lungul meterezelor înspre cupola de sticlă argintie care, pe măsură ce înaintează, îi pare din ce în ce mai departe, asemenea unui miraj. Din cauza rănii de la picior, merge greu şi, pe la unsprezece, cimentul e deja prea fierbinte ca să mai poată păşi pe el. Şi-a pus cearşaful în cap, acoperindu-se cât mai mult posibil, dar chiar şi aşa tot ar putea face insolaţie, în pofida şepcii, a cămăşii kaki şi a cremei pentru protecţie solară. Este recunoscător noii lui perechi de ochelari de soare, cu ambele lentile funcţionale.

Se trânteşte la umbra următorului turn de observaţie, ca să aştepte aici miezul zilei. Bea apă. După ce va fi trecut momentul critic al amiezii, urmat, ca în fiecare zi, de obişnuita furtună, va mai avea probabil cam trei ore de mers. Dacă nu intervine nimic neprevăzut, ar putea ajunge la cupolă înainte de lăsarea întunericului.

Căldura se revarsă în valuri, ricoşând din ciment. Se relaxează, respirând uşor, simte cum transpiraţia i se prelinge pe corp, de parcă nişte miriapode ar mişuna pe el. Ochii i se închid, vechiul film ce se derulează în mintea lui începe, încet-încet, să se pună în mişcare.

— De ce mama mă-sii a trebuit să aibă nevoie de mine? spune el. De ce nu m-a lăsat pur şi simplu în pace?

N-are rost să se gândească la asta, cel puţin nu pe o asemenea căldură, când are senzaţia că tot creierul lui e o bucată mare de caşcaval topit. Nu, nu de caşcaval. Ar fi indicat să nu se gândească la nimic din ce are legătură cu mâncarea. Chit, atunci. O bucată de chit moale, o pastă, o cremă într-un tub, un produs pentru îngrijirea părului. Existase o vreme când folosea aşa ceva. Îşi poate aminti cu exactitate locul tubului pe

policioara din baie, lângă aparatul de ras. Îi plăcea să fie ordine la el pe policioară. Brusc îi vine în minte o imagine cu el proaspăt ieşit de sub duş, dându-şi cu cremă prin părul ud. Se întâmpla în Paradice, în aşteptarea lui Oryx.

A fost bine intenţionat, sau cel puţin n-a fost rău intenţionat. Nu şi-a dorit niciodată să facă rău cuiva, nu la modul serios, nu în realitate. Fanteziile nu se pun la socoteală.

Era sâmbătă. Jimmy stătea în pat. În ultima vreme îi venea din ce în ce mai greu să se trezească dimineaţa; întârziase de câteva ori la serviciu săptămâna de dinainte şi, dacă mai puneai la socoteală şi toate celelalte daţi din săptămânile anterioare, era clar că în scurt timp avea să i se-nfunde. Nu că ar fi benchetuit, dimpotrivă. Evitase contactul cu oamenii. Încă nu primise nici o plângere sau mustrare de la superiorii lui. Probabil că ştiau ceea ce se întâmplase cu maică-sa, despre condamnarea ei la moarte, ca trădătoare, şi execuţia ulterioară. Bineînţeles că ştiau, deşi acesta ar fi trebuit să fie un secret bine păstrat, despre care nimeni să nu vorbească în Complex – simpla lui menţionare se considera că aduce ghinion, ca şi cum cineva te-ar fi deocheat şi acum urma să păţeşti şi tu la fel. Aşa că era mai bine să te prefaci că nu ştii nimic dar, în realitate, probabil că ăsta era motivul pentru care se arătau mai îngăduitori.

Exista şi-un lucru bun de pe urma morţii ei: acum că o şterseseră de pe listă, cei de la Corpurile de Securitate aveau în cele din urmă să-l lase în pace.

— Scoală-ţi-o, scoală-ţi-o, se auzi vocea ceasului său. Era roz şi în formă de penis: un ceas-falus, primit de la una dintre prietenele lui. Atunci i se păruse amuzant, dar în dimineaţa asta îl găsea insultător. Asta era cam tot ce reprezentase el pentru ea, de fapt pentru toate: o glumă mecanică. Nimeni nu vrea să fie fără de sex, dar totodată, nimănui nu-i convine să aibă parte doar de sex, spusese mai demult Crake. O, daaa, domnule, îi trecuse prin minte lui Jimmy. Iată o altă dilemă a umanităţii.

— Cât e ceasul? îşi întrebă Jimmy ceasul, care între timp se muiase.

— E doisprezece, e doisprezece, e doi…, începu acesta din nou, întărindu-se.

— Taci dracului, urlă Jimmy.’

Ceasul se opri, fleşcâindu-se. Era programat să reacţioneze la tonuri dure.

Jimmy se gândi dacă să se dea sau nu jos din pat ca să se ducă până la frigider şi să-şi ia o bere. În fond, de ce nu? Avusese o noapte lungă. Una dintre amantele lui, cea care îi dăruise ceasul, reuşise să-i străpungă zidul tăcerii. Venise la el pe la zece, cu nişte Tărtăcuţe şi cartofi prăjiţi – ştia ce anume îi place – plus o sticlă de whisky.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi spusese ea.

Ce voia în realitate era o partidă bună de sex, aşa că i-a făcut pe plac, iar ea s-a simţit bine, însă fusese evident că lui îi stătuse mintea în altă parte. Ceea ce, normal, a condus la fraze de genul *Ce s-a întâmplat? Te-ai plictisit de mine? Eu chiar ţin la tine*, şi aşa mai departe.

— Părăseşte-ţi bărbatul, a fost replica lui Jimmy ca să-i mai taie din avânt. Hai să fugim undeva pe tărâmul plebeilor şi să trăim într-un parc de rulote.

— Păi nu cred că… Doar nu vorbeşti serios.

— Şi dacă aş vorbi?

— Ştii că ţin la tine, dar ţin şi la el…

— De la talie în jos, nu?

— Poftim?

Era o femeie educată, spunea *Poftim?* în loc de *Ce?*.

— Am spus de la talie în jos. Aşa ţii tu la mine. Vrei să-ţi silabisesc?

— Nu ştiu ce te-a apucat, în ultima vreme eşti foarte răutăcios.

— Nu mai am nici un farmec, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

— Atunci n-ai decât să te cari.

După asta a urmat o ceartă şi ea a început să plângă, ceea ce, în mod bizar, l-a făcut pe Jimmy să se simtă mai bine. Apoi au terminat whisky-ul şi după asta a mai urmat o partidă de sex, iar de data asta Jimmy a fost cel care s-a simţit bine, nu însă şi amanta lui, pentru că el fusese prea brutal şi rapid şi nu-i adresase nici un cuvânt măgulitor, aşa cum făcea de obicei.

N-ar fi trebuit să fie aşa irascibil. Era o femeie frumoasă, cu sâni naturali şi destule probleme personale. Se întrebase atunci

dacă are să o mai vadă vreodată. Probabil că da, pentru că la plecare îi aruncase acea privire de *Pot să te fac bine*.

Jimmy merse la baie şi tocmai se pregătea să-şi ia o bere din frigider, când sună interfonul. Iar ea, ce mai voia acum? Imediat simţi cum redevine morocănos. Ridică receptorul.

— Pleacă de-aici, îi spuse.

— Sunt eu, Crake. Sunt jos.

— Nu-mi vine să cred, spuse Jimmy.

Tastă comanda pentru activarea camerei video de pe coridor: era Crake, în carne şi oase, arătându-i degetul şi dantura impecabilă, sub formă de rânjet.

— Hai, lasă-mă să intru, spuse Crake şi Jimmy îl lăsă, pentru că în acel moment Crake era singura persoană pe care într-adevăr avea nevoie s-o vadă.

Crake era acelaşi. Îmbrăcat în veşnicele lui haine negre. Nici măcar din păr nu pierduse.

— Ce dracu' faci pe-aici? vru Jimmy să ştie.

După valul iniţial de plăcere, acum se simţea oarecum jenat că nu era îmbrăcat şi că apartamentul lui era plin de praf, mucuri de ţigară, pahare nespălate şi căldăruşe Nubbins lăsate care pe unde, dar Crake nu părea să observe nimic din toate astea.

— E bine să te simţi bine-venit, spuse Crake.

— Îmi pare rău, în ultima vreme lucrurile nu mi-au mers tocmai bine, spuse Jimmy.

— Da, ştiu. Mama ta. Ţi-am scris un e-mail, dar n-ai răspuns.

— În ultimul timp nu mi-am mai citit corespondenţa.

— De înţeles. Am văzut totul pe *creierprăjit*: incitare la violenţă, apartenenţă la o organizaţie interzisă prin lege, împiedicarea comercializării de bunuri, acte de trădare a intereselor societăţii. Bănuiesc că ultima învinuire era cea demonstrată prin imaginile pe care le-am văzut şi eu: arunca cu pietre sau ceva de genul ăsta. Îmi pare rău, era o doamnă drăguţă.

După părerea lui Jimmy, nici *doamnă*, nici *drăguţă* nu erau cuvinte care să-i poată fi aplicate mamei sale, dar nu era în stare să înceapă o discuţie în contradictoriu cu Crake, cel puţin

nu la ora aceea.

— Vrei o bere? îl întrebă.

— Nu, mulţumesc, spuse Crake. Am venit doar să te văd. Să văd dacă eşti bine.

— Sunt bine, răspunse Jimmy.

Crake se uită la el.

— Ce-ai zice dacă-am merge pe tărâmul plebeilor? Luăm barurile la rând.

— Bănuiesc că glumeşti, nu? spuse Jimmy.

— Nu, vorbesc serios. Am şi autorizaţiile la mine, una pentru mine şi una pentru tine.

Această informaţie a fost de-ajuns pentru Jimmy să realizeze că acum Crake era cineva. Era impresionat. Dar mai mult de atât, era mişcat de faptul că Crake manifestase îngrijorare pentru el, că bătuse atâta drum numai ca să-l vadă. Chiar dacă în ultima vreme nu mai păstraseră legătura – vina lui Jimmy – Crake rămăsese totuşi prietenul lui.

Cinci ore mai târziu se plimbau pe tărâmul plebeilor, undeva prin zona de nord a Noului New York. Nu le luase decât două ore să ajungă acolo – trenul de mare viteză până la cel mai apropiat Complex, apoi o maşină a Corpurilor de Securitate cu şofer înarmat, pus la dispoziţie de aceeaşi persoană care se ocupase de toate cerinţele lui Crake. Maşina îi dusese chiar în mijlocul a ceea ce Crake numea acţiune, lăsându-i acolo. Aveau oricum să fie urmăriţi pas cu pas, precizase Crake, ca nu cumva să li se întâmple ceva.

Înainte de a porni la drum, Crake înfipsese un ac în braţul lui Jimmy – un vaccin universal de scurtă durată, inventat chiar de el. Tărâmul plebeilor, îi spuse lui Jimmy, era un fel de vas Petri[87] uriaş: o grămadă de protoplasme contagioase şi alte mizerii colcăiau pe-acolo. Dacă te năşteai şi creşteai înconjurat de ele, erai mai mult sau mai puţin imun, asta dacă nu apărea o nouă bioformă care să facă ravagii. În schimb, dacă veneai din Complexe, reprezentai automat un fel de ospăţ pentru toţi viruşii şi microbii. Era ca şi cum ţi-ai fi lipit un afiş pe frunte, cu *Mănâncă-mă!* scris mare pe el.

Crake adusese şi două măşti de ultimă generaţie, nu doar

---

[87] Vas circular puţin adânc folosit pentru cultura bacteriilor.

pentru filtrarea microbilor, dar şi a particulelor provenite de la emisiile de noxe. Aerul era mult mai poluat pe tărâmul plebeilor din cauza cantităţilor mai mari de deşeuri din atmosferă şi a numărului mai redus de turnuri de purificare.

Jimmy nu mai fusese pe tărâmul plebeilor – se uitase prin gard, dar nu-l sărise niciodată – drept pentru care acum era foarte încântat să se afle aici, cu toate că vederea atâtor oameni la un loc, fiecare alergând în treaba lui, vorbind, gesticulând, mâncând, îl luase total prin surprindere. Scuipatul pe trotuar era o trăsătură a lor de care el s-ar fi lipsit. Plebeii mai bogaţi se deplasau în maşini luxoase, cei săraci foloseau motorete solare. Văzuse şi târfe îmbrăcate în Spandex fosforescent sau în pantaloni scurţi, foarte scurţi, sau – ceva mai atletic, scoţându-şi în evidenţă coapsele musculoase – făcându-şi loc pe scutere prin traficul aglomerat. Toată gama de culori ale pielii, toate mărimile şi dimensiunile. Nu şi toate preţurile, spuse Crake: zona aceasta era pentru cei mai strâmtoraţi, aşa că Jimmy n-avea decât să se uite, dar nici prin gând să-i treacă să cumpere. Pentru asta, mai avea un pic de aşteptat.

Locuitorii tărâmului plebeilor, sau cei mai mulţi dintre ei, nu arătau ca nişte handicapaţi mental, aşa cum le plăcea celor din Complexe să-i înfăţişeze. După un timp, Jimmy începu să se relaxeze şi să savureze experienţa. Erau atâtea de văzut – negustori ambulanţi gata oricând să-ţi vândă ceva, sloganuri luminate, panouri şi reclame peste tot. Vedea vagabonzi adevăraţi, femei care cerşeau la colţ de stradă, ca în musicalurile vechi de pe DVD – Jimmy se tot aştepta ca, din clipă în clipă, să-şi lovească călcâiele cizmelor scâlciate şi să-nceapă să danseze. Mai erau muzicanţi care cântau la colţ de stradă, şi bande de copii care se vedea că n-aveau unde să doarmă. Tot felul de asimetrii şi diformităţi: feţele oamenilor erau departe de a avea trăsăturile regulate ale celor din Complexe. Până şi danturile nu erau toate impecabile. Jimmy se holba în toate părţile.

— Ai grijă la portofel, îi spuse Crake. Nu că ai avea nevoie de bani.

— Cum adică?

— Fac cinste, declară Crake.

— Imposibil! Nici nu vreau s-aud!

— Data viitoare faci tu.

— Doar aşa, răspunse Jimmy.

— Am ajuns – asta se numeşte Strada Viselor.

Magazinele aici erau pentru oameni cel puţin înstăriţi, iar vitrinele erau amenajate până la cel mai mic detaliu. Ziua Genelor Albastre? citi Jimmy. Taie şi potriveşte. Bolile ereditare eradicate. De ce să fii mic? Transformă-te într-un Goliat! Copilaşi de Vis! Tratează-ţi moleculele. Pătuţuri Pline Ltd. O ai prea mică? Adresează-te lui Longfellow[88]!

— Ăsta e locul unde produsele noastre se transformă în aur, spuse Crake.

— Produsele noastre?

— Adică ce producem noi la Rejoov. Noi şi celelalte Complexe axate pe tot ceea ce-nseamnă corp.

— Şi toate dau rezultatele scontate?

Jimmy era impresionat, nu atât de promisiunile în sine, cât mai ales de sloganuri. Proasta lui dispoziţie de dimineaţă dispăruse în întregime, şi acum se simţea bine. Atâta informaţie nouă dintr-odată! Era copleşit.

— Cele mai multe dintre ele, răspunse Crake. Bineînţeles, nimic nu e perfect. Însă competiţia e feroce, în special datorită ruşilor, japonezilor şi, firesc, germanilor. Şi a suedezilor. Nici noi nu suntem mai prejos, ne-am făcut reputaţia de a vinde produse pe care poţi conta. Oameni din toată lumea vin aici să cumpere. Avem de toate, pentru orice: sex, înălţime, culoarea ochilor şi a pielii – orice poate fi schimbat, modificat, retuşat. Nici n-ai idee cum circulă banii, doar aici, pe strada asta.

— Hai să bem ceva, propuse Jimmy.

Se gândea la ipoteticul său frate, cel care încă nu se născuse. Oare aici fuseseră la cumpărături tatăl său cu Ramona?

Comandară ceva de băut, iar apoi luară şi masa – stridii adevărate, îi spuse Crake, carne de vită adevărată, adusă tocmai din Japonia şi rară ca un diamant. Trebuie să fi costat o avere. Apoi mai merseră în alte locuri şi sfârşiră într-un bar unde sexul oral se făcea la trapez, şi Jimmy bău ceva de culoare portocalie, care lumina în întuneric, după care mai

---

[88] Joc de cuvinte, în engleză *longfellow* fiind unul dintre multele sinonime argotice pentru penis.

comandă de două ori acelaşi lucru. Apoi se pomeni istorisindu-i povestea vieţii lui – de fapt povestea vieţii mamei lui – într-o singură propoziţie lungă şi trunchiată, ca şi cum din gură i-ar fi ieşit o gumă de mestecat, din ce în ce mai subţire, dar care nu se mai termina. Apoi ajunseră într-un alt loc, într-un pat enorm de satin verde, şi două fete, acoperite din cap până-n picioare de monede aurii care străluceau pe ele de parcă ar fi avut solzi în loc de piele, îi lucrau metodic. Jimmy nu mai văzuse niciodată o fată care să se contorsioneze în felul acesta.

Şi oare când a venit în discuţie propunerea lui Crake ca Jimmy să lucreze la RejoovenEsense? Să fi fost în camera cu patul şi fetele sau mai devreme la bar? A doua zi nu-şi mai putea aminti. Crake spusese ceva de genul: *Slujbă*, *tu*, *Rejoov*, şi Jimmy îl întrebase: *Ca ce*, *spălător de veceuri?* la care Crake râse şi-i spuse: *Mai bine de-atăt*. Jimmy nu-şi amintea să fi spus *da*, dar trebuie s-o fi făcut. Ar fi acceptat orice slujbă la momentul acela, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Voia să meargă mai departe. Era pregătit pentru un nou capitol.

BlyssPluss

În dimineaţa zilei de luni, după weekendul petrecut în compania lui Crake, Jimmy se prezentă la serviciu pentru o nouă zi de muncă în slujba cuvintelor. Se simţea destul de terminat, dar spera ca nimeni să nu observe acest lucru. Deşi îşi îndemna clientela să se angreneze în tot felul de experimente chimice, AnooYooo strâmba din nas ori de câte ori cineva din interior încerca ceva asemănător. Nu e de mirare, gândi Jimmy: pe vremuri contrabandiştii de alcool se îmbătau rareori, sau cel puţin aşa citise el.

Înainte de a se aşeza la birou, se duse la toaletă ca să se analizeze în oglindă: arăta ca o pizza regurgitată. Pe lângă asta, întârziase din nou, dar acum nimeni nu părea să fi observat. Dintr-odată, apăru şeful lui, împreună cu alţi angajaţi, toţi chercheliţi aşa cum Jimmy nu-i mai văzuse vreodată. Se trezi că i se strânge mâna şi este bătut uşor pe spate, gesturi imediat urmate de un pahar de imitaţie de şampanie care i se

pune în mână. *Ah, ce bine! Cui pe cui se scoate! Gâl-gâl-gâl*, apărură cuvintele din balonul de benzi desenate care se formă imediat în capul lui, dar Jimmy avu grijă să nu ia decât o gură.

Apoi i se spuse ce plăcere fusese pentru ei să-l aibă aici la AnooYoo, ce persoană de încredere se dovedise şi câte urări de bine şi succes aveau să-l însoţească acolo unde mergea şi, apropo, felicitările noastre pentru noua slujbă! Avea să primească şi o sumă frumuşică în contul de la Corpsbank, un fel de pachet compensatoriu mai mult decât generos, având în vedere termenii contractuali, şi asta deoarece – hai să fim sinceri, nu? – prietenii lui de la AnooYoo voiau ca el să-şi amintească de vechii colegi într-o manieră pozitivă, acum că dobândise această minunată slujbă.

Oricare ar fi aceasta, gândi Jimmy, în timp ce călătorea cu trenul de mare viteză. Pentru drum i se cumpărase un bilet special, la fel cum se aranjase şi cu mutatul: o echipă de profesionişti fusese chemată şi urma să se ocupe de toate, să nu-şi facă el griji! Abia avusese timp să-şi contacteze amantele, şi atunci când o făcu, constată cu surprindere că toate fuseseră înştiinţate chiar de către Crake, care, se părea, dispunea de tentacule lungi. Cum de aflase de existenţa lor? Poate că îi citise corespondenţa electronică, n-ar fi fost greu pentru el. Dar pentru ce atâta efort?

Ai să-mi lipseşti, *Jimmy*, spunea un mesaj de la una dintre ele.

O, *Jimmy*, *erai aşa de nostim*, spunea alta. *Erai* îl cam speriase. Doar nu era mort acum.

Jimmy îşi petrecu prima noapte de la RejoovenEsense într-o cameră din hotelul pentru VIP-uri. Îşi turnase ceva de băut dintr-o sticlă aflată în minibar, un whisky cât se poate de natural, pe care-l savura sec, în timp ce se uita pe fereastră, deşi la ora aceea nu prea avea ce vedea, cu excepţia luminilor. Văzuse însă cupola Paradice-ului, un semicerc imens, undeva în depărtare, luminat de jos, dar la momentul acela, neştiind despre ce era vorba, crezu că e un patinoar artificial.

A doua zi dimineaţă, Crake îl duse într-un tur preliminar al Complexului RejoovenEsense în cartul său de golf adaptat pentru a putea prinde o viteză mai bună. Jimmy fu obligat să admită că lucrurile se prezentau mai mult decât spectaculos.

Totul în jurul lui strălucea, era îngrijit şi ecologizat şi, bineînţeles, foarte scump. Aerul era primenit permanent cu ajutorul turnurilor de purificare pe bază de energie solară, amplasate discret şi deghizate sub forma unor obiecte de artă modernă. Pietrigatorii aveau grijă de microclimat, în timp ce printre tufele multicolore zburau fluturi de mărimea unei farfurii. În comparaţie cu RejoovenEsense, toate celelalte complexe, chiar şi Watson-Crick, păreau meschine şi demodate.

— De unde vin banii pentru toate astea? îl întrebă Jimmy pe Crake în timp ce treceau prin faţa opulentului mall – acoperit de marmură, peste tot numai colonade, restaurante, ferigi, pistă pentru role, baruri specializate pe sucuri, o sală de fitness unde alergatul pe bandă era cel care alimenta becurile aprinse şi fântânile în stil roman cu nimfe şi zei marini.

— Din durerea oamenilor în faţa inevitabilei morţi, spuse Crake. Din dorinţa de a opri timpul în loc. Din condiţia umană.

— Nu prea înţeleg, spuse Jimmy.

— Ai să vezi, spuse Crake.

Luară prânzul într-unul din restaurantele de cinci stele din cadrul Complexului, într-un minibalcon prevăzut cu aer condiţionat, care dădea înspre sera botanică-organică. Crake luă o porţie de cangumiel, o nouă încrucişare făcută de geneticienii australieni, care combinaseră placiditatea şi conţinutul ridicat de proteină din oaie cu rezistenţa la boli a cangurului şi cu absenţa metanului dăunător ozonului din flatulenţa sa. Jimmy comandă clapon umplut cu stafide – ambele cât se poate de naturale, după cum îl asigură Crake. Între timp, Jimmy se obişnuise atât de mult cu acea consistenţă ca de brânză tofu şi cu aroma inofensivă a Tărtăcuţelor, încât gustul claponului i se păru extrem de tare.

— Denumirea unităţii în care lucrez eu se numeşte Paradice, îi spuse Crake în timp ce savurau flambé-ul de banane din soia. Scopul nostru este să creăm nemurirea.

— Ca al tuturor, nu? De altfel, în cazul şobolanilor, au cam reuşit.

— *Cam* e un cuvânt crucial aici.

— Cum rămâne atunci cu tipii criogenaţi? spuse Jimmy. Îţi îngheţi capul şi aştepţi până se găseşte o metodă să-ţi

reconstituie trupul. Am auzit că afacerea e în floare, acţiunile lor sunt în creştere.

— Da, şi peste câţiva ani te aruncă la gunoi pe uşa din dos, iar rudelor li se spune că a avut loc o pană de curent. În orice caz, noi vom înlocui criogenia.

— Ce vrei să spui?

— Cu noi, nu va mai fi nevoie să mori înainte.

— Aţi reuşit aşa ceva?

— Nu încă, spuse Crake. Dar gândeşte-te la bugetul alocat cercetării şi dezvoltării.

— Vorbim de milioane?

— Mega-milioane, răspunse Crake.

— Pot să-mi mai iau ceva de băut?

Simţea că avea nevoie de încă un pahar ca să poată asimila toate aceste informaţii.

— Nu cred. Am nevoie de tine treaz ca să mă asculţi.

— Pot să ascult şi să beau în acelaşi timp.

— N-aş zice.

— Lasă-mă să-ţi dovedesc.

În cadrul Paradice-ului – pe care îl vizitară după masa de prânz – erau în derulare două proiecte majore. Primul – legat de Pilula BlyssPluss – era profilactic, şi logica din spatele lui era simplă: elimină cauzele exterioare ale morţii şi deja eşti la jumătatea drumului înspre nemurire.

— Cauzele exterioare? întrebă nedumerit Jimmy.

— Da, de exemplu războiul, sau altfel spus, energia sexuală greşit întrebuinţată. Războiul este un factor mai important decât toate celelalte cauze, economice, rasiale sau religioase. Apoi bolile contagioase, în special cele cu transmitere sexuală. Nu în ultimul rând, suprapopularea care duce – aşa cum s-a văzut, fără îndoială – la degradarea mediului şi la o alimentaţie necorespunzătoare.

Jimmy era de părere că ţinteau prea sus. Că totul suna a ambiţie deşartă. Şi oricum, nu era prima dată când se încercau astfel de lucruri, dar de fiecare dată totul se terminase într-un eşec răsunător.

— Dacă la început dai greş, citeşte instrucţiunile, spuse Crake, zâmbind.

— Adică?

— Studierea propice a Omenirii se face prin Om[89].

— Adică?

— Trebuie să lucrezi cu ce ai la îndemână.

Pilula BlyssPluss era astfel gândită încât să pornească de la un set de premise, altfel spus de la natura naturii umane, pe care apoi s-o îndrume spre o direcţie ceva mai bună decât toate celelalte pe care se mersese până acum. Proiectul se baza pe studiile făcute pe cimpanzeii bonobo sau pitici, din nefericire dispăruţi între timp, o rudă apropiată a lui *Homo sapiens sapiens*. Spre deosebire de acesta din urmă, bonobo nu fusese parţial monogam cu tendinţe poligame şi poliandre. Dimpotrivă. Fusese promiscuu fără deosebire, nu stabilise vreo legătură monogamă între parteneri şi îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii mâncând şi copulându-se. Factorul de agresivitate intraspecific fusese foarte scăzut.

Ceea ce condusese la conceptul BlyssPluss. Scopul era producerea unei singure pilule care urma, în acelaşi timp, să:

a) protejeze utilizatorul faţă de oricare dintre bolile cu transmitere sexuală, fie ele fatale, incomode sau doar inestetice;

b) asigure o cantitate nelimitată de libido şi iniţiativă sexuală cumulată cu o stare generală de bine şi poftă de viaţă, care să reducă frustrarea şi blocajul testosteronului responsabile pentru apariţia geloziei şi violenţei şi să elimine sentimentele de autodesconsiderare;

c) prelungească tinereţea.

Aceste trei atribute aveau să fie promovate în campania publicitară, spuse Crake, dar pe lângă ele, va mai exista unul care va rămâne secret. Pilula BlyssPluss va acţiona şi ca anticoncepţional ireversibil, atât pentru femei cât şi pentru bărbaţi, ceea ce va scădea automat rata natalităţii. Acest efect va putea fi totuşi reversibil, nu însă pentru subiecţii individuali, prin modificarea componentelor din pilulă după caz, în situaţia în care, să zicem, populaţia dintr-o anumită zonă ar fi devenit prea mică.

— Deci practic intenţionezi să sterilizezi oamenii fără ca ei

---

[89] „*The proper study of Mankind is Man*”, celebru dicton al lui Alexander Pope.

să ştie, sub pretextul unor ultraorgii?

— Asta e o exprimare cam dură, spuse Crake.

O asemenea pilulă, spuse el, va avea beneficii considerabile, nu numai la nivel individual, al utilizatorului obişnuit – deşi pe el va trebui să-l atragem sau altfel pastila nu se va vinde – ci şi asupra societăţii pe ansamblu, şi nu doar asupra societăţii ci şi asupra întregii planete. Investitorii vor fi dornici să o comercializeze, conceptul se va aplica la scară globală. Nu existau decât avantaje, nu exista nici un inconvenient. El, Crake, era foarte încântat de asta.

— Nu ştiam că eşti atât de altruist, spuse Jimmy. De când făcea Crake galerie rasei umane?

— Nu l-aş numi altruism, spuse Crake. Mai degrabă „fiecare pe cont propriu." Am văzut ultimele rapoarte demografice, ultraconfidenţiale ale Corpurilor. Ca specie suntem în mare pericol, mai mare decât ar crede oricine. Le este teamă să dea publicităţii statisticile, ca oamenii să nu intre în panică, dar crede-mă, în curând nu vom mai avea loc unii de alţii. De decenii întregi, în ariile geopolitice marginale, nevoile de resurse au depăşit cu mult rezervele şi, de aici, foametea şi secetele; dar, foarte curând, *pretutindeni* nevoile vor depăşi rezervele. Cu BlyssPluss, omenirea va mai avea o şansă.

— În ce fel anume?

Poate că într-adevăr n-ar fi trebuit să mai bea paharele alea. Devenise un pic confuz.

— Oameni mai puţini, mai mult loc pentru fiecare.

— Şi dacă oamenii ăştia mai puţini sunt foarte lacomi şi risipitori? întrebă Jimmy. E o posibilitate, nu?

— Nu vor fi, spuse Crake.

— Şi aţi perfectat chestia asta? întrebă Jimmy.

Începea să întrezărească posibilităţile. Sex de calitate superioară, la infinit şi fără nici o urmare neplăcută. Dacă stătea bine să se gândească, nici lui nu i-ar fi stricat o înviorare a libidoului.

— Ajută şi la refacerea părului? spuse el.

Fusese pe punctul de a-l întreba: „De unde pot să fac şi eu rost de-o pastilă?", dar se opri la timp.

Era un concept elegant, considera Crake, deşi mai avea nevoie de mici ajustări. Nu reuşiseră încă să-l facă funcţionabil în totalitate, erau în faza testării clinice. Doi subiecţi din grupul

de testare se futuseră până crăpaseră, câţiva au atacat nişte doamne în vârstă, alţii atentaseră la diverse animale de casă. Au mai existat şi câteva cazuri nefericite de priapism şi scule rupte. De asemenea, la început, mecanismul de protecţie pentru bolile cu transmitere sexuală funcţionase lamentabil şi una dintre voluntare făcuse o ciupercă genitală de mai mare dragul, o imagine şocantă, n-are s-o uite vreodată, dar între timp reuşiseră să i-o îndepărteze cu laser şi exfolieri, cel puţin pentru moment. Pe scurt, existaseră o serie de erori, direcţii greşite, dar acum se apropiau cu paşi repezi de găsirea unei soluţii infailibile.

Inutil de precizat, continuă Crake, că pilula va fi extrem de profitabilă. Va deveni rapid o necesitate, în toate ţările, în toate societăţile din lume. Bineînţeles că nu va fi pe placul multor religii, dat fiind faptul că raţiunea acestora de a trăi se bazează pe suferinţă, amânarea la nesfârşit a plăcerii şi frustrare sexuală, dar nici ele nu vor avea cum să-i reziste la nesfârşit. Valul dorinţei umane, a dorinţei de mai mult şi mai bine, îi va copleşi şi pe cei mai îndărătnici. Ea va fi cea care va prelua controlul şi va influenţa derularea evenimentelor, aşa cum s-a întâmplat de fiecare dată când a apărut o schimbare în istoria omenirii.

Jimmy spuse că lucrurile sună foarte interesant. Bineînţeles, cu condiţia ca micile scăpări şi neajunsuri să fie remediate. Denumirea era şi ea bine aleasă – BlyssPluss. Un sunet seducător ca o şoaptă. Îi plăcea. Cu toate acestea, acum nu mai simţea nevoia să o încerce: avea destule probleme şi fără un penis explodat.

— De unde recrutaţi voluntarii? întrebă el. Pentru testarea clinică.

Crake surâse.

— Din ţările sărace. Le dai nişte bani în plus şi nici nu-i mai interesează ce iau. De la clinicile sexuale, normal, care sunt dispuse să ne ajute. De prin bordeluri, din închisori. Şi, ca de obicei, din rândul celor disperaţi.

— Şi care-i rolul meu în toată afacerea asta?

— Tu ai să te ocupi de campania publicitară.

După masa de prânz, se duseră în Paradice.

Complexul, în formă de cupolă, se afla în dreapta RejoovenEsense-ului, plasat în partea cea mai din spate. Avea propriul său parc, care se întindea de jur împrejur, împânzit de tot soiul de plante tropicale variate ce creşteau în condiţii climaterice menţinute artificial. Din mijlocul vegetaţiei luxuriante, răsărea cupola asemenea unui ochi orb. Complexul era puternic securizat, nici măcar cei de la Corpurile de Securitate nu aveau voie înăuntru. Paradice-ul fusese ideea lui Crake şi una dintre condiţiile pe care le impusese înainte de construirea sa propriu-zisă a fost tocmai ca nu cumva o mână de ignoranţi neîndemânatici să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala.

Legitimaţia lui Crake fu îndeajuns pentru amândoi. Trecură de prima poartă şi îşi continuară drumul pe aleea străjuită de copaci. Ajunseră la al doilea punct de control, de data aceasta păzit de două gărzi – în uniforma Paradice-ului, nu a Corpurilor, precizase Crake – care se materializaseră ca din senin. Urmară alţi copaci, apoi începu să se observe peretele curbat al cupolei. E posibil să pară fragil, zise Crake, dar era făcut dintr-un nou aliaj extrem de rezistent, compus din dendrite, silicon şi un adeziv realizat din midii. Ar fi trebuit să ai nişte maşinării foarte sofisticate pentru a-l penetra şi, oricum, după exercitarea oricărei presiuni asupra lui, revenea la forma iniţială, reparându-şi singur orice crestătură. În plus, avea capacitatea de a filtra şi lăsa aerul să treacă prin el, asemenea unei coji de ou, deşi era necesară prezenţa unei surse de curent electric pentru acest lucru. Opriră cartul de golf lângă una dintre gărzi, care apăsă câteva butoane şi-i introduse pe o altă uşă, ce se închise în urma lor cu un zgomot aparte.

— De ce s-a auzit sunetul ăsta? întrebă Jimmy cu oarece nervozitate în glas.

— E o uşă presurizată, ca la navele spaţiale.

— Pentru ce?

— Pentru cazul în care spaţiul acesta ar trebui izolat, spuse Crake. Să zicem din cauza unor bioforme ostile, atacuri cu

toxine, sau alte forme de fanatism. Nimic deosebit.

Jimmy începuse deja să aibă un sentiment ciudat. Crake nu-i spusese nimic despre ce se întâmpla cu adevărat aici, nu-i dăduse nici un detaliu. „Aşteaptă şi-ai să vezi”, fusese răspunsul lui.

Odată ce trecură de uşă, interiorul era destul de familiar. Culoare, alte uşi, personal cu clipboarduri digitale, deplasându-se sau imobilizaţi în faţa monitoarelor, era la fel ca la Fermele OrganInc, ca la HelthWyzer sau ca la Watson-Crick, doar că mai nou, mai evoluat. Tehnologia însă reprezenta doar învelişul, spuse Crake, ceea ce era cu adevărat important într-o staţie de cercetare ca aceasta era calitatea minţilor.

— Iar acestea sunt cele mai bune din domeniu, *la crème de la crème*, continuă el, dând din cap în dreapta şi-n stânga.

I se răspundea cu zâmbete respectuoase şi cu ceea ce Jimmy interpretă a fi veneraţie, în nici într-un caz prefăcută. Lui Jimmy nu-i fusese niciodată prea clar ce poziţie ocupa Crake în ierarhie, dar oricare ar fi fost denumirea oficială – Crake fusese vag în această privinţă – era evident că reprezenta cea mai mare furnică din muşuroi.

Fiecare membru al staffului purta un ecuson pe care scria ceva cu litere mari, un cuvânt sau mai multe. RINOCERUL NEGRU, ROGOZUL ALB, CIOCĂNITOAREA CU CIOC DE FILDEŞ, URSUL POLAR, TIGRUL INDIAN, FLUTURELE ALBASTRU, VULPES VELOX.

— Toate numele astea, spuse Jimmy. Le-ai luat de pe *Extinctaton!*

— Mai mult decât atât, spuse Crake. Oamenii ăştia *sunt Extinctatonul*. Toţi sunt Mari Maeştri. Ceea ce vezi aici e MaddAddam-ul, elita elitelor.

— Glumeşti! Ce să caute ei aici? se miră Jimmy.

— Ei sunt geniile ingineriilor genetice, cei care se ocupau de toate ciudăţeniile alea, ca microbii mâncători de asfalt, epidemia de herpes simplex fluorescent care a afectat toată coasta de vest, viespile Tărtăcuţelor şi tot aşa.

— Herpes fluorescent? N-am auzit de aşa ceva, spuse Jimmy. Amuzant. Şi cum ai dat de ei?

— Nu eram singurul care-i căuta. Reuşiseră să se facă destul de nepopulari în anumite cercuri. Tot ce am făcut a fost să dau de ei înaintea Corpurilor. Mă rog, de cei mai mulţi dintre

ei.

Jimmy era pe punctul de a-l întreba: *Şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi?* dar se răzgândi.

— Şi i-ai răpit, sau cum?

N-ar fi fost surprins dacă ar fi auzit asta, furtul de creiere fiind o practică curentă, cu toate că de obicei nu era folosită în cadrul aceleiaşi ţări.

— Nu, tot ce am făcut a fost să-i conving că ar fi mai bine şi mai sigur pentru ei dacă ar veni aici decât dacă ar rămâne acolo.

— Mai sigur? Printre Corpuri?

— Le-am făcut rost de toate documentele necesare. Majoritatea a fost de-acord cu mine, mai ales când m-am oferit să le şterg din registre aşa-zisele identităţi reale şi tot ce ţinea de existenţa lor până la acel moment.

— Aveam impresia că MaddAddam-ul era anti-Complexe, spuse Jimmy. Toate chestiile alea pe care le făceau erau destul de ostile, din câte mi-am putut da seama.

— Într-adevăr. Şi probabil că mai este în continuare. Dar după Al Doilea Război Mondial din secolul douăzeci, Aliaţii au racolat mulţi savanţi germani de top să lucreze în ţările lor şi nu-mi amintesc unul care să fi spus *nu*. Când partida ta e gata, îţi muţi tabla de şah în altă parte.

— Şi dacă încearcă să te saboteze sau să…

— Evadeze? Da, sigur, spuse Crake. Vreo doi chiar au încercat asta la început. Nu le plăcea munca în echipă. Au crezut că pot să ia cu ei ce făceau aici şi să se cărăbănească în altă parte. Sau să treacă din nou în ilegalitate.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Au căzut de pe diverse poduri din tărâmul plebeilor, spuse Crake.

— Vorbeşti serios?

— Oarecum. Vei avea nevoie de un alt nume, spuse Crake, un nume de MaddAddam ca să te integrezi grupului. M-am gândit că dacă aici eu sunt Crake, te-ai putea şi tu reîntoarce la vechiul apelativ de Thickney, cum te strigam când aveam – cât oare?

— Paisprezece ani.

— Alea vremuri! spuse Crake.

Jimmy ar fi vrut să mai stea, dar Crake îl zorea deja. I-ar fi

plăcut să vorbească cu câţiva dintre oamenii de aici, să le audă povestea – o cunoscuse vreunul pe mama lui, de exemplu? – dar poate că va avea ocazia să-i întrebe mai târziu. În acelaşi timp, se îndoia. Fusese văzut cu Crake, masculul alfa, gorila cu spatele sur, leul dominant. Nimeni nu va mai dori acum să stea la taclale cu el. Postura şacalului îi fusese deja alocată.

În Paradice

Se opriră la biroul lui Crake pentru ca Jimmy să se mai familiarizeze cu împrejurimile, spuse Crake. Era o cameră mare cu tot felul de accesorii, aşa cum Jimmy se aşteptase. Pe unul din pereţi se afla o pictură reprezentând o vânătă pe o farfurie portocalie. Era primul tablou pe care Jimmy îşi amintea să-l fi văzut vreodată într-o încăpere locuită de Crake. Vru să-l întrebe dacă asta era iubita lui, dar apoi se răzgândi.

Atenţia i se mută pe minibarul din birou.

— Ai ceva înăuntru?

— Mai târziu, spuse Crake.

Crake avea în continuare o colecţie de magneţi de frigider, dar erau diferiţi de cei pe care Jimmy îi văzuse la Watson-Crick. De data aceasta nu mai erau poante legate de ştiinţă.

Acolo unde este Dumnezeu, Omul n-are ce căuta.

Există două luni pe cer, una vizibilă, şi una invizibilă.

Du mußt dein Leben ändern[90].

Înţelegem mai mult decât ne dăm seama[91].

Gândesc, deci.

A rămâne uman înseamnă a depăşi o limită.

Visul se furişează din bârlogul lui înspre pradă[92].

---

[90] Trebuie să-ţi schimbi viaţa (germ.)

[91] Aluzie probabil la cuvintele filosofului francez Claude Bernard: *„We achieve more than we know. We know more than we understand. We understand more than we can explain”* (Înfăptuim mai mult decât ne dăm seama. Ştim mai multe decât înţelegem. Înţelegem mai mult decât putem explica.)

— În realitate, tu cu ce te ocupi aici? întrebă Jimmy.

Crake zâmbi.

— Ce înseamnă *realitate*?

— Aiureli, spuse Jimmy.

Dar în realitate era descumpănit.

Acum, spuse Crake, venise timpul să devină serioşi. Urma să-i arate lui Jimmy celălalt proiect – de fapt proiectul principal – de care se ocupau aici în Paradice. Ceea ce avea Jimmy să vadă…. ei bine, nu putea fi descris. Era practic munca de-o viaţă a lui Crake.

Jimmy îşi luă o mină solemnă potrivită situaţiei. Ce urma să vadă? Vreo nouă substanţă nutritivă dezgustătoare, mai mult ca sigur. Vreun copac din ficat, vreo plantă agăţătoare din cârnaţi. Sau vreo specie de dovlecel care făcea lână. Se pregăti pentru ce era mai rău.

Crake îl conduse de-a lungul mai multor culoare, până ce ajunseră în dreptul unui geam uriaş care dădea afară. Nu: de fapt era o oglindă falsă. Jimmy se uită cu atenţie înăuntru. În mijloc era un spaţiu întins ocupat cu arbori şi vegetaţie, deasupra cărora se vedea cerul albastru. (Nu cerul real, ci doar tavanul curbat al cupolei pe care se proiectau imagini ce simulau răsăritul, apusul, noaptea şi ziua. Mai târziu descoperi că exista şi o lună care trecea prin toate fazele ei din realitate. Uneori mai şi ploua. Tot artificial.)

Asta a fost prima dată când i-a văzut pe Crakeri. Erau goi, dar nu ca la *Noodie News*, nu aveau conştiinţa goliciunii lor, nici măcar un strop. La început nu i-a venit să creadă cât de frumoşi puteau fi. Negri, galbeni, albi, maronii, nici o culoare a pielii nu fusese neglijată. Fiecare exemplar luat în parte era perfecţiunea întruchipată.

— Ce sunt ăştia, roboţi? întrebă el.

— Ştii cum fiecare magazin de mobilă are o serie de exponate pentru cumpărători?

— Da, şi?

— Ei, bine, acestea sunt exponatele.

---

[92] *„Dream steals from its towards its prey”,* citatul din Samuel Beckett menţionat în *Mulţumirile* finale ale autoarei.

Acesta era rezultatul unei înlănţuiri logice a dezvoltării şi progresului, spuse Crake în seara aceea, în timp ce beau ceva în separeul din Paradice (palmieri falşi, muzică pe CD, Campari adevărat, apă minerală adevărată.) Odată ce proteonomul fusese analizat în întregime şi se ajunsese la crearea genelor interspecii şi a combinării de gene parţiale, Proiectul Paradice sau orice altceva asemănător lui fusese numai o chestiune de timp. Ceea ce văzuse Jimmy era rezultatul aproape final a şapte ani de cercetare intensivă, de încercări şi eşecuri succesive.

— La început, spuse Crake, a trebuit să modificăm embrioni umani obişnuiţi pe care i-am luat – nu contează de unde i-am luat. Dar acum aceşti oameni sunt sui-generis. Se reproduc singuri acum.

— Nu arată ca şi când ar avea numai şapte ani, spuse Jimmy.

Crake îi povesti despre factorii de creştere accelerată pe care-i încorporase în structura lor moleculară.

— De asemenea, continuă el, sunt programaţi să moară brusc la treizeci de ani – fără să se îmbolnăvească înainte. Nu va mai exista bătrâneţe, nici anxietăţile provocate de ea. Au să cadă ca trăsniţi. Nu că ei ar şti asta: deocamdată n-a murit nici unul.

— Parcă spuneai că lucrezi la imortalitate.

— Imortalitatea, spuse Crake, e un concept. Dacă iei „mortalitatea” ca însemnând nu moartea, ci conştientizarea ei, dar şi spaima în faţa ei, atunci „imortalitatea” reprezintă absenţa acestei spaime. Copiii sunt nemuritori. Elimină frica de moarte şi vei fi…

— Sună a Retorică Aplicată 101, spuse Jimmy.

— Ce anume?

— N-are importanţă. Un curs de la Martha Graham.

— Aha.

Alte Complexe, din alte ţări, lucrau la proiecte asemănătoare, continuă Crake, îşi creau propriile prototipuri, aşa că populaţia din cupolă era ultrasecretă. Se rostiseră jurăminte ale tăcerii, e-mailurile aveau doar circuit intern, dormitoarele erau în cadrul zonei securizate, dar în afara ariei ermetizate. Această dispunere reducea şansele unei infecţii în cazul când cineva din personal s-ar îmbolnăvi. Modelele din

Paradice aveau un sistem imunitar îmbunătăţit, aşa că probabilitatea răspândirii unei epidemii printre ele era extrem de scăzută.

Nimănui nu-i era permis să iasă din Complex. Sau aproape nimănui. Crake avea voie, normal, el fiind omul de legătură dintre Paradice şi ştabii de la Rejoov, cu toate că până acum nu le permisese acestora accesul în cupolă, îi mai lăsa să aştepte. Toţi erau nişte lacomi, neliniştiţi în legătură cu investiţia pe care o făcuseră, voiau să ardă etapele, să înceapă comercializarea prea repede. De asemenea, vorbeau prea mult, încercau să descurajeze competiţia. Nişte lăudăroşi, cu toţii.

— Şi-atunci, înseamnă că, odată intrat aici, nu mai am voie să ies? întrebă Jimmy. N-ai pomenit nimic despre asta.

— Tu ai să fii o excepţie, spuse Crake. Nimeni n-are să te răpească pentru ce-ai în cap. Nu uita, responsabilitatea ta sunt reclamele. Însă restul echipei – contingentul MaddAddam-ilor – sunt consemnaţi la bază pentru întreaga durată.

— Întreaga durată?

— Adică până ieşim pe piaţă, spuse Crake.

Foarte curând, RejoovenEsense spera să dea lovitura cu o ofertă variată. Vor putea să creeze copiii doriţi de părinţi până în cele mai mici amănunte, încorporând orice trăsătură cerută, fizică, mentală sau spirituală pe care cumpărătorul o va specifica. În momentul de faţă metodele disponibile erau destul de imprecise, spuse Crake. Anumite boli ereditare puteau fi eliminate, dar dincolo de asta, existau încă multe rebuturi, multe pierderi. Clienţii nu ştiau niciodată dacă urmau să primească ceea ce ceruseră şi pentru care plătiseră bani grei; în afară de asta, existaseră foarte multe urmări neprevăzute.

Însă prin metoda obţinută în Paradice, acurateţea va fi de nouăzeci şi nouă la sută. Practic, vor putea fi create populaţii întregi care să fie dotate cu tot felul de caracteristici preselectate. Frumuseţea, fireşte, va fi la mare căutare, şi docilitatea: deja câţiva lideri ai lumii se arătaseră interesaţi de acest lucru. În Paradice se obţinuse deja o epidermă rezistentă la ultraviolete, un remediu încorporat împotriva insectelor, cât şi o abilitate fără precedent de a digera fibră vegetală nerafinată. Cât despre imunitatea faţă de microbi şi viruşi, ceea ce acum se realiza cu ajutorul medicamentelor avea să devină

în curând o componentă înnăscută.

În comparaţie cu Proiectul Paradice, până şi Pilula BlyssPluss părea o invenţie depăşită, cu toate că avea să fie o metodă interimară extrem de rentabilă. Pe termen lung, însă, beneficiile aduse rasei umane de către această combinaţie vor fi nemaipomenite. Practic, între Pilulă şi Proiect exista o legătură inextricabilă. Pilula va reprezenta sfârşitul unei reproduceri hazardate, în timp ce Proiectul va însemna trecerea la o metodă avansată. S-ar putea spune că cele două erau stadii ale aceluiaşi plan.

Era uimitor, spuse Crake, cum lucruri cândva inimaginabile puteau fi acum realizate de echipa de aici. Ce fusese modificat era nici mai mult, nici mai puţin decât creierul ancestral de primată. Se terminase cu toate acele trăsături distructive, trăsăturile responsabile pentru maladiile lumii actuale. Ca de exemplu, rasismul, sau, cum i se spunea în Paradice, pseudospeciaţia, fusese eliminat din grupul model, prin simpla schimbare a mecanismului de formare a legăturilor: populaţia din Paradice pur şi simplu nu înregistra culoarea pielii. Între ei nu se putea forma o ierarhie deoarece le lipseau complexele neurale care să o creeze. Cum nu erau nici vânători şi nici agricultori în căutare de pământ, nu avea cum să apară conceptul de teritorialitate: componenta *stăpânul castelului* care făcuse atâta rău umanităţii fusese dezafectată. Nu mâncau altceva decât frunze, iarbă, rădăcini şi, din când în când, câte un fruct; astfel, alimentaţia lor se găsea din belşug şi întotdeauna la dispoziţia lor. Sexualitatea lor nu reprezenta o tortură permanentă, nu avea să fie un nor de hormoni tumultuoşi, pentru că intrau în călduri la intervale regulate, ca majoritatea mamiferelor.

Mai mult, cum pentru aceşti oameni nu va exista nimic de moştenit, nu vor exista arbori genealogici, nu se vor efectua căsătorii şi nu vor exista divorţuri. Fiind în perfectă armonie cu habitatul lor, nu aveau să-şi construiască niciodată case sau să-şi facă unelte, arme, nici măcar îmbrăcăminte. Nu vor fi nevoiţi să-şi inventeze simbolisme dăunătoare, ca de exemplu castele, icoane, zei sau bani. Cu ajutorul unei noi gene, care conţinea material genetic luat de la…

— Scuză-mă, îl întrerupse Jimmy, dar nu cred că un părinte obişnuit va căuta să aibă un copil cu asemenea caracteristici.

Nu crezi că te-ai lăsat puţin dus de val?

— Ţi-am spus, zise Crake răbdător. Acestea sunt doar exponatele. Ele reprezintă arta posibilităţilor. Noi vom face o listă cu toate trăsăturile disponibile pentru potenţialii cumpărători, după care vom putea efectua personalizările în funcţie de cerinţe. Nu toată lumea va dori toate accesoriile, suntem conştienţi de asta, cu toate că vei fi surprins să afli câţi oameni şi-ar dori un copil frumos şi deştept, care să nu mănânce altceva decât iarbă. Vegetarienii sunt foarte interesaţi de această particularitate. Am făcut deja studii de piaţă.

Ah, bun, gândi Jimmy, acum un copil ar putea fi folosit şi ca maşină de tuns iarba.

— Pot vorbi? întrebă el.

— Bineînţeles că pot vorbi, spuse Crake. Oricând vor avea ceva de spus.

— Fac şi glume?

— Nu neapărat, spuse Crake. Ca să glumeşti ai nevoie de un pic de agerime, de un pic de maliţiozitate. Au existat multe încercări nereuşite şi încă mai suntem în faza de testare, însă cred că am reuşit să eliminăm glumele. Ridică paharul şi îi zâmbi. Mă bucur că eşti aici, nucă-de-plută! spuse el. Chiar simţeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Jimmy primi un apartament în Paradice. Obiectele lui personale ajunseseră acolo înaintea lui şi erau frumos aşezate, fiecare la locul lui – ciorapii la ciorapi, cămăşile frumos rânduite, periuţa de dinţi electrică pusă în priză şi reîncărcată – cu excepţia faptului că exista un număr mai mare din aceste obiecte decât îşi amintea el că ar fi avut. Mai multe cămăşi, mai multe perechi de ciorapi, mai multe periuţe electrice. Aerul condiţionat era potrivit la temperatura lui preferată şi o gustare delicioasă (pepene, *prosciutto*, brânză Brie franţuzească, cu o etichetă care părea autentică) îl aştepta pe masa din sufragerie. Masa din sufragerie! Nu avusese niciodată o masă de sufragerie.

Crake îndrăgostit

Fulgerul sâsâie, tunetul bubuie, ploaia se prăvăleşte din ceruri cu atâta forţă, încât aerul devine alb, în jur totul e alb, o ceaţă solidă, sticlă în mişcare. Snowman – bufon, poltron, filfizon – se ghemuieşte pe metereze, cu mâinile deasupra capului, în timp ce, de sus, ploaia îl bombardează cu picături ca şi cum ar fi obiectul de batjocură al tuturor. E umanoid, e hominid, e o aberaţie, e abominabil; ar putea fi legendar, dacă ar mai exista cineva care să istorisească legende.

Dacă ar avea pe cineva care să-l asculte acum, ce de poveşti ar putea depăna, cât s-ar mai tângui! Lamentaţia îndrăgostitului către femeia iubită, sau ceva de genul ăsta. Are de unde alege când vine vorba de asta.

Pentru că acum a ajuns la momentul când în piesa tragică ce i se derulează în minte ar trebui să spună *Intră Oryx*. Fatal moment. Dar care anume? *Intră Oryx*, *în postura unei fetiţe cu flori în păr şi urme de frişca pe bărbie*, *pe un site porno cu copii* sau *Intră Oryx*, *ca o apariţie adolescentină la ştiri*, *proaspăt ieşită din garajul unui pervers* sau *Intră Oryx*, *din sanctuarul Crakerilor*, *goală puşcă dar cu o mină pedagogică* sau *Intră Oryx cu un prosop înfăşurat în jurul capului*, *abia ieşită de sub duş* sau *Intră Oryx într-un costum de mătase gri-cositor şi pantofi sobri cu toc mediu*, *imaginea femeii de afaceri din interiorul Complexelor*? Care din toate acestea să fie şi cum ar putea fi sigur că există o legătură între primul şi ultimul? A existat numai o singură Oryx, sau o legiune întreagă?

Dar ce mai contează care dintre ele, îşi zice Snowman în timp ce ploaia îi curge şiroaie pe faţă, atâta timp cât toate sunt simultane, pentru că toate sunt aici, cu mine.

O, *Jimmy*, *ce gândire pozitivă ai*. *Acest lucru mă face foarte fericită*. *Paradice-ul e pierdut*, *dar tu ai un Paradice în sufletul tău*, *care e mult mai luminos*[93]. Apoi râsul ei argintiu, drept în urechea lui.

Jimmy nu o observase pe Oryx din prima zi, cu toate că

---

[93] Aluyie la *Paradisul pierdut* al lui Milton, când Arhanghelul Mihail îi spune lui Adam: „Atunci tu vei părăsi Raiul fără durere, căci în sufletul tău va fi un Rai mult mai luminos.”

trebuie s-o fi văzut în acea după-amiază când s-a uitat prima dată prin geamul opac. Ca şi Crakerii, nu avea nici o haină pe ea şi, tot ca ei, era frumoasă, aşa încât de la distanţă nu puteai s-o deosebeşti. Stătea cu spatele, părul lung şi negru îi era despletit şi lipsit de podoabe, şi era înconjurată de un grup de oameni, parte integrantă din peisaj.

Câteva zile mai târziu, când Crake îi arăta cum să opereze monitoarele care preluau imagini de la mini-camerele ascunse printre copaci, Jimmy îi văzu faţa. Chipul îi apăru pe ecran şi Jimmy văzu din nou acea privire, fixă, care îl sfredelise până în măduva oaselor, care îl percepea aşa cum era el în realitate. Singurul lucru diferit la ea erau ochii, care acum aveau aceeaşi luminiscenţă verzuie a Crakerilor.

Privind acei ochi, Jimmy experimentă un sentiment de pură fericire dar şi de pură teroare, pentru că acum ea nu mai reprezenta o simplă fotografie – o imagine secretă dosită între saltea şi stinghia noului pat din proaspăt primitul apartament. Dintr-odată era reală, tridimensională. Avea sentimentul că existase numai în închipuirea lui. Cum poate fi cineva fermecat în felul acesta, în numai o clipă, printr-o singură privire, printr-o simplă ridicare din sprânceană, printr-o simplă îndoire a braţului? Dar exact asta se întâmplase în cazul lui.

— Cine-i femeia asta? îl întrebă pe Crake. La momentul acela ea ţinea în braţe un pui de raconcs, în aşa fel încât ceilalţi să-l poată mângâia. Nu face parte din grup. Ce caută în mijlocul lor?

— E profesoara lor, spuse Crake. Aveam nevoie de un intermediar, de cineva care să poată comunica la nivelul lor. Concepte simple, fără metafizică.

— Şi ce-i învaţă? întrebă Jimmy cu indiferenţă.

Ar fi fost neinspirat din partea lui să arate prea mult interes pentru o femeie, în prezenţa lui Crake, pentru că ar fi urmat batjocura lui făţişă.

— Botanică şi zoologie, spuse Crake cu un zâmbet. Cu alte cuvinte, ce nu trebuie să mănânce şi ce i-ar putea muşca. Şi lucrurile de care să nu se atingă, mai adăugă el.

— Şi pentru asta trebuie să fie goală?

— N-au văzut niciodată haine. Hainele nu ar face decât să le provoace confuzie.

Lecţiile pe care le ţinea Oryx erau scurte, fiecare informaţie

pe rând, fusese părerea lui. Modelele din Paradice nu erau proaste, dar o luaseră mai mult sau mai puţin de la zero, aşa că le plăcea să li se repete. Un alt membru din staff, specialist în domeniu, o instruia pe Oryx despre ce să le vorbească în ziua aceea – frunza, insecta, mamiferul sau reptila pe care ea trebuia să o explice. Apoi se pulveriza cu un compus chimic din citrice pentru a-şi masca feromonii umani. Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi putut intra în belea, deoarece bărbaţii i-ar fi simţit mirosul şi ar fi crezut că a sosit timpul să se împerecheze. Când era gata, se strecura printr-o uşă mascată, ascunsă în spatele vegetaţiei dese. În felul acesta putea să apară şi să dispară în şi din viaţa Crakerilor fără să dea naştere unor întrebări care să le bulverseze minţile.

— Au încredere în ea, spuse Crake. Ştie să se poarte cu ei.

Pe Jimmy îl cuprinse deznădejdea. Era clar că Crake era îndrăgostit, pentru prima dată în viaţa lui. Şi nu fuseseră doar cuvintele de laudă adresate ei (Crake avea foarte rar cuvinte de laudă pentru cineva), ci mai ales tonul vocii.

— Şi unde ai găsit-o? îl întrebă Jimmy.

— O cunoşteam de ceva vreme. De când făceam masteratul la Watson-Crick.

— Studia şi ea acolo?

Şi dacă da, oare ce anume? se gândi Jimmy.

— Nu chiar, spuse Crake. Am cunoscut-o prin Serviciile Studenţeşti.

— Tu erai studentul şi ea era serviciul? întrebă Jimmy, încercând să păstreze un ton relaxat.

— Exact. Le-am zis ce anume mă interesa – acolo îţi puteai permite să fii foarte amănunţit, le duceai o fotografie sau o simulare video şi ei făceau tot posibilul să-ţi îndeplinească dorinţele. Ce-am vrut eu atunci era cineva care să semene cu – îţi mai aminteşti site-ul ăla?…

— Ce site?

— Ţi-am dat o fotografie scoasă la imprimantă. De pe *HottTotts*, mai ţii minte?

— Nu, minţi el.

— Ne uitam noi pe site-ul ăsta, chiar nu-ţi mai aminteşti?

— Parcă, spuse el. Oarecum.

— Mai târziu i-am folosit fotografia pentru portalul *Extinctaton*.

— Ah, da! spuse Jimmy. Fiecare a avut copia lui. Ai căutat să aibă figura aia de copiliţă sexy?

— Nu că cea pe care au găsit-o ei ar fi fost minoră.

— Bineînţeles că nu.

— După care m-am întâlnit cu ea în particular. Teoretic n-aveai voie, dar nimeni nu respecta regulile de fiecare dată.

— Regulile sunt făcute să fie încălcate, completă Jimmy.

Se simţea din ce în ce mai jalnic.

— Apoi, când am ajuns să conduc proiectul, am putut să-i ofer o slujbă aici. A fost foarte încântată de propunere, salariul era de trei ori mai mare, plus o mulţime de bonusuri, dar ea spune că munca în sine o stimulează. Trebuie să recunosc că este o angajată devotată.

Crake afişă un zâmbet infatuat, un zâmbet de mascul dominant, şi lui Jimmy îi veni să-l plesnească.

— Super, spuse el.

Avea sentimentul că zeci de cuţite îi străpungeau corpul. De bine ce o găsise, o pierduse din nou. Crake era prietenul lui cel mai bun. Rectificare: singurul lui prieten. Nu va putea să o atingă nici măcar cu un deget. Cum ar putea?

O aşteptară pe Oryx să iasă din cabina de duş, unde îşi îndepărta spray-ul protector şi, adăugă Crake, lentilele de contact verde luminiscent: Crakerii ar fi fost nedumeriţi dacă i-ar fi văzut ochii căprui. Când ieşi în sfârşit, cu părul acum împletit şi încă ud, li se făcu cunoştinţă şi ea strânse mâna lui Jimmy în mâna ei mică. (Am atins-o! gândi Jimmy asemenea unui băieţel de zece ani. Chiar am atins-o!)

Acum era îmbrăcată, purta costumul standard al angajaţilor: sacou şi pantaloni. Pe ea arăta ca şi cum ar fi fost o pijama. Prins de buzunar era ecusonul cu numele ei: ORYX BEISA. Şi-l alesese ea însăşi din lista dată de Crake. Îi plăcuse ideea de a fi un ierbivor paşnic din Africa de Est, puţin consumator de apă, dar nu mai fusese la fel de încântată când Crake îi spusese că numele pe care şi-l alesese aparţinea unei specii dispărute. Apoi Crake fusese nevoit să-i explice că aşa proceda el în Paradice. Au mers împreună cu Oryx în restaurantul Paradice-ului, unde au băut o cafea. Discuţia s-a axat în jurul Crakerilor – aşa îi numea Oryx – şi a modului lor de viaţă. În fiecare zi era la fel, erau întotdeauna mulţumiţi într-un

mod rezervat. Acum ştiau să facă focul, le plăcuse raconcsul pe care îl primiseră. Oryx îi găsea extrem de relaxanţi şi îi plăcea să-şi petreacă timpul în compania lor.

— Au întrebat vreodată de unde vin? întrebă Jimmy. Şi ce-i cu ei aici?

La momentul acela puţin îi păsa de ei, dar voia să facă conversaţie ca să se poată uita la Oryx fără a atrage atenţia.

— Nu-nţelegi, spuse Crake pe tonul său de *eşti un idiot*. Chestia asta a fost eliminată.

— De fapt au întrebat, spuse Oryx. Chiar azi au întrebat cine i-a creat.

— Şi?

— Şi le-am spus adevărul. Le-am spus că i-a creat Crake. Îl privi, zâmbind admirativ. Jimmy s-ar fi putut dispensa de acest zâmbet. Le-am spus cât de bun şi deştept e el.

— Dar au întrebat şi cine este acest Crake? întrebă Crake. Au vrut să vadă cum arată?

— Nu au părut interesaţi.

Zi şi noapte Jimmy era într-un zbucium continuu. Voia s-o atingă pe Oryx, să se închine în faţa ei, să o deschidă, asemenea unui cadou frumos ambalat, cu toate că suspecta că urma să dea peste ceva ascuns înăuntru – vreo viperă veninoasă, vreo bombă artizanală sau vreun praf letal. Nu înăuntrul ei, bineînţeles. Înăuntrul situaţiei. Nu se putea atinge de ea, îşi repeta mereu.

Se comporta cât putea de onorabil: nu arăta că ar fi interesat de ea, sau cel puţin încerca să n-arate, începu să facă drumuri pe tărâmul plebeilor şi să plătească diverse fete pe care le găsea prin baruri. Fete cu volănaşe, cu paiete, cu danteluţe, în funcţie de ofertă. Îşi făcea unul din vaccinurile rapide inventate de Crake şi, însoţit peste tot de garda de corp personală, putea spune că e în siguranţă. Primele daţi au fost senzaţionale, următoarele, o distracţie, apoi totul a devenit obişnuinţă. Nici una nu a reprezentat un antidot pentru Oryx.

La muncă pierdea vremea, nu prea avea parte de provocări. Pilula BlyssPluss avea să se vândă singură, nu era nevoie de ajutorul lui pentru asta. Însă data lansării oficiale se profila la orizont, aşa că ceru echipei sale să vină cu nişte imagini şi sloganuri atrăgătoare: Aruncaţi prezervativele la gunoi!

BlyssPluss redefineşte experienţa sexuală! Nu vă mulţumiţi cu puţin! Cereţi totul! Însoţite de o imagine cu un bărbat şi o femeie smulgându-şi hainele de pe ei şi râzând ca nişte maniaci. Apoi locul femeii era luat de un al doilea bărbat. Apoi apăreau două femei, dar pentru aceasta scoseseră textul cu prezervativele. Apoi un grup de trei. Putea să se gândească la porcării de genul ăsta şi-n somn.

Asta presupunând ca ar fi putut să doarmă. Noaptea stătea treaz, mustrându-se şi deplângându-şi soarta. *A mustra*, *a deplânge*, ce cuvinte utile. Ca şi *mâhnire*, *ibovnică*, *amorezat*, *abandonat*, *dichisită*.

Şi apoi, într-o zi, Oryx l-a sedus. Cum altfel să-i spună? A venit la el în apartament special în acest sens, a intrat fără nici o ezitare şi în mai puţin de două minute Jimmy era la picioarele ei. Îl făcu să se simtă de parcă ar fi avut doisprezece ani. Clar se pricepea la asemenea lucruri, fusese atât de degajată chiar de la prima întâlnire încât îi tăiase răsuflarea.

— N-am vrut să te văd atât de nefericit, Jimmy, a fost explicaţia pe care i-a dat-o. Nu din cauza mea.

— Dar cum ţi-ai dat seama că sunt nefericit?

— O, eu îmi dau seama mereu.

— Şi cum rămâne cu Crake? întrebă el, după ce-l făcuse să-şi piardă minţile, după ce-l prinsese în mreje, lăsându-l fără aer.

— Tu eşti prietenul lui Crake. El n-ar vrea să te ştie nefericit.

Jimmy nu era prea sigur de asta, dar spuse:

— Nu prea mă simt în apele mele în postura asta.

— Ce vrei să spui, Jimmy?

— Nu eşti tu – nu-ţi este el…

Ce netot putea să mai fie!

— Crake trăieşte într-o altă lume, Jimmy. O lume a ideilor. Se ocupă de lucruri foarte importante. N-are timp de joacă. În orice caz, Crake e şeful meu. Tu reprezinţi distracţia.

— Bine, dar…

— Crake n-are să ştie.

Şi într-adevăr, aşa părea să fie, Crake nu ştia. Poate că era prea vrăjit de ea ca să observe ceva, sau poate, se gândea Jimmy, dragostea chiar era oarbă. Sau orbitoare. Şi Crake era

fără îndoială îndrăgostit. Demn de milă aproape, în dragostea lui. O atingea chiar şi în public. Altădată nu i-ar fi plăcut atingerile, pe vremuri era un tip reţinut, dar acum îi plăcea să-şi ţină o mână pe Oryx: pe umărul ei, pe braţul ei, în jurul taliei ei mici, pe fundul ei perfect. E *a mea*, *a mea*, spunea mâna lui.

Mai mult decât atât, se părea că avea încredere în ea, poate chiar mai mult decât avea în Jimmy. Era o femeie de afaceri foarte pricepută, spusese Crake. Îi încredinţase o parte din deplasările pentru testarea Pilulei: avea relaţii utile pe tărâmul plebeilor prin vechile cunoştinţe cu care lucrase pentru Serviciile Studenţeşti.

Din această cauză trebuise să facă o mulţime de deplasări, în diverse locaţii ale globului. Clinici sexuale, precizase Crake. Bordeluri, adăugase Oryx. Cine erau persoanele mai potrivite să testeze Pilula?

— Atâta timp cât n-o testezi pe tine, spuse Jimmy.

— Ah, nu, Jimmy. Crake mi-a spus să nu fac asta.

— Şi tu faci întotdeauna ce-ţi spune Crake?

— El e şeful meu.

— Nu cumva îţi spune să faci şi asta?

Ochi măriţi.

— Ce anume, Jimmy?

— Ce faci în clipa asta.

— O, Jimmy. Tu întotdeauna faci glume.

Momentele când era plecată erau întotdeauna dificile pentru Jimmy. Îşi făcea griji pentru ea, îi era dor de ea, o ura pentru faptul că nu era cu el. De fiecare dată după se întorcea dintr-una din călătoriile ei, îşi făcea apariţia la el în cameră în toiul nopţii: reuşea să facă asta indiferent ce program avea Crake. Mai întâi îl informa pe acesta despre rezultatele deplasării făcute – câte Pilule BlyssPluss fuseseră încercate, unde anume şi ce rezultate avuseseră. Totul trebuia relatat cu exactitate pentru că Crake era obsedat. Apoi, se ocupa de ceea ce ea numea latura personală.

Potrivit lui Oryx, nevoile sexuale ale lui Crake erau simple şi la obiect, şi nu extravagante ca ale lui Jimmy. Pentru ea nu reprezenta decât parte din muncă – şi ea îl respecta pe Crake, chiar îl respecta, pentru că era genial. Însă dacă Crake ar fi vrut

ca ea să mai stea şi peste ora obişnuită, dacă poate ar fi avut chef s-o mai facă o dată, ea inventa o scuză – diferenţa de fus orar, durere de cap, ceva plauzibil. Invenţiile ei erau fără cusur, minţea de îngheţau apele fără ca faţa ei să trădeze pic de emoţie, aşa că prostul de Crake primea un pupic de noapte bună, un zâmbet, o fluturare de mână şi i se închidea uşa în nas, după care, în secunda următoare, Oryx era în braţele lui Jimmy.

Ce forţă aveau cuvintele astea, *în braţele*.

Nu se plictisea niciodată de ea, era de fiecare dată ca nouă, un cufăr de secrete. Când te aşteptai mai puţin, avea să se deschidă să-i dezvăluie acel lucru esenţial vieţii, sau vieţii ei, sau vieţii lui – acel lucru pe care el tânjea să-l cunoască. Acel lucru pe care-l dorise dintotdeauna. Care să fie acela?

— Şi de fapt, ce se petrecea în garajul ăla? întrebă Jimmy.

Nu putea s-o lase în pace în legătură cu viaţa ei de odinioară, era pornit să afle întregul adevăr. Orice detaliu, cât de mic, era semnificativ pentru el, orice aşchie dureroasă desprinsă din trecutul ei era relevantă. Probabil că tot ceea ce făcea era să sape în căutarea furiei ei, dar n-o găsise niciodată. Fie că era îngropată prea adânc, fie chiar nu exista, dar el nu putea să creadă aşa ceva. Nu era o masochistă, însă nu era nici o sfântă.

Erau amândoi întinşi pe pat în dormitorul lui Jimmy, cu televizorul digital deschis şi conectat la computer, uitându-se pe un site la o copulaţie ce implica şi componenta animală: doi ciobăneşti germani foarte bine dresaţi şi un albinos super flexibil, ras în cap şi plin de tatuaje cu şopârle. Sonorul era oprit şi imaginile formau un fel de *wallpaper* erotic.

Mâncau Tărtăcuţe, luate la pachet de la unul din punctele de vânzare de lângă cel mai apropiat mall, cu cartofi prăjiţi din soia şi salată. Parte din frunzele de salată erau spanac din serele Rejoov-ului, fără pesticide, sau cel puţin aşa pretindeau ei. Celelalte frunze erau dintr-o varză modificată genetic – care creştea în nişte copaci uriaşi, foarte productivi, ce rodeau tot timpul anului. Varza avea un iz vag de canalizare, dar sosul special cu care venea îl anihila în cea mai mare parte.

— Ce garaj, Jimmy? întrebă Oryx.

Nu era atentă. Îi plăcea să mănânce cu degetele, ura să

folosească cuţitul şi furculiţa. Ce rost avea să pui în gură o bucată mare şi ascuţită de metal? Considera că asta nu făcea altceva decât să imprime un gust metalic mâncării.

— Ştii foarte bine ce garaj, spuse el. Cel din San Francisco, unde te ţinea perversul ăla, idiotul ăla care te cumpărase şi te adusese la el acasă, convingându-şi şi nevasta să declare că erai menajera lor.

— Jimmy, de ce inventezi tu lucruri de genul ăsta? N-am stat niciodată într-un garaj.

Se linse pe degete, rupse un piept de Tărtăcuţă în bucăţi mici, din care una dispăru în gura lui Jimmy. După aceea îl lăsă să o lingă pe degete. El îşi plimba limba de-a lungul ovalelor mici ale unghiilor ei. Acesta era singurul fel în care putea să intre în el fără să devină mâncare: ea era în el sau parte din ea era parte din el. Când făceau sex era invers: el era în ea. *Ai să fii a mea*, spuneau îndrăgostiţii în cărţile de altădată. Nu spuneau niciodată *ai să fii eu*.

— Ştiu că erai tu, spuse Jimmy. Am văzut fotografii.

— Ce fotografii?

— De la aşa-zisul scandal al menajerelor. În San Francisco. Boşorogul ăla pervers te obliga să faci sex cu el?

— O, Jimmy. Un oftat. Deci asta te preocupă pe tine. Am văzut şi eu la televizor. Dar de ce să-ţi baţi capul cu un bărbat ca ăla? Era atât de bătrân, că aproape era mort.

— Nu-mi bat capul, dar spune-mi dacă te obliga.

— Nimeni nu m-a obligat să fac sex în vreun garaj. Ţi-am mai spus.

— OK, rectificare: nimeni nu te-a obligat, dar tu oricum ai făcut.

— Nu mă înţelegi deloc, Jimmy.

— Dar mă strădui.

— Chiar? O pauză. Ce cartofi de soia buni! Imaginează-ţi, Jimmy, că milioane de oameni pe lumea asta n-au mâncat niciodată asemenea cartofi! Ce norocoşi suntem!

— Hai, spune-mi! (Sigur era ea, îşi zise el.) N-am să mă supăr.

Un oftat.

— Era un om bun, spuse Oryx pe un ton ca de povestitor.

Uneori Jimmy avea impresia că improvizează numai ca să-i facă lui pe plac. Uneori trăia cu sentimentul că tot trecutul ei –

absolut tot ce-i spusese – era propria lui invenţie.

— Îşi făcuse un scop din a salva fetele tinere. Mi-a plătit biletul de avion, exact aşa cum s-a scris în presă. Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi acum aici. Ar trebui să-i fii recunoscător.

— De ce ar trebui să-i fiu recunoscător unui individ ipocrit şi făţarnic? Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ba ţi-am răspuns, Jimmy. Acum las-o moartă!

— Cât te-a ţinut închisă în garajul ăla?

— Era mai degrabă ca un apartament, spuse Oryx. N-aveau loc să mă ţină în casă. Nu eram singura fată pe care o ţineau.

— Ţineau?

— El şi soţia lui încercau să fie de ajutor.

— Şi nu-i aşa că ea ura să facă sex? Nu-i aşa că de-aia a acceptat compromisul? Tu reprezentai garanţia că ţapul bătrân avea s-o lase pe ea în pace.

Oryx oftă.

— Întotdeauna crezi ce e mai rău despre oameni? Era o persoană extrem de evlavioasă.

— O pulă era!

— Nu vorbi urât, Jimmy. Vreau să mă simt bine cât sunt cu tine şi n-am tot timpul la dispoziţie. Curând trebuie să plec, trebuie să fac o călătorie de afaceri. De ce te preocupă nişte lucruri care s-au întâmplat aşa de demult?

Se aplecă peste el şi îl sărută cu buzele unsuroase de la Tărtăcuţe. *Unguent*, *onctuos*, *somptuos*, *voluptuos*, *pofticios*, *lucios*, *delicios*, curgeau cuvintele în capul lui Jimmy. Se cufundă în interiorul lor, în miezul senzaţiilor pe care i le dădeau.

După un timp o întrebă:

— Unde te duci?

— Ah, undeva. Te sun când ajung.

Niciodată nu voia să-i spună unde se duce.

La pachet

Acum urmează partea pe care Snowman a rememorat-o la nesfârşit. *Ce-ar fi fost dacă* îl bântuie. Dar *ce-ar fi fost dacă*, ce?

Ce-ar fi putut el spune sau face în mod diferit? Cu ce-ar fi putut el schimba cursul evenimentelor? Pe ansamblu, cu nimic. Detaliile, însă, contează.

Nu te duce. *Stai aici*. Cel puţin, în felul ăsta ar fi fost împreună. Posibil chiar ca ea să fi supravieţuit – de ce nu, la o adică? Situaţie în care acum ar fi chiar aici, lângă el.

Vreau doar să-mi iau ceva de mâncare la pachet. *Mă duc până la mall*. *Vreau să iau aer*, *să mă plimb puţin*.

Lasă-mă să vin cu tine. *Afară nu eşti în siguranţă*.

Nu vorbi prostii! *Peste tot e pază*. *Toţi gardienii ştiu cine sunt*. *Nimeni nu e mai în siguranţă ca mine*.

Am un presentiment.

Dar Jimmy nu avusese nici un presentiment. În seara aceea fusese vesel, vesel şi leneş. Oryx venise la el cu o oră mai devreme decât de obicei; tocmai fusese la Crakeri, pe care-i învăţase încă ceva despre frunze şi ierburi, aşa încât părul îi era încă ud de la duş. Purta un fel de chimono cu imprimeuri cu fluturi coloraţi în portocaliu şi roşu. Îşi împletise părul pe care şi-l strânsese într-o coadă prinsă cu panglică roz. Primul lucru pe care îl făcu atunci când ea intră în cameră – precipitată, fără răsuflare, debordând de veselie şi nerăbdare, sau poate doar de ceea ce era o foarte bună simulare a lor – a fost să-i despletească părul. Cosiţele se răsfirară, încolăcindu-se de trei ori în jurul mâinii sale.

— Unde-i Crake? întrebă el în şoaptă.

Ea mirosea a lămâi şi a ierburi strivite.

— Nu-ţi face griji, Jimmy.

— Spune-mi unde e.

— Nu e în Paradice, a ieşit. Avea programată o întâlnire. Mi-a spus că nu vrea să se vadă cu mine la întoarcere, în seara asta trebuie să se gândească la ceva. Niciodată nu vrea sex când trebuie să se gândească.

— Mă iubeşti?

Iar râsul acela. Ce intenţionase să transmită prin el? *Ce întrebare idioată*. *De ce mă întrebi? Vorbeşti prea mult*. Sau *Ce înseamnă iubirea?* Sau poate *S-o crezi tu!*

Timpul trecu. Apoi îşi prinse iar părul la spate, strecurându-se în chimono şi strângându-l la mijloc cu cordonul. Stătea în spatele ei, uitându-se la ea în oglindă. Ar fi

vrut să o cuprindă în braţe, să-i dea jos chimonoul pe care tocmai şi-l pusese şi să o ia de la capăt.

— Mai stai, îi spuse el, dar cu ea n-avea nici un rost să spui *mai stai* pentru că odată ce se hotăra să facă ceva, n-o mai puteai întoarce din drum.

Uneori avea impresia că el nu însemna decât o oprire dintr-un itinerariu al ei, secret – că mai existau şi alţii la care trebuia să ajungă înainte ca noaptea să se sfârşească. Gânduri care nu-i făceau cinste, dar nu imposibile. Habar n-avea ce făcea ea când nu era cu el.

— Mă întorc imediat, îi spuse, în timp ce-şi punea în picioare sandalele ei micuţe, roz cu roşu. Aduc pizza. Mai vrei ceva, Jimmy?

— De ce nu renunţăm la toate căcaturile astea şi să plecăm de-aici? spuse el într-un impuls de moment.

— De unde să plecăm? Din Paradice? De ce?

— Ca să fim împreună.

— Jimmy, eşti amuzant. Dar suntem împreună acum!

— Am putea să plecăm de lângă Crake. Să fim numai noi doi. În felul ăsta n-ar mai trebui să ne furişăm aşa, am putea să…

— Dar, Jimmy – ochi mari – Crake are nevoie de noi!

— Eu cred că el ştie, spuse Jimmy. Despre noi.

Nu credea asta, sau mai bine zis, credea şi nu credea în acelaşi timp. În ultima vreme fuseseră mai nepăsători, mai imprudenţi. Cum ar fi putut Crake să nu-şi dea seama? Era posibil ca un om aşa de inteligent în atâtea domenii să fie atât de cretin în altele? Sau Crake era înzestrat cu o aşa de mare perversitate încât o depăşea şi pe a lui Jimmy? Dacă aşa era, nu existaseră semnale până acum.

Jimmy începuse să caute microfoane şi camere de luat vederi ascunse prin apartament. Ştia cum arătau şi cam pe unde ar fi trebuit să fie amplasate, dar nu găsise nimic.

Au existat semnale, crede Snowman acum. Au existat, dar nu le-am conştientizat eu. De exemplu, Crake spuse odată:

— Ai omorî vreodată pe cineva drag ca să-l scuteşti de durere?

— Te referi la eutanasie? Cum faci cu animalele de companie ca să nu sufere?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu ştiu. Depinde de durere, depinde ce-nţelegi prin „drag.”

Crake schimbase subiectul.

Apoi, altă dată, în timp ce mâncau prânzul, îi spuse:

— Dacă are să mi se-ntâmple ceva, contez pe tine să te ocupi mai departe de Proiectul Paradice. Şi ori de câte ori sunt plecat, vreau ca tu să-mi ţii locul. De altfel, am şi dat ordine în acest sens.

— Cum adică, dacă are să ţi se-ntâmple ceva? întrebă Jimmy. Ce-ar putea să ţi se întâmple?

— Ştii tu.

Jimmy crezu că se referă la răpire sau chiar la omor. Concurenţa era cu ochii pe inteligenţele din Complexe şi exista mereu un asemenea risc.

— Nu-ţi face probleme, îi spuse el atunci, dar, unu, ai parte de cea mai bună securitate din câte există, şi doi, sunt aici oameni mult mai bine pregătiţi decât mine care să se ocupe de asta. Eu n-aş putea să conduc un proiect de o asemenea anvergură; îmi lipseşte pregătirea ştiinţifică necesară.

— Oamenii ăştia sunt specialişti, spuse Crake. Nu au empatia necesară pentru a interacţiona cu modelele din Paradice, nu s-ar pricepe, şi-ar pierde răbdarea. Nici măcar eu n-aş putea să fac asta. N-aş şti cum să ajung pe aceeaşi undă cu ei. În schimb tu, tu eşti mai generalist.

— Adică?

— Ai această abilitate să stai fără să faci mare lucru. Exact ca şi ei.

— Mulţumesc, spuse Jimmy.

— Nu, vorbesc serios. Vreau – mi-ar plăcea să te ocupi tu.

— Şi cum rămâne cu Oryx? întrebă Jimmy. Ea îi cunoaşte pe Crakeri mult mai bine ca mine.

Jimmy şi Oryx îi numeau *Crakeri*, nu însă şi Crake.

— Dacă eu nu voi mai fi, nu va mai fi nici Oryx.

— De ce? Are să comită *suttee?*[94] Fugi de-aici! Ce, are să se imoleze împreună cu tine?

---

[94] Sau *satï,* practică hindusă, între timp abandonată, de a arde trupul soţiei rămasă în viaţă pe acelaşi rug cu trupul neînsufleţit al soţului decedat.

— Ceva de genul ăsta, spuse Crake, rânjind.

Ceea ce, la vremea respectivă, pentru Jimmy reprezentase o glumă, dar şi o dovadă a eului colosal al lui Crake.

— Cred că Crake ne spionează de ceva vreme, îi spuse Jimmy lui Oryx în acea ultimă noapte.

Imediat ce pronunţase cuvintele, realiză că era într-adevăr foarte posibil, deşi intenţia lui fusese mai degrabă s-o sperie pe Oryx. S-o determine să intre în panică, deşi nu avea nici un plan stabilit. În situaţia în care ar fi fost să fugă, unde aveau să trăiască, cum aveau să se ascundă astfel încât Crake să n-o poată găsi, şi ce se vor face de bani? Avea Jimmy să se transforme într-un proxenet şi să trăiască din banii câştigaţi de Oryx? Pentru că lui îi lipseau, cu siguranţă, orice abilităţi vandabile, ceva care să le asigure un trai pe tărâmul plebeilor în momentul în care s-ar fi dat la fund, pentru că probabil asta ar fi fost nevoiţi să facă.

— Cred că e gelos pe noi.

— O, Jimmy. De ce ar fi Crake gelos? El nu e de-acord cu gelozia. Nu vede nimic bun în ea.

— E şi el om, nu? Dacă e sau nu de-acord cu ea, n-are nici o legătură cu situaţia de faţă.

— Jimmy, eu cred că mai degrabă tu eşti gelos. Oryx zâmbi, se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe nas. Eşti băiat bun, dar nu l-aş părăsi niciodată pe Crake. Eu cred în Crake, cred în – ezită câteva clipe – în viziunea pe care o are. Vrea să facă din lume un loc mai bun pentru noi toţi. Asta îmi spune mereu. Şi cred că e un lucru nobil, ce vrea el să facă, nu crezi, Jimmy?

— Eu nu cred aşa ceva, spuse Jimmy. Ştiu foarte bine ce spune, dar nu l-am crezut niciodată. Nu i-a păsat niciodată despre lucruri de genul ăsta. Interesele lui au fost strict…

— O, dar te înşeli, Jimmy. Crake a identificat problemele şi cred că are dreptate. Sunt prea mulţi oameni pe lume şi asta ne face răi. Ştiu asta din proprie experienţă, Jimmy. Crake e un om foarte deştept.

Jimmy ar fi trebuit să-şi dea seama că nu face bine dacă-l vorbeşte de rău pe Crake de faţă cu ea. Crake era eroul ei, într-un fel. Într-un fel important. În timp ce el, Jimmy, nu era.

— OK, ai dreptate.

Cel puţin n-o scrântise complet. Măcar reuşise să n-o facă

să se supere. Ăsta era lucrul cel mai important.

Ce mămăligă mai eram, îşi zice Snowman. Cât de pătruns, cât de fermecat, cât de posedat. Nu *eram*, *sunt*.

— Jimmy, vreau să-mi promiţi ceva.

— Sigur, ce anume?

— Dacă Crake nu va fi aici, dacă să zicem că va fi plecat undeva şi nici eu nu voi fi prin preajmă, vreau ca tu să ai grijă de Crakeri.

— Dacă n-ai să fii prin preajmă? Dar unde să te duci? Îl cuprinse din nou disperarea, suspiciunea. Îşi planificaseră cumva să plece amândoi şi să-l lase pe el în urmă? Asta era? Fusese doar o jucărie sexuală pentru Oryx şi un bufon de curte pentru Crake? Plecaţi în luna de miere, sau cum?

— Nu fi prostuţ, Jimmy. Ei sunt ca nişte copii, au nevoie în permanenţă de cineva. Trebuie să te porţi frumos cu ei.

— Nu sunt eu persoana potrivită pentru aşa ceva, spuse Jimmy. Dacă-ar trebui să petrec mai mult de cinci minute în compania lor, mi-aş ieşi din minţi.

— Eu cred că ai putea să faci asta. Vorbesc serios, Jimmy. Spune-mi că ai s-o faci, te rog, nu mă dezamăgi. Aşadar, promiţi?

Îl mângâia, în timp ce buzele ei îi plasau săruturi de-a lungul braţului.

— Bine, fie. Jur pe roşu. Eşti mulţumită acum?

Nu-l costase nimic, era doar pură teorie.

— Da, sunt mulţumită. Acum plec, dar mă întorc repede şi mâncăm. Vrei anşoa?

Oare ce avusese ea în minte? se gândeşte Snowman pentru a mia oară. Cât de mult bănuise?

Presurizare

O aşteptase, la început cu nerăbdare, apoi cu îngrijorare, apoi cu panică. Nimănui nu-i ia atât de mult să pregătească o pizza.

Primul comunicat a venit la ora nouă patruzeci şi cinci.

Deoarece Crake nu era acolo şi Jimmy era locţiitorul lui, au trimis pe unul dintre membrii staffului din camera de supraveghere să-l înştiinţeze.

La început, Jimmy crezu că nu e nimic important, doar o epidemie minoră sau o pată izolată de bioterorism, o ştire printre alte ştiri. Băieţii şi fetele îmbrăcaţi cu biocostume, aruncătoarele de flăcări, corturile de carantină, butoaiele cu clorură şi carierele de piatră de var aveau s-o dea gata şi de data aceasta. Oricum era departe, undeva în Brazilia. Însă ordinul lui Crake fusese ca orice epidemie, indiferent unde izbucnea, să fie raportată, aşa încât Jimmy s-a dus să vadă.

Apoi au apărut şi celelalte, una după alta, în succesiune rapidă. Taiwan, Bangkok, Arabia Saudită, Bombay, Paris, Berlin. Tărâmurile plebeilor la vest de Chicago. Hărţile de pe ecranele monitoarelor continuau să se aprindă, mânjite de roşu, ca şi când cineva le-ar fi împroşcat cu vopsea. De-acum nu mai era vorba doar de câteva zone izolate. De data aceasta lucrurile erau serioase.

Jimmy a încercat să-l sune pe Crake pe telefonul mobil, dar nu i-a răspuns nimeni. Le-a spus celor de la monitoare să comute pe televiziunile de ştiri. Era vorba despre o hemoragie incontrolabilă, spuneau crainicii. Simptomele erau: febră puternică, pierderea sângelui prin ochi şi prin piele, urmate de convulsii, colapsul organelor interne şi moartea. Timpul scurs de la apariţia simptomelor şi până la deces era uimitor de scurt. Virusul părea să fie aeropurtat, dar nu era exclusă nici apa potabilă ca purtător.

Sună mobilul. Era Oryx.

— Unde eşti? urlă el. Vino înapoi. Ai văzut…

Oryx plângea, ceea ce era atât de nefiresc, încât Jimmy se sperie.

— O, Jimmy, spuse ea. Îmi pare atât de rău, n-am ştiut.

— E-n regulă, spuse el ca s-o liniştească. Şi imediat după asta: Ce vrei să spui?

— Pilulele sunt de vină, pilulele pe care le-am dat, pe care le-am vândut. E vorba de aceleaşi oraşe în care am fost eu. Pilulele astea trebuiau să ajute oamenii! Crake spunea…

Conexiunea s-a întrerupt. A încercat să sune înapoi, telefonul a sunat de câteva ori, după care s-a auzit un clic, iar apoi nimic.

Dacă virusul era deja înăuntrul Complexului? Dacă Oryx fusese deja expusă? Dacă ar apărea la uşă n-ar putea s-o ţină pe-afară. N-ar avea puterea să facă aşa ceva nici dacă ar vedea-o cum sângerează din toţi porii.

La miezul nopţii veştile despre oraşele infestate veneau aproape simultan: Dallas. Seattle. Noul New York. Virusul nu părea să se propage de la un oraş la altul, ci izbucnea concomitent, în fiecare dintre ele.

În cameră cu el erau acum trei dintre membrii staffului: Rinocerul, Delfinul şi Rogozul. Unul fredona ceva, altul fluiera, al treilea, Rogozul, plângea. *Ăsta-i ăl mare!* Deja doi dintre ei spuseseră asta.

— Care e planul de rezervă?

— Ce ar trebui să facem acum?

— Nimic, spuse Jimmy, încercând să nu intre în panică. Suntem destul de în siguranţă aici. Putem aştepta până trece. Sunt destule provizii în depozit. Se uită la ei, la feţele lor agitate. Trebuie să protejăm modelele din Paradice. Nu ştim care este perioada de incubaţie, nu ştim cine ar putea să fie purtător. Nu putem lăsa pe nimeni înăuntru.

Asta-i mai linişti puţin. Ieşi din camera de supraveghere şi resetă codurile de la uşa principală şi pe cele de la intrarea ce ducea spre uşa presurizată. În timp ce făcea asta, videotelefonul lui bipăi. Era Crake. Pe micul ecran al telefonului, faţa lui arăta normală. Părea că se află într-un bar.

— Unde eşti? ţipă Jimmy la el. Nu ştii ce se-ntâmplă?

— Nu-ţi face griji, spuse Crake. Totul este sub control.

Părea băut. Un lucru rar la el.

— Pe dracu' e totul sub control! E o pandemie! E Moartea Roşie! Şi de ce-am auzit că ar fi fost cauzată de BlyssPluss?

— Cine ţi-a zis asta? întrebă Crake. O păsărică?

Sigur era beat. Beat sau drogat.

— Nu contează. E adevărat, nu-i aşa?

— Sunt la mall, la pizzerie. Ajung imediat, spuse Crake. Stai pe baricade!

Crake închise. Poate că a găsit-o şi pe Oryx acolo, gândi Jimmy. Poate că o aduce cu el, în siguranţă. Apoi: Ce fraier poţi fi!

Se duse să vadă ce se întâmplă cu Proiectul Paradice.

Simularea nopţii era activată, luna falsă strălucea pe cer şi Crakerii – pe cât putea el să-şi dea seama – dormeau bine mersi.

— Noapte bună, le şopti el prin geam. Somn uşor. Sunteţi singurii care vă mai puteţi bucura de aşa ceva.

Ce-a urmat apoi a fost o succesiune de evenimente derulate cu încetinitorul. Un film porno fără sonor, *creierprăjit* fără reclame, o melodramă atât de exagerată încât el şi Crake s-ar fi prăpădit de râs dacă ar fi avut paisprezece ani şi ar fi văzut aşa ceva pe DVD.

La început a aşteptat. S-a aşezat pe un scaun din biroul lui şi s-a forţat să rămână calm. Vechile liste de cuvinte începură să-i şfichiuiască creierul: *fungibil*, *a germina*, *genuin*, *linţoliu*, *cocotă*. După un timp se ridică. *Bolboroseală*, *învăţare continuă*. Deschise computerul şi intră pe site-urile de ştiri. Se părea că afară lumea era consternată şi nu existau destule ambulanţe pentru fiecare. Tot mai mulţi politicieni îndemnau oamenii să-şi păstreze calmul, în timp ce vehicule prevăzute cu megafoane umblau pe străzi, rugând populaţia să stea în casă. Tot mai mulţi oameni începură să se roage.

Înlănţuire. *Haine de doliu*. *Ranchiună*.

Se duse în depozitul pentru situaţii de urgenţă, luă de acolo un pistol automat şi şi-l prinse de mijloc, iar deasupra îşi puse un sacou larg, de vară. Se întoarse în camera de supraveghere şi le spuse celor trei membri ai staffului că vorbise cu Corpurile de Securitate ale Complexului – o minciună – şi că nu se aflau într-un pericol imediat dacă rămâneau aici – tot o minciună, bănuia el. Le mai spuse că vorbise cu Crake, care dăduse ordine ca toţi să meargă înapoi în camerele lor şi să încerce să doarmă un pic, pentru că vor avea nevoie de energie în zilele următoare. Toţi părură uşuraţi şi bucuroşi să se execute.

Jimmy îi însoţi până la uşa presurizată şi le deschise drumul spre coridorul ce ducea la dormitoare. Se uită la ei în timp ce se-ndepărtau şi îi văzu deja morţi. Îi părea rău de ei, dar nu putea să rişte. Ei erau trei, el numai unul, şi dacă ar fi devenit isterici, dacă ar fi încercat să iasă afară sau să îşi aducă prietenii înăuntru, nu ar fi fost în stare să-i ţină sub control. Imediat ce nu-i mai văzu, îi închise pe dinafară, iar pe el pe dinăuntru. Acum, în interiorul cupolei, nu mai era nimeni

altcineva în afară de el şi de Crakeri.

Se uită în continuare la ştiri şi bău mai multe whisky-uri ca să-şi facă curaj, însă nu unul după altul. *Paie*. *Laringal*. *Banshee*[95]. *Cardamă*. O aştepta pe Oryx, dar fără să mai spere prea mult. Trebuia să i se fi întâmplat ceva, altfel ar fi fost acolo, cu el.

Înspre dimineaţă, panoul de comandă al camerei presurizate începu să ţiuie. Cineva încerca să deschidă uşa. Bineînţeles că nu reuşea, întrucât Jimmy schimbase parola.

Videointerfonul începu să sune.

— Ce faci acolo? îl întrebă Crake. Vocea îi era ca şi faţa: iritată. Deschide odată!

— Urmez planul B, spuse Jimmy. În eventualitatea unui atac biologic, nu laşi pe nimeni să intre. A fost ordinul tău. Am schimbat codurile.

— Când am zis să nu laşi pe nimeni, nu m-am referit şi la mine. Nu fi nucă-de-plută!

— Cum pot să ştiu că nu eşti şi tu purtător? spuse Jimmy.

— Nu sunt!

— Cum ştiu eu asta?

— Să presupunem, spuse Crake extenuat, că am anticipat acest eveniment şi mi-am luat măsuri de protecţie. Oricum, tu eşti imun la tot ce se întâmplă.

— Cum aşa? întrebă el.

Creierul lui nu răspundea la logică. Fusese o nepotrivire în vorbele lui Crake, dar nu putuse să-şi dea seama ce anume.

— Antidotul era în vaccinul pentru tărâmul plebeilor. Îţi aminteşti cum te vaccinai de fiecare dată când mergeai să te scalzi în noroi şi să-ţi îneci suferinţele din dragoste?

— Da' tu de unde ştii toate astea? întrebă Jimmy. De unde ştii unde mă duceam şi ce simţeam eu?

Inima îi bătea cu putere. Nu era prea sigur pe ce spune.

— Nu fi idiot! Dă-mi drumul!

Jimmy deschise una din uşile camerei de presurizare. Acum Crake era la uşa cea mai din capăt. Jimmy porni sistemul de supraveghere video şi capul lui Crake trecu, în mărime naturală, prin dreptul uneia dintre camere. Arăta epuizat. Pe

---

[95] În mitologia irlandeză, zână care prevesteşte moartea prin tânguiri.

gulerul de la cămaşă avea ceva ce părea a fi sânge.

— Unde ai fost? întrebă Jimmy. Te-ai bătut?

— Nici n-ai idee! spuse Crake. Hai, lasă-mă să intru.

— Unde-i Oryx?

— E chiar aici, cu mine. A trecut prin multe.

— Ce-a păţit? Ce se întâmplă acolo? Vreau să vorbesc cu ea.

— Nu poate să vorbească acum. Şi nici nu pot s-o ridic. Sunt rănit în mai multe locuri. Acuma lasă pălăvrăgeala şi dă-ne drumul odată!

Jimmy îşi scoase pistolul automat, după care tastă codul. Se dădu un pas înapoi şi spre dreapta. Tot părul de pe braţe i se zbârlise. *Înţelegem mai mult decât ne dăm seama*.

Uşa se deschise.

Cămaşa bej a lui Crake era mânjită de sânge. În mâna dreaptă ţinea un briceag multifuncţional, din acela cu pilă de unghii, desfăcător de sticle şi forfecuţă. Mâna cealaltă o ţinea în jurul lui Oryx, care părea că doarme. Faţa îi era întoarsă spre pieptul lui Crake, iar coada lungă, împletită cu o panglică roz, îi atârna pe spate.

În timp ce Jimmy se uita împietrit de uimire, Crake o lăsă pe Oryx să cadă pe spate, peste braţul lui stâng. Se uită direct în ochii lui Jimmy, fără să zâmbească.

— Contez pe tine, îi spuse, după care, cu un gest scurt, îi tăie gâtul lui Oryx.

Jimmy îl împuşcă.

13

Cupola

De fiecare dată, după furtună aerul e mai răcoros. Ceaţa se ridică dintre copacii din depărtare, soarele începe să apună, în timp ce păsările îşi încep larma de seară. Trei corbi zboară pe deasupra capului său, aripile lor, flăcări tuciurii, cuvintele

rostite, aproape inteligibile. *Crake! Crake!* par a spune în timp ce greierii zic *Oryx*. Am halucinaţii, gândeşte Snowman.

Înaintează şchiopătând de-a lungul meterezelor. Îşi simte piciorul ca un crenvurşt uriaş, umplut cu carne masticată, fără oase, pe punctul de a exploda. Indiferent ce microb fermentează acolo, este evident rezistent la antibioticele din unguentul luat din foişor. Poate că în Paradice, în dezordinea din depozitul lui Crake pentru situaţii de urgenţă – ştie ce harababură e acolo, pentru că el e responsabilul – va găsi unul mai eficient.

Depozitul lui Crake. Minunatul plan al lui Crake. Ideile revoluţionare ale lui Crake. Crake, Regele Crakerilor, pentru că e încă acolo, încă stăpân pe domeniul său, oricât de întunecată ar fi devenit acea cupolă luminoasă acum. Mai întunecoasă decât însuşi întunericul şi parte din întunecimea ei este a lui Snowman. Doar şi-a adus şi el contribuţia.

— Hai să nu mergem acolo, spune Snowman cu voce tare.

Iubitule, *dar deja eşti acolo*. *De fapt*, *nici n-ai plecat*.

Când ajunge în dreptul celui de-al optulea turn de observaţie, cel de unde se poate vedea tot parcul ce înconjoară Paradice-ul, verifică dacă vreuna din uşile ce duc spre camerele de sus sunt descuiate. Ar prefera să coboare o scară, dacă ar fi posibil, însă uşile sunt încuiate. Se uită cu precauţie printr-un crenel: jos nu se vede nici o formă de viaţă, cu excepţia a ceea ce speră să fie o veveriţă agitându-se într-un tufiş. Îşi desfăşoară cearşaful pe care-l împăturise, îl leagă de o conductă de aer – destul de superficial, dar nu există altă soluţie – şi aruncă restul peste parapet. De unde se termină cearşaful şi până jos e o distanţă de vreo doi metri, dar bănuieşte că va putea suporta căderea, cu condiţia să nu aterizeze pe piciorul bolnav. Încalecă zidul şi începe să coboare ţinându-se de frânghia improvizată. Când ajunge la capătul ei se opreşte ca un păianjen, ezită pentru o clipă – există vreo tehnică anume pentru aşa ceva? Ce citise despre aterizarea cu paraşuta? Ceva de genul că trebuie să-ţi îndoi genunchii. Apoi îşi dă drumul.

Aterizează pe ambele picioare. Durerea e intensă, dar după ce se rostogoleşte de vreo câteva ori prin praful de pe jos, scoţând nişte sunete ca de animal rănit, se ridică scâncind în

picioare. Rectificare: într-un singur picior. Pare a fi întreg. Se uită în jur, încercând să găsească un băţ pe care să-l folosească pe post de cârjă. Norocul lui că beţele cresc în copaci. Acum îi e sete.

Înaintează şchiopătând prin buruienile ce au crescut enorm de când a fost aici ultima oară, scrâşnind din dinţi de durere. La un moment dat, calcă peste un melc uriaş, alunecă şi aproape cade. Urăşte senzaţia. E ca un muşchi rece, vâscos, jupuit şi ţinut la frigider. Muci înfiorători. Dacă-ar fi un Craker, ar trebui să-şi ceară scuze de la el – *Îmi cer scuze că te-am călcat*, *Copil al lui Oryx*, *te rog*, *iartă-mi neîndemânarea*.

Încearcă şi el: *Îmi cer scuze*.

A auzit ceva? Vreun răspuns?

Când melcii încep a vorbi, e clar că nu mai are timp de pierdut.

Ajunge la cupolă şi o înconjoară până ce găseşte intrarea. Uşa presurizată e deschisă, aşa cum îşi amintea că a lăsat-o. Trage aer în piept şi pătrunde înăuntru.

Iată-i pe Crake şi Oryx, sau ce-a mai rămas din ei. Au fost amândoi vulturizaţi, oasele le sunt împrăştiate, cele mici amestecate cu cele mari, ca într-un puzzle uriaş.

Iată-l şi pe Snowman, greoi, zevzec, neînsemnat, păcălit, cu transpiraţia curgându-i şiroaie pe faţă şi cu inima ca într-o menghină uriaşă, uitându-se la ce-a mai rămas din singura fiinţă pe care o iubise vreodată şi din cel mai bun prieten pe care-l avusese în viaţă. Orbitele lui Crake îl privesc pe Snowman cu aceeaşi privire goală cu care altădată îl priveau ochii lui verzi. Craniul rânjeşte la el cu toţi dinţii. Cât despre Oryx, ea e cu faţa în jos, şi-a întors faţa de la el, ca şi cum ar fi supărată. Panglica din păr e la fel de roz ca-ntotdeauna.

Of, cum ar trebui să-i jelească? Nici măcar la asta nu se pricepe.

Snowman trece de uşa interioară, pe lângă zona rezervată pazei, şi se îndreaptă spre camerele staffului. Aerul este cald, umed, stătut. Primul loc unde trebuie să meargă este depozitul; îl găseşte fără probleme. E întuneric, cu excepţia unui fir de lumină provenit de la luminatoare, dar, oricum, are lanterna cu el. Miroase a mucegai şi a şobolani sau a şoareci dar, dincolo de asta, locul e neatins, aşa cum l-a lăsat.

Localizează rafturile cu medicamente şi cotrobăieşte la întâmplare. Apăsătoare de limbă, tifon, pansamente pentru arsuri, o cutie de termometre rectale, dar n-are nevoie să-şi înfigă aşa ceva în fund ca să-şi dea seama că frige ca naiba. Trei sau patru tipuri de antibiotice sub formă de pastile, şi prin urmare cu acţiune înceată, plus o ultimă sticlă din coctailul cu super-germicide cu efect pe termen scurt, pentru deplasările în tărâmul plebeilor. *Te ajută pentru un drum dus-întors, dar să nu cumva să rămâi până la miezul nopţii dacă nu vrei să te transformi într-un dovleac*, spunea Crake. Snowman citeşte eticheta, indicaţiile precise ale lui Crake şi estimează cam care ar fi doza necesară. Îi ia un pic până reuşeşte să scoată dopul. E atât de slăbit acum, încât de-abia poate duce sticla la gură.

Gâl, *gâl*, *gâl*, spune vocea din capul lui, ca în benzile desenate. *Dă-o pe gât!*

Dar nu, n-ar trebui s-o bea. Găseşte o cutie cu seringi şi-şi face o injecţie.

— Muriţi, voi microbi ai piciorului, spune el.

Apoi şchioapătă până la apartamentul lui, mai bine zis spre ceea ce fusese odată apartamentul lui, se trânteşte pe patul jilav şi nefăcut, şi îşi pierde cunoştinţa.

Papagalul Alex îl vizitează în vis. Zboară prin fereastră şi aterizează lângă el, pe pernă. E de un verde-deschis acum, cu aripi purpurii şi cu ciocul galben, strălucind ca un far, şi Snowman este copleşit de fericire şi dragoste. Alex ridică din cap, uitându-se la el întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

— Triunghiul albastru, spune el.

Apoi începe să dea din aripi şi să-şi schimbe culoarea în roşu, începând de la ochi. Schimbarea e înspăimântătoare. Acum pare un bec în formă de papagal, care se umple cu sânge.

— Acum eu plec, spune el.

— Nu, mai stai, strigă Snowman, sau vrea să strige. Buzele nu i se mişcă. Nu pleca încă! Spune-mi…

Apoi se produce un curent, *vâjjj!* se aude, şi Alex a dispărut. Snowman stă în capul oaselor, în patul lui de odinioară, pe întuneric, lac de sudoare.

Mâzgăleală

A doua zi dimineaţă, piciorul arată oarecum mai bine. Umflătura a dispărut, durerea s-a mai potolit. Spre seară, îşi va mai face o injecţie cu super-medicamentul lui Crake. Cu toate acestea, ştie bine că nu poate să abuzeze, coctailul ăsta e foarte puternic. O doză prea mare ar putea să îi facă celulele să explodeze ca boabele de struguri.

Lumina zilei răzbate prin peretele de sticlă. Snowman cutreieră spaţiul pe care odată îl locuia, simţindu-se ca un senzor mobil: iată şifonierul, iată hainele lui de odinioară, cămăşile şi pantalonii scurţi aranjaţi frumos pe umeraşe şi cuprinse deja de mucegai. De asemenea, câteva perechi de încălţăminte, însă n-ar mai putea suporta gândul unor pantofi în picioare, ar fi ca şi cum ar avea potcoave, plus că piciorul infectat s-ar putea să nu încapă în încălţări. Chiloţi aranjaţi în teancuri pe rafturi. Oare de ce trebuia să poarte asemenea straie? Acum i se par ca nişte accesorii sado-maso.

În depozit găseşte nişte pachete şi câteva conserve. La micul dejun mănâncă *ravioli* reci în sos de tomate şi jumătate de Joltbar, pe care le udă cu o cola caldă. Nu mai găseşte nici o sticlă de tărie sau bere, pentru că pe astea le-a băut în săptămânile în care a stat închis aici. Cu atât mai bine. Din obişnuinţă, ar fi început să le dea pe gât, una după alta, ca să-şi transforme toate amintirile în neant.

Acum însă nu mai poate să facă asta. Este prizonierul trecutului. Mareea creşte şi picioarele i s-au împotmolit în nisip.

După ce l-a împuşcat pe Crake, a reintrodus codurile pentru uşa interioară, închizând-o ermetic. Crake şi Oryx zăceau unul peste altul în camera de presurizare. N-a avut puterea să-i atingă, aşa că i-a lăsat exact acolo unde căzuseră. La un moment dat simţise un impuls romantic – poate că ar trebui să taie o şuviţă din părul lui Oryx – dar se abţinuse.

S-a dus înapoi la el în cameră, a băut un whisky, apoi încă unul şi apoi încă unul, până când n-a mai ştiut ce-i cu el. L-a trezit soneria de la uşa de afară. Rogozul şi Rinocerul încercau să intre înapoi. Fără îndoială că şi ceilalţi. Jimmy îi ignoră.

A doua zi îşi pregăti patru felii de pâine cu soia şi se forţă să le mănânce. Mai bău şi o sticlă cu apă. Îşi simţea tot corpul ca un deget proaspăt lovit: amorţit dar în acelaşi timp dureros.

În timpul zilei îi sună telefonul mobil. Era cineva important de la Corpurile de Securitate, care-l căuta pe Crake.

— Spune-i nenorocitului ăluia să vină dracului aici şi să vadă cum poate rezolva tâmpenia asta.

— Nu e aici, spuse Jimmy.

— Cu cine vorbesc?

— Nu pot să vă spun. Aşa prevede protocolul.

— Ascultă aici, oricine ai fi! Cam ştiu ce fel de şmecherie a pus la cale individul ăsta şi când am să-l găsesc, îi rup gâtul. Pun pariu că are deja vaccinul şi vrea să ne ţină în şah până-i plătim cu vârf şi-ndesat.

— Chiar? Asta crezi? întrebă Jimmy.

— Ştiu că nenorocitul e acolo. Am să vin şi am să arunc uşa aia în aer.

— N-aş face asta în locul tău, spuse Jimmy. Ne confruntăm cu o activitate microbiană foarte bizară. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Alerta e maximă. Eu mi-am pus biocostumul, însă nu pot să-mi dau seama dacă sunt contaminat sau nu. Ceva aici nu e în regulă.

— Aici? în Rejoov? O, Dumnezeule! Am crezut că suntem izolaţi.

— Epidemia e gravă, spuse Jimmy. Sfatul meu este să îl cauţi în Insulele Bermude. Cred că acolo s-a dus, cu o grămadă de bani la el.

— Deci ne-a trădat, ticălosul! Ne-a vândut concurenţei! Nu mă mir. Nu mă mir câtuşi de puţin. Ascultă, mulţumesc pentru pont.

— Succes, spuse Jimmy.

— Da, mulţumesc. Şi ţie!

Nimeni altcineva n-a mai sunat la uşă, nimeni n-a încercat să intre cu forţa. Cei din Rejoov trebuie să fi înţeles mesajul. Cât despre stafful din Paradice, odată ce şi-au dat seama că gărzile dispăruseră, trebuie să se fi aliniat la poarta principală. Pentru ceea ce ei sperau că va însemna libertate.

De trei ori pe zi Jimmy îi verifica pe Crakeri, pândindu-i de după sticlă, ca un voaior. De altfel, chiar era un voaior. Păreau

destul de fericiţi sau, cel puţin, mulţumiţi. Păşteau, dormeau, stăteau ore întregi aparent nefăcând nimic. Mamele îşi îngrijeau pruncii, copiii se jucau. Bărbaţii urinau în cerc. Una dintre femei intră în perioada albastră şi bărbaţii începură dansul curtării, cântând, fiecare ţinând în mână câte o floare şi unduindu-şi penisurile azurii. Apoi se derula competiţia fertilizării, cu cei patru împerechindu-se în tufişuri.

Poate ar trebui să interacţionez cumva cu ei, se gândea Jimmy. Să-i ajut să inventeze roata. Să las o moştenire. Să le transmit lor toate cuvintele pe care le ştiu.

Nu, asta n-avea cum. Nici o speranţă din punctul ăsta de vedere.

Uneori păreau agitaţi – se strângeau în grupuri, murmurând. Microfoanele ascunse îi trădau.

— Unde e Oryx? Când se întoarce?

— Ea întotdeauna se întoarce.

— Ar trebui să fie aici, printre noi, să ne înveţe.

— Ea întotdeauna ne învaţă. Chiar şi acum.

— Eaici?

— A fi aici sau a nu fi aici e unul şi acelaşi lucru pentru Oryx. Ea a spus asta.

— Da, ea a spus asta.

— Dar ce vrea să însemne?

Era un fel de dezbatere teologică dementă, asemănătoare acelor discuţii lipsite de substanţă de pe diverse camere de chat. Jimmy nu rezista să asculte prea mult.

În restul timpului, el însuşi păştea, dormea şi stătea ore întregi nefăcând nimic. Primele două săptămâni urmări ştirile pe internet sau la televizor: revoltele din marile oraşe în momentul când sistemul de transport s-a întrerupt, vandalizarea supermarketurilor, exploziile provocate de căderea reţelelor de electricitate, incendiile pe care n-a venit nimeni să le stingă. Mulţimile s-au adunat în biserici, moschei, sinagogi şi temple, pentru a se ruga şi a se căi, din care apoi au fugit ca potârnichile când credincioşii au realizat gradul ridicat de expunere. Avu loc un exod înspre oraşele mici şi zonele rurale, ale căror locuitori s-au luptat cu refugiaţii cât de mult au putut, ajutându-se de arme de foc interzise, de bâte şi de furci.

La început, canalele de ştiri erau foarte active, filmând totul

din elicopterele lor, prezentatorii comportându-se ca la un meci de fotbal: *Ai văzut? Incredibil! Brad*, *nimeni nu-şi crede ochilor*. *Ceea ce tocmai aţi văzut este o gloată de nebuni ce-şi spun Grădinarii Domnului*, *eliberând Tărtăcuţele din unităţile de producţie*. *Brad*, *chestia asta e de-a dreptul hilară*. *Tărtăcuţele astea nici măcar nu pot merge*. (*Râsete*.) *Acum*, *înapoi în studio*.

Trebuie să fi fost în timpul demenţei iniţiale, crede Snowman, când vreun geniu a dat drumul porcanilor şi lupicanilor. *O*, *mii de mulţumiri!*

Predicatorii de stradă începură să se autoflageleze şi să anunţe Apocalipsa, deşi păreau mai degrabă dezamăgiţi: unde erau îngerii cu trompete şi de ce luna nu se colorase în roşu? Învăţaţi, îmbrăcaţi la costum, începură să apară din ce în ce mai des pe ecrane, experţi în medicină cu grafice care arătau gradul de infectare şi cu hărţi ce urmăreau extinderea epidemiei. Se folosea ciclamenul pentru asta, cum colorau pe vremuri Imperiul Britanic. Personal, Jimmy ar fi preferat o altă nuanţă.

Comentatorii nu-şi ascundeau spaima. *Cine e următorul pe listă*, *Brad? Când are să fie gata vaccinul? Simon*, *am înţeles că se lucrează non-stop la asta*, *dar până acum nimeni nu pare să-i fi dat de capăt*. *E ăl mare*, *Brad*. *Simon*, *poate că ai dreptate*, *dar am mai trecut noi prin asta*. Zâmbete şi semne de încurajare, priviri confuze, paloare facială.

Au fost încropite documentare care prezentau imagini ale virusului – măcar se reuşise izolarea lui, arăta ca orice virus, de fiecare dată aceeaşi acadea cu ţepi – şi comentariile aferente. *Asta pare a fi o formă modificată*, *extrem de virulentă*. *Nu ştim încă dacă este vorba despre o mutaţie naturală sau o invenţie deliberată*, *produsă în laborator*. Urmate de încuviinţări înţelepte. Botezaseră virusul ca să-şi creeze iluzia că îl au sub control. Se numea IUVE, Incurabilul Ultra Virus Extraordinar. Posibil că acum se ştia câte ceva, ca de exemplu, ce fusese Crake în stare să facă, ascuns, în siguranţă, în străfundurile Complexului RejoovenEsense.

Să stea şi să judece lumea, gândea Jimmy, dar cine îi dăduse lui acest drept?

Teoriile conspiraţioniste începură să prolifereze. Erau implicaţi Grădinarii Domnului, era o încercare de a pune stăpânire pe lume. În prima săptămână se emiseseră avertismente de genul *Fierbeţi apa!* şi *Nu călătoriţi!* Până şi simplele strângeri de mână erau descurajate. Tot atunci se distribuiseră mănuşi de cauciuc şi măşti de protecţie. La fel de eficiente, gândea Jimmy, ca şi portocalele cu cuişoare din timpul ciumei de altădată.

Tocmai ne-a parvenit ştirea că virusul ucigaş IUVE a fost semnalat în Insulele Fiji, care până acum nu fuseseră afectate. Şeful Corpurilor de Securitate a declarat Noul New York zonă calamitată. Arterele principale au fost închise.

Brad, virusul ăsta se deplasează cu mare repeziciune. Simon, nu-mi vine să cred.

— Orice sistem se poate acomoda la schimbare, în funcţie de viteza acesteia, obişnuia să spună Crake. Dacă-ţi atingi capul uşor de un zid, nu se întâmplă nimic. Însă în momentul în care acelaşi cap atinge acelaşi zid cu 140 de kilometri pe oră, totul se transformă într-o imensă baltă de sânge. Ne aflăm în tunelul vitezei. Când apa se deplasează mai repede decât barca, nu mai poţi controla nimic.

Am auzit, gândi Jimmy, dar n-am ascultat.

În cea de-a doua săptămână, începu mobilizarea generală. Responsabilii pentru controlul epidemiei, aleşi în grabă, începură să dea ordine. Se încropiră spitale de campanie şi corturi de izolare, după care, la început oraşele mai mici, urmate apoi şi de metropole, intrară în întregime în carantină. Dar toate aceste eforturi deveniră curând inutile, pentru că doctorii şi personalul auxiliar fie se îmbolnăviseră la rândul lor, fie intraseră în panică şi dăduseră bir cu fugiţii.

Anglia îşi închide toate porturile şi aeroporturile.

Orice formă de comunicare cu India a încetat.

Intrarea în spitale este interzisă până la noi dispoziţii. Dacă vă simţi rău, beţi multă apă şi sunaţi la următorul număr de urgenţă.

Nu încercaţi, repet, nu încercaţi să ieşiţi din oraş!

Nu mai erau Brad şi Simon. Erau alte figuri şi, mai târziu, din nou altele.

Jimmy sună la numărul de urgenţă, dar nu auzi decât o

înregistrare care îi spunea că serviciul nu mai este disponibil. Apoi îl sună pe taică-său, un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Nici la acel număr nu-i mai răspunse nimeni.

Îşi verifică e-mailul. Nu mai avea nici un mesaj recent. Tot ce găsi fu o veche felicitare electronică pe care uitase să o şteargă: *La Mulţi Ani*, *Jimmy! Fie ca toate visele tale să devină realitate*. Urmat de obişnuiţii porci înaripaţi.

Pe un site personal al cuiva exista o hartă pe care se vedeau toate punctele din lume care încă mai comunicau prin satelit. Jimmy urmări cu fascinaţie cum se împuţinau, de la o zi la alta.

Era în stare de şoc. Probabil că acesta era şi motivul pentru care practic nu putea să asimileze realitatea. Parcă se uita la un film. Cu toate astea, el era acolo, viu, iar Oryx şi Crake erau morţi, în camera de presurizare. De fiecare dată când se surprindea spunându-şi că totul nu-i decât o iluzie, o glumă proastă a cuiva, se ducea şi se uita la ei. Prin geamul securizat, bineînţeles: era conştient că nu trebuia să deschidă uşa.

Consumă toată rezerva lui Crake pentru situaţii de urgenţă, mai întâi produsele congelate. Dacă reţeaua electrică a cupolei ar fi căzut, congelatoarele şi cuptoarele cu microunde ar fi încetat să mai funcţioneze. Aşa că, s-a gândit el, ar fi făcut bine să mănânce toate pachetele de *Tărtăcuţa Gurmandului*. Fumă şi toată rezerva de iarbă a lui Crake, în felul ăsta reuşind să se ţină pentru trei zile departe de oroarea de afară. La început raţionaliza băutura, însă curând renunţă. Trebuia să fie pilit bine ca să se poată uita la ştiri, trebuia să se aducă în starea în care să nu simtă mai nimic.

— Nu pot să cred, nu pot să cred! obişnuia să spună. Începuse să vorbească singur: un semn rău. Nu se poate! Nu se poate!

Cum era posibil ca el să trăiască în camera asta curată, uscată, monotonă, banală, să înfulece porumb de soia caramelizat, plăcintele cu brânză şi dovlecei şi să-şi bea minţile meditând la ratarea lui pe plan personal, în timp ce întreaga rasă umană îşi dădea ultima suflare?

Cel mai trist era faptul că toţi oamenii aceia, toată groaza, suferinţa, moartea la scară planetară, nu-l afectau cu adevărat. Crake obişnuia să spună că *Homo sapiens sapiens* nu era

programat genetic să individualizeze oamenii odată ce numărul acestora depăşea două sute, ce reprezenta dimensiunea tribului primar. În cazul lui Jimmy, această cifră se reducea la doi. Oare îl iubise sau nu Oryx, oare Crake ştiuse despre ei, şi dacă da, cât şi de când începuse să ştie, sau poate îi spionase de la început? Plănuise marele deznodământ sub forma unei sinucideri asistate, intenţionase să-l determine pe Jimmy să-l împuşte deoarece anticipase ce urma să se întâmple şi nu binevoise să mai stea prin preajmă ca să poată vedea rezultatul acţiunilor sale?

Sau ştiuse că nu va fi capabil să nu dezvăluie formula pentru prepararea vaccinului odată ce avea să fie în mâinile Corpurilor de Securitate? De când plănuia toate acestea? Era posibil ca Unchiul Pete şi poate chiar mama lui să fi fost primele victime ale testelor? Când atâtea lucruri erau în joc, se temuse oare că va da greş? Că nu va face altceva decât să îngroaşe rândurile nihiliştilor incompetenţi? Sau poate că fusese chinuit de gelozie, orbit de dragoste, dornic de răzbunare şi tot ce dorise era ca Jimmy să-i curme suferinţa? Fusese Crake doar un descreierat, sau o persoană onorabilă din punct de vedere intelectual, care gândise lucrurile împingându-le spre concluzia lor logică? Şi care-i diferenţa între una şi cealaltă?

Şi tot aşa înainte, învârtea la vârtelniţa sentimentelor şi mai înghiţea câte o gură de băutură, până când se prăbuşea în nesimţire.

În tot acest timp, sfârşitul unei specii se producea chiar în faţa ochilor lui. Regn, Phylum, Clasă, Ordin, Familie, Gen, Specie. Şi câte picioare avea? *Homo sapiens sapiens* alăturându-se ursului polar, delfinului alb, onagrului, bufniţei şi celorlalte de pe lunga listă. *O, puncte importante*, *Mare Maestru Jimmy*.

Uneori închidea sonorul şi începea să pronunţe cuvinte cu glas tare: *Suculent*. *Morfologie*. *Obtuz*. *In-cvarto*. *Excremente*. Aveau un efect calmant.

Site-urile şi canalele TV dispărură unul după altul. Câţiva dintre crainici, adepţi ai ştirilor până la capăt, aşezaseră camerele ca să-şi filmeze propriile morţi – ţipetele, pielea

dizolvându-se, ochii ieşiţi din orbite, tot tacâmul. Cât de teatral, gândi Jimmy. Unii oameni ar face orice să ajungă la televizor.

— Ce cinic mai poţi să fii, îşi spuse.

Apoi se puse pe plâns.

Nu mai fi atât de sentimental, obişnuia să-i spună Crake. Dar de ce nu, la o adică? De ce să nu fie sentimental? Nu era ca şi cum ar mai fi existat cineva care să-i critice gesturile.

La un moment dat îi trecu prin cap să se sinucidă – părea singura soluţie rămasă – dar, într-un fel sau altul, nu găsi energia necesară pentru aşa ceva. Unde mai pui că pentru a te sinucide aveai nevoie de un public ca pe *noptitza-buna.com*. În circumstanţele de faţă, ar fi fost un gest lipsit de eleganţă. Îşi putea imagina dispreţul amuzat al lui Crake şi dezamăgirea lui Oryx: *Dar, Jimmy! De ce renunţi tocmai acum? Ai o treabă de făcut. Ai promis, doar, nu mai ţii minte?*

Poate că nu reuşise să-şi ia în serios propria disperare!

Când nu mai avu la ce să se uite, îşi puse câteva filme pe DVD. Se uită la Humphrey Bogart şi Edward G. Robinson în *Key Largo*. *Mai vrea*. *Nu-i aşa*, *Rocco? Da*, *aşa este*. *Mai mult şi mai mult*. *Nu mă mai satur*. *Când are să-ţi ajungă?* Se uită şi la *Păsările* lui Alfred Hitchcock. *Fâl*, *fâl*, *făl*. *Craa!* Ţipete de groază! Puteai distinge firele care le ţineau pe superstarurile aviare legate de acoperiş. Se mai uită la *Noaptea morţilor vii*. Atacurile, *hâârrr!* muşcăturile, sugrumările, sângele gâlgâind, toate aceste forme minore de paranoia aveau darul să-l liniştească.

Apoi închise şi televizorul şi rămase aşa nemişcat în faţa ecranului gol. Toate femeile pe care le cunoscuse în viaţă se perindau prin faţa lui, în semiîntuneric. Printre ele şi mama lui, îmbrăcată în halatul ei roşu purpuriu, din nou tânără. Oryx venea la urmă, ţinând în mână nişte flori albe. Se uita la el, apoi ieşea încet din câmpul lui vizual, îndreptându-se spre tărâmul umbrelor, unde aştepta Crake.

Aceste reverii erau aproape plăcute. Cel puţin, pe parcursul derulării lor, toată lumea era încă în viaţă.

Era conştient că această stare de lucruri n-avea cum să dureze la nesfârşit. În interiorul Paradice-ului Crakerii rumegau frunzele şi ierburile mai repede decât se puteau ele regenera

şi, mai devreme sau mai târziu, reţeaua va cădea şi generatorul asemenea şi Jimmy habar n-avea cum să-l repare. Atunci, circulaţia aerului se va opri şi sistemul de închidere a uşilor se va bloca, iar asta va însemna că atât el cât şi Crakerii vor rămâne captivi în interior şi vor sfârşi sufocându-se. Trebuia să-i ia de acolo cât mai avea timp, dar nici prea repede, ca nu cumva, la ieşire, să dea peste o mână de oameni disperaţi, pentru că disperaţii sunt periculoşi. Nu i-ar fi convenit să se întâlnească cu nişte maniaci pe jumătate dezintegraţi, care să-i cadă la picioare, agăţându-se de el şi implorându-l să-i vindece. Chiar dacă era imun la virus – asta bineînţeles dacă Crake spusese adevărul – nu însemna că era imun şi la furia şi disperarea celor afectaţi de acesta.

În orice caz, n-ar fi avut tăria să iasă şi să le spună tuturor acelor nefericiţi că nimic nu-i mai putea salva.

În semiîntunericul igrasios, Snowman bântuie de colo-colo. Aici, de exemplu, este biroul lui. Computerul lui stă pe masă, cu o expresie goală, uitându-se la el asemenea unei iubite părăsite, pe care o întâlneşti din greşeală la o petrecere. Lângă computer sunt câteva foi de hârtie pe care îşi scrisese ultimele cuvinte. Ultimele pe care le va mai scrie vreodată. Le ia în mână, curios: oare ce găsise de cuviinţă să comunice sau măcar să consemneze acel Jimmy care fusese el odată, să înscrie negru pe alb, cu tăieturile de rigoare, pentru ca o lume ce nu mai avea oricum să existe să afle şi să înţeleagă?

În atenţia celor interesaţi, scrisese Jimmy cu stiloul şi nu la computer, pentru că la momentul respectiv computerul lui era deja ars şi el perseverase cu abnegaţie să scrie de mână. Trebuie să mai fi avut o câtuşi de mică speranţă, trebuie să mai fi crezut că situaţia avea cumva să se schimbe, că cineva îşi va face apariţia aici, în viitor – cineva cu oarece autoritate – şi că toate cuvintele lui vor avea atunci un înţeles, vor beneficia de un context. Aşa cum spusese Crake odată, Jimmy fusese un optimist romantic.

Nu mai am mult timp de trăit, scrisese Jimmy.

Nu-i un început rău, gândeşte Snowman.

Nu mai am mult de trăit, dar voi încerca să consemnez ceea ce cred eu că este explicaţia pentru ~~evenimentele~~

~~extraordinare~~ catastrofa recentă. Am intrat în computerul celui care aici era cunoscut sub numele de Crake. Îl lăsase deschis – în mod deliberat, presupun – şi sunt în măsură să declar că virusul IUVE a fost conceput aici, în cupola numită Paradice, prin tulpini modificate genetic, de către Crake ~~şi ulterior distruse~~, şi care au fost ulterior încapsulate în pilula BlyssPluss. A existat o perioadă de incubaţie special prevăzută pentru a permite distribuirea produsului la scară planetară: prima serie de viruşi nu a devenit activă decât în momentul când toate teritoriile selectate fuseseră acoperite şi, astfel, epidemia a izbucnit în valuri care s-au suprapus. Pentru reuşita planului, timpul a fost esenţial. Haosul a fost maximizat, iar crearea unui vaccin prevenită în mod eficient. Însuşi Crake inventase un vaccin în aceeaşi perioadă cu inventarea virusului, dar l-a distrus înainte de ~~sinuciderea sa asistată~~ moartea lui.

Cu toate că mai mulţi membri ai staffului care au lucrat la proiectul BlyssPluss au contribuit la crearea virusului, convingerea mea este că nici unul, cu excepţia lui Crake, nu a ştiut care vor fi efectele sale. Cât despre motivele lui Crake, nu pot decât să speculez. Poate că…

Aici scrisul se opreşte. Oricare ar fi fost speculaţiile lui Jimmy în ceea ce priveşte motivele lui Crake, ele nu au fost consemnate.

Snowman mototoleşte hârtiile şi le aruncă pe jos. Soarta acestor cuvinte este să fie mâncate de gândaci. Ar fi putut menţiona schimbarea magneţilor de frigider ai lui Crake. Poţi spune multe despre cineva doar din colecţia lui de magneţi de frigider. Nu că el le-ar fi acordat prea mare importanţă la acel moment.

Rămăşiţe

În cea de-a doua vineri din martie – însemnase zilele săptămânii pe calendar, Dumnezeu ştie de ce – Jimmy li se arătă Crakerilor pentru prima dată. Nu-şi scoase hainele pentru acest lucru. Nu era dispus să facă nici o concesie la acest

capitol. Era îmbrăcat în costumaţia standard de vară a Complexului Rejoov, cu plasă sub braţ, pentru aerisire, şi o mulţime de buzunare şi, în picioare, cu sandalele lui preferate, din piele artificială. Crakerii s-au adunat în jurul lui, uitându-se la el cu o mirare liniştită: nu mai văzuseră niciodată textile până atunci. Copiii şuşoteau şi arătau cu degetul.

— Cine eşti tu? spuse cel pe care Crake îl botezase Abraham Lincoln, un bărbat înalt şi subţire, cu pielea maronie.

Întrebarea nu fusese adresată cu impoliteţe. Venită din partea altcuiva, lui Jimmy i s-ar fi părut răstită, chiar agresivă. Dar aceşti oameni nu aveau noţiunea de limbaj meşteşugit: nu fuseseră învăţaţi să fie evazivi, preţioşi sau eufemistici. În vorbire, erau neprefăcuţi şi direcţi.

— Numele meu este Snowman, spuse Jimmy, care se gândise la asta din timp.

Nu mai voia să fie Jimmy sau chiar Jim şi cu atât mai puţin Thickney: întruparea lui ca Thickney nu funcţionase prea bine. Simţea nevoia să-şi uite trecutul – trecutul îndepărtat, cel apropiat, trecutul sub orice formă a sa. Simţea nevoia să existe numai în prezent, lipsit de sentimente de vină şi fără nici o aşteptare, la fel ca şi Crakerii. Se gândise că poate un alt nume îl va ajuta.

— De unde vii tu, o, Snowman?

— Vin de unde stau Oryx şi Crake, le spuse. Crake m-a trimis. Ceea ce era adevărat, într-un fel. Şi Oryx.

Păstrează structura frazei simplă şi mesajul clar: ştie cum să facă acest lucru de pe vremea când se uita la Oryx prin peretele de sticlă şi, bineînţeles, din ce ascultase.

— Unde s-a dus Oryx?

— A avut nişte lucruri de făcut, le-a spus Snowman.

Asta a fost tot ce-a putut să inventeze, pentru că simpla pronunţare a numelui ei îi gâtuise vocea.

— De ce te-au trimis Crake şi cu Oryx la noi? întrebă o femeie pe nume Madame Curie.

— Ca să vă duc într-un loc nou.

— Dar acesta este locul nostru. Suntem mulţumiţi unde suntem.

— Oryx şi Crake vor ca voi să trăiţi într-un loc mai bun decât acesta, le-a spus Snowman, unde veţi avea mai mult de mâncare.

Ei dădură din cap şi zâmbiră. Oryx şi Crake le doreau binele, ca întotdeauna. Pentru ei, acest lucru era destul.

— De ce este pielea ta atât de largă? întrebă unul dintre copii.

— Eu am fost făcut într-un alt fel decât voi, spuse Snowman. Începea să găsească interesantă conversaţia, ca şi cum ar fi fost un joc. Aceşti oameni erau ca nişte foi goale, putea să scrie orice pe ele. Crake m-a făcut cu două straturi de piele. Unul se dă jos.

Îşi scoase vesta ca să le arate. Ei se uitau cu interes la părul lui de pe piept.

— Ce sunt astea?

— Astea sunt pene. Pene mici. Oryx mi le-a dat, ca un cadou special. Vedeţi? Mai am şi altele, pe faţă.

Îi lasă pe copii să îi atingă ţepii din barbă. În ultima vreme nu se mai bărbierise, nu mai considerase că are de ce, şi îi apăruseră primele fire.

— Da, vedem. Dar ce sunt penele?

Da, corect. Nu mai văzuseră pene până atunci.

— Unii dintre Copiii lui Oryx au pene pe ei, le spuse el. Aceşti Copii se numesc păsări. Noi vom merge unde trăiesc ele. Când le veţi vedea, o să înţelegeţi mai bine.

Snowman se minună de propria-i dezinvoltură: dansa cu graţie în jurul adevărului, vioi şi plin de îndemânare. Era aproape prea uşor: ei acceptau ca atare tot ceea ce le spunea. Dacă lucrurile vor continua aşa de-a lungul următoarelor săptămâni, deja se vedea urlând de plictiseală. Aş putea să-i las aici, gândi el. Pur şi simplu să-i las. N-au decât să-şi poarte singuri de grijă. Eu n-am nici o treabă cu ei.

Dar nu putea să facă asta, pentru că acum Crakerii erau responsabilitatea lui. Pe cine mai aveau ei în afară de el?

Şi, la o adică, pe cine mai avea el în afară de ei?

Snowman a planificat din timp drumul pe care urmau să se deplaseze. Depozitul lui Crake era bine dotat şi cu hărţi. Avea să-i ducă pe Copiii lui Crake la malul oceanului, unde nici el nu mai fusese până atunci. Era ceva ce aştepta cu nerăbdare, pentru că, într-un final, va ajunge să vadă oceanul. Are să se plimbe pe plajă ca-n povestirile pe care le auzise de la adulţi când era mic. Poate că va ajunge să şi înoate. N-avea cum să

fie prea rău.

Crakerii ar putea trăi în parcul dendrologic colorat pe hartă cu verde şi marcat cu simbolul unui copac. S-ar simţi bine acolo şi cu siguranţă ar avea frunziş din belşug pentru rumegat. În ceea ce-l priveşte, sigur va putea găsi destul peşte în zonă. Îşi făcu câteva provizii pentru drum – nu prea multe, nu prea grele, pentru că va trebui să le care singur – îşi încarcă pistolul automat cu gloanţe virtuale şi-şi luă şi câteva cutii de rezervă.

În seara dinaintea plecării, ţinu un discurs. În drumul lor spre noua aşezare, el va merge înainte, însoţit de doi bărbaţi, pe care îi alese dintre cei mai înalţi. În spatele lor aveau să vină femeile şi copiii, flancaţi de o parte şi de alta de un rând de bărbaţi. Restul bărbaţilor vor merge la urmă. Trebuiau să facă aşa, pentru că aşa spusese Crake că este corect (era bine să evite menţionarea unor posibile pericole, lucru care ar fi presupus prea multe explicaţii.) Dacă Crakerii aveau să observe ceva mişcându-se – absolut orice, indiferent de formă şi dimensiune – trebuiau să-l informeze pe loc. S-ar putea ca anumite lucruri pe care le vor vedea să li se pară ciudate şi de neînţeles, dar nu trebuiau să se îngrijoreze. Dacă îl vor informa de fiecare dată la timp, aceste lucruri nu aveau să-i rănească.

— Dar de ce să ne rănească? întrebă Sojourner Truth.

— Ar putea să vă rănească din greşeală, spuse Snowman, aşa cum vă răneşte pământul când cădeţi pe el.

— Dar nu este dorinţa pământului să ne rănească.

— Oryx ne-a spus că pământul este prietenul nostru.

— Din el creşte mâncarea noastră.

— Da, spuse Snowman, dar Crake a făcut pământul tare. Altfel n-am putea să călcăm pe el.

Le luă un minut ca să priceapă ultima lui afirmaţie, după care începură să dea din cap aprobator. Creierul lui Snowman lucra febril; lipsa de logică a ceea ce tocmai spusese îl uluia. Dar se pare că avusese efect asupra Crakerilor.

A doua zi dimineaţă, în zori, tastă pentru ultima dată codul uşii de la intrare, care se deschise, eliberând Crakerii din Paradice. La ieşire, observară pe jos rămăşiţele pământeşti ale lui Crake, dar cum ei nu-l cunoscuseră niciodată, îl crezură pe Snowman când le spuse că ceea ce văd ei e un lucru lipsit de importanţă – doar un fel de coajă, un fel de păstaie. Ar fi fost

un şoc pentru ei să-şi fi văzut creatorul în starea aceea.

Cât despre Oryx, ea era cu faţa în jos, şi învelită în mătase. Nu o puteau recunoaşte.

Copacii care înconjurau cupola erau luxurianţi, de un verde aprins, totul părea neatins, dar când au ajuns în Complexul RejoovenEsense, mărturii ale distrugerii şi morţii zăceau peste tot. Carturi de golf răsturnate, multă hârtie, îmbibată de apă, computere zdrobite, cu firele atârnând în afară. Moloz, haine care fluturau în bătaia vântului şi multe hoituri mâncate, jucării stricate. Vulturii erau încă la datorie.

— O, Snowman, te rugăm, ce este acesta? E *un cadavru*, *ce crezi că e?*

— E parte din haos, spuse Snowman. Crake şi Oryx curăţă haosul dinaintea voastră, pentru că vă iubesc, dar n-au terminat încă.

Acest răspuns păru că-i mulţumeşte.

— Haosul miroase foarte urât, spuse unul dintre copii.

— Da, spuse Snowman, încercând să zâmbească. Haosul întotdeauna miroase urât.

La cinci străzi de la poarta principală a Complexului, de pe o stradă lăturalnică le apăru împleticindu-se un bărbat. Se afla în faza penultimă a bolii: pe frunte i se vedeau broboanele de sânge.

— Luaţi-mă cu voi! urlă el.

Cuvintele erau greu descifrabile. Ceea ce scosese din gât erau mai degrabă nişte sunete ale unui animal înfuriat.

— Stai pe loc! urlă Snowman la el.

Crakerii se opriseră miraţi şi se uitau fix dar, se părea, fără frică. Omul se îndreptă spre ei, se împiedică şi căzu. Snowman îl împuşcă. Se temea de contaminare – oare Crakerii se puteau molipsi, sau materialul genetic din care fuseseră creaţi era prea diferit? Cu siguranţă Crake trebuie să le fi dat imunitate la asta, nu?

Când au ajuns la zidul de la marginea Complexului, le mai apăru cineva, de data asta o femeie. Ieşi dintr-o gheretă a paznicilor, plângând, aproape prăvălindu-se, încercând să se prindă de un copil.

— Ajutaţi-mă! imploră ea. Nu mă lăsaţi aici!

Snowman o împuşcă şi pe ea.

În timpul ambelor incidente, Crakerii se uitară stupefiaţi,

fără însă să facă conexiunea dintre zgomotul scos de micul băţ al lui Snowman şi prăbuşirea celor doi.

— Ce este lucrul acela care a căzut la pământ, o, Snowman? Este un bărbat sau o femeie? Pentru că are două straturi de piele, ca şi tine.

— Nu-i nimic, doar o părticică dintr-un coşmar pe care-l visează Crake.

Înţelegeau ce înseamnă să visezi, Snowman ştia asta, ei înşişi visau. Crake nu fusese în stare să elimine visele. *Suntem programaţi genetic să visăm*, spunea el. Nu fusese în stare să se descotorosească nici de cântat. *Suntem programaţi genetic să cântăm*. Cântatul şi visele erau strâns legate.

— De ce visează Crake un vis aşa de urât?

— Îl visează el, spuse Snowman, ca să nu trebuiască să-l visaţi voi.

— E trist că el suferă pentru noi.

— Ne pare rău şi îi mulţumim.

— Şi va mai dura mult visul?

— Nu, spuse Snowman, se va termina foarte curând.

Femeia pe care o omorâse mai devreme, care se comportase ca un câine turbat, aproape că îl dăduse gata. Mâinile îi tremurau şi simţea nevoia să bea ceva.

— Coşmarul se va sfârşi când se va trezi Crake?

— Da, când se va trezi Crake.

— Sperăm să se trezească foarte curând.

Şi au mers mai departe, trecând prin pustiu, oprindu-se din când în când ca să mai pască sau să culeagă frunze şi flori, femeile ţinându-i pe copii de mână, câteva dintre ele cântând cu vocile lor cristaline, foşnind asemenea frunzelor de palmier. Au şerpuit pe străzile din tărâmul plebeilor, ca la o defilare dezordonată, ca o procesiune religioasă a unui cult marginal. În timpul furtunilor de după-amiază se adăposteau, ceea ce nu era dificil, atâta vreme cât uşile şi ferestrele încetaseră să mai aibă vreo semnificaţie. Apoi îşi continuau călătoria în aerul primenit.

Unele dintre clădirile pe lângă care treceau încă mai fumegau. Existau multe întrebări, ce necesitau multe explicaţii. *Ce este cu fumul acela? Este dorinţa lui Crake*. *De ce copilul acela nu are ochi? A fost vrerea lui Crake*. Şi aşa mai departe.

Snowman improviza pe măsură ce înainta. Era conştient de cât de neverosimil era în postură de păstor. Pentru a-i linişti, încerca să apară demn şi de încredere, înţelept şi bun. O viaţă întreagă trăită în minciună şi prefăcătorie îi venea acum în ajutor.

În cele din urmă, ajunseră la marginea parcului. În tot acest timp, Snowman nu mai trebuise să împuşte decât doi oameni pe punctul de a se descompune. Le făcuse o favoare, aşa că nu se simţise prea rău după asta. Avea el alte lucruri pentru care să se simtă rău.

Seara târziu, ajunseră în sfârşit la ţărmul oceanului. Frunzele copacilor foşneau, valurile mângâiau uşor ţărmul, soarele, la apus, se reflecta în apă, colorând-o în roz. Nisipul era alb şi turnurile de pe mal gemeau de păsări.

— Ce frumos este aici!

— Ah, uite! Alea sunt pene?

— Cum se numeşte locul ăsta?

— Se numeşte *acasă*, le spuse Snowman.

14

Idol

Snowman devalizează depozitul şi vâră în sac tot ce poate căra. Restul de mâncare, uscată şi la conservă, o lanternă, baterii, hărţi, chibrituri şi lumânări, cutii cu gloanţe, bandă adezivă, două sticle de apă, analgezice, gel antibiotic, două perechi de cămăşi antisolare, un briceag din acela cu forfecuţă şi, bineînţeles, pistolul automat. Îşi ia şi toiagul şi se îndreaptă spre ieşirea dinspre camera de presurizare, evitând privirea lui Crake, rânjetul lui Crake, dar şi pe Oryx, în giulgiul ei de mătase, cu fluturi.

O, Jimmy, asta nu sunt eu!

Păsărelele au început deja să cânte. Lumina dinaintea răsăritului are culoarea unei pene cenuşii, aerul este ceţos şi roua se adună în pânzele de păianjen. Dacă ar fi copil, acest antic efect magic i s-ar părea proaspăt şi nou. Aşa însă, ştie că e doar o iluzie. Odată ce soarele va răsări, totul se va risipi. La jumătatea drumului, se opreşte şi mai aruncă o ultimă privire Paradice-ului, care se ridică dintre copaci asemenea unui balon al nimănui.

Are o hartă a Complexului şi deja a studiat-o, trasându-şi itinerarul. O scurtează luând-o pe terenul de golf, pe care-l traversează fără incidente. Greutatea sacului şi a pistolului automat încep să-şi spună cuvântul, aşa că se opreşte să ia o gură de apă. Soarele e sus pe cer acum, vulturii se ridică purtaţi de curenţii de aer; l-au reperat, i-au remarcat şchiopătatul. De acum înainte vor fi atenţi la el.

Trece printr-o zonă rezidenţială, apoi pe lângă o şcoală. Înainte de a ajunge la zidul care înconjoară Complexul, este nevoit să omoare un porcan. Nu făcea decât să se uite la el, dar era sigur o iscoadă, s-ar fi dus şi i-ar fi informat pe ceilalţi. Când ajunge la poarta principală se opreşte. Prin turnul de control aflat aici ar putea avea acces spre metereze, ar putea să urce şi să se uite de jur împrejur, eventual să localizeze şi fumul pe care-l văzuse mai devreme. Însă uşa e închisă, aşa că este nevoit să plece mai departe.

Din şanţurile de apărare nu-l pândeşte nimic.

Traversează Tărâmul Nimănui, o porţiune care-i dă fiori: tot are impresia că se mişcă ceva în laterală şi i se pare că desişurile îşi schimbă forma. În cele din urmă ajunge pe tărâmul plebeilor, luând-o pe străzi înguste, în permanenţă atent să nu i se pregătească ceva, dar nimic nu-l vânează. Doar vulturii fac rotocoale prin aer, aşteptându-i leşul.

Cu o oră înainte de amiază se caţără într-un copac, camuflându-se în umbra frunzişului. Acolo, mănâncă o conservă cu crenvurşti SoyOBoy şi termină prima sticlă cu apă. Odată ce s-a oprit din mers, piciorul îşi cere drepturile: palpită regulat, îl simte fierbinte şi tare, ca şi cum ar fi îndesat într-un pantof prea mic. Se unge pe tăietură cu nişte gel antibiotic, dar fără prea multă convingere: cu siguranţă că microbii care-l infectează au căpătat rezistenţă la el şi acum fierb în carnea lui, transformând-o într-o fiertură de griş.

Scrutează orizontul din punctul lui de observaţie arboricol, dar nu vede nimic asemănător unui fum. *Arboricol*, un cuvânt deosebit. *Strămoşii noştri arboricoli*, obişnuia să spună Crake. *Se cocoţau în copaci şi se căcau pe duşmani de la înălţime*. *Toate avioanele*, *rachetele şi bombele sunt simple elaborări ale acestui instinct de primată*.

Oare ce s-ar întâmpla dacă aş muri aici în copac? se gândeşte Snowman. Mi-aş merita soarta? Şi de ce? Cine o să mă mai găsească aici? Şi chiar dacă m-ar găsi, ce-ar face? *Ia uite*, *încă un mort! Mare scofală! Am mai văzut şi alţii*. *Da*, *da' ăsta e în copac*. *Şi ce dacă?*

— Nu sunt un mort ca oricare alţii, spune el cu glas tare.

Bineînţeles că nu! Fiecare dintre noi este unic! Fiecare persoană moartă a murit în felul ei special! Acum, care dintre voi vrea să ne împărtăşească în cuvintele lui cum e să fii mort? Jimmy, tu pari dornic să vorbeşti, aşa că, ce-ar fi să-ncepi tu?

O, tortură! Oare acesta este purgatoriul? Şi dacă da, de ce seamănă atât de mult cu clasa întâi?

După câteva ore de somn intermitent, pleacă mai departe, ascunzându-se din calea furtunii de după-amiază, în ce-a mai rămas dintr-un apartament de pe tărâmul plebeilor, în care nu găseşte pe nimeni, viu sau mort. Apoi îşi continuă drumul, şontâc-şontâc, dar din ce în ce mai repede, îndreptându-se spre sud şi apoi spre est, înspre ţărmul oceanului.

Răsuflă uşurat când dă de Calea Peştelui lui Snowman, însă, în loc să o ia spre stânga, înspre copacul lui, se îndreaptă către sat. E obosit, vrea să doarmă, dar trebuie mai întâi să-i liniştească pe Crakeri – să le arate că s-a întors cu bine, să le explice de ce a fost atât de mult plecat şi să le transmită mesajul lui Crake.

Va trebui să se gândească la nişte minciuni pentru asta. *Cum arăta Crake? Nu l-am văzut*. *Era într-un tufiş*. Un tufiş în flăcări[96], de ce nu? Cel mai bine e să fii vag în ceea ce priveşte trăsăturile feţei. *Dar a dat nişte ordine*: *voi primi doi peşti pe săptămână – ba nu*, *trei – rădăcini şi câteva fructe*. Poate că ar trebui să mai adauge şi nişte alge. Ei ştiu care sunt bune. Şi, de

---

[96] Aluzie la „rugul aprins” ce i se arată lui Moise în Vechiul Testament.

asemenea, crabi – nu crabi de uscat, din ceilalţi. Are să-i vrea fierţi, câte doisprezece la fiecare masă. Sigur nu cere prea mult.

După ce-i va vedea pe Crakeri, are să-şi pună mâncarea la loc sigur, are să mănânce câte ceva din ce-a adus şi apoi are să tragă un pui de somn în copacul lui. După asta, se va simţi mai înviorat şi creierul îi va funcţiona mai bine şi va fi în stare să se gândească la următoarea mişcare.

Următoarea mişcare legată de ce? Prea dificil să se gândească acum. Dar, presupunând că mai există oameni încă în viaţă, oameni ca el, oameni care ştiu să facă un foc de semnalizare, ar vrea să fie cât de cât în formă înainte de a-i întâmpina. Are să se spele – de data aceasta măcar poate să încerce să folosească scăldătoarea, apoi are să se îmbrace cu una dintre cămăşile anti-radiaţii pe care le-a adus, poate chiar are să-şi mai taie din barbă cu forfecuţa de la briceag.

La naiba! A uitat să-şi ia o oglinjoară de buzunar. Ce idiot!

Pe măsură ce se apropie de sat, începe să audă, din ce în ce mai clar, un sunet neobişnuit – un vaiet ciudat, o împletire de voci înalte şi joase, bărbaţi şi femei laolaltă, voci melodioase, pe două note. Nu cântă, ci mai degrabă îngână ceva. Apoi se aude un zăngănit, urmat de şuierături şi bubuituri. Oare ce fac acolo? Orice ar face, e ceva nou, diferit, ceva ce Snowman n-a mai auzit.

Iată şi linia de demarcaţie, zidul de urină urât mirositor şi invizibil, pe care bărbaţii îl reîmprospătează în fiecare zi. Păşeşte peste el, înaintând prudent şi pândind de după un tufiş. Iată-i! Îi numără rapid din priviri – sunt cam toţi copiii şi toţi adulţii, mai puţin cinci, care probabil se împerechează în pădure. Stau aşezaţi într-un semicerc, în jurul unei figuri groteşti, cu chip de sperietoare. Toată atenţia lor este îndreptată spre acest obiect, aşa încât nici nu-l remarcă pe Snowman când iese de după tufişuri şi se îndreaptă şchiopătând înspre ei.

Ooooo! incantează femeile.

Mun! intonează bărbaţii.

Au zis *Amin?* N-au cum! Nu după toate precauţiile pe care şi le luase Crake, după stăruinţele lui de a-i păstra puri şi necontaminaţi pe aceşti oameni. Şi n-aveau cum să fi luat

cuvântul de la Snowman. El nu l-a pronunţat niciodată.

Zang. Bang, bang, bang. Bum. *Oooo-mun!*

Acum poate vedea şi grupul de percuţionişti. Instrumentele folosite sunt un capac de roată şi o rangă de fier, care creează zăngăniturile, şi un şir de sticle goale agăţate de o creangă de copac, în care cineva bate cu un polonic. Bubuitul vine de la un butoi de tablă izbit cu ceea ce pare a fi un mai de bucătărie. De unde au luat chestiile astea? De pe plajă, fără îndoială. Are sentimentul că vede trupa lui de la grădiniţă, formată acum din copii uriaşi, cu ochii verzi.

Oare ce-o fi obiectul ăla – statuia sau sperietoarea – şi la ce serveşte? Are cap şi corp din zdrenţe. Faţa e făcută dintr-un capac negru de la vreun borcan şi pietricele pe post de ochi. Din bărbie îi iese un mop vechi.

Acum l-au văzut. Se ridică în picioare şi se grăbesc să-l întâmpine, înconjurându-l din toate părţile. Toţi zâmbesc fericiţi, copiii ţopăie râzând, iar câteva dintre femei bat din palme cu încântare. E o demonstraţie de energie mai mare decât a văzut Snowman vreodată la ei.

— Snowman! Snowman! Îl ating uşor, cu vârfurile degetelor. Ai revenit printre noi!

— Ştiam noi că te putem striga, că ai să ne auzi şi ai să vii înapoi!

Deci nu *Amin*, ci *Snowman*.

— Am făcut o imagine a ta, care să ne ajute să trimitem vocile spre tine.

Ai grijă la artă! spunea Crake. *Imediat cum încep să facă artă, am încurcat-o*. Gândirea simbolică, de orice fel, anticipa, în viziunea lui Crake, prăbuşirea ulterioară. Pasul următor va fi să inventeze idoli şi înmormântări, artefacte funerare şi viaţa de apoi, conceptul de păcat şi scrierea minoică, regi, iar apoi sclavia şi războiul. Snowman abia aşteaptă să-i întrebe cine a avut primul ideea să facă o copie a lui dintr-un capac de borcan şi un mop. Dar va trebui să mai aibă răbdare.

— Priviţi, Snowman are flori pe el!

Asta venind de la copii, care i-au remarcat noul sarong floral.

— Putem să avem şi noi flori pe noi?

— A fost grea călătoria ta în cer?

— Şi noi vrem flori, şi noi vrem flori!

— Ce mesaj ne-a transmis Crake?

— De ce credeţi c-am fost în cer? întreabă Snowman pe un ton cât mai neutru cu putinţă.

Trece în revistă toate fişierele cu legende din minte. Oare le-a menţionat vreodată ceva legat de cer?

Le-o fi spus ceva despre locul din care a venit Crake? Da, acum îşi aminteşte! I-a conferit lui Crake atributele tunetului şi fulgerului. În mod firesc, ei s-au gândit că Crake trebuie să se fi întors în ţinutul norilor.

— Ştim că Crake trăieşte în cer. Şi am văzut vântul rotitor luând-o pe unde ai luat-o tu.

— Crake ţi l-a trimis, ca să te ajute să te ridici la cer.

— Acum că ai fost în cer, eşti aproape ca şi Crake.

Cel mai bine ar fi să nu-i contrazică, dar nu poate să-i lase să creadă că ar putea zbura: mai devreme sau mai târziu îi vor cere să le arate şi lor.

— Vântul rotitor a fost ca să-i permită lui Crake să *coboare* din cer, le spune el. A făcut vântul ca să-l aducă de sus pe pământ. S-a hotărât să nu mai stea acolo sus, pentru că soarele era prea fierbinte. Aşa că eu nu l-am văzut în cer.

— Unde se află acum?

— E în cupolă, spune Snowman, neminţind prea mult. Locul din care am plecat noi. E în Paradice.

— Hai să mergem şi noi să-l vedem! spune unul dintre copiii mai mari. Ştim cum să ajungem acolo. Ne amintim drumul.

— Nu puteţi să-l vedeţi, spune Snowman un pic prea tăios. Nu l-aţi recunoaşte. S-a transformat într-o plantă.

De unde i-o fi venit ideea asta? E extenuat. Începe să-şi piardă logica.

— De ce ar deveni Crake mâncare? întreabă Abraham Lincoln.

— Nu e o plantă pe care s-o poţi mânca, spune Snowman. E mai degrabă un copac.

Le observă privirile nedumerite.

— Ai spus că a vorbit cu tine. Cum poate să vorbească dacă e copac?

Acum îi va veni foarte greu să le explice. A făcut o greşeală narativă. Are sentimentul că şi-a pierdut echilibrul tocmai când se afla undeva la capătul scărilor.

Caută să se agate de ceva.

— E un copac vorbitor, spune el.

— Copacii nu vorbesc, spune unul dintre copii.

— Ah, dar priviţi, spune o femeie – Madame Curie sau Sacajawea? – Snowman s-a lovit la picior.

Femeile întotdeauna i-au simţit disconfortul şi acum încearcă să i-l reducă, schimbând subiectul.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Să-i aducem un peşte. Ai vrea să mănânci un peşte acum, Snowman? O vom ruga pe Oryx să ne dea un peşte care să moară pentru tine.

— Mi-ar prinde bine unul, spune el răsuflând uşurat.

— Oryx vrea să-ţi fie bine.

Curând e întins pe pământ şi toţi torc peste piciorul lui. Durerea se atenuează dar, deşi ei îşi dau toată silinţa, umflătura nu dispare complet.

— Trebuie să fi fost o tăietură adâncă.

— Va mai avea nevoie de noi.

— Vom încerca din nou mai târziu.

Îi aduc peştele, gătit şi învelit în frunze, privindu-l cu bucurie în timp ce mănâncă. Nu-i prea este foame – trebuie să fie din cauza febrei – dar îşi dă silinţa, ca să nu-i îngrijoreze.

Copiii au început deja să desfacă imaginea pe care i-o creaseră, reducând-o la părţile componente, pe care mai târziu le vor reda plajei. Aceasta este una din învăţăturile lui Oryx, îi spun femeile: după ce un lucru a fost folosit, el trebuie dus înapoi de unde a fost luat. Imaginea lui Snowman şi-a făcut efectul: acum că Snowman cel adevărat este din nou printre ei, celălalt, mai puţin satisfăcător, nu mai are nici un rost să existe. Snowman găseşte ciudat să-şi vadă barba şi capul dispărând, duse de copii. E ca şi cum el însuşi ar fi fost rupt în bucăţi şi împrăştiat în cele patru zări.

Predică

— Câţiva oameni ca tine au fost aici ieri, spune Abraham Lincoln după ce Snowman s-a chinuit să mănânce peştele.

Stă întins, sprijinit de un copac; piciorul îl furnică uşor, ca şi

cum ar fi amorţit; Snowman e toropit.

Dintr-odată se trezeşte la realitate.

— Alţii ca mine?

— Cu două straturi de piele, ca tine, spune Napoleon. Şi unul dintre ei avea pene pe faţă, ca tine.

— Şi celălalt avea pene, dar nu aşa lungi.

— Am crezut că au fost trimişi de Crake. Ca tine.

— Era şi o femeie printre ei.

— Probabil a fost trimisă de Oryx.

— Mirosea albastru.

— N-am putut să vedem albastrul, din cauza celuilalt rând de piele.

— Dar mirosea foarte albastru. Bărbaţii au început să-i cânte.

— I-am oferit flori şi i-am semnalizat din penisuri, dar nu a răspuns cu veselie.

— Bărbaţii cu două rânduri de piele nu păreau bucuroşi. Păreau supăraţi.

— Ne-am îndreptat spre ei, să-i întâmpinăm, dar au fugit.

Lui Snowman nu-i vine prea greu să-şi imagineze. Priveliştea acestor bărbaţi nefiresc de calmi şi binefăcuţi, care se îndreaptă spre ei în masă, îngânându-şi muzica ciudată, cu ochii lor verzi fosforescenţi, agitându-şi penisurile albastre la unison şi cu ambele mâini întinse ca nişte figuranţi într-un film cu zombi, n-avea cum să nu li se pară alarmantă.

Inima lui Snowman bate acum cu putere, de emoţie sau de frică, sau o combinaţie între cele două.

— Aveau ceva asupra lor?

— Unul dintre ei avea un băţ zgomotos, ca al tău.

Pistolul automat al lui Snowman nu este la vedere, aşa că probabil îşi amintesc de armă de dinainte, de când au plecat din Paradice.

— Dar nu au făcut nici un zgomot cu el.

Copiii lui Crake sunt foarte nonşalanţi în privinţa pistolului, neînţelegându-i implicaţiile. De parcă ar discuta despre iepuri.

— Când au fost aici?

— Ah, cred că înainte cu o zi. Posibil.

Inutil să încerci să te lămurească în legătură cu un eveniment din trecut: ei nu sunt învăţaţi să numere zilele.

— Şi unde s-au dus?

— S-au dus încolo, pe plajă. De ce au fugit de noi, o, Snowman?

— Poate că l-au auzit pe Crake, spune Sacajawea. Poate că el i-a chemat. Aveau obiecte strălucitoare pe braţ, ca şi tine. Obiecte cu care să-l asculte pe Crake.

— Am să-i întreb eu, spune Snowman. Am să mă duc şi-am să vorbesc cu ei. Dar asta mâine. Acum mă duc să mă culc.

Se ridică cu greutate în picioare, încovoindu-se de durere. Tot nu se poate sprijini prea tare pe piciorul rănit.

— Vom veni şi noi cu tine, spun câţiva dintre bărbaţi.

— Nu, spune Snowman. Nu cred că e o idee bună.

— Dar încă nu eşti îndeajuns de bine, spune împărăteasa Iozefina. Trebuie să mai toarcem pentru tine.

Are o privire îngrijorată. I s-a format o mică încreţitură între sprâncene, ceea ce e neobişnuit la o faţă absolut lipsită de riduri ca a lor.

Snowman se supune şi o nouă echipă de tors – trei bărbaţi şi o singură femeie de data aceasta, probabil că şi-au dat seama că are nevoie de un medicament mai puternic – se adună peste piciorul lui. Încearcă să perceapă o vibraţie cât de mică în interiorul lui, întrebându-se – nu pentru prima dată – dacă nu cumva această metodă este făcută să funcţioneze doar în cazul lor. Cei care nu torc privesc operaţiunea de aproape; unii vorbesc între ei în şoaptă şi, după aproximativ o jumătate de oră, echipele se schimbă.

Nu se poate relaxa la sunetele scoase de ei, cum ştie că ar trebui, deoarece se gândeşte la ce are să facă în curând. Mintea îi lucrează febril. În spatele ochilor pe jumătate închişi, scenariile apar unul după altul şi se întretaie la întâmplare. Poate că totul va fi bine, poate că acest trio este inofensiv, sănătos şi bine intenţionat. Poate că va reuşi să-i prezinte pe Crakeri într-o lumină favorabilă. Pe de altă parte, aceşti nou-sosiţi ar putea foarte bine să-i perceapă pe Copiii lui Crake drept ciudaţi sau sălbatici sau neumani şi, prin urmare, un pericol.

Imagini din istorie îi trec prin minte, coloanele cu exemple din *Sânge şi Trandafiri*: piramida de cranii a lui Genghis-Han, maldărele de pantofi şi de ochelari de la Dachau, bisericile în flăcări din Rwanda, ticsite cu cadavre, devastarea Ierusalimului de către Cruciaţi. Indienii Arawak, întâmpinându-l pe Cristofor

Columb cu ghirlande de flori şi daruri de fructe, zâmbindu-i cu încântare, şi care aveau să fie curând masacraţi sau legaţi dedesubtul paturilor pe care femeile lor erau violate.

Dar de ce să-şi imagineze ce e mai rău? Poate că oamenii ăştia s-au speriat şi au plecat în altă parte. Poate că sunt bolnavi şi pe moarte.

Sau poate că nu.

Înainte de a pleca în recunoaştere, înainte de a se îmbarca în ceea ce – realizează el acum – este o misiune, ar trebui să le ţină un discurs Crakerilor. Un fel de predică. Să stabilească o serie de porunci, cuvintele de despărţire ale lui Crake către ei. Doar că ei nu au nevoie de porunci. Expresii de genul *să nu faci asta*, *să nu faci aia* n-ar fi bune la nimic în cazul lor, n-ar fi nici măcar inteligibile, deoarece la ei totul este deja înglobat. N-ar avea nici un rost să le spună să nu mintă, să nu fure, să nu comită adulter sau să nu râvnească. N-ar înţelege conceptele.

Cu toate acestea, ar trebui să le spună ceva. Să-i lase cu câteva cuvinte de care să-şi amintească. Sau, şi mai bine, să le dea nişte sfaturi. Ar trebui să le spună că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Ar trebui să le spună că ceilalţi, cu straturi duble de piele şi cu pene, nu vin din partea lui Crake. Că beţele lor zgomotoase ar trebui să le fie luate şi aruncate în mare. Ar trebui să le spună că dacă aceşti oameni devin cumva violenţi – *O, Snowman, te rugăm, ce înseamnă violent?* – sau dacă încearcă să violeze (*Ce înseamnă să violeze?*) femeile sau să molesteze (*Cum adică?*) copiii sau dacă încearcă să-i forţeze să muncească pentru ei…

Nici o speranţă. *Ce înseamnă să muncească?* A munci este când construieşti lucruri – *Ce înseamnă să construieşti?* – sau când cultivi lucruri – *Ce înseamnă să cultivi?* – fie pentru că oamenii te vor lovi sau omorî dacă n-o faci sau pentru că îţi vor da bani dacă o faci.

Ce înseamnă bani?

Nu, n-are cum să le spună nimic de genul ăsta. *Crake veghează asupra voastră*, are să le spună. *Oryx vă iubeşte*.

Apoi ochii i se închid şi simte cum este luat în braţe cu blândeţe, purtat, ridicat şi purtat din nou, ţinut.

15

Urme în nisip

Snowman se trezeşte înainte de răsărit. Stă întins, nemişcat, ascultând valurile mareei lovindu-se de ţărm, val după val, în ritmul bătăilor inimii. Ce i-ar mai plăcea să creadă că încă doarme.

La orizont, înspre est, persistă o ceaţă gri, luminată acum de o incandescenţă trandafirie, nefirească. Ciudat cum culoarea încă mai poate părea tandră. Snowman o priveşte extaziat. Nu există alt cuvânt care să descrie senzaţia. *Extaz*. Inima este prinsă şi dusă departe, ca şi cum ar fi luată în gheare de o pasăre de pradă. După tot ce s-a întâmplat, cum mai poate fi lumea atât de frumoasă? Pentru că într-adevăr este. Dinspre turnurile de la ţărm se aud ţipetele aviare care nu seamănă cu nici un sunet omenesc.

Inspiră adânc de câteva ori, se uită cu atenţie în jos, după animale sălbatice, apoi se dă jos din copac, punând pe pământ mai întâi piciorul sănătos. Verifică interiorul şepcii, îndepărtând cu un bobârnac o furnică. Se poate spune despre o singură furnică că este în viaţă în adevăratul sens al cuvântului, sau relevanţa ei apare numai în cadrul muşuroiului? O veche dilemă a lui Crake.

Şchiopătează până la marginea apei, unde îşi spală piciorul, simţind înţepăturile sării. Pustula trebuie să fi copt şi supurat peste noapte, pentru că rana pare acum imensă. Muştele bâzâie în jurul lui, aşteptând o ocazie pentru a se aşeza.

După asta, şontâcăie înapoi până la copaci, îşi dă jos cearşaful înflorat, agăţându-l de o creangă: nu vrea ca mişcările să-i fie stânjenite. Va merge dezbrăcat, păstrând doar şapca de baseball ca să-l apere de razele soarelui. Se va lipsi şi de ochelarii de soare: e destul de devreme, aşa că nu va avea nevoie de ei. Trebuie să observe fiecare mişcare, cât de mică.

Urinează pe greieri, privind cu nostalgie cum sar într-o parte. Această rutină a lui deja ţine de trecut, asemenea unei

iubite care-ţi face din mână de la fereastra unui tren, trasă înapoi în timp, în spaţiu, în mod inexorabil, atât de repede.

Se duce la ascunzătoarea sa, o deschide şi bea nişte apă. Piciorul îl doare ca dracu’, s-a înroşit din nou în jurul rănii şi călcâiul i s-a umflat. Orice ar fi înăuntru, e mai puternic şi decât cocteilul din Paradice şi decât tratamentul aplicat de Crakeri. Se unge cu nişte gel antibiotic, la fel de inutil ca şi noroiul. Din fericire are aspirină, care îi va amorţi durerea. Înghite patru pastile şi mănâncă jumătate de Joltbar, ca să aibă energie. Apoi îşi ia pistolul automat, verificând ca încărcătorul să fie plin cu gloanţe virtuale.

Nu e pregătit pentru asta. Nu se simte bine. Îi este frică.

Ar putea să nu plece încă, să aştepte să vadă ce se mai întâmplă.

O, iubitule, tu eşti singura mea speranţă.

Merge pe plajă, spre nord, folosind-se de toiag pentru a-şi ţine echilibrul, căutând, pe cât posibil, umbra copacilor. Cerul se înseninează, trebuie să se grăbească. A început deja să vadă fumul care se ridică în aer, într-o coloană subţire. Îi va lua mai mult de o oră să ajungă acolo. Ei nu ştiu de existenţa lui, ştiu doar de Crakeri, dar nu şi de el, aşadar nu se vor aştepta să-l vadă. Asta e şansa lui.

Şchiopătează de la un copac la altul, insesizabil, alb, un zvon. În căutarea semenilor lui.

Iată o urmă de picior, în nisip. Apoi încă una. Nu sunt bine conturate, deoarece aici nisipul e uscat, dar, fără îndoială, sunt urme de paşi. Şi mai târziu, vede un întreg şir de paşi, de diferite mărimi, ducând înspre apă. Acolo unde nisipul devine umed, se pot distinge mai clar. Ce făceau oamenii ăştia aici? Înotau? Pescuiau? Se spălau?

În picioare aveau pantofi sau sandale. Aici se vede că şi le-au dat jos, mai încolo că s-au încălţat din nou. Îşi apasă propriul picior, cel sănătos, în nisipul ud, în dreptul celei mai mari urme: un fel de semnătură. Imediat ce-şi ridică piciorul, conturul se umple cu apă.

Simte deja mirosul de fum şi le poate auzi vocile. Se furişează, ca şi cum ar intra într-o casă goală, în care totuşi ar mai putea fi oameni. Dacă l-ar vedea acum? Un maniac gol

puşcă, păros, cu o şapcă de baseball pe cap şi un pistol automat în mână. Oare ce-ar face? Ar ţipa şi ar lua-o la sănătoasa? Ar ataca? Şi-ar deschide braţele înspre el, animaţi de bucurie şi iubire frăţească?

Pândeşte printre tufişuri: sunt doar trei, adunaţi în jurul unui foc. Au şi ei un pistol automat, modelul standard al Corpurilor de Securitate, dar e mai într-o parte, aruncat pe jos. Sunt slabi, dărâmaţi. Doi bărbaţi, un mulatru şi un alb, şi o femeie măslinie. Bărbaţii sunt îmbrăcaţi în haine de vară kaki, acum murdare, iar femeia, în ce-a mai rămas dintr-o uniformă de asistentă medicală sau poate chiar de gardian. Trebuie să fi fost drăguţă odată, înainte să fi slăbit în halul ăsta. Acum e piele şi os, părul îi e nespălat şi aspru, ca o mătură. Toţi trei arată terminaţi.

Frig ceva pe foc – ceva ce miroase a carne. Un raconcs? Da, îi vede coada acum, aruncată pe jos. Probabil că l-au împuşcat. Sărmana creatură!

Snowman n-a mai mirosit carne prăjită de o grămadă de vreme. Oare ăsta să fie motivul pentru care i s-au umezit ochii?

A început să tremure. Are febră din nou.

Ce ar trebui să facă acum? Să-şi lege o bucată de cearşaf de un băţ şi să-l fluture înaintând spre ei, ca pe un steag alb? *Vin cu gânduri paşnice*. Dar nu are cearşaful la el.

Sau: *Vă pot arăta comori nebănuite*. Nici asta, pentru că nu are nimic cu care să facă schimb, şi nici ei. Nimeni nu se are decât pe sine. Ar putea să-i asculte povestea; şi el pe a lor. Ei, cel puţin, ar înţelege câte ceva din tot ce i s-a întâmplat până acum.

Sau: *Plecaţi dracului de pe pământul meu, până nu vă trag un glonte în cap*, ca într-un western de pe vremuri. *Mâinile sus! Înapoi! Nu care cumva să vă atingeţi de pistolul ăla!* Dar ăsta n-ar fi sfârşitul poveştii. Ei sunt trei, el doar unul. Ar face exact ceea ce ar face şi el în locul lor: ar pleca, dar ar pândi, ar trage cu urechea, s-ar furişa pe la spatele lui, în întuneric, şi i-ar da cu o piatră în cap. Nici n-ar şti ce l-a lovit.

Ar putea să termine toată povestea chiar acum, înainte ca ei să-l vadă, cât timp mai e în putere. Cât timp mai poate sta în picioare. Piciorul lui e asemenea unui pantof plin cu lavă încinsă. Dar nu i-au greşit cu nimic. Ar trebui să-i omoare cu

sânge rece? Ar fi oare în stare? Şi dacă ar începe să tragă şi apoi s-ar opri, unul dintre ei l-ar omorî imediat. Normal.

— Ce vrei să fac acum? şopteşte în gol.

E greu de spus.

O, Jimmy, erai atât de amuzant!

Nu mă dezamăgi!

Din obişnuinţă, se uită la ceas, care-i întoarce faţa lipsită de expresie.

Ora H, îşi spune Snowman. A sosit timpul.

Mulţumiri

Mulţumirile mele Societăţii Autorilor (Anglia) care, în calitate de reprezentant al patrimoniului Virginia Woolf, mi-a dat permisiunea să citez din *Spre far;* lui Anne Carson pentru acordarea permisiunii de a cita din *The Beauty of the Husband* şi Publicaţiilor John Calder şi Grove Atlantic pentru permisiunea de a cita opt cuvinte din romanul lui Samuel Beckett, *Mercier şi Camier*. O listă completă cu toate celelalte citate folosite ca atare sau parafrazate pe magneţii de frigider din această carte poate fi găsită pe *www.oryxandcrake.com*. *Winter Wonderland* la care romanul face aluzie în capitolul 9 este scris de Felix Bernard şi Richard B. Smith şi este citat cu permisiunea celor de la Warner Bros.

Numele de „Amanda Payne” a fost furnizat cu amabilitate de câştigătorul licitaţiei în urma căreia s-au strâns fonduri importante pentru Medical Foundation for the Care of Victims of Torture (Marea Britanie.) Papagalul Alex participă în programul de inteligenţă animală condus de Dr. Irene Pepperberg şi este protagonistul multor cărţi, documentare şi site-uri web. El a dat numele Fundaţiei Alex. Mulţumirile mele, de asemenea, papagalului Tuco, care trăieşte împreună cu Sharon Doobenen şi Brian Brett, cât şi papagalului Ricki, care trăieşte împreună cu Ruth Atwood şi Ralph Siferd.

Premisele acestei cărţi mi-au fost oferite în mod neintenţionat de o serie de reviste, ziare şi scrieri non-ficţionale

pe care le-am citit de-a lungul anilor. O listă completă a acestora poate fi accesată pe *www*. *oryxandcrake.com*. Mulţumesc, de asemenea, profesorului Dave Mossop şi lui Grace Mossop, lui Norman şi Barbarei Barichello din Whitehorse, Yukon, Canada; lui Max Davidson şi echipei acestuia de la Davidson's Arnheimland Safaris, Australia; fratelui meu, doctorul neurofiziolog Harold Atwood (mulţumesc pentru studiile făcute asupra hormonilor sexuali din şoarecii nenăscuţi şi alte asemenea mistere); lui Dr. Gilberto Silva şi Dr. Orlando Garrido, biologi pasionaţi din Cuba; lui Matthew Swan şi echipei sale de la Adventure Canada pentru faptul că parte din această carte a fost scrisă în timpul uneia dintre expediţiile arctice organizate de acesta; băieţilor de la laborator, 1939-1945; şi lui Philip şi Sue Gregory din Cassowary House, Queensland, Australia, de la balconul cărora, în martie 2002, autoarea a privit cu atenţie această pasăre rară numită *red-necked crake*.

Recunoştinţa mea se îndreaptă şi spre agerii mei cititori timpurii, Sarah Cooper, Matthew Poulikakis, Jess Atwood Gibson, Ron Bernstein, Maya Mavjee, Louise Dennys, Steve Rubin, Arnulf Conradi şi Rosalie Abella; agenţilor mei literari, Phoebe Larmore, Vivienne Schuster şi Diana Mackay; editorilor mei, Ellen Seligman de la McClelland & Stewart (Canada), Nan Talese de la Doubleday (S.UA.) şi Liz Calder de la Bloomsbury (Marea Britanie); cât şi copyeditorului meu neînfricat, Heather Sangster. De asemenea, către neobosita mea asistentă, Jennifer Osti, şi spre Surya Bhattacharya, păstrătoarea sinistrei cutii Brown unde se adună tăieturile din ziare şi reviste pe care ulterior le folosesc în scrierea romanelor. Mulţumesc şi lui Arthur Gelgoot, Michael Bradley şi Pat Williams cât şi lui Eileen Allen, Melindei Dabbay şi Rose Tornato. Şi, în cele din urmă, lui Graeme Gibson, partenerul meu de treizeci de ani, pasionat observator al naturii şi participant entuziast în Pelee Island Bird Race din Ontario, Canada, care înţelege obsesiile scriitoriceşti.